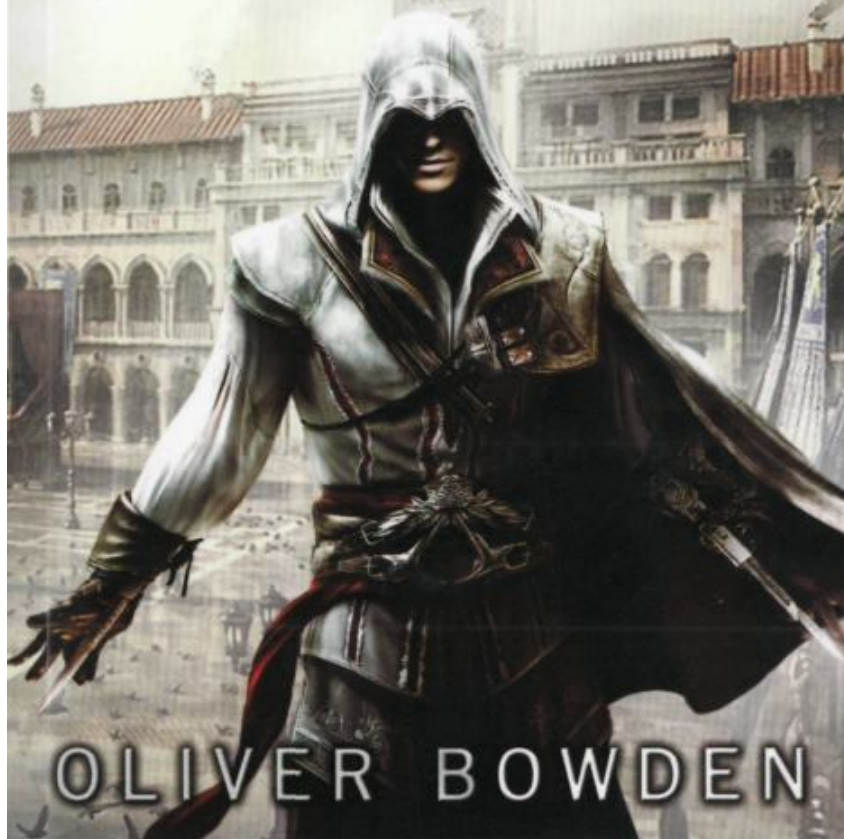

ASSASSIN'S CREED®

RENESZÁNSZ

Assassin's Creed
Reneszánsz

OLIVER BOWDEN

Fumax
Budapest, 2011

Úgy hittem, az élet mikéntjét kutatom, de
mindvégig csak a halálról tanultam.
(Leonardo da Vinci)

Reneszánsz Itália

1.

Fent, a magasban fáklyák lobogtak, és fénybe borították a Palazzo Vecchio és Bargello tornyait, de valamivel északabbra, a katedrális előtti téren csupán néhány lámpás pislákol. Ezek némelyike gyengén megvilágította az Arno folyó rakpartját is, ahol a sötétség közeledte még fenyegetőbb volt; az itteni városlakók jónak látták idejekorán nyugovóra térni házuk oltalmában. A homályban már csak néhol mozgott egy-egy alak: matrózok, akik kapkodva tekerték össze a köteleket, és súrolták a fedélzetet, miután befejezték az utolsó javításokat hajójuk vitorlázatán, kikötőmunkások, akik sietve hordták a rakományukat a közeli raktárak biztonságot adó falai közé. Bár az utcák néptelenek voltak, azért az éjszakában ide is jutott némi fény a kocsák és bordélyházak ablakaiból.

Immár hét év telt el azóta, hogy Lorenzo de' Medicit választották vezetővé Firenzében, melyet akkoriban vezető nemzetközi bankár- és kereskedőcsaládok tettek a világ egyik leggazdagabb városává. Ám a családok kegyetlen rivalizálása egyre nagyobb feszültséget szült a nép körében, és az akkor húszéves fiatalembernek, ha mást nem is, legalább a rend és nyugalom látszatát sikerült megteremtenie. Ennek ellenére a városban nem szűnt meg a parázsló hangulat, de lángra kapott, valahányszor az egyik tábor megpróbálta magához kaparintani a hatalmat – akár azzal, hogy új szövetségeket kötött, akár azzal, hogy megmaradt állhatatos és mozdíthatatlan ellenségnek.

Firenze napnyugta után nem volt biztonságos az Úr 1476. esztendejében. Még egy jázminillatú, tavaszi estén, amikor az Arno folyó bűzét már majdnem elfeledtette a kedvező széljárás, akkor sem volt ajánlatos kimerészkedni a szabad ég alá, ha az utcákra leszállt az alkony.

Aznap a Hold magasra kúszott fel az égen, hogy fölényes díszszemlét tartson a csillagok miriádnyi serege felett. Fénye ezüstre festette azt a nyílt terecskét is, ahol a Ponte Vecchio belekapaszkodott a folyó északi partjába. A hídra épült házak boltjai, melyeket napközben elárasztott a nyüzsgő tömeg, most sötétek és némák voltak. A holdfény egy feketébe öltözött alak körvonalait is kirajzolta, aki a Santo Stefano al Ponte templom tetején állt. Egy

magas és büszke fiatalemberét, aki alig töltötte be tizenhetedik évét. Miközben elmélyülten vizsgálta az alatta elterülő teret, kezét szájához emelte, és halk, de átható füttyjelet hallatott. Azonnal észrevette, hogy válaszul először egy, majd három, aztán egy tucat, végül vagy húsz férfi lépett ki a térre a sötét utcákból és az épületek boltívei alól. Valamennyien fiatalok voltak, mint ő, övükben kard és tör, legtöbbjük feketébe öltözve, némelyik vérvörös, zöld vagy azúrkék csuklyát, kalapot viselt. A vészjósló külsejű ifjancok csoportja legyező alakban szétnyílt, mozgásuk kihívóan büszke volt.

A fiatalember lenézett a halvány fényben úszó, elszánt arcokra, melyek egytől egyig rászegeződtek, és feje fölé emelt öklével konokul tisztelgett nekik.

– Összetartozunk! – kiáltotta, miközben a lentiek szintén az ég felé lendítették öklüket. Többen közülük kardjukat is kivonták hüvelyéből, megsuhintották vele a levegőt, és az utcakövekről egyszerre szállt a magasba lelkes üdvözlésük: – Egységben!

A fiatalember egy macska ügyességével mászott le a befejezetlen homlokzaton a templom oszlopcsarnok alátámasztotta teraszáig. Itt szárnyként kitérte palástját, és egyetlen ruganyos szökkenéssel a csoport közepén termett, mely várakozásteljesen gyűlt köré.

– Csendet, barátaim! – mondta, feltartotta kezét, és ezzel az utolsó hang is elnémult. A fiatal férfi komor tekintete fenyegető mosollyá változott.

– Leghűbb társaim, tudjátok-e, miért hívtalak ide benneteket ma éjjel? A segítségeteket kérem. Hosszú ideje már, hogy családom nevét sárba tiporja közös ellenségünk, s a maga származásának módján igyekszik lealacsonyítani bennünket. Városunk a rágalmozásaitól hangos, míg én túl sokáig túrtem hallgatásba burkolózva. Vieri de’ Pazzi, e név jól ismert előttetek. Egy rühes korcs, ki arra sem volna méltó, hogy belerúgjak, most azonban...

Ebben a pillanatban lába előtt a földbe csapódott egy jókora kődarab, melyet a híd felől hajítottak oda.

– Elég az ostoba beszédből, *grullo!*¹

A szavak ifjú gazdája egyszerre bukkant fel csapatával az említett irányból, és ő azonnal tudta, kihez tartozik a hang. Dél felől, a hídon

¹ hülye

átkelve egy másik társaság közeledett, melyet szintén fiatal férfiak alkottak. Vezetőjük láthatóan élvezettel parádézott szerepében, vörös köpönyegét pompás csat fogta össze éjfélete bársonygúnyája felett. Az ügyes szerkezet kék lapját aranydelfinek és -keresztek díszítették. A fiatalember keze rezdületlenül nyugodott kardja markolatgombján. Tagadhatatlanul jóképű volt – bár ebből sokat levett a kegyetlen száj és a gyenge áll – és, jöllehet már házsnak indult, kétségtelenül számolni kellett a karjában és a lábában rejlő erővel.

– Buona sera, Vieri! Épp rólad beszélgettünk – válaszolt a fiatal férfi kimérten, és szándékosan eltúlzott udvariassággal meghajolt, miközben tekintete meglepetést színlelt. – De, bocsáss meg a szóért, arra a legkevésbé sem számítottunk, hogy személyesen teszed tiszteled, úgy tudtam, a Pazzik másokat szoktak felbérelni, hogy elvégezzék helyettük a piszkos munkát.

Vieri kihúzta magát, miután ő és csapata tett még pár lépést a hídon, majd néhány méter után megállt.

– Ezio Auditore! Elkényeztetett kis poronty, még te beszélsz? Amikor a tintanyalók és aktakukacok gyülekezete, melyet családodnak nevezel, rohanvást szalad a testőrséghez védelemért, amint a veszély legkisebb jelét sejtí? *Codardo*¹! – kiáltott, és megragadta kardja markolatát. – Talán nem te vagy, aki fél saját maga kezelésbe venni a dolgokat?

– Nos, mit is mondhatnék, Vieri, *ciccione*². Amikor utoljára találkoztam a húgoddal, Viola igen elégedettnek tűnt a kezeléstől, amelyet tőlem kapott – mondta Ezio Auditore, és széles vigyort küldött ellensége felé, miközben elégedetten hallgatta társai derült kacaját a háta mögül.

– De tudta, ez alkalommal túl messzire ment. Vieri arca bíborvörösre változott a dühtől.

– Elég volt, Ezio, te ócska szájhős! Lássuk, a kardodat is olyan jól forgatod-e, mint a nyelved!

Azzal Vieri kardját a magasba rántotta, és fejével hátraintett az embereinek.

– Öljétek le a fattyúkat! – üvöltötte.

¹ gyáva

² dagadék

Ekkor újabb kődarab süvített át a levegőn, de ezúttal nem kihívásnak szánták. Oldalról találta homlokon Eziót, akinek felszakadt bőre alól vér buggyant elő. Ezio egy pillanatra hátratántorodott, amint Vieri bandája közáport zúdított rá. Emberei is épphogy csak magukhoz tértek, mire a Pazzi-banda lefutott a hídról, és rárontott Ezióra és csapatára. A támadás olyan gyors volt, hogy azonnal közelharccá fajult, mivel még arra is alig lett volna idő, hogy kardot vagy akár tört rántsanak, így a két csoport eleinte pusztá kézzel ment birokra.

Az összecsapás vad és brutális volt – a kökemény rúgásokat és ádáz ökölcsapásokat a repedő csontok hátborzongató hangja kísérte. Egy darabig megjósolhatatlan volt a harc kimenetele, aztán Ezio, aki a szemébe csorgó vértől már alig látott, észrevette, hogy legjobb emberei közül kettő a földre bukik, és összegörnyed az őket taposó talpak alatt. Ekkor közvetlen közről felhangzott Vieri kacaja, aki egy kővel a kezében végzetes csapásra lendítette karját Ezio feje felé. Ezio ösztönösen elhajolt, de hiába védte ki a széles ütést, a lendülettől a földre zuhant. Az Auditore-tábor lassan, de biztosan kezdett alulmaradni. Mielőtt újra lábra állt, Ezióknak sikerült szabaddá tennie törét, és vaktában kaszabolva szerencsésen belevágna egy keménvkötésű Pazzi-orgyilkosba, aki kivont törrel és karddal készült lemészárolni őt. Ezio tőre a combján érte a támadót, átszakítva a ruhaszövetet, az izmokat és az inakat. Ellenfeléből velőtrázó üvöltés szakadt fel, eldobta fegyvereit, kezét a sebére szorította, melyből bőven bugyogott a vér, majd tehetetlenül előrebukott.

Amikor Ezio végül feltápászkodott és körbenézett, azt látta, hogy a rivális banda bekerítette valamennyi emberét, és fokozatosan szorítja őket a templom fala felé. Érezte, hogy az erő kezd visszatérni lábába, és nekilátott utat törni a társaihoz. Egy nagydarab Pazzi-legény megpróbálta egy széles kardsuhintással lenyakazni, de sikerült idejében elkapnia a fejét, és – ugyanazon lendülettel – öklével elérnie a robusztus állkapcsot. Fogak repültek a levegőben, és Ezio elégedetten látta, amint az ütéstől letaglózott óriás kábultan zuhan térdre. Néhány bátorító szót kiáltott emberei felé, pedig legszívesebben arra biztatta volna őket, hogy fújjanak visszavonulót,

amíg képesek megőrizni maradék méltóságukat. De ekkor, túlharsogva a csata tomboló zaját, egy zengő, mégis kedélyes és nagyon ismerős hang szólította őt a Pazzi- csőcselék mögül.

– Hé, *fratellino*¹, hát te megint min töröd a fejed?

Ezio szíve nagyot dobbant a megkönnyebbüléstől, és nagy nehezen sikerült kinyögnie néhány fesztelennek tűnő mondatot.

– Te vagy az, Federico? Már csak te hiányoztál ide! Miért nem tudtál ma is kocsmába vagy bordélyba menni, mint rendesen?

Nem hihetted, hogy kihagyok egy ilyen remek műsort! Tudtam, hogy készülsz valamire, így gondoltam, ideugrok és megnézem, hogy a kisöcsém miként boldogul. De amint látom, van még mit tanulnod!

Federico Auditore, Ezio pár évvel idősebb bátyja, és az Auditore testvérek közül a legidősebb, nagydarab fickó volt, hatalmas étvágygal – italtra, szerelemre és bajkeverésre egyaránt éhes. Mielőtt még befejezte volna mondókáját, tüstént munkához is látott. Kezdetnek fogott két Pazzi-koponyát, és összehasonlító töréspróbának vetette őket alá. Ezután – míg sietve átvágott a tömegben, hogy keblére ölelje öccsét – csizmája orrával erőteljesen állcsúcson legyintett egy magasabb növésű katonát. Federico lelkét láthatólag nem nagyon viselte meg a körülötte rendezett sürgésforgás. E különös jelenés hatására Ezio embereibe visszaszállt a bátorság, és megket tűzött erővel harcoltak tovább. Az ellentábor soraiban viszont átmeneti zűrzavar támadt. Ráadásul addigra néhány hajógyári munkás is összegyűlt, hogy tisztas távolból élvezze az előadást, és a Pazzi-fiúk a félhomályban véletlenül összekeverték őket a nem létező Auditore felmentő sereggel. Ez a tény – kiegészítve Federico további mutatóványaival (mely mögött Ezio sem akart lemaradni) – az ellenfél bösz, harci morálját tökéletes pánikhangulattal fűszerezte.

Az általános felfordulásnak Vieri de' Pazzi dühödt üvöltése vetett véget.

Visszavonulni! – kiáltott emberei felé, de parancsoló hangja elcsuklott a kimerültségtől. Utoljára még elkapta Ezio pillantását, fogai között elmorzsolt egy néma szitkot, majd eltűnt a sötétben.

¹ öcskös

Emberei, kik a fáradságtól járni is alig tudtak, követték vezérüket a Ponte Vecchio irányába. Ezio győztes szövetségesei vadul utánuk vetették magukat.

Ezio is indulni készült velük, de bátyja vaskos keze visszatartotta őt.

– Egy pillanat – mondta.

– Ezt hogy érted? Menekülés közben elkapjuk őket!

– Nyugalom – mondta Federico egy rosszalló pillantás kíséretében, és gyengéden megérintette Ezio felsebzett szemöldökét.

– Csak egy karcolás.

– Több ez annál – döntötte el a kérdést Federico. – Jobb lesz, ha kerítünk neked egy orvost.

Ezio kiköpött.

– Nincs időm rá, hogy orvoshoz rohangáljak. Mellesleg... – jegyezte meg bánatosan – nincs is rá pénzem.

– Na persze! Gondolom, elpazaroltad nőkre és borra – vigyorgott Federico, és megértően rácsapott testvére vállára.

– Pazarlásnak azért nem nevezném. És végül is csak a *te* példádát követtem.

Ezio elmosolyodott, de ugyanakkor el is bizonytalanodott. Hirtelen tudatosult benne, hogy valóban sajog a feje.

– Talán igazad van, és mégsem ártana megnézetni. Gondolom, nem tudnál kölcsönadni e célra pár *fiorinót*¹.

Federico megpaskolta erszényét, de az sehogy sem akart megcsörrenni.

– Ami azt illeti, jelenleg engem sem vet fel a pénz túlzottan – mondta.

Ezio elmosolyodott fivére zavarodottságán.

– Na, és te mire pazaroltad el? Nyilván adakozásra és bűnbocsánatra.

Federico elnevette magát.

– Jól van, vettem a lapot.

Körbenézett. Végeredményben csak három vagy négy emberük vált harcképtelenné, de már ők is kászálódni kezdtek a csatatéren. Felültek, nyögtek egy kicsit, majd elvigyorodtak. Kemény küzdelem

¹ aranytallért

volt, de senkinek sem tört csontja. Másrészről viszont sikerült vagy fél tucat Pazzi-csatlóst teljesen kiteríteni, némelyiküket csúnyán helybenhagyták.

– Lássuk, mi lapul hőseink zsebében, amit megoszthatnának velünk – javasolta Federico. – Úgy látom, nekik most különben sincs szükségük pénzre. De azért lefogadom, hogy azonnal felélednek, amint megpróbálok lehúzni őket.

– Meglátjuk – mondta Ezio, azzal nekilátott. Fáradozása nem volt eredménytelen, néhány perc elteltével sikerült összegyűjtenie annyi aranyat, amennyivel mindkettőjük erszényét megtölthette. Ezio megcsörgette az újonnan szerzett vagyont, és sokat sejtetően pillantott bátyjára.

– Elég lesz! – szólt rá Federico. – Hagyjunk nekik annyit, hogy eljussanak hazáig. Különben is, mi nem volnánk tolvajok, ez csupán hadisarc. A sebed továbbra sem tetszik nekem, irány az orvos.

Ezio bólintott, és egy utolsó, villámgyors szemlét tartott az Auditore-győzelem harcmezéjén. Amikor Federicónak végleg elfogyott a türelme, egyik kezét fivére vállára tette.

– Gyerünk már! – mondta, és minden ceremónia nélkül elindult.

Federico olyan sebes tempót diktált, hogy a kimerült Ezio alig tudott lépést tartani vele. Igaz, amikor túlságosan lemaradt vagy rossz irányt vett egy sikátorban, bátyja bevárta vagy visszasietett érte.

– Sajnálom, Ezio, de szeretnék olyan gyorsan odaérni a *medicóhoz*¹, amilyen gyorsan csak lehet.

Az orvos nem volt messze, ám Ezio percről percre gyengült. Végül kikötöttek egy félhomályos helyiségben, ahol a családi orvosuk tartotta praxisát. A sötét tölgyfa asztalokon rézedények és üvegfiolák sorakoztak, a falak mentén ismeretlen rendeltetésű eszközök álltak, és a plafonról fűrtökben lógtak a szárított gyógynövények. Ezio már alig állt a lábán.

Dottore Ceresa nem volt felhőtlenül boldog, hogy felverték az éjszaka közepén, de amint egy gyertyával közelebb lépett, hogy megvizsgálja Ezio sebét, azonnal aggodalom fogta el.

¹ orvoshoz

– Hmm, fiatalember, ezúttal alaposan helybenhagyta valaki. Jobb nem jutott eszébe ma estére, mint összeveretni magát?

– Becsületbeli ügyről volt szó, drága doktor úr – pontosított Federico.

– Az más – mondta az orvos közömbösen.

– Katonadolog – nyögte Ezio félájultan.

Federico, aki most is szellemeskedés mögé bújtatta aggodalmát, még hozzátette:

Foltozza össze, amennyire lehet! Barátunknak nincs sok fegyvere a csinos arccस्कáján kívül.

– *Hé, fottin!*¹ – mordult bátyjára Ezio egy nemzetközileg ismert kézmozdulat kíséretében.

A doktor rájuk sem hederített, megmosta kezét, és a számtalan üvegcsei egyikéből átlátszó folyadékot öntött egy darab vászonra. Megtisztogatta vele a sebet, amely annyira csípett, hogy Ezio arca beletorzult a fájdalomba, majdnem felpattant a székről. Amikor a doktor úgy döntött, hogy elég tiszta a seb, fogott egy tűt, és birkabelet fűzött át rajta.

– Ez most egy kicsit jobban fog fájni – mondta. Amint az öltésekkel végzett, és bekötözte a sebet, Ezio úgy nézett ki, mint egy török, turbánnal a fején az orvos bátorítóan elmosolyodott:

– Három *fiorino* lesz, egyelőre. Pár nap múlva felkeresem a palotájukban, és kiveszem az öltéseket. Az még három *fiorino* lesz, majd akkor. Ronda fejfájása lesz, de túléli. Próbáljon lazítani, úgy értem, önmagához képest! És ne aggódjon, a seb nem olyan súlyos, mint amilyennek látszik. A jó hír: nem marad utána sebhely, így ennyivel is kevesebb csalódást okoz majd a hölgyeknek a jövőben.

Kint, az utcán Federico megölelte öccsét. Előhúzott egy flaskát, és Ezio felé nyújtotta.

– Ne aggódj – mondta, amikor meglátta Ezio arckifejezését –, ez apa legjobb *gappája*². Ilyen állapotban az anyatejnek sem vennéd nagyobb hasznát.

Mindketten ittak, és érezték, ahogy a tüzes folyadék felmelegíti őket.

¹ cseszd meg

² törkölypálinkája

– Micsoda éjszaka! – mondta Federico.

– Az. Kíváncsi vagyok, ők is olyan jól mulattak-e...

Ezio itt elhallgatott, mert meglátta bátyja arcán a széles vigyort, majd nevetve helyesbített: – Hát persze, semmi kétség!

– Azt hiszem – folytatta Federico –, jót tenne neked, ha harapnánk valamit. És persze le is öblítenénk, mielőtt hazamegyünk. Tudom, későre jár, de van egy kocsmá a közelben, amely reggelig nem zár be, és véletlenül...

– ..véletlenül az ottani *oste*¹ neked *amico intimo*² – fejezte be a mondatot Ezio.

– Hogy találtad ki?

Egy órára rá, miután egy palack Brunellóval leöblítették a *ribolittát*³ és a *biscettát*⁴, Ezio már teljesen elfelejtette sebesülését. Visszanyerte erejét, és gyors felépülésében jelentős szerephez jutott a Pazzi-horda felett aratott győzelem mámore is.

– Ideje hazamennünk, öcskös! – mondta Federico.

– Apánkat már bizonyára nagyon érdekli, hol vannak a fiacskái. Főleg te, mert kellesz neki a bankügyeihez. Én szerencsére számolni is alig tudok, nyilván ezért erőlteti, hogy politikus legyen belőlem.

– Vagy a politikában kötsz ki, vagy a cirkuszban.

– Mi a különbség?

Ezio tudta, apjuk szívesebben látná, ha ő vinné tovább a család üzleti ügyeit az elsőszülött helyett, és hogy emiatt Federico egyáltalán nem neheztel rá. A bankok világa nem Federicónak való, és nyilván már az első munkanapján belehalna az unalomba. A gond csak az volt, hogy ez a veszély Ezio esetében is fennállt. De a nap, amikor majd magára ölti a fekete bársonyöltönyt és a firenzei bankárok aranyláncát, távolinak tűnt, és most még a felelősség súlya nélkül élvezte a szabadság napjait.

Nem sejtette, hogy ezek a napok mennyire meg vannak számlálva.

– Jobb lesz sietni, ha nem akarunk zúrt – mondta Federico.

– Igen, talán tényleg aggódik már.

¹ fogadás

² puszipajtásod

³ kenyérlevest

⁴ mézeslepényt

– Nem erről beszélek, tudja, hogy nem kell féltennie minket. Úgy értettem, ránk férne némi testmozgás.

Federico szünetet tartott, és eltűnődve vizsgálta öccsét.

– Mit szólnál egy versenyhez? Egy versenyhez és egy fogadáshoz.

– Verseny? Hová?

Federico végignézett a holdfényben úszó utcákon egy közeli torony felé.

– Legyen, mondjuk... a Santa Trinita, úgyis útba esik hazafelé. De csak ha nem túl megerőltető számodra, hogy...

– Hogy mi?

—... hogy ezt az utcai versenyt a háztetőkön tartanánk.

Ezio vett egy mély lélegzetet:

– Benne vagytok!

– Akkor indulás, te kis *tartaruga*¹!

Még ki sem mondta a szavakat, és – akár a gyík – Federico már mászott is felfelé egy durván meszelt kőfalon. A vörös tetőcserepeken megállt egy pillanatra, mintha elvesztené egyensúlyát, felnevetett, és már tovább is lendült. Mire Ezio is elérte a fal tetejét, a bátyja már húsz méterrel előtte járt. Azonnal rákapcsolt, és az üldözés adrenalin fűtötte hevében teljesen megfeledkezett fájdalmairól. Aztán látta, ahogy Federico egyetlen hatalmas ugrással átszeli a koromfekete úrt, és könnyedén földet ér egy 'szürke palota lapos tetején, épp csak egy kicsivel lejjebb, mint az a tető, ahonnan leugrott. Kicsit tovább szaladt és várt. Ezióban felpislákol a félelem, ahogy nyolc emelet mélyen elősötétlett az utca szakadéka, de tudta, hogy inkább meghalna, mint hogy a bátyja előtt habozzon. Összeszedte a bátorságát, és előrevetette magát. Ahogy átszárnyalt az utca fölött, látta a holdfényben megcsillanni kapálódzó lába alatt mélyen a gránit utcaköveket. Egy pillanatra beléhasított, mi lesz, ha rosszul mérte fel az ugrást, mert a palota kemény, szürke fala először mintha fölé emelkedett volna – aztán valahogy mégis alásüllyedt, és már az új tetőn állt. Terpeszbe billent, az tény, de talpon volt, és hiába zihált, a győzelem édes érzése töltötte el.

– A kis öcsikémnek van még mit tanulnia – csúfolódott Federico, és már futott is tovább. Árnyékként cikázott a kémények között, a

¹ teknősbéka

ritkás felhők alatt. Ezio előrevetette magát, beleveszett a pillanat szilajságába. Újabb mélységek tátongtak a lába alatt – némelyik csak kis sikátort ívelt át, mások széles, szekér járta utat. Federicónak nyomát sem látta. Hirtelen ott magaslott előtte a Santa Trinita tornya, meredeken ugrott ki a templom lágy lejtésű, vörös tetejéből. Már majdnem ott volt, amikor eszébe jutott, hogy a templom egy tér közepén áll, és hogy sokkal messzebb van a többi épülettől, mint az eddig átgugrott utcák két oldala. Nem engedhette meg magának, hogy habozzon, hogy elveszítse a lendületét

csak abban reménykedhetett, hogy a templom teteje alacsonyabban van, mint ahonnan megpróbál ráugrani. Ha kellő erővel veti magát előre, és sikerül a levegőbe hasítania, a többről gondoskodik a gravitáció. Pár másodpercig madárként repül majd. Arra nem is gondolt, a kudarc milyen következményekkel járna.

A tető pereme gyorsan közeledett, és aztán – a semmi. Repült, hallgatta, ahogy a szél a fülébe füttyöl, könnyeket csal a szemébe. A templom teteje végtelenül távolinak tűnt – sosem éri el, sosem nevet már, nem harcol, nem szorít asszonyt a karjába. Nem kapott levegőt. Lehunyta a szemét, és akkor...

Kétrét görnyedt, négykézláb próbálta visszanyerni az egyensúlyát, de újra kő volt a talpa alatt – sikerült az ugrás. Igaz, alig pár hüvelyknyire volt csak a peremtől, de átgugrott a templom tetejére!

De hol lehetett Federico? Felkapaszkodott a torony tövéhez, és visszafordult, hogy megnézzze, merről jött. Épp időben nézett hátra, hogy lássa, amint a bátyja átvitorlázik a levegőn. Federico stabilan érkezett, de a súlya alatt kibillent a helyéről pár vörös agyagcserép, és kis híján kicsúszott alóla a lába is, ahogy a cserepek elsurrantak a tetőn, átbuktak a peremen, és pár másodperccel később hangos csattanással zúzódtak szét az utcakövön. De Federico már vissza is nyerte az egyensúlyát, és zihálva, de széles, büszke mosollyal az arcán egyenesedett fel.

– Nocsak, nem is olyan *tartaruga* – mondta, és Ezio mellé lépett. Megveregette a vállát. – Úgy húztál el mellettem, mint az olajozott istennyila!

– Észre sem vettem, hogy lehasítottalak – válaszolta Ezio kurtán: még mindig levegő után kapkodott.

Nohát, a torony tetejéig már nem is győzől le – vetette oda Federico. Félrelökte Eziót, és elkezdett felkapaszkodni a zömök toronyra, melyet a városatyák épp mostanában terveztek lecserélni valami modernebbre. Ezúttal Federico ért fel elsőnek, sőt, fel is kellett segítenie sebesült öccsét, aki kezdte úgy érezni, nem is lenne olyan rossz végre ágyba kerülni. Mindketten ziháltak, és amíg ki nem fűjták magukat, csak álltak, és nézték alant elterülő városukat. Békésen, csendben bevert a gyöngyházfényű hajnalban.

– Jó életünk van, öcsém – sóhajtott fel Federico szokatlan komolysággal.

– A legjobb – bólintott Ezio is –, és remélem, mindig ilyen marad!

Mindketten elhallgattak – egyikük sem akarta megtörni ezt a tökéletes pillanatot de egy idő után Federico szólalt meg halkan.

– Remélem, mi is mindig ilyenek maradunk, *fratellino!* Gyere, ideje visszamennünk. Ott a palotánk teteje. Ha Isten irgalmas, apánk nem maradt fenn egész éjjel, különben végünk! Menjünk!

A torony pereméhez lépett, hogy visszamásszon a tetőre, de amikor látta, hogy Ezio marad, ahol volt, ő is megtorpant.

– Mi van?

– Várj csak egy percet!

– Mit nézel? – kérdezte Federico, és visszalépett mellé. Követte Ezio tekintetét, és elvigyorodott. – Te sunyi ördögfióka! Csak nem azon gondolkozol, hogy most odamész? Hadd aludjon az a szegény lány!

– Nem... szerintem ideje, hogy Cristina felébredjen.

Ezio csak nemrégiben találkozott Cristina Calfuccival, de már elv拉斯zthatatlanok voltak annak ellenére, hogy a szüleik túl fiatalnak ítélték őket bármiféle komolyabb kapcsolatra. Ezio nem értett velük egyet, de Cristina még csak tizenhét éves volt, és a szülei elvárták volna Eziótól, hogy féket vessen zabolátlan természetére, ha azt akarja, hogy jó szemmel nézzék közeledését. Ettől persze csak még dacosabb lett.

Federico és Ezio a piacon lődörögtek, miután vettek pár apróságot a védőszent napjára húguknak. A csinos városi lányokat nézték,

amint *accompagnatricéjükkel*¹ egyik árustól a másikig libbentek; emitt a csipkét nézték, amott a szalagokat és a selymet. De az egyik lány messze túlragyogta a többit: szebb és kecsesebb volt, mint bárki, akit Ezio addig látott. Tudta, hogy sosem felejtí el azt a napot, amikor először megpillantotta.

– Ó – sóhajtott fel önkéntelenül is. – Nézd csak, de csodaszép!

– Az – válaszolta örök gyakorlatias bátyja. – Miért nem mész oda hozzá? Köszönhetnél neki...

– Micsoda? – kérdezett vissza Ezio döbbenet. – És miután köszöntem, mihez kezdjek?

Például megpróbálhatnál beszélni vele. Te mit vettél, ő mit vett, nem számít, mit mondasz. Tudod, öcsikém, a legtöbb férfi annyira retteg a gyönyörű nőktől, hogy bárki, akinek sikerül összeszednie a bátorságát, hogy megszólítsa, eleve előnnyel indul. Szerinted ők nem szeretnék, hogy észrevegyék őket, ők nem akarnak férfiakkal beszélgetni? Még szép, hogy igen! És különben is, egész jóképű vagy, ráadásul egy Auditore. Vágj csak bele! Én addig lekötöm a kísérljét. Ami azt illeti, ő is elég csinos fehérlép!

Ezio azt sem felejtette el, hogy amikor kettesben maradt Cristinával, a földbe gyökerezett a lába, és elakadt a szava: csak állt, és magába itta a lány sötét szemének, lágy, vörösesbarna hajának, fíto orrának szépségét.

Cristina hidegen nézett rá.

– Mi van? – kérdezte.

– Hogyhogy mi van? – szakadt ki Ezióból.

– Miért állsz itt így?

– Ó... igen... Csupán kérdezni akartam kegyedtől valamit.

– És mi lett volna az?

– A becses neve!

A lány a szemét forgatta. A fenébe is – gondolta Ezio –, ezt már ezerszer hallotta.

– Nem mintha alkalmad lenne valaha is használni – vetette oda a lány, és elvonult. Ezio egy pillanatig csak bámult, aztán utánaszaladt.

– Várjon! – zihálta, amikor utolérte; úgy elakadt a lélegzete, mintha egy mérföldet rohant volna. – Még nem készültem fel.

¹ gardedámjokkal

Elbűvölő akartam lenni. És sármos. És elmés is! Nem adna még egy esélyt?

A lány csak visszanézett rá, le sem lassított, de mintha a szája sarkában halvány mosoly játszott volna. Ezio teljesen elkeseredett, de Federico figyelte, és halkan odaszólt.

– Nehogy most add fel! Láttam, hogy rád mosolygott! Nem fog elfelejteni!

Ezio ezzel biztathatta magát, és követte a lányt – de diszkréten, nehogy észrevegyék. Háromszor-négyszer be kellett ugrania egy árusbódé mögé, vagy, miután a lány kiért a piacterről, egy kapualjba, de ügyesen sikerült egészen a családi hajlékig követnie a lányt. Itt egy férfi állta el az útját, aki ismerősnek tűnt Ezio számára, így hátrahúzódott.

Cristina dühösen mérte végig a fickót.

– Mondtam már, Vieri, hogy nem érdekelisz! Most pedig engedj az utamra!

A rejtőzködő Ezio mély levegőt vett. Vieri de' Pazzi! Hát persze!

– De signorina, engem viszont érdekelisz! Nagyon is érdekelisz! – mondta Vieri.

– Akkor állj be a sor végére.

A lány megpróbálta kikerülni, de a fickó elé állt.

– Nem úgy van ám az, *amore mio*¹! Átgondoltam a dolgot: épp elég sokáig vártam már arra, hogy magadtól tedd szét nekem a lábad! – Durván megragadta a lány karját, magához rántotta, és átkulcsolta a másik karjával, hogy az hiába küszködött

– Úgy látom, nem értetted, mit mondott a hölgy – szólalt meg Ezio hirtelen. Előrelépett, és Vieri szemébe nézett.

– Ó, a kis Auditore kölyök! *Cane rognoso*²! Neked meg mi közöd van ehhez az egészhez? Az ördög vigyen el!

– És buon giorno neked is, Vieri. Sajnálom, hogy meg kell zavarnom a szórakozásodat, de az a határozott benyomásom, hogy az ifjú hölgy terhére vagy!

Nahát, valóban? Bocsáss meg, drágám, de ki kell vernem a taknyot is ebből a senkiháziból! – Ezzel Vieri ellökte Cristinát, és jobb

¹ szerelmem

² rühes kutya!

öklével Ezio felé sújtott. Ezio könnyedén háritott, oldalra lépett, és elgáncsolta a támadás lendületétől előrezuhanó Vierit. A fickó elterült a porban.

– Elég lesz ennyi, barátom? – kérdezte Ezio gúnyosan, de Vieri egy szemvillanás alatt talpon termett, és őrjöngve, vadul öklözve indult felé. Sikerült bevinnie egy kemény ütést Ezio állkapcsára, ám ő kivédte a balhorgát, és kétszer is megütötte ellenfelét: egyszer gyomron találta, majd ahogy Vieri kétrét görnyedt, másodjára állkapcson vágta. Ezio elfordult, hogy megnézze, nem esett-e baja Cristinának. Vieri levegő után kapkodva hátrált el, de a keze a töréhez kapott Cristina látta a mozdulatot, és önkéntelenül is felkiáltott, ahogy a fickó hátba szúrta volna Eziót. A fiú meghallotta a kiáltást, és épp időben fordult meg: elkapta Vieri csuklóját, és kicsavarta a tört a kezéből. A penge a földre esett. A két fiatal férfi zihálva állt egymással szemben.

– Ennyi telik tőled? – kérdezte Ezio a fogát csikorgatva.

– Fogd be a szád, vagy Isten szent nevére, megöllek!

Ezio felnevetett.

– Azt hiszem, nem kéne meglepődnöm azon, hogy megpróbálsz ráerőltetni magad egy kedves, ifjú hölgyre, aki nyilvánvalóan egy halom trágyának tart, hiszen a kedves papád is ugyanígy próbálja ráerőltetni Firenzére a banki kamatait!

– Ostoba! Épp a te apádnak kéne egy kis alázatot tanulnia!

– Ideje lenne már, hogy ti, Pazzik ne gyalázzatok minket többé! De amíg csak a szátok jár, nem az öklötök...

Vieri ajka csúnyán vérzett. Beletörölte a kabátja ujjába.

– Ezért még megfizetsz te is, meg az egész fajtád! Ezt nem felejttem el, Auditore!

Kiköpött Ezio lába elé, lehajolt, felvette a törét, aztán megfordult, és elinalt. Ezio hosszan nézett utána.

Most, a templomtorony tetején állva újra eszébe jutott az egész. Cristina házát nézte. Emlékezett rá, milyen felemelő érzés volt visszafordulni a lányhoz, és látni a tekintetében az újdonsült melegséget, ahogy köszönetét mondott neki.

– Minden rendben, signorina? – kérdezte.

– Most már minden rendben... önnek hála. – Habozott, a hangjában még ott remegett a félelem. – A nevemet kérdezte: Cristina. Cristina Calfucci.

Ezio meghajolt.

– Megtiszteltetés, hogy megismerhettem, signorina! Ezio Auditore.

– Ismeri azt a férfit?

– Vieri? Keresztezte már párszor az utamat. A családjainknak nincs sok oka kedvelni egymást.

– Látni sem akarom többé!

– Ha rajtam múlik, nem is fogja!

A lány félénken elmosolyodott.

– Ezio, hálás vagyok önnek... és ezért hajlandó vagyok megadni a második esélyt, amit a rossz kezdés után kért!

Lágyan felnevetett, arcon csókolta a fiút, majd besietett a házba.

A körükük gyűlt kisebbfajta tömeg erre megtapsolta Eziót. A fiatal férfi meghajolt, de amint sarkon fordult, hogy távozzon, érezte: nem csak egy esetleges új barátot szerzett, hanem egy megingathatatlan ellenséget is.

– Hagyd aludni Cristinát! – mondta Federico újfent, mire Ezio visszazökkent a merengésből.

– Később még épp eleget alhat – válaszolta. – Most látnom kell!

– Jól van, ha tényleg kell... megpróbállak fedezni apánknál. De vigyáz magadra, Vieri emberei még a környéken lehetnek! – Ezzel Federico lesurrant a toronyról a tetőre, és ráugrott a hazafelé vezető utcán álló szénásszekérre.

Ezio utánanézett, majd úgy döntött, követi. A szénásszekér végtelenül távolinak tűnt, de eszébe idézte, ahogy tanították; tudatosan lélegzett, megnyugtatta magát, és összpontosított.

Aztán a levegőbe vetette magát: ez volt eddigi élete legnagyobb ugrása, egy pillanatra úgy érezte, elvétette a célt, de elfojtotta a feltörő pánikot, és épen, egészségesen zuhant a szénába. Ezúttal tényleg rá kellett bíznia magát az ösztöneire. Kicsit kifulladásra, de sikertől ittasan ugrott le a szekérről az utcára.

A nap éppen átbukott a keleti dombok fölött, de még mindig csak néhány ember lézengett az utcán. Ezio már elindult volna Cristina háza felé, amikor visszhangos lépteket hallott. Kétségbeesetten

próbálta álcázni magát: behúzódott a templom előcsarnokának árnyékába, és visszafojtotta lélegzetét. Nem más fordult be az utcáskoron, mint Vieri és két Pazzi-testőr.

– Jobb, ha ezt feladjuk, főnök – mondta az idősebbik fickó. – Mostanra már rég elpucoltak!

– Tudom, hogy itt vannak még valahol – csattant fel Vieri. – Szinte érzem a szagukat!

Az embereivel együtt megkerülte a templomteret, de úgy tűnt, nem akarnak továbbmenni. A napfény egyre jobban megkurtította az árnyékokat. Ezio nagy óvatosan visszaosont a széna menedékébe. Ment volna az útjára, de mintha évekig kellett volna türelmetlenül hevernie rejtékében. Egyszer Vieri olyan közel haladt el, hogy Ezio szinte a leheletét is érezte, de az utolsó pillanatban a Pazzi dühösen intett az embereinek, hogy menjenek. Ezio egy ideig még mozdulatlanul feküdt, majd lemászott a szekérről, és megkönnyebbülten sóhajtott egyet. Leporolta magát, és sietve megtette azt a kurta távot, amely elválasztotta Cristinától. Imádkozott, hogy a lány házában senki se legyen még ébren.

A ház csendes volt, bár Ezio úgy vélte, a szolgák alighanem már élesztgetik a tüzet hátul, a konyhában. Tudta, melyik Cristina ablaka, és megdobálta az ablaktáblákat egy marék kavicssal. Fűlsiketítőnek tűnt a hang, és Eziónak a torkában dobogott a szíve, úgy várt. Aztán kinyílt az ablak, és Cristina kilépett az erkélyre. A hálóinge kirajzolta teste pompás vonalát, és ahogy Ezio felnézett rá, azonnal előntötte a vág.

– Ki az? – kérdezte halkán a lány.

Ezio hátrébb lépett, hogy Cristina láthassa.

– Én!

Cristina felsóhajtott, bár nem barátságtalanul.

– Ezio! Tudhattam volna!

Feljöhetek, *colomba mia*¹?

A lány hátranézett a válla fölött, mielőtt elsuttogta volna a választ.

– Rendben. De csak egy percre!

– Nem is kell többi

– Tényleg nem? – mosolyogott el Cristina.

¹ galambom

– Dehogy... Bocsáss meg... – dadogta Ezio zavartan.

– Nem úgy értettem. Hadd bizonyítsam be! Körbenézett, hogy biztosan kihalt-e még az utca, aztán megvetette a lábát a ház falába vert, jókora vaskarikák egyikében, amelyekhez a lovakat szokták kikötni, és felhúzta magát. Viszonylag könnyen fogást talált a rusztikus kőművesmunkán. Két szemvillanás múlva már át is vetette magát az erkélykorláton, és a karjába kapta a lányt.

– Ó, Ezio! – sóhajtotta a lány csókolózás közben.

– Szegény fejed! Már megint mit csináltál?

– Semmiség. Csak egy kis karcolás – mosolyodott el Ezio. – De ha már úgyis idefenn vagyok, nem mehetnék be? – kérdezte gyengéden.

– Hová?

A fiú maga volt a megtestesült ártatlanság.

– Természetesen a hálósobádba!

– Esetleg... de csak ha biztos vagy benne, hogy egy perc tényleg elég lesz!

Egymást átölelve beléptek a dupla szárnyú ajtón Cristina szobájának napfényes melegébe.

Mire egy órával később felébredtek, a nap egyenesen besütött az ablakon, az utcát emberek és szekerek zaja töltötte meg, és ami még rosszabb, meghallották Cristina apjának hangját, amint épp benyit lánya hálósobájába.

– Cristina – mondta –, ideje felkelned, lányom! A tanítód bármelyik pillanatban... Mi az ördög? Te kurafi!

Ezio gyorsan, de alaposan megesókolta Cristinát.

– Azt hiszem, ideje mennem – ragadta meg a ruháit, és az ablakhoz ugrott. Lesurrant a falon, és már a ruháját rángatta magára, amikor Antonio Calfucci dühtől sápadtan megjelent a feje fölött az erkélyen.

– *Perdonate, Messere*¹! – kiáltott fel neki Ezio.

– Adok én neked *perdonate, Messerét*! – ordította Calfucci. – Örök! Örök! Kapjátok el azt a mocsokfajzatot! A fejét akarom! És a *coglionékat*² is!

¹ Bocsásson meg, uram!

² tökeit

– Mondtam, hogy bocsásson meg... – kezdte Ezio, de hirtelen feltárult a ház kapuja, és a Calfucci-testőrök rontottak elő kivont karddal. Mostanra Ezio valamennyire már felöltözött, és futva megindult az utcán. Szekereket került ki, átfurakodott a járókelők között. Komor feketében feszítő, gazdag üzletemberek, barna és vörös ruhás kereskedők, háziszóttasbe bugyolált, szerényebb városiak mellett suhant el, és olyan hirtelen ütközött bele egy egyházi körmenetbe, hogy kis híján felborította a fekete csuhás szerzetesek emelte Szűz Mária-szobrot is. Ami az öröket illette, biztos volt benne, hogy lerázta őket.

Csak abban reménykedhetett, hogy signor Calfucci nem ismerte fel. Cristina nem árulja el, ebben biztos lehetett. Különb is, az apja annyira imádja, hogy a lány könnyedén az ujja köré tudja csavarni. De még ha fel is ismerte, morfondírozott Ezio, akkor sem lenne rossz választás. Az apjáé volt a város egyik legnagyobb bankháza, és egy nap még a Pazzikon is túlnőhetnek, vagy ki tudja... akár a Mediciken is.

A hátsó utcákon ért haza. Az első, akibe belebotlott, Federico volt: bátyja komoran mérte végig, és baljósan rázta meg a fejét.

– Nagy bajban vagy – jelentette be. – Ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek!

Giovanni Auditore dolgozószobája az első emeleten volt, és a széles erkélyre nyíló két dupla ablak a palota mögötti kertre nézett. A sötét, faragott tölgylambéria fedte szoba komorságán a mennyezet díszes gipsz féldomborművei is éppenhogy enyhítettek. Két íróasztal állt egymással szemben, a nagyobbik Giovannié volt. A falat könyvespolcok szegélyezték, roskadoztak a számadások és a súlyos, vörös pecséttel ékesített pergamentekercsek alatt. Az egész berendezés azt sugallta a látogatónak, hogy itt kényelem, megbecsülés és bizalom várja. Az Auditore Nemzetközi Bank fejeként Giovanni tudta, milyen jelentős és felelősségteljes pozícióban van. A bank főleg – legalábbis névleg – a Német-római Birodalomhoz tartozó német királyságoknak adott kölcsönt. Az Auditore család feje remélte, hogy legalább a két idősebb fia észhez tér lassan, és megosztja vele a terhet, amit még ő is az apjától örökölt, de ennek egyelőre semmi jele nem mutatkozott.

– Az asztal mellett ülve komoran méregette közepső fiát. Ezio a másik asztalnál állt – ezt Giovanni titkára hagyta üresen, hogy ők ketten négy szemközt intézhessék el ezt az Ezio félelmei szerint igencsak fájdalmas beszélgetést. Kora délután volt már. Egész délelőtt attól rettegett, mikor hívatja az apja, bár időközben azért aludt is pár órát nagyon ráfért már –, és kissé felfrissítette magát. Úgy vélte, az apja nem véletlenül hagyott neki erre időt, mielőtt várhatóan a földbe dőngöli.

– Vannak és süketnek hiszel, fiam? – mennydörögte Giovanni. – Azt hiszed, nem hallottam, hogy harcba keveredtél tegnap este Vieri de' Pazzival és az embereivel a hídnál? Ezio, azt kell gondolnom, te sem vagy jobb nála, ha nem tudod, hogy a Pazzik milyen veszedelmes ellenfelek! – Ezio mondott volna valamit, de az apja tiltóan felemelte a kezét. – Légy oly szíves, hagyd, hogy lefejezzem! – Mély levegőt vett. – És ha ez még nem lenne elég, veszed magadnak a bátorságot, és Cristina Calfucci után kajtatsz! Az apja Toszkána egyik legsikeresebb kereskedője, és ennek ellenére te hanyatt döntöd a lányt a saját ágyában! Ez elfogadhatatlan! Ennyire

nem érdekel a családod hírneve? – Elhallgatott, Ezio pedig meglepődve úgy látta, mintha vidáman felcsillanna a szeme. – Ugye tudod, mit jelent ez? – folytatta Giovanni. – Ugye tudod, kire emlékeztetsz?

Ezio lehajtotta a fejét. Legnagyobb megdöbbenésére apja felkelt, átvágott a szobán, vállára tette karját, és úgy vigyorgott, hogy fülig ért a szája.

– Te kisördög! Saját magamra emlékeztetsz, amikor annyi idős voltam, mint te! – De Giovanni szinte azonnal újra elkomorodott. – Csak azt ne hidd, hogy nem büntetnélek meg kíméletlenül, ha nem lenne most rád itt égető szükségem. Ha nem így volna, egyenesen Mario bácsikádhoz zavarnálak, sorozzon be a *condottierék*¹ csapatába, ezt jól jegyezd meg! Verne beléd egy kis józanságot! De szükségem van rád, mert bár láthatóan nincs annyi eszed, hogy magadtól felfogd, sorsfordító napokat él át a város. Hogy van a fejed? Látom, már levette róla a kötést.

– Sokkal jobban vagyok, apám!

– Akkor feltételezem, semmi nem áll útjába, hogy elvégezd, amit a nap hátralévő részére rád akartam bízni?

– Ígérem, apám!

– És remélem, be is tartod az ígéreted. – Giovanni visszatért az asztalához, és egy kis dobozból elővett egy levelet. A saját pecsétje díszelgett rajta. Odaadta a fiának, és a kezébe nyomott egy bőrtokban két pergameniratot is. – Ezeket késlekedés nélkül vidd el Lorenzo de' Medicinek a bankjába!

– Megkérdezhetem, mi van bennük, apa?

– Ami az iratokat illeti, nem. Bár talán jobb, ha tudod, hogy a levelemben tájékoztatom Lorenzót a milánói fejleményekről. Ezen dolgoztam egész délelőtt. Erről senki sem szerezhet tudomást, viszont ha most nem bízom benned, sosem lesz felelősségtudatod. A híresztelések szerint összeesküvést szőnek Galeazzo herceg ellen... meg kell, hogy mondjam, ritka rút eset, de Firenze nem engedheti meg magának, hogy Milánó egysége fellazuljon.

– Kik vannak benne?

Giovanni összeszűkülő szemmel méregette a fiát.

¹ zsoldosvezérek

– Azt beszélük, a fő összeesküvő Giovanni Lampugnani, Gerolami Ogliati és Carlo Visconti, de nagyon úgy tűnik, hogy a mi drágalátos Francesco de’ Pazzink is nyakig benne van. Ráadásul minden jel szerint nem csak a mi két városállamunkat érintené a terv. A *gonfalonier*¹ egyelőre letartóztatta Francescót, de a Pazzik ebbe aligha nyugszanak bele... – Giovanni elhallgatott. – Látod, már így is túl sokat árultam el neked! Gondoskodj róla, hogy a levél mielőbb Lorenzo kezébe jusson, úgy hallottam, nemsokára Careggibe utazik egy kis vidéki levegőt szívni, és ha nincs itthon a macska...

– Odamegyek, amilyen gyorsan csak lehet!

– Jó fiú. Most eredj!

Ezio nekiindult. Ahol csak lehetett, a kis utcákat választotta – az eszébe sem jutott, hogy Vieri még mindig keresheti őt. De amikor épp egy csendes utcán vágott át, alig pár percre a Medici Banktól, hirtelen ismerős alak állta el az útját. Ezio visszafordult volna, de a háta mögött már ott voltak Vieri emberei. Újra megfordult.

– Sajnálom, malackám – kiáltott oda Vierinek –, de most egyszerűen nincs rá időm, hogy megint elverjelek!

– Most nem én kapom a verést – ordított vissza Vieri.

– Sarokba szorítottunk, de ne félj, szép koszorút küldök majd a temetésedre!

A Pazzi-bérencek közeledtek. Vieri mostanra már bizonyosan tudott az apja letartóztatásáról. Ezio kétségbeesetten nézett körül, de az utca magas házai körbezárták. Gondosan magára tekerte a drága iratokat tartalmazó zsákot, kiválasztotta a még elérhető házak legbiztosabbját, és nekiugrott a falának. Két kézzel, két lábbal keresett fogást a durván megmunkált kövön, és sikerült felkapaszkodnia a tetőre. Amikor végre felért, visszanézett Vieri dühös képébe.

– Annyi időm sincs, hogy levizeljelek – mondta, és amilyen gyorsan csak lehetett, átmászott a tetőn, majd miután lerázta kitartó üldözőit, új erőre kapva ugrott le a földre.

Pár pillanattal később a bank ajtajánál volt. Ahogy belépett, felismerte Boetiót, Lorenzo egyik bizalmas szolgáját. Ez szerencsés fordulat volt, odasietett hozzá.

¹ városbíró

– Hé, Ezio! Te meg mi járatban vagy erre, ilyen sietve?

– Boetio, nincs vesztegetni való időnk! Leveleket hoztam apámtól Lorenzónak!

Boetio komolyan nézett rá, és széttárta a karját.

– Ahime Ezio! Elkéstél! Már elutazott Careggibe...

– Akkor gondoskodj róla, hogy a lehető leghamarabb megkapja az üzeneteket!

– Biztos vagyok benne, hogy nem marad tovább egy-két napnál. Amilyen időket élünk...

– Lassan én is látom már, milyen idők ezek! Kövess el mindent, hogy megkapja a leveleket, Boetio, és kezeld az ügyet bizalmasan! Minél előbb látnia kell!

Amikor visszaért a saját palotájukba, apja dolgozószobájába sietett. Nem törődött a kert fái alatt lustálkodó Federico barátságos kérdéseivel sem, és nem hagyta, hogy apja titkára, Giulio megakadályozza, hogy átjusson Giovanni belső szentélyének ajtaján. Odabenn az apját mély beszélgetésben találta a firenzei főbíróval, Uberto Alberti gonfalonierével. Ebben semmi meglepő nem volt, a két férfi régi jó barátoknak számított, és Ezio úgy kezelte Albertit, mintha a nagybátyja lett volna. De látta az arcukon, hogy nagyon komoly dolgokról beszélhettek.

– Ezio, édes fiam! – nézett fel rá Uberto vidáman.

– Hogy vagy? Kicsit kifulladtál, mint rendesen. – Ezio sűrűn nézett az apjára. – Próbáltam megnyugtatni az apádat – folytatta Uberto. – Sok baj volt mostanában, tudod, de... – visszafordult Giovannihoz, és a hangja őszintén csengett –, a fenyegetés elhárult.

– Elvitted az iratokat? – kérdezte Giovanni kurtán.

– Igen, apám. De Lorenzo herceg már elment.

Giovanni összevonta a szemöldökét.

– Nem számítottam rá, hogy ilyen hamar távozik!

– Boetióra bíztam őket – mondta Ezio. – A lehető leghamarabb továbbítja őket!

– Lehet, hogy az sem lesz elég hamar – mondta Giovanni sötéten.

Uberto hátba veregette.

– Ugyan már – mondta. – Csak egy-két nap, semmi több! Francscót zár alatt tartjuk. Mi történhetne ilyen rövid idő alatt?

Giovanni egy kicsit mintha megnyugodott volna, de egyértelműen látszott, hogy a két férfinak van még megbeszélnivalója, és nem tartanak igényt Ezio jelenlétére.

– Menj, keresd meg az anyád és a húgod – mondta Giovanni. – Te is tudod, hogy több időt kellene töltened velük, nem csak Federicóval! És pihentesd a fejed! Később még szükségem lesz rád.

Egy kurta intéssel elbocsátotta Eziót.

Ezio átballagott a házon, odabólintott a család pár szolgájának és Giuliónak, aki ki tudja, honnan sietett vissza a bankba. Vaskos papírkötegeket cipelt, és az arcán szokás szerint látszott, hogy fejében üzleti ügyekkel terhes gondolatok járnak vitustáncot. Ezio intett a bátyjának is – Federico még mindig a kertben lustálkodott, de nem volt kedve odamenni hozzá. Ráadásul az apja azt mondta, szórakoztassa az anyját és a húgát, és több esze volt annál, minthogy ellenszegüljön parancsának, különösen a kora délutáni beszélgetés után.

A húga egyedül ült a loggiában – kezében Petrarca méltatlanul el nem ismert kötetével. Ez teljesen érthető, hiszen Ezio is tudta, hogy a lány szerelmes.

– Ciao, Claudia – szólította meg.

– Ciao, Ezio! Te meg merre jártál?

A fiú széttárta a kezét.

– Üzleti ügyeket intéztem apának.

– Volt ott azért más is, ha jól hallottam! – vágott vissza a lány, de a mosolya halovány volt és gépies.

– Anya hol van?

Claudia felsóhajtott.

– Elment megnézni ezt az új festőt, akiről annyit beszélnek. Tudod, aki most fejezte be a tanulóidejét Verocchiónál!

– Tényleg?

– Te semmire sem figyelsz, ami a házban folyik? Anya rendelt tőle pár képet. Úgy véli, idővel jó befektetésnek bizonyulnak.

– Ez anyára vall.

De Claudia nem válaszolt, és Ezio csak most vette észre, milyen végtelenül szomorú a húga. Sokkal idősebbnek tűnt tizenhat événél.

– Mi baj van, *sorellina*¹? – kérdezte, és leült mellé a kőpadra.

A lány nagyot sóhajtott, és szomorkás mosollyal nézett rá.

– Duccio – bökte ki végül.

– Mi van vele?

A lány szemét elfutották a könnyek.

– Megtudtam, hogy hűtlen lett hozzám!

Ezio a homlokát ráncolta. Duccio és Claudia szinte már jegyesnek számítottak, bár egyelőre még nem jelentették be hivatalosan.

– Ki mondta? – kérdezte, és átkarolta a húga vállát.

– A többi lány – törölte meg a szemét Claudia, és felnézett rá. – A barátaimnak hittem őket, de úgy tűnt, élvezik, hogy ilyesmit mondhatnak nekem.

Ezio dühösen pattant fel.

– Atkozott háрпиák! Jobb is lesz neked nélkülük!

– De én szerettem őt!

Ezio várt egy pillanatot, mielőtt válaszolt volna.

– Biztos vagy benne? Talán csak úgy hitted, hogy szereted. Most mit érzel?

Claudia szeme száraz volt.

– Szeretném látni, ahogy szenved, még ha csak egy kicsit is. Nagyon megbántott, Ezio!

Ezio lenézett a hógára, látta a szemében csillogó szomorúságot, és a szomorúságon átsütő, lángoló harag megacélozta a szívét.

– Akkor meglátogatom!

Duccio Dovizi nem volt otthon, de a házvezető elmondta Ezióknak, merre keresse. Ezio átvágott a Ponte Vecchió, és nyugat felé sietett az Arno déli partján. San Jacopo Soprano temploma felé tartott. A környéken volt pár eldugott kertecske, ahol szívesen találkoztak titokban a szerelmespárok. Ezióknak felforrt a vére, ha a húga bánatára gondolt, de nem érte be a pletykával, látni akart valamiféle bizonyítékot Duccio bűnösségére – és egyre inkább úgy tűnt, látni is fog.

Valóban, hamar észrevette a kikent-kifent, szőke fiút. A folyóra néző padon ült, és egy Ezio számára ismeretlen, sötét hajú lányt ölelgetett. Óvatosan közelítette meg őket.

¹ kishúgom

– Drágám, ez csodálatos! – mondta a lány, és kinyújtotta a kezét. Ezio egy gyémántgyűrű villanását látta.

– A legjobbat érdemled, *amore*¹ – dorombolta Duccio, és magához húzta a lányt, hogy megcsókolja. De az elhúzódott.

– Lassan a testtel! Nem vehetsz meg csak úgy! Nem találkozgatunk még olyan hosszú ideje, és azt hallottam, már elígérkeztél Claudia Auditorénak!

Duccio kiköpött.

– Annak már vége. Különb is, apám szerint többet érdemiek egy Auditorénél! – Rámarkolt a lány fenekére.

– Például téged!

– *Birbante*²! Sétáljunk egyet!

– Vannak sokkal szórakoztatóbb ötleteim is – mondta Duccio, és a lány combja közé fúrta kezét.

Ez bőven elég volt Eziónak.

– Hé, *lurido porco*³ – vakkantotta oda.

Duccio, akit teljesen váratlanul ért a jövelete, megpördült, és elengedte a lányt.

– Nahát, Ezio, drága barátom! – kiáltotta, de a hangja idegesen csengett. Vajon mennyit láthatott Ezio? – Azt hiszem, még nem találkoztál az unokatestvéremmel...

Eziót felbőszítette ez az árulás. Előre lépett, és ököllel vágott egykori barátja arcába.

– Duccio, szégyellhetnéd magad! Sértegeted a hűgomat, miközben itt parádézol ezzel a *puttanával*⁴!

– Kit nevezte puttanának?! – hördült fel a lány, de felpattant és elháttrált.

– Azt hittem, még a hozzád hasonló lányok is találnak jobbat maguknak ennél a seggfejnél – vetette oda neki Ezio. – Tényleg azt hiszed, hogy úrinőt farag belőled?

– Ne beszélj vele így – sziszegte Duccio –, legalább nagylelkűbben osztogatja a kegyeit, mint az a görcsös seggű kishúgod! Fogadni

¹ szerelmem

²⁴ Gazember!

³ mocskos disznó

⁴ kurvával

mernék, olyan száraz a lyuka, mint egy apácának! Kár, mert taníthattam volna neki egyet s mást. De ha már itt tartunk...

Ezio hidegen szakította félbe.

– Összetörted a szívét, Duccio.

– Valóban? Jaj, de kár!

– Én meg eltöröm a karod, cserébe.

A lány erre felsikoltott, és elmenekült. Ezio megragadta a vinnyogó Ducciót, és ráfeszítette az ifjú gavallér jobb karját a kőpad peremére, ahol alig pár perce még a vágytól lázasan ücsörgött. Ezio addig nyomta a kőnek Duccio alkarját, míg zokogás nem lett a vinnyogásból.

– Ne csináld, Ezio! Könyörgök! Apám egyetlen fia vagyok!

Ezio megvetően végigmérte, és elengedte. Duccio a földre roskadt, hanyatt hengeredett, és nyivákolva dédelgette megkínzott karját. Szép ruhája csupa sár volt, és tépetten lógott.

– Nem érsz te annyit – köpte a szavakat Ezio. – De ha nem akarod, hogy meggondoljam magam a karoddal kapcsolatban, tartsd magad távol Claudiától! És tőlem is.

Az eset után Ezio a hosszabb utat választotta hazafelé. A folyóparton bolyongott, és kis híján a mezőig lesétált: már megnyúltak az árnyékok, amikor visszafordult, de sokkal nyugodtabbnak érezte magát. Nem illendő, hogy egy férfiemberen ennyire eluralkodjon a harag, mondogatta magában.

A házhoz közel megpillantotta az öccsét, akit előző reggel látott utoljára. Melegen üdvözölte a kölyköt.

– Ciao, Petruccio! Miben sántikálsz? Elszöktél a tanítódtól? Különben meg, nem kéne már ágyban lenned?

– Ne butáskodj! Szinte már felnőtt vagyok! Még néhány év, és kiverem belőled a szuszt! – A két testvér összevigyorgott. Petruccio egy faragott körtefa ládikót ölelt magához. A ládikó nyitva volt, és Ezio maréknyi barna és fehér tollat látott benne. – Sastollak – magyarázta a gyerek. Felmutatott egy közeli épület tornyára. – Odafenn van egy régi fészek. A fiókák alighanem már kirepültek. Azt néztem, mennyi toll akadt bele mindenütt a kőbe... – Petruccio kérlelve nézett fel a bátyjára. – Ezio, nem akarsz lehozni nekem még néhányat?

– És mire kéne az neked?

Petruccio lesütötte tekintetét.

– Az titok – motyogta.

– Ha hozok neked, bemész a házba? Késő van már!

– Igen.

– Megígéred?

– Megígérem.

– Akkor rendben! – Ezio úgy vélte, aznap tett már egy szívességet Claudiának, mi oka lenne rá, hogy Petrucciónak ne tegyen... Nehéz volt megmásznia a tornyot, mert a kő sima volt, és még nehezebben talált megfelelő kapaszkodókat a tömbök közt. Feljebb már megkönnyítették a dolgát a díszítések. Végül fél órájába telt, de csak összeszedte az összes tollat, amit látott. Szám szerint tizenötöt vitt le Petrucciónak.

– Egyet nem vettél észre – jegyezte meg Petruccio, és felmutatott.

– Mars az ágyba! – mordult rá a bátyja, és Petruccio elszaladt.

– Ezio remélte, az anyjuk örülni fog az ajándéknak. Petruccio titkait nem volt nehéz kitalálni. Maga is mosolyogva sietett be a házba.

3.

Ezio másnap reggel későn ébredt, de megkönnyebbülten hallotta, hogy apja nem akarja azonnal munkára fogni. Lesétált a kertbe, és ott találta édesanyját, aki épp a cseresznyefák körüli munkákat felügyelte: most kezdődött a virághullás. Amikor az anyja észrevette, elmosolyodott, és odaintette magához. Maria Auditore magas, méltóságteljes asszony volt. A negyvenes évei elején járt, hosszú, fekete haj fonatát a család színeivel, feketével és arannyal szegett, ragyogó fehér muszlin főkötő fedte.

– Ezio! Buon giorno!

– *Madre...*

– Hogy vagy? Remélem, jobban... – gyengéden megérintette a fia fej sebeit.

– Jól vagyok.

– Apád azt mondta, hagyjunk pihenni, amíg csak lehet.

– Nem kell pihennem, *mamma*¹!

– Akárhogy is, ma délelőtt nem szabad felizgatnod magad. Apád megkért, hogy vigyázzak rád. Tudom, miben sántikáltál.

– Nem értem, mire célzol.

– Ne játszadozz velem, Ezio! Tudom, hogy összeverekedtél Vierivel.

– Ocsmány rágalmakat terjesztett a családukról. Ezt nem nézhettem tétlenül!

– Vieri nagy nyomás alatt van, különösen most, hogy letartóztatták az apját. – Az asszony elgondolkozva hallgatott el. – Francesco de' Pazziról sok mindent el lehet mondani, de sosem gondoltam volna, hogy képes csatlakozni egy herceg meggyilkolására szőtt összeesküvéshez.

– Mi lesz vele?

– Bíróság elé állítják. Azt hiszem, apád lesz a koronatanú, amint a mi Lorenzo hercegünk visszaér.

Ezio nyughatatlanul toporgott.

¹ anyám

– Ne aggódj, nincs semmi félnivalód! Egyébként sem akarlak olyasmire megkérni, ami neked nem tetszene... sőt, azt szeretném, ha elkísérnél a dolgomra. Nem tart sokáig, és talán még élvezni is fogod.

– Szívesen segítek, *mamma!*

– Akkor menjünk. Nincs messze.

– Gyalog hagyták el a palotát, és kart karba öltve sétáltak a katedrális felé. A kis negyedben, ahová útjuk vezetett, Firenze számos művésze tartott fenn műhelyt vagy műtermet. Néhányuké, mint például Verrocchioé vagy a gyorsan emelkedő csillag, Alessandro di Moriani Filipepié, aki már felvette a Botticelli nevet, jókora, forgalmas hely volt, ahol segédek és tanítványok sűrögtek, örölték a festékeket, keverték a színeket. Mások sokkal szerényebb műtermet béreltek. Maria egy efféle, csendesebb ház ajtaja előtt állt meg, és bekopogtatott. Egy jóképű, elegánsan öltözött fiatalember nyitott ajtót. Atletikus alkata ellenére szinte már piperkőcnek tűnt. Sötétbarna haja dús volt, szakála pompásan fénylett. Hat-hét évvel lehetett idősebb Eziónál.

– Madonna Auditore! Isten hozta! Már vártam!

– Leonardo, buon giorno! – Az asszony és a művész udvariasan arcon csókolta egymást. Tényleg jóban lehetnek, gondolta Ezio, de már első látásra megkedvelte a fickót. – Ő a fiam, Ezio – folytatta Maria.

A művész meghajolt.

– Leonardo da Vinci – mondta. – *Molto onorato*¹, signore!

– *Maestro*²...

– Egyelőre még nem – mosolyodott el Leonardo.

– De hol jár az eszem? Fáradjanak beljebb! Várjanak itt, amíg a segédem kerít önöknek egy kis bort, addig megyek, és idehozom a festményeiket.

A műterem nem volt nagy, de a zsúfoltság miatt még idősebbnek tűnt. Az asztalokon madarak és kisemlősök csontvázai heverték, a színtelen folyadékkal teli üvegekben pedig különféle szerves anyagok lebegtek, bár Eziónak nehezebb esett bármelyiket is

¹ nagy megtiszteltetés

² mester

felismernie. A terem hátsó felében egy széles asztalon kínos gondossággal kifaragott, különös fatárgyak sorakoztak, és két állványon a szokásosnál jóval sötétebb festmények álltak, meglepően elmosódott kontúrokkal. Mialatt Ezio és Maria kényelembe helyezte magát, a belső szobából felbukkant egy jóképű legény: tálcán bort és aprósüteményt hozott. Félénken mosolyogva felszolgált nekik, aztán visszavonult.

– Leonardo nagyon tehetséges.

– Ha te mondd, *madre*... Én nem értek a művészethez.

Ezio úgy vélte, egész életében apja nyomdokában halad majd, bár valahol a szíve mélyén volt egy kalandvágyó, lázadó vonás, amelyről tudta, kevésbé illik egy firenzei bankár jelleméhez. A bátyjához hasonlóan ő is a tettek emberének érezte magát, nem művésznak vagy műértőnek.

– Tudod, az önkifejezés elengedhetetlen ahhoz, hogy megértsd és maradéktalanul kiélvezd az életet – nézett rá az anyja. – Neked is szükség van erre, fiam!

Ezio sértetten nézett vissza.

– Rengeteg önkifejezésben van részem!

– Úgy értem, a könnyűvérű lányokon kívül – válaszolta anyja egykedvűen.

– Anya!

De Maria erre csak megvonta a vállát, és lebiggyesztette az ajkát.

– Jót tenne neked, ha lennének olyan barátaid is, mint Leonardo. Úgy vélem, ígéretes jövő előtt áll!

– Ahogy ez a hely kinéz, ezt elég valószínűtlennek tartom.

– Ne légy szemtelen!

Leonardo visszatérte szakította félbe őket. A festő két lábát hozott magával a belső szobából. Az egyiket letette a földre.

– Megkérhetem, hogy ezt hozza? – kérdezte Eziótól.

– Angiolót kérném meg, de itt kell maradnia, hogy vigyázzon a műteremre. Ráadásul nem hiszem, hogy elég erős lenne az efféle feladatokhoz szegény kis drágám...

Ezio lehajolt, hogy felemelje a lábát, és döbbsen tapasztalta, milyen nehéz. Kis híján elejtette.

– Óvatosan! – figyelmeztette Leonardo. – A benne lévő festmények sérülékenyek, és az édesanyja épp az előbb fizetett értük egy kisebb vagyont!

– Mehetünk? – kérdezte Maria. – Alig várom, hogy kiakasszam őket! Már ki is találtam, hol lesz a helyük, remélem, tetszik majd – mondta Leonardónak. Ezio magában füstölögve hallgatta: tényleg ekkora tiszteletet érdemel ez a kezdő művészke?

Gyaloglás közben Leonardo kedélyesen csevegett, és Ezio azon kapta magát, hogy ellenérzése dacára a férfi kedvességével elnyerte rokonszenvét. Mégis volt benne valami, amit ösztönösen zavarónak talált, bár nem tudta volna megmondani, mi az. Valamiféle hidegség? Mintha áthághatatlan lenne a távolság közte és a többi ember között. Talán csak az zavarta Eziót, hogy sok más művészhez hasonlóan Leonardo is a felhők közt járt. Ennek ellenére azonnal és ösztönösen tisztelte őt.

– Mivel is foglalkozik, Ezio? – kérdezte Leonardo.

– Az apjának dolgozik – válaszolta Maria.

– Ó, pénzügyekben utazik! Ehhez valóban ideális városba született.

– A művészek sem panaszkodhatnak errefelé – mondta Ezio. – Nincs hiány gazdag mecénásokban.

– De olyan sokan vagyunk – morgott Leonardo. – Nehéz felkelteni az emberek figyelmét. Ezért is vagyok olyan végtelenül hálás az édesanyjának. Hozzátenném, hogy nagyon értő szeme van!

– Főleg festeni szokott? – kérdezte Ezio, mert nem ment ki a fejéből a műteremben látott munkák sokszínűsége.

Leonardo elgondolkozva nézett maga elé.

Nehéz kérdés. Igazság szerint, amióta a saját lábamon állok, nehezen maradok meg bármi mellett is. Imádok festeni, és tudom, hogy jó vagyok benne, de... gyakran már befejezés előtt látom a kész képet, és ilyenkor nehéz felvinnem az utolsó ecsetvonásokat. Egy hajcsár kellene mellém! De nem ez a legrosszabb. Néha úgy érzem, nem elég jó, amit csinálok. Céltalan. Van ennek bármi értelme?

– Jobban kellene bíznia magában, Leonardo – mondta Maria.

– Köszönöm, de sokszor azt gondolom, valami gyakorlatiasabbat kellene csinálnom, valamit, aminek közvetlen köze van az élethez.

Meg akarom érteni az életet... hogyan működik? Mindenről tudni akarom, hogyan működik.

– Ahhoz száz embernek kellene lennie egy személyben – mondta Ezio.

– Ó, bár lehetséges volna! Tudom, mit akarok felderíteni: építészet, anatómia, még a mérnöki munka is érdekel. Nem csak ecsetvégre akarom kapni a világot... változtatni akarok rajta!

Szenvedélyessége inkább lenyűgözte Eziót, mint idegesítette: a fickó láthatóan nem dicsekedett, hanem szinte már kínozták a benne fortyogó ötletek. Legközelebb, gondolta Ezio, bejelenti, hogy zenével és költészettel is foglalkozik.

– Nem akarja letenni, hogy kifújja magát egy pillanatra, Ezio? – kérdezte Leonardo. – Lehet, hogy kissé nehéz a láda.

Ezio összeszorította a fogát.

– Nem, *grazie*¹. És különben is, mindjárt megérkezünk.

Amikor odaértek az Auditore-palotához, Ezio becipelte a lábát az előcsarnokba, és olyan lassan, óvatosan engedte le a földre, ahogyan csak sajtó izmai engedték. Magának sem vallotta be, mennyire megkönnyebbült.

– Köszönöm, Ezio! – mondta az anyja. – Azt hiszem, innentől boldogulunk nélküled is, bár természetesen, ha szeretnél velünk tartani, hogy segíts felakasztani a képeket. ..

– Köszönöm, anyám, de azt hiszem, jobb, ha ezt rátok bízom!

Leonardo kezet nyújtott neki.

– Örülök, hogy megismertem, Ezio, és remélem, összefutunk még hamarosan!

– *Anch'io*.²

– Esetleg ideküldhetnéd az egyik szolgát, hogy segítsen Leonardónak – szólt utána Maria.

– Nem – mondta Leonardo –, ezt szívesebben végzem én magam. Gondoljon csak bele, ha valaki elejtené a festményeket! – Ezzel letérdelt, és karjára vette a lábát, amelyet Ezio az előbb letett. – Mehetünk? – kérdezte Mariát.

¹ köszönöm

² úgyszintén

– Erre – mutatta az asszony. – Isten veled, Ezio! Vacsoránál találkozunk. Leonardo, kövessen!

Ezio utánuk nézett. Ez a Leonardo igen tiszteletreméltó embernek tűnt.

Ebéd után, késő délután Giulio sietett oda hozzá – Giulio mindig sietett hogy az apja azonnal látni akarja az irodában. Ezio a titkár nyomába szegődött, és végigloholtak a ház hátsó traktusába vezető, tölgyborítású folyosón.

– Ó, Ezio! Gyere csak be, fiam! – Giovanni hangja komoly volt, üzleties. Felállt az asztal mögül. Két vaskos, bőrből bugyolált, lepecsételt levél hevert előtte.

– Azt mondják, Lorenzo herceg holnap vagy legkésőbb holnapután visszatér – mondta Ezio.

– Tudom. De nincs vesztegetni való időnk. Azt akarom, hogy ezt a két levelet vidd el egy-egy ismerősömnek a városban. – Áttolta a leveleket az asztalon.

– Igenis, apám!

– El kellene hoznod egy üzenetet, amelyet postagalambbal küldtek az utca végén lévő tér galambházába. Próbáld úgy intézni, hogy senki ne lássa, amikor elhozod!

– Úgy lesz!

– Helyes. Amint végeztél, azonnal gyere vissza! Fontos dolgokat kell megbeszélnem veled.

– Rendben!

– Ezúttal viseld magad rendesen. Ne kódorogj el!

Ezio úgy döntött, elsőnek a galambházba megy. Lassan már alkonyodott, és tudta, hogy ilyenkor kevesen vannak az utcán – nem sokkal később viszont a tér tele lesz a sétájukat élvező firenzeiekkel. Amikor odaért, észrevette, hogy a galambház fölött és mögött valamiféle írás fut. Zavartan nézte: vajon csak most került ide, vagy még sosem vette észre? Felismerte a gondosan felírt sort, a Prédikátor könyvéből volt: **ÉS VALAKI ÖREGBÍTI A TUDOMÁNYT, ÖREGBÍTI A GYÖTRELMET.** Valamivel lejjebb egy másik kéz durvább betűkkel hozzátoldotta: **HOL A PRÓFÉTA?**

Ezio hamar visszaterelte gondolatait a feladatára. Azonnal látta, melyik galambot kell elkapnia: csak egyetlenegy madár lábán volt

levél. Gyorsan lekapta róla, és gyengéden visszahelyezte a párkányra, aztán habozva megállt. Nem kéne elolvasnia a levelet? Nem volt lepecsételve. Gyorsan kipenderítette az aprócska tekercset, és látta, hogy semmi más nincs rajta, csak egy név: Francesco de' Pazzi. Neki semmit sem mondott ez az üzenet, de sejtette, hogy az apja érteni fogja. Ő a maga részéről el sem tudta képzelni, miért lehet még fontos Vieri apjának és a milánói herceg ellen szőtt összeesküvés egyik lehetséges résztvevőjének neve. Valószínűleg megerősíthetett valamit.

De tovább kellett sietnie a dolgára. Az erszényébe dugta az üzenetet, és megkereste az első levélen szereplő címet. Legnagyobb meglepetésére a vöröslámpás negyedbe vezetett. Gyakran járt erre Federicóval – még mielőtt Cristinát megismerte volna –, de sosem érezte magát kényelmesen errefelé. Töre markolatára tette a kezét, hogy erőt merítsen belőle, és megközelítette az apja által említett, lepusztult kis síkátort. A címen egy rosszul megvilágított, ócska lebujt talált: olcsó Chianti loccsant az agyagkorsókban.

Elsőre senkit sem látott, és nem tudta, mitévő legyen, amikor legnagyobb megdöbbenésére valaki megszólalt mellette.

– Giovanni fia vagy, ugye?

Odafordult, és egy hagymától bűzlő, durva vonású férfival találta magát szemben. Egy nő állt mellette, aki egykor talán csinos lehetett, de a hanyatt töltött tíz év mindenféle bájt kiölt belőle. Ha bármi vonzó volt még benne, az tiszta, okos tekintetében rejlett.

– Nem, te marha – szólt oda a társának –, csak merő véletlenből hasonlít egy az egyben az apjára!

– Hoztál nekünk valamit – folytatta a férfi, mintha a társnője meg sem szólalt volna. – Add ide!

Ezio habozott. Leellenőrizte a címet. Rendben volt.

– Add már ide, cimbora – mondta a fickó, és közelebb hajolt. Eziót most csapta meg igazán a lehelete. Ez az ember tényleg csak hagymát zabál?

A férfi kezébe helyezte a levelet. Az azonnal rámarkolt, és az oldalán lógó bőرزsenybe tömködté.

– Jó fiú – mondta, és elmosolyodott. Ezio meglepődve látta, hogy a vigyor valamiféle... kedvességgel ruházta fel, ha már a szavai nem.

– És ne aggódj – tette hozzá –, nem fertőzünk! – Elhallgatott, és a nőre nézett. – *En* legalábbis nem.

A nő felnevetett, és a karjába öklözött. Aztán már ott sem voltak.

Ezio megkönnyebbülten sietett ki a sikátorból. A második levél címzése a Szent János-keresztelőkápolnától valamivel nyugatabbra szólította. Ez sokkal jobb környék volt, ám a nap ezen szakában igen csendes. Ezio sietve vágott át a városon.

Az utca fölé magasló boltív alatt egy zömök férfi várta, a külseje alapján katona lehetett. A ruházata vidékies bőrholminak tűnt, de tiszta volt, nem szaglott, és láthatóan frissen borotválkozott.

– Ide! – intett neki.

– Hoztam önnek valamit – kezdte Ezio –, egyenesen...

– Auditorétól? – kérdezte a férfi suttogva.

– Si.

– A fickó körbenézett az utcán, de csak a lámpagyújtót látták valamivel arrébb.

– Nem követtek?

– Nem. De miért követtek volna?

– Az most lényegtelen. Add csak a levelet! De gyorsan!

Ezio a kezébe nyomta.

– Forrósodik a talaj – mondta a fickó. – Mondd meg apádnak, hogy ma éjjel csapnak le. Nem ártana, ha gondoskodna a biztonságáról!

– Micsoda? – nézett rá Ezio döbbenten. – Miről beszél?

– Már így is túl sokat mondtam. Siess haza! – És a férfi visszaolvadt az árnyékokba.

– Várjon! – kiáltott utána Ezio. – Hogy értette? Jöjjön vissza!

De a fickó már el is tűnt.

Ezio lesétált a lámpagyújtóig.

– Hány óra van? – kérdezte. A fickó hunyorgott egy keveset, és felnézett az égre.

– Talán egy órája lehet, hogy szolgálatba álltam – mondta. – Ami azt jelenti, hogy a huszadik órában járhatunk.

Ezio gyorsan utána számolt. Úgy két órával ezelőtt jöhetett el a palotából, és talán még húsz perc, amíg hazaér. Rohanni kezdett. Lelkét valami rettenetes, sötét előérzet ülte meg.

Amint az Auditore-házhoz ért, már tudta, hogy valami nincs rendben. Sehol sem égtek a fények, és a hatalmas bejáratú ajtó tárva-nyitva állt. Megszaporázta lépteit, és kiáltozva rohant be.

– Apám! Federico!

A palazzo főterme sötéten, üresen állt, de Ezio a gyenge fényben is látta a felborult asztalokat, a szétfúzott székeket, a törött evőeszközöket és üvegedényeket. Valaki letépte Leonardo festményeit a falról, és késsel hasogatta szét őket. A sötétből zokogás ütötte meg a fülét... egy nő zokogott. Az anyja.

Megindult a hang felé, ám egy árnyék meglibbent mögötte. A feje fölé emelt valamit. Ezio megpördült, és elkapta a vaskos ezüst gyertyatartót, amellyel valaki éppen be akarta törni a fejét. Vadul csavarintott rajta, így a támadója ijedt kiáltással elengedte. Ezio jó messzire dobta a gyertyatartót, megragadta támadója karját, és kirángatta a gyengécske fényre. Gyilkos indulat dúlt a szívében, és már ki is rántotta törét.

– Ó! *Ser Ezio*! Ön az! Istennek hála!

Ezio felismerte a hangot, és most már az arcot is: Annetta volt az, a család házvezetőnője. A tűzről pattant falusi nő régóta szolgált az Auditoréknél.

– Mi történt? – kérdezte Annettát. Két kézzel markolta a nő csuklóját, és alig bírta megállni, hogy ne rázza meg kétségbeesésében és félelmében.

– Betörték... a városi örök. Letartóztatták az apját és Federicót... elvitték a kis Petrucciót is! Az édesanyja karjából tépték ki!

– Hol van az anyám? És Claudia?

– Itt vagyunk – csendült egy reszketeg hang a sötétben. Claudia bukkant fel – anyjukat a karján vezette. Ezio felállított egy széket, hogy legyen hová leültetniük az asszonyt. A halovány fényben látta, hogy Claudia vérzik, és tépett ruhája csupa kosz. Az anyja tudomást sem vett róla, csak ült a széken, előre-hátra hintázott, és sírt. Azt a kis körtefa ládikát markolászta, amelyet Petrucciótól kapott alig két nappal – szinte már egy emberöltővel – korábban.

– Istenem, Claudia! Egyben vagy? – A hűgára nézett, és elöntötte a harag. – Csak nem...?

– Nem, nekem semmi bajom. Kicsit megverték, mert azt hitték, tudom, merre vagy. De anya... Ó, Ezio, apát, Federicót és Petrucciót a Palazzo Vecchióba vitték!

– Az édesanyja sokkot kapott—mondta Annetta. – Amikor próbált ellenállni... – Elakadt a szava. – *Bastardi!*¹

Ezio gyorsan átgondolta a helyzetet.

– Itt nincsenek biztonságban. El tudod őket vinni valahova, Annetta?

– Igen, a testvéremhez. Ott elrejtőzhetnek! – Annetta alig tudta kipréselni a szavakat, a félelem és a kín megakasztotta a hangját.

– Sietnünk kell! Az örök egészen biztosan visszajönnek értem. Claudia, anyám... nincs időnk itt várakozni! Ne vigyetek magatokkal semmit, csak kövessétek Annettát! Azonnal! Claudia, hagyd, hogy a *mamma* rád támaszkodjon!

Kikísérte őket a feldúlt családi fészekből. Még a sokk bénító hatása alatt állt, de segített nekik elindulni, hogy aztán a hűséges Annetta gondjaira bízza őket. A házvezetőnő kezdte visszanyerni az önuralmát. Ezio fejében egymást kergették a lehetséges megoldások; a rettenetes fordulat egész világát alapjaiban rázta meg. Kétségbeesetten próbálta számba venni, mi minden történt, és hogy apja és testvérei megmentése érdekében mihez kezdjen. Abban biztos volt, hogy valahogyan beszélnie kell az apjával, meg kell tudnia, mi válthatta ki ezt a támadást, miért gyalázták meg így a családját. De a Palazzo Vecchio! Úgy sejtette, a két kis toronycellába zárhatták őket. Talán van némi esélye, de a palotát szinte erődítménnyé alakították, és alighanem erősen őrizték is... különösen ma éjjel.

Nyugalmat erőltetett magára, megpróbálta tiszta fejjel átgondolni a helyzetet, miközben átsurrant a Piazza della Signorián. A falhoz tapadt és felnézett. A mellvéden fáklyák lobogtak, megvilágították a torony tetején vöröslő, óriási liliomot, a város jelképét és a torony alján lévő, hatalmas órát. Ezio hunyorított, hogy jobban lásson, és mintha kivette volna feljebb, a torony tetejéhez közeli, aprócska, rácsos ablak mögött pislákoló gyertya fényét. A palazzo hatalmas, kétszárnyú kapuja előtt örök álltak, és a mellvéden is katonák

¹ Kurafiak!

járkáltak fel-alá. De Ezio a torony tetején senkit sem látott, és a mellvéd amúgy is magasabban volt, mint az elérni vágyott ablak.

A palotától távolodva megkerülte a teret, és a palazzo északi oldalán futó, keskeny kivezető utcácskát választotta. Szerencsére az utca tele volt emberekkel, ráérősen sétálgattak, élvezték az esti levegőt. Ezio hirtelen mintha egy teljesen más világba csöppent volna, mintha teljesen elvágták volna attól a közegtől, amelyben még három-négy órával korábban úgy lubickolt, mint hal a vízben. Felbőszítette a gondolat, hogy az utcán tolongó emberek sorsa továbbra is a maga megszokott kerékvágásában halad, míg a saját és a családja életét így szétzúzták. Újra érezte, a szíve kis híján szétpattan a félelem és a harag hirtelen felduzzadó árájától. De szigorúan visszaterelte gondolatait a rá váró feladatra, és megacélozta vonásait.

A fal simán és szédítően magaslott fölé, de a sötétség segítségére volt. Ráadásul a palazzót elég érdes kövekből emelték, így bőven talált kapaszkodót a feljutáshoz. Gondot csak az okozhatott volna, ha az északi mellvédre is állítanak őrséget, de úgy vélte, ezzel ráér akkor foglalkozni, ha már odaért. Reménykedett benne, hogy a legtöbb őrt a palota nyugatra néző főhomlokzatára állították.

Mély levegőt vett és körbenézett – senki más nem járt a sötét utcán –, felugrott, megmarkolta a falat, a lábujjaival is kapaszkodott puha bőrcsizmájában, és elkezdett felfelé kúszni.

Amikor felért a mellvédre, lekuporodott. Lábszárában sajogtak az inak a megerőltetéstől. Két ór volt idefenn, de mind a ketten háttal álltak neki, és az alattuk elterülő, kivilágított teret figyelték. Ezio egy pillanatig mozdulatlanul várt: meg kellett bizonyosodnia róla, hogy nem keltette fel a figyelmüket, amikor beugrott a mellvédre. Görnyedten előrerontott és rájuk vetette magát. Megragadta a torkukat, hátrarántotta őket, és a saját súlyukat, valamint a meglepetés erejét kihasználva hanyatt döntötte mindkettőt. Szívdobbanásnyi idő alatt lerántotta a sisakjukat, és vadul összezsapta a fejüket – elveszítették az eszméletüket, mielőtt egyáltalán lett volna idejük döbbséget arcot vágni. Ezio tudta: ha nem sikerül leütni őket, egy pillanatig sem habozott volna átvágni a torkukat.

Újra megpihent, kifújta magát. Most jön a torony. Itt simább kövek voltak, nehezebben lehetett felkapaszkodni rajtuk. Ráadásul közben körbe is kellett másznia az északi oldalról a nyugatira, hiszen a cella ablaka a térre nyílt. Csak imádkozhatott, hogy senki ne nézzen fel a toronyra sem a mellvéden, sem a téren. Kínos lett volna, ha akkor terítik le egy számszeríjjal, amikor már idáig eljutott.

Az északi és a nyugati fal sarka kemény volt és kíméletlen, és Ezio egy hosszú pillanatig csak dermedten lógott – hiába kereste a kapaszkodót, az mintha nem létezett volna. Lepillantott, és látta a mélyben, hogy a mellvéden őrködő katonák egyike felnéz. Tisztán látta a sápatag arcot és a fickó szemét is. Rásimult a falra. Sötét ruhájában olyan feltűnő lehetett a torony falán, mint csótány a fehér asztalterítőn, de az ő érthetetlen módon lehorgasztotta fejét, és folytatta az őrjáratot. Talán nem látta? Vagy nem akart hinni a tulajdon szemének? Ezio torka belesajdult a fájdalomba. Hosszú percekig szinte levegőt sem kapott, nagy sokára nyugodott csak meg.

Hatalmas erőfeszítések árán ért végül célba, és örömmel fogadta a keskeny ablakpárkányt, amelyre épp csak rá tudott telepedni. Az ablakon át belesett a keskeny cellába. Isten irgalmas, gondolta, mert azonnal felismerte az apját. Háttal ült neki, és a szövétnek gyenge fényénél olvasott.

– Apám! – szólt oda halkán.

Giovanni sarkon pördült.

– Ezio! Isten szent nevére, te meg hogy...

– Ez most nem számít, apám! – Ahogy Giovanni közelebb lépett, Ezio látta, hogy a keze csupa vér és zúzódás, az arca sápadt és megviselt. – Istenem, apa, mit tettek veled?

– Megverték egy kisé, de semmi komoly bajom nem esett. Jobban aggaszt, mi van anyáddal és a húgoddal!

– Biztonságban vannak.

– Annettával?

– Igen.

– Istennek hála!

– Mi történt, apa? Számítottál erre az egészre?

– Arra nem, hogy ilyen gyorsan lépnek. Letartóztatták Federicót és Petrucciót is, azt hiszem, a szomszédos cellában vannak. Ha Lorenzo

itt marad, minden másképp alakul. Elővigyázatosabbnak kellett volna lennem.

– Miről beszélsz?

– Erre most nincs időnk! – Giovanni szinte kiabált.

– Jól figyelj! Vissza kell menned a házukba! A dolgozószobámban van egy rejtékajtó. Egy kis szobába nyílik, ott találsz elrejtve egy ládát. Vegyél ki *mindent*, ami csak benne van! Megértetted? *Mindent*! Egy része furcsának tűnik majd, de minden fontos, amit ott találsz.

– Igen, apám. – Ezio kicsit áthelyezte a súlyát: még mindig a cella ablakának rácsába kapaszkodott, hogy le ne zuhanjon. Nem mert lenézni, és nem tudta, meddig bírja még ott mozdulatlanul.

– A ládában találsz egy levelet és mellette néhány más iratot. El kell vinned... azonnal el kell vinned *Messer* Albertinek!

– A gonfalonierének?

– Pontosan. És most eredj!

– De apám – Ezio nehezen préselte ki magából a szavakat. Bárcsak több hasznát vennék, mint hogy iratokat hozzon-vigyen! – A Pazzik állnak emögött? Elolvastam a postagalamb üzenetét. Az állt benne, hogy...

De Giovanni csendre intette. Ezio hallotta, ahogy a zárban megcsikordul a kulcs.

– Vallatni visznek – jegyezte meg Giovanni komoran. – Tűnj el, mielőtt észrevennének! Istenemre, milyen bátor legény vagy! Méltó leszel a végzetedre! De most utoljára mondom...!

Ezio lecsusszant a peremről, és az ablak mellett kapaszkodva hallgatta végig, ahogy az apját elvezetik. Szinte alig bír parancsolni az érzelmeinek. Aztán erőt vett magán, hogy le tudjon mászni. Tudta, hogy lefelé kapaszkodni szinte mindig nehezebb, mint felfelé, de csak az elmúlt negyvennyolc órában rengeteget tanult arról, hogyan másszon meg bármilyen épületet. Most könnyedén surrant le a torony falán: egyszer-kétszer megcsúszott ugyan, de időben megkapaszkodott, és nemsoká leért a mellvédre. Szerencséje volt: a két ór még mindig eszméletlenül hevert. Olyan keményen csapta össze a fejüket, ahogy csak tudta, de ha eszméletre tértek volna,

mialatt ő fenn van, és riadót fűjnek... bele sem mert gondolni a következményekbe.

De nem is volt ideje ilyesmin merengeni. Átvette magát a mellvéden, és lenézett. Minden perc számított. Ha meglátna bármit, ami megfékezhetné a zuhanását, talán leugorhatna. Ahogy a szeme hozzászokott a félhomályhoz, egy elhagyatott árusbódé vászontetejét pillantotta meg a fal alján a mélyben. Megkockáztathatja vajon? Ha sikerrel jár, kincset érő perceket nyerhet. Ha kudarcot vall, nagyobb baja is lesz annál, mint hogy eltörik a lába. Bíznia kell magában.

Mély levegőt vett, és belevette magát az éjszakába.

Olyan magasról ugrott, hogy a vászontető összecsuklott a súlya alatt, de elég jól kifeszítették ahhoz, hogy lelassítsa az esését. Kiszaladt belőle a szusz, és tudta, hogy reggelre belilul majd pár bordája, de lenn volt! Senki sem fűjt riadót.

Megrázta magát, és elrohant arra, amerre pár órája még az otthona emelkedett. Amikor odaért, eszébe jutott, hogy a nagy sietségben apja elfelejtette elmondani, hogyan találhatja meg a rejtekajtót. Giulio biztos tudja, de ő vajon merre lehet?

Szerencsére nem ólálkodtak örök a házuk környékén, és bejutott anélkül, hogy bárki is zaklatta volna. Egy pillanatra megállt a ház előtt: alig bírta rávenni magát, hogy belépjen az ajtón túl ásító sötétbe. Mintha az egész épület megváltozott volna, mintha megszenteltségtelenítették volna az otthonát. Eziónak újra össze kellett szednie magát – tudta, hogy most minden cselekedete létfontosságú. Rajta múlik a családja sorsa. Ahogy belépett a családi fészekbe, magába ölelte a sötétség. Nem sokkal később már a dolgozószoba közepén állva nézett körbe, alakját magányos gyertya lángja világította meg.

A szobát alaposan felforgatták az örök. Láthatóan számos banki iratot elkoboztak, és Ezio dolgát nem könnyítette meg a feldöntött könyvespolcok, felborogatott székek, földre szórt fiókok, rendetlenül heverő papírok és könyvek összevisszasága. De ismerte a dolgozószobát, éles volt a szeme, és használta a fejét. A falak kellően vaskosak voltak ahhoz, hogy bármelyikben elférjen egy rejtett fülke, de ő oda lépett elsőnek, ahol a jókora kandalló terpeszkedett. Itt kezdett el kutatni: itt volt a legvastagabb a fal, hiszen el kellett

nyelnie a kéményt is. Közel tartotta a gyertyát, és erőltette a szemét, de közben a fülét is hegyezte, nehogy meglepjék a visszatérő örök. A hatalmas, faragott kandalló bal oldalán mintha ki tudta volna venni egy lambériába süllyesztett ajtó halvány körvonalait. A közelben kellett lennie a nyitószerkezetnek is. Gondosan megvizsgálta a kandalló márványpadkáját vállukon emelő, faragott kolosszusokat. A bal oldali szobor orrát mintha egyszer letörték volna, majd visszaragasztották – a tövében vékonyka repedés futott végig. Ezio megpiszkálta, és érezte, hogy nincs szilárdan a helyén. A torkában dobogott a szíve. Óvatosan megbillentette, és az ajtó hangtalanul feltáruult rugós zsanérjain. Balra ívelő, kőpadlós folyosó tárult fel.

Amint belépett, a jobb lába alatt megmozdult az egyik kő, és erre hirtelen fellobbantak a folyosó falába épített olajlámpások. Rövid kis járat volt, enyhén lejtett, és egy inkább szír, mint itáliai stílusú, díszes, kerek kis terembe torkollott. Eziónak hirtelen az eszébe villant egy kép apja magán-dolgozószobájából: Maszjáf várát ábrázolta, a hasszasszinok ősi rendjének fellegvárát. De nem volt ideje azon merengeni, van-e valamiféle jelentősége a szokatlan díszítéseknek. A szoba bútorozatlan volt, csak a közepén állt egy jókora, vaspántos láda. Két súlyos lakat zárta. Ezio körbenézett, hátha a szobában rejlenek a kulcsok, de a ládától és a díszítésektől eltekintve üres volt a terem. Ezio elgondolkozott rajta, visszamenjen-e a dolgozószobába, vagy netán apja szobájába, de ahogy a keze véletlenül hozzáért az egyik lakathoz, az felpattant. A másik is könnyen kinyílt. Vajon az apjától nyert valami hatalmat, amiről nem is tudott? Vagy a lakatokat úgy tervezték, hogy egyes emberek érintésére kinyíljanak? Egyik titok a másik után, de nem volt ideje bármelyiket is végiggondolni.

A ládában egy bőr karpánt volt és egy repedt pengéjű tőr, amely markolat helyett valamiféle különös szerkezethez csatlakozott, melynek rendeltetését Ezio sehogy sem értette, egy kard, egy szimbólumokkal és betűkkel sűrűn telerótt bőrlap, amely mintha valami terv része lett volna, és a levél az iratokkal, amelyeket apja kérésére el kellett vinnie Uberto Albertinek. Mindent összeszedett, lezárta a ládát, és visszasietett az apja irodájába. Gondosan bezárta maga mögött a titkos ajtót. A szobában megtalálta Giulio félredobott

irattáskáját, belepakolta a láda tartalmát, a zsákot pedig keresztülvetette a mellkasán. Felcsatolta a kardot. Nem tudta mire vélni a különös tárgyak gyűjteményét, és ideje sem volt átgondolni, az apja vajon miért zárt ilyesmiket egy titkos kamrába. Óvatosan visszaosont a palota főbejárata felé.

Amint kiért az első udvarra, látta, hogy két városi őr jön befelé. Nem volt már ideje elrejtőzni. Meglátták.

– Állj! – kiáltott rá az egyikük, és mind a ketten sietve megindultak felé. Nem volt hová menekülnie. Ezio látta, hogy mindketten kardot rántanak.

– Miért jöttetek? Hogy letartóztatatok?

– Nem – válaszolta az, aki az előbb rákiáltott. – Az a parancs, hogy végezzünk veled! – Ezzel a második őr már rá is rontott.

Ezio csak akkor vonta ki tulajdon kardját, amikor már a közelébe értek. Idegen fegyver volt, de könnyűnek és hatékornak tűnt a kezében, mintha csak egész életében ezt forgatta volna. Kivédte az első döféseket, jobbra is, balra is: a két őr egyszerre támadta. Mindhárom kard szikrát vetett, de Ezio érezte, hogy a saját pengéje szilárd, az éle pedig veszedelmesen vág. A második őr épp lecsapott volna, hogy vállból leszelve Ezio karját, mire ő úgy tett, mintha jobbra védene, a lesújtó kard alá, majd a hátsó lábáról az elsőre csúsztatva a súlyát, és előredőlt. Az őr elvesztette az egyensúlyát, és a kardja helyett a karja puffant neki Ezio vállának. Ezio a saját lendületét kihasználva döfött felfelé az új pengével, és egyenesen szíven szúrta támadóját. Kihúzta magát, lábujjhegyen ringatózott, felemelte a bal lábát, és lerúgta a pengéről a halott ört: épp időben ahhoz, hogy szembefordulhasson a társával. A másik őr ordítva vetette rá magát. Magasra emelte súlyos kardját.

– Készülj fel a halálra, *traditore!*¹

– Nem vagyok áruló, ahogy a családomból más sem az!

Az őr felé vágott, elszakította a bal kabátujját, és megvágta a karját. Ezio felszisszent, de csak egy pillanatra. Az őr tovább támadott, főlányban érezte magát, és Ezio hagyta, hogy még egyszer előre rontson, aztán hátralépett, elgáncsolta, és határozottan, teljes

¹ áruló

erőből a fickó tarkójába vágott a kardjával. Levágta a fejét, mielőtt a teste földet ért volna.

Ezio pillanatokig remegve állt a harc után az udvarra zuhanó hirtelen csendben. Most ölt életében először embert – valóban? –, de mintha egy másik, régi élet ébredezett volna benne; olyan élet, ahol mintha éveken át osztotta volna kardjával a halált.

Megrémítette az érzés. Egyetlen éjszaka alatt kellett felnőtté válnia – de ez az új élmény inkább olyan volt, mintha valami sötét erő ébredzene lelke legmélyén. Több volt ez az elmúlt órák iszonyatos megpróbáltatásainak utóhatásánál. Leejtett vállal osont végig az Alberti-házhoz vezető, sötét utcákon, minden zajra összereszt, és egyfolytában hátrafelé tekintgetett. A végkimerültség szélén állt, de valahogy sikerült még tartania magát, és végül elért a gonfaloniere otthonába. Felnézett a homlokzatra, és az egyik ablakban halvány fényt látott. A kardmarkolattal zörgette meg az ajtót.

Nem kapott választ. Idegesen és türelmetlenül, még hangosabban verte meg ismét az ajtót. Még mindig semmi.

Ám harmadik próbálkozására kinyílt egy kis ablak az ajtón, majd újra bezárult. Az ajtó szinte azonnal kitárult, és gyanakvó, felfegyverzett szolgák tessékelték be. Elhadarta, mi járatban van, mire felkísérték az első emeletre. Alberti egy papíroktól roskadozó asztal mellett ült. A gyenge fényben Ezio úgy látta, hogy a gonfaloniere háta mögött félig elfordulva egy másik férfi is ült a halódó tűz mellett: magas, erőteljes felépítésű alak volt, de az arca csak profilból látszott, félig elmosódottan.

– Ezio? – állt fel Alberti döbbenten. – Te meg mit keresel itt ilyenkor?

– Én... nem is...

Alberti odalépett mellé, és a vállára tette a kezét.

– Várj csak, gyermekem! Fújd ki magad! Szedd össze a gondolataidat!

Ezio biccentett. Nagyobb biztonságban érezte magát, ugyanakkor mintha sebezhetőbb lett volna. Most kezdett rászakadni mindaz, ami azóta történt, hogy elindult kézbesíteni Giovanni leveleit. Az asztalon kis sárgaréz emelvényen álló órára nézett, és látta, hogy nemsokára éjfél van. Valóban csak tizenkét óra telt volna el azóta,

hogy Ezio, a kölyök elkíserte anyját, hogy elhozzanak pár festményt egy festő műterméből? Nem tehetett róla, kis híján sírva fakadt. De összeszedte magát, és Ezio, a *férfi* szólalt meg.

– A fivéreimet és apámat bebörtönözték. Nem tudom, kinek az utasítására. Anyám és a húgom bujkál, a családi fészünköt feldúlták. Apám arra kért, hozzam el önnek ezt a levelet és ezeket az iratokat.

Ezio elővette erszényéből a papírokat.

– Köszönöm – mormolta Alberti, és feltette a szemüvegét. Az asztalon égő gyertya fényében nézte át Giovanni levelét. A szobában csend volt – csak az óra ketyegése és a magába omló parázs sustorgása hallatszott. Ha volt is valaki más a szobában, Ezio elfeledkezett róla.

Alberti most az iratokat vizsgálta. Nem siette el a dolgot, alaposan átnézte őket, és végül az egyiket diszkréten elsüllyesztette fekete felöltőjében. A többit gondosan az asztal egyik oldalára rendezte, nehogy összekeveredjenek a többi papírral.

– Rettenetes félreértés történt, drága Ezióm – mondta, és levette a szemüvegét. – Tény, hogy vádatat hoztak fel... még nem bizonyított vádatat... és hogy holnap reggelre tűzték ki a tárgyalást. De úgy látom, valaki túlságosan is vakbuzgó volt. Talán a saját érdekében. De ne aggódj, mindent elintézek!

Ezio alig merte elhinni, amit hallott.

– Hogyan?

– Azok az iratok, amelyeket hoztál, bizonyítéknak szolgálnak az apád és a város ellen szőtt összeesküvésre. Holnap előterjesztem őket a tárgyaláson, s Giovannit és a fivéreidet szabadon engedik. Ígérem, hogy így lesz!

A fiatalembert előntötte a megkönnyebbülés. Megragadta a gonfaloniere kezét.

– Hogyan köszönhetem meg önnek?

– Az igazságszolgáltatás a munkám, Ezio. Nagyon komolyan veszem, és... – Egy pillanatra habozott. – És apád az egyik legkedvesebb barátom. – Alberti elmosolyodott. – De hová tettem a jó modoromat? Még egy pohár borral sem kínáltalak meg! – Elhallgatott. – Na és hol töltöd a ma estét? Nekem van még pár

fontos elintéznivalóm, de a szolgálaim gondoskodnak arról, hogy ne szenvedj hiányt ételben, italban és jó meleg ágyban.

Ezio akkor még nem tudta, miért utasított vissza egy ilyen nagylelkű ajánlatot.

Jóval elmúlt már éjfél, amikor otthagya a gonfaloniere házát. Újra szemébe húzta a csuklyáját, és az utcát járva próbálta rendezni gondolatait, de tudta, merre viszik a lépteit.

Amikor odaért, sokkal könnyedebben felkapaszkodott az erkélyre, mint azt lehetségesnek vélte – a sietség megacélozta az izmait –, és lágyan megkocogtatta az ablaktáblát. Halkan szólongatta a lányt.

– Cristina! *A more!* Ébredj! Én vagyok az!

Csendben várt, akár egy macska. Hallgatózott. Hallotta, ahogy a lány felriad és felkel. Aztán felcsendült Cristina ijedt hangja a zsalu túloldalán.

– Ki az?

– Ezio!

Cristina sietve kitárta az ablakot.

– Mi van? Mi a baj?

– Engedj be! Kérlek!

A lány ágyán ülve elmesélte az egész történetet.

– Tudtam, hogy valami baj van – sóhajtott a lány.

– Apám egész este gondterhelt volt. De úgy tűnik, végül minden rendben lesz!

– Kérlek, hadd maradjak itt ma éjjel! Ne félj, még hajnal előtt elmegyek... és nálad kell hagynom valamit megőrzésre. – Lekanyarította a válláról a zsákot, és kettejük közé tette. – Meg kell bíznom benned.

– Ó, Ezio, bennem igazán megbízhatsz!

A lány karjában merült nyugtalan álomba.

4.

Szürke, borús reggelre virradtak; a városra rátelepedett a sűrű felhők alatt megrekedt, fülledt hőség. Amikor Ezio a Piazza della Signoriára ért, őszinte döbbenettel látta, mekkora tömeg gyűlt össze. Emelvényt ácsoltak, az emelvényen pedig egy asztal terpeszkedett a város címerével hímzett, súlyos brokátterítővel lefedve. Az asztal mögött ott állt Uberto Alberti és egy magas, erős felépítésű, horgas orrú, számító tekintetű alak élénk, bíborszín ruhában – idegen volt, Ezio legalábbis nem ismerte. Ám figyelmét az emelvényen álló másik három személy keltette fel: az apja és a két fivére láncba verve várt, és a hátuk mögötti magas építmény vaskos keresztgerendájáról három kötélhurok lógott.

Ezio idegesen, mégis derűlátóan érkezett a térre – hát nem azt mondta a gonfaloniere, hogy aznap minden megoldódik? Most megváltozott a hangulata. Valami nem volt rendben, valami nagyon nem volt rendben. Megpróbált előrefurakodni, de nem tudott utat törni magának a tömegben – érezte, ahogy kezd rajta eluralkodni a klausztrofóbia. Kétségbeesetten próbált megnyugodni, ésszerűen viselkedni. Megtorpant, szemébe húzta csuklyáját, és megigazította az övét a kardot. Csak nem hagyja cserben Alberti! Közben észrevette, hogy a magas fickó – ruhája, vonásai és sötét bőre alapján spanyol – megállás nélkül a tömeget fürkészi átható tekintetével. Ki lehet az? Miért érzi úgy, mintha emlékezne rá? Talán látta már valahol?

A gonfaloniere díszes hivatali öltözkéében felemelte a karját, hogy elcsitítsa a tömeget, és hirtelen csend borult a térre.

– Giovanni Auditore – szólalt meg Alberti parancsolóan, de Ezio kihallotta a rettegést a hangjából –, te és bűntársaid hazaárulás vádjával álltok előttünk. Van a birtokotokban bármiféle olyan bizonyíték, mely megsemmisíthetné ezt a vádat?

Giovanni egyszerre nézett rá döbbenten és aggodalmasan.

– Igen, minden ilyen jellegű iratot eljuttattak önhöz még tegnap éjszaka.

De Alberti csak ennyit válaszolt:

– Egyetlen ilyen bizonyítékról sem tudok, Auditore.

Ezio azonnal látta, hogy ez egy kirakatper, és sehogy sem értette Alberti látszólag feneketlenül mély árulását. Felkiáltott.

– Hazudsz! – De hangját a tömeg morajlása fojtotta el. Próbált közelebb furakodni, de túl sokan voltak, és beszorult az emberáradat középebe.

Alberti újra megszólalt.

– Összegyűjtöttük s megvizsgáltuk az ellenetek szóló bizonyítékokat. Megdönthetetlenek. Mivel nem bírnak ellenkező tartalmú dokumentumokkal, hivatali kötelességem *bűnösnek* nyilvánítani téged és bűntársaidat, Federicót, Petrucciót és távollétében Ezio fiadat az ellenetek felhozott vádban! – Elhallgatott, és a tömeg is újra elcsendesedett. – Ezennel mindnyájatokat halálra ítélek, mely ítélet azonnal végrehajtandó!

A tömeg újra felzúdult. Alberti egy intésére a hóhér lejjebb húzta a köteleket, két segédje pedig először a kis Petrucciót ragadta meg és cipelte az akasztófa alá. A fiúcska a könnyeivel küzdött, de már a nyakába vetették a hurkot, miközben sietve imádkozott, és a kirendelt pap meghintette a fejét szentelt vízzel. Aztán a hóhér meghúzta az emelvénybe épített kart, és a gyerek a kötélén imbolyogva kapálózott a levegőben, amíg el nem csendesedett.

– Ne – lehelte Ezio, aki alig akarta elhinni, amit lát.

– Ne, édes Istenem, kérlek, ne! – Hangja megakadt a torkában, és gyásza mindent elborított.

Federico következett, ordított, hogy ártatlan ő is, a családja is, és hiábavalóan küzdött, hogy kiszabaduljon valahogy az örök markából, akik a bitó felé taszigálták. Ezio most már magán kívül volt a kétségbeeséstől, újra megpróbált előrefurakodni, és látta, ahogy apjuk hamuszürke arcán egyetlen, magányos könnycsepp gördül le. Ezio reszketve figyelte, ahogy a bátyját, a legjobb barátját felakasztják. Tovább küszködött, tovább harcolt, mint Petruccio, de végül ő is mozdulatlanul lógott a kötélén. A beálló csendben szinte a fa keresztgerenda nyikorgását is hallani lehetett. Ezio hitetlenkedve nézte – valóban megtörténik mindez?

A tömeg mormolni kezdett, de egy határozott hang elhallgattatta őket. Giovanni Auditore szólalt meg.

– Te vagy az áruló, Uberto! Te, az egyik legközelebbi társam és barátom, akire rábíztam az életem! Micsoda bolond voltam! Nem jöttem rá, hogy *közéjük* tartozol! – Felemelte a hangját, és kiszakadt belőle a fájdalom és a harag. – Elveheted ma az életünket, de ne feledd, mi is elveszünk cserébe a *tiédet*!

Fejét leszegve elhallgatott. A mélységes csendet csak a pap elmormolt imája törte meg, aztán Giovanni Auditore méltóságteljesen odavonult a bitófához, és a lelkét az Úrnak ajánlva felkészült a reá váró utolsó, nagy utazásra.

Ezio megrázkódtatásán eleinte a gyász sem hatolt át. Mintha hatalmas vasököl sújtott volna le rá. De amint a csapóajtó kinyílt Giovanni lába alatt, nem bírta türtőztetni magát.

– *Apám!* – kiáltott fel, és a fájdalomba belebicsaklott a hangja.

A spanyol tekintete azonnal rátapadt. Lehetett valami természetfeletti a fickóban – másképp hogyan találta volna meg ekkora tömegben? Akár egy lassított felvételen, Ezio látta, ahogy a spanyol odahajol Albertihez, súg neki valamit, és felé mutat.

– Örök! – ordított fel Alberti, és ő is mutogatni kezdett. – Ott van! Ott van még egy! Fogjátok el!

Mielőtt a tömeg felocsúdíthatott volna, hogy lefogja, Ezio átverekedte magát az embereken. Ököllel csapott oda annak, aki elállta az útját. Az őr már várt rá. Ezio után kapott, és lerántotta fejéről a csuklyát. Ezio a mélyen benne szunnyadó ösztönöknek engedelmeskedve kitépte magát a szorításából, és egyik kezével kirántotta kardját, a másikkal pedig megragadta az őr torkát. Az nem számított ennyire gyors reakcióra, ideje sem volt felkapni a fegyverét, hogy védekezzen. Ezio még erősebben szorította a fickó torkát, és a kardjával egyetlen, ökölcsapásszerű mozdulattal átdöfte az őrt. Ahogy kihúzta a pengét, rántott is egyet rajta, és a vágásból előbuggyantak a férfi belei, tekergőzve omlottak a tunikája alól az utca kövére. Ezio félrelökte a testet, és az emelvény felé fordult. Albertit bűvölte a tekintetével.

– Ezért megöllek! – rikoltotta gyűlölettől és haragtól eltorzult hangon.

De a többi őr egyre közelebb ért Eziohoz. Erősebb volt benne a túlélési ösztön, mint az indulat: kirohant hát a tömegből, a keskeny

utcácskák viszonylagos biztonsága felé. Elkecseregetten látta, hogy két újabb ör ugrik elő. Igen gyorsak voltak, megpróbálták elvágni az útját.

A tér sarkán találkoztak össze. A két ör szemből várta Eziót, nehogy tovább futhasson, a többiek egyre közelebb értek a háta mögött. Ezio elkecseregetten küzdött velük. Aztán az egyik katona egy szerencsétlen védése kiverte Ezio kezéből a kardot. A fiú attól félt, itt a vég, és megfordult, hogy elfusson üldözői elől – de mielőtt nekiiramodott volna, valami döbbenetes történt. A csupán pár lépésnyire lévő keskeny utcából, ahová be akart menekülni, egy szegényesen öltözött fickó szökkent elő. Villámgyorsan a két ör mögé ugrott, és hosszú törével a kardforgató karjuk alá került. Belevágott a hónaljukba, átmetszette az inakat, harcképtelenné tette őket. Olyan gyors volt, hogy Ezio szinte követni sem tudta a mozdulatait. Felkapta a fiatal férfi kardját, és odadobta neki. Ezio hirtelen felismerte, és újra megcsapta a hagyma bűze. Ezúttal még a damaszkuszi rózsák illatának sem örült volna jobban.

– Tűnj el innen – mondta a férfi, és már ott sem volt. Ezio nekivetette magát az utcának, és végigcikázott a kis oldalutakon, síkatorokon. A Federico-féle éjszakai kiruccanásoknak hála, jól ismerte őket. A háta mögött elhalkult a kiáltozás. Ezio lerohant a folyóhoz, és egy használaton kívüli örbódében húzta meg magát Cristina apjának egyik raktára mögött.

Eljött az idő, hogy Ezio, a *gyerek* helyét átvegye Ezio, a *férfi*. A felelősség, hogy megbosszulja családját, és jóvátegye valahogy ezt a förtelmes igazságtalanságot, súlyos köpenyként borult a vállára.

Leroskadtt egy halom üres zsákra, és érezte, hogy egész testében remegni kezd. Eddigi élete egyszerre összeomlott. Az apja... Federico... és irgalmas Isten, a kis Petruccio... mind halottak, mindet megölték, meggyilkolták! Nem bírt tovább uralkodni magán: tenyerébe temette fejét, és kiszakadt belőle a fájdalom, a félelem és a gyűlölet. Csak órákkal később tudta lefejtetni kezét az arcáról, és véreres szemében megingathatatlan bosszúvágy csillogott. Tudta, hogy az eddigi élete véget ért – többé nem lesz már gondtalan fiatal. Mostantól kezdve egyetlenegy cél uralja az életét – a bosszú.

Aznap jóval később átosont a sikátorokon Cristina családjának házához, bár tudta, hogy a városi őrség továbbra is keresi. Nem akarta veszélybe sodorni a lányt, de szüksége volt az erszényre és a benne lévő, drága kincsekre. Egy vizelettől bűzlő, sötét benyílóban várakozott, rá sem hederített a bokájánál szaladgáló patkányokra. Csak akkor mozdult meg, amikor az ablakban pislákoló fény elárulta, hogy Cristina visszavonult éjszakára.

– Ezio! – kiáltott fel a lány, amikor meglátta az erkélyén. – Hál’ istennek, életben vagy! – Arcát épp csak egy pillanatra öntötte el a megkönnyebbülés, aztán visszakúszott rá a gyász. – Apád és a fivéleid... – Be sem tudta fejezni a mondatot, csak állt lehorgasztott fejjel.

Ezio átölelte, és egy ideig egymás karjaiban maradtak.

Végül a lány ellépett tőle.

– Megőrültél?! Mit keresel még mindig Firenzében?

– Van még pár elintéznivalóm – mondta Ezio komoran –, de nem maradhatok sokáig, túl nagy veszélybe sodornám a családot. Ha eszükbe jutna, hogy nálad bujkálok...

Cristina hallgatott.

– Add a holmimat, és már itt sem vagyok!

Cristina odahozta a táskát, és ránézett, miközben átadta neki.

– És a családod?

– Ők az elsők. El kell temetnem a halottjaimat. Nem hagyhatom, hogy meszesgödörbe vessék őket, mint holmi bűnözőket!

– Tudom, hová vitték őket.

– Hová?

– A városban egész nap erről beszéltek. De most senki sem lesz ott. A Porta San Niccolo mellett vannak, a koldusok tetemei mellett. Már előkészítették a gödröt, csak arra várnak, hogy reggel megérkezzenek a meszes szekerek. Ó, Ezio...!

Ezio nyugodtan, de komoran válaszolt.

– Gondoskodnom kell róla, hogy apám és a testvéreim méltó módon távozzanak e világból. Nem mondathatok értük gyászmisét, de azt elintézhetem, hogy a testüket tisztességgel temessék el.

– Veled megyek!

– Nem! Tudod te egyáltalán, mit jelentene, ha velem együtt kapnának el?!

Cristina lesütötte tekintetét.

– Gondoskodnom kell arról is, hogy anyám és húgom biztonságba kerüljön, és tartozom a családomnak még egy halállal. – Habozott. – Aztán elmegyek. Talán örökre. A kérdés az, hogy velem tartasz-e...

Cristina hátralépett, és Ezio látta a tekintetében az egymással viaskodó érzelmeket. Ott fénylett az őszinte és örök szerelem, de míg Ezio rengeteget öregedett, amióta először tartotta a karjában a lányt... Cristina gyerek maradt. Hogyan is várhatna el tőle ekkora áldozatot?

– Szeretnék, Ezio, nem is hiszed, mennyire, de a családom... a szüleim belepusztulnának.

Ezio gyengéden ránézett. Hiába voltak egyidősek, az elmúlt napok eseményei folytán sokkal érettebb lett a lánynál. Neki már nem volt családja, amelytől függött, csak kötelessége és felelőssége – és mindkettő keménynek ígérkezett.

Hiba volt megkérdezni. Ki tudja, egy nap, amikor mindez már rég mögöttünk lesz, talán... – A nyakához emelte a kezét, és a gallérja ráncai közül leemelt egy vékony aranyláncon lógó, súlyos ezüstmedált. A medál mintája egyszerű volt: egy A betű, családneve kezdőbetűje. – Szeretném, ha ezt megtartanád. Kérlek, vedd el!

Cristina remegő kézzel elfogadta. Hangtalanul zokogott. Lenézett a medálra, aztán vissza Ezióra, hogy megköszönje, hogy újabb kifogást keressen.

De a fiú már eltűnt.

Az Arno déli partján, a Porta San Niccolo közelében Ezio megtalálta a sötéten tátongó üreg mellett elrendezett holttesteket. A vigasztalan hely közelében két szárnalmas külsejű, ránézésre frissen toborzott katona őrzáratozott; az alabárdjukat félig vitték, félig a földön vonszolták maguk után. Az egyenruhájuk láttán Ezióban feltámadt a harag, és először ösztönösen meg akarta ölni őket, de épp elég halál jutott már arra a napra, és ezek egyébként is egyszerű parasztkölykök voltak, akik a jobb élet reményében erőltették magukra az uniformist. Elfacsarodott a szíve, amikor meglátta apja és fivérei testét a gödör szélén; duzzadt nyakukon még ott lógott a

kötélhurok. Sejtette, hogy az örök hamarosan elalszanak, és akkor hátra tudja vonszolni a halottakat a folyó mellé, ahová már odakészített egy rőzsével megrakott csónakot.

A harmadik órában járhattak, a hajnal első sugara már kezdte kifakítani kelet felé az eget, mire végzett a feladatával. Egyedül állt a folyóparton, és nézte, ahogy a halottjaival megrakott csónak lángolva sodródik le a folyó habjain a tenger felé. Addig bámult utána, míg a tűz lángja ki nem hunyt a messzeségben.

Ahogy visszatért a városba, szívében heves elszántság vette át a gyász helyét. Sok tennivaló várt még rá. De először pihennie kellett. Bevette magát az örbódéba, és megpróbálta minél kényelmesebben elvackolni magát.

Sikerült aludnia egy keveset, de még álmában is egyre csak Cristinát látta, egyre csak őrá gondolt.

Tudta, Annetta testvérének házat nagyjából hol találja, s bár sosem járt még ott, sőt, nem is találkozott eddig Paolával, mivel Annetta volt a szoptatós dajkája, Ezio úgy vélte, benne akkor is megbízhat, ha senki másban nem. Eltöprengett rajta, vajon az asszony tudja-e már, mi történt az apjával és a testvéreivel – nyilván tudnia kellett –, és hogy vajon elárulta-e az igazat az anyjának és a húgának.

Rendkívül óvatosan közelítette meg a házat, nem egyenesen ment arra, és ahol csak lehetett, meglapulva sietett át a háztetőkön, próbálta elkerülni a forgalmas utcákat. Biztos volt benne, hogy Uberto Alberti emberei továbbra is keresik. Egyre csak Alberti árulásán járt az esze. Vajon milyen érdekcsoport küldhette bitóra az apját? Mi vehette rá Albertit, hogy a legközelebbi szövetségesei halálát okozza?

Ezio emlékezett rá, hogy Paola háza a székesegyháztól északra futó utcácskában van, de amikor odaért, nem ismerte fel az épületet. Errefelé alig látott bármi olyat kiakasztva a bejárat fölé, amiből kitalálhatta volna, kik lakják a házat, és nem témfereghetett soká a környéken, félő volt, hogy felismerik. Épp távozni készült, amikor magát Annettát pillantotta meg. A Piazza San Lorenzo felől jött.

Alaposan fejébe húzta a csuklyáját, így az arca teljesen árnyékba borult. Odasétált a nőhöz: nem kis erőfeszítés volt normál ütemben

lépnie, de próbált minél jobban beolvadni a dolgára siető többi firenzei polgár közé. Elment Annetta mellett, és hálásan konstataulta, hogy a nő nem adta tanújelét, hogy észrevette volna. Pár méterrel arrébb megfordult, és mögé surrant.

– Annetta...!

A nőnek volt annyi esze, hogy ne pördüljön sarkon.

– Ezio! Biztonságban vagy!

– Azt nem mondanám. Anyám és húgom...?

– Vigyáznak rájuk. Ó, Ezio, szegény apád. És Federico. És... – fojtotta el a zokogását – Petruccio. Most jövök a San Lorenzóból. Gyertyát gyújtottam értük Szent Antalnak. Azt mondják, a herceg nemsokára visszatér. Talán...

– Anyám és Claudia tudja, mi történt?

– Úgy véltük, jobb, ha eltitkoljuk előlük.

Ezio átgondolta a helyzetet.

– Jobb is így. Majd elmondom nekik, ha itt az ideje.

– Elhallgatott. – Elviszel hozzájuk? Egyedül nem találtam meg a testvérem házat.

– Épp oda tartok. Maradj a közelemben, és kövess! Ezio lemaradt kissé, de nem tévesztette szem elől az asszonyt.

A ház homlokzata kívülről ugyanolyan komor és erődszerű volt, mint a legtöbb nagy, firenzei épületé, de amikor beértek, Ezio döbbenet nézett körül. Egyáltalán nem erre számított.

Egy gazdagon díszített, tágas, magas budoárban találta magát. Félhomály volt, a levegő fülledten nehezedett rá. Sötétvörös és mélybarna bársonyfüggönyök fedték a falakat, néhol lenyűgöző luxust és testi örömöket ábrázoló, keleti szőnyegek vették át a helyüket. A szobát gyertyafény lengte be, és füstölőillat töltötte meg a teret. A bútorzat túlnyomórészt drága brokátpárnákkal teliszórt, mély kanapékból és ezüst borosserlegekkel, velencei kristálypoharakkal, aranytálkában fénylő édességekkel megrakott, alacsony asztalokból állt. De a legmeglepőbb a teremben lévő tucatnyi gyönyörű lány volt, sárga és zöld, firenzei szabású selyem- és szaténruhában, egész combtőig felhasított szoknyában, dekoltázsuk pedig olyan mély, hogy szinte semmit sem bízott a képzeletre, inkább csak azt mutatta, hová nem illene kalandoznia. A

szoba három oldalán ajtók sorakoztak a bársonyfűggönyök és a faliszőnyegek között.

Ezio körbepillantott a szobán – részint azért, mert nem is tudta, *hová* nézhetne.

– Biztos vagy benne, hogy jó helyen járunk? – kérdezte Annettát.

– *Ma certo!*¹ Itt a húgom is, hogy köszöntsön.

Egy harmincas évei végén járó, de jó tíz évvel fiatalabbnak tűnő, elegáns asszony indult meg eléjük a terem közepéről. Gyönyörű volt, akár egy *principessa*², és a többségüknél jobban is öltözött. A szemében rejtett fájdalom fénylett, bár ettől mintha csak még erősebb lett volna a minden porcikájából sugárzó, érzéki vonzerő. Hiába jártak Ezio gondolatai egészen máson, a nőt így is izgatónak találta.

Az asszony felé nyújtotta felékszerezett, hosszú ujjait.

– Örömmel tölt el, hogy megismerhetem, Messer Auditore! – Alaposan végigmérte. – Annetta csupa jót mesélt önről, és most már azt is látom, miért!

Ezio önkéntelenül is elvörösödött.

– Megtisztel a kedvességével, Madonna...

– Kérem, szólítson csak Paolának!

Ezio meghajolt.

– Nem tudom kellőképp kifejezni a hálámat, amiért a védelmébe vette az édesanyámat és a húgomat, Mado... azaz Paola.

– Ez volt a legkevesebb.

– Itt vannak? Láthatom őket?

– Máshol vannak... ez nem nekik való hely, és némelyik vendégem igen magas pozíciót tölt be a város vezetésében.

– Bocsásson meg a merészségemért, de ez a hely az, aminek vélem?

Paola felnevetett.

– Természetesen! Bár remélem, semmiben sem hasonlít a kikötő késdobálóra! Most még korán van, nem indult be az üzlet, de azért mi készen állunk... bármikor megeshet, hogy valaki benéz a hivatalába menet. Pompásan időzítette az érkezését!

– Hol van anyám? És Claudia?

¹ Hát persze!

² hercegnő

– Biztos helyen vannak, Ezio, de még túlságosan kockázatos lenne elvinnem hozzájuk, nem szabad veszélybe sodornunk a biztonságukat! – Egy díványhoz vezette, és leült mellé. Annetta mostanra eltűnt a ház belsejében, hogy a saját dolgát intézze.

– Nagyon kedves – szakította félbe Ezio gyengéden -, és igaza van abban is, hogy most nem láthatom őket. De nem maradhatok itt sem!

– Miért? Hová menne?

Ezio kezdett megnyugodni beszélgetés közben, és örülten száguldó gondolatai is összeértek lassan. Végre lerázta magáról a döbbenetet és a félelmet: döntött, célt talált magának, és tudta, hogy semmi nem tántoríthatja el.

– Megölöm Uberto Albertit – mondta.

Paola aggódva mérte végig.

– Megértem, hogy szomjazza a bosszút, de a gonfaloniere nagyhatalmú ember, és Ezio, ön nem egy született gyilkos...

A sors majd úgyis azzá kovácsol, gondolta a férfi, de a lehető legudvariasabban válaszolt.

– Kérem, nincs rá szükség, hogy kioktasson! – Semmiért sem adta volna fel ezt a küldetést.

Paola mintha meg sem hallotta volna, úgy folytatta.

– De én azzá faraghatom.

Ezio leküzdte gyanakvását.

– És miért akarna kitanítani gyilkosnak?

Az asszony megrázta a fejét.

– Hogy megtanuljon életben maradni!

– Nem vagyok benne biztos, hogy szükségem van a tanítására!

Paola elmosolyodott.

– Tudom, mit érez, de kérem, hadd fejlesszem ki a képességeit, melyek úgy vélem, természetből fogva megvannak önben! Vegye úgy, hogy amit tőlem tanul, újabb fegyver a kardja mellé!

Aznap el is kezdte Ezio kiképzését. Összehívta a dologtalan lányokat és a ház legmegbízhatóbb szolgálait, hogy segítsenek. Kimentek az épület mögé, a magas fallal övezett kertbe, és Paola húsz emberét öt négyfős csoportra osztotta. A csoportok sétálni kezdtek a kertben, összefutottak, beszéltek, nevetgéltek; egyik-másik lány merészen méregette Eziót, és szélesen rámosolygott. Ő még

mindig magánál tartotta a Cristinától visszacapott erszényt, és nem ingatták meg a lányok bájai.

– Nos – kezdte Paola –, az én foglalkozásomban mindennél fontosabb a diszkréció. Tudnunk kell szabadon, de láthatatlanul járni az emberek között. Neked is meg kell tanulnod, hogyan olvadj be közéjük, hogyan légy része a város arctalan tömegének, ahogy azt mi is megtanultuk. – Mire Ezio tiltakozott volna, az asszony felemelte a kezét. – Tudom! Annetta mesélte, menyinyire ügyes vagy, de annál jóval többre lesz szükséged. Arra kérlek, válassz ki egy csoportot, és próbáld meg elvegyülni köztük. Azt akarom elérni, hogy ne találjalak meg első ránézésre. Ne feledd, kis híján mi történt a kivégzésen!

A kemény szavak mélyen Ezióba martak, de a feladat nem tűnt olyan nehéznek, feltéve, hogy ügyel magára. Ennek ellenére Paola kíméletlen tekintete igencsak megnehezítette a dolgát. Vagy esetlenül nekitántorodott valakinek, vagy elbotlott, és időnként a kiválasztott csoportban a lányok és a szolgák elrebbentek mellőle, így felfedték, hol van. A dúsan zöldellő kert kellemes menedék volt, madarak csiripeltek a díszfákon, ám Ezio képzeletében barátságtalan városi utcákká változott: minden járókelőben lehetséges támadót látott. Ráadásul felpaprikázta Paola folyamatos rendreutasítása.

– Körültekintőbben! – mondogatta a nő. – Nem ronthatsz be csak így! Több tiszteletet a lányaimnak! Figyelj oda rájuk! Hogyan akarsz beolvadni az emberek közé, ha egyfolytában fel akarsz dönteni őket? Ó, Ezio! Többet vártam tőled!

A harmadik nap végre megritkultak a csípős megjegyzések, és a negyedik nap reggelén Eziónak sikerült úgy elsétálnia Paola orra előtt, hogy az asszonynak a szempillája sem rebbent. Sőt mi több, tizenöt percen át nem szólt egy szót sem, majd felkiáltott.

– Jól van, Ezio! Feladom! Hol vagy?

Ezio elégedetten lépett el a lányok egy csoportjától: maga volt a fiatal háziszolga mintaképe. Paola elmosolyodott, és összezsapta a kezét – a többiek is tapsolni kezdtek.

A munka azonban ezzel még korántsem ért véget.

– Most, hogy megtanultad, hogyan olvadj be a tömegbe – mondta neki Paola másnap reggel –, megmutatom, hogyan használhatod fel újonnan tanult képességedet... lopásra.

Ezio vonakodott, de Paola nem engedett.

– Elengedhetetlen a túléléshez, és utad során szükséged lehet rá. Az ember pénz nélkül semmi, és megeshet, nem leszel olyan helyzetben, hogy tisztességes munkával keresd meg. Tudom, sosem lopnál olyasvalakitől, aki tönkremenne belé, és nem lopnád meg a barátaidat sem. Fogd fel úgy, mintha egy bicska lenne, amelyet ugyan ritkán használsz, de megnyugtató a tudat, hogy a zsebedben van.

A zsebtolvajlás mesterségét jóval nehezebb volt elsajátítani. Sikertől odaossonnia a lányokhoz, de amint rámarkolt az övükön lógó erszényre, felsikoltottak, hogy „*Al ladro!*”¹ és elmenekültek. Amikor először sikerült észrevétlenül kiszednie pár érmét, egy pillanatra diadalittasan ott maradt, és máris súlyos kéz nehezedett a vállára. „*Ti arresto!*”², förmedt rá a városi őr szerepét játszó szolga vigyorogva, Paola viszont egyáltalán nem volt vicces kedvében.

– Ha loptál valakitől, Ezio – mondta –, semmiképp se maradj mellette!

Egyre gyorsabban fejlődött, és kezdte belátni, hogy küldetése sikeres végrehajtásához valóban elengedhetetlen elsajátítania mindazt, amire az asszony tanította. Amikor tíz lányt is hiba nélkül megkopasztott, ráadásul az utolsó ötöt úgy, hogy Paola sem vette észre, a nő bejelentette, hogy a tanulóideje ezzel véget ért.

– Lányok, mehettek vissza dolgozni! – mondta. – Vége a játéknak!

– Muszáj? – mormolták a lányok vonakodva, és elbúcsúztak Eziótól. – Olyan kis aranyos, olyan kis ártatlan!

De Paola hajthatatlan volt.

Kettesben sétáltak a kertben, Ezio szokás szerint egyik kezét az erszényén tartotta.

– Mivel már megtanultad, hogyan juss az ellenséged közelébe – mondta az asszony –, meg kell találnunk a neked való fegyvert... valami kevésbé feltűnőt, mint a kard.

– Jól van, szerinted mit kéne használnom?

Ugyan már, hiszen tudod a választ! – Azzal Paola előszedte a törött pengét és a karpántot, amelyeket Ezio apja ládájából hozott el,

¹ Fogják meg, tolvaj!

² Letartóztatom!

és amelyekről ebben a pillanatban is azt hitte, hogy biztonságban rejlenek az erszényében. Döbbenet nyitotta ki, és feltúrta. Egyik sem volt már nála.

– Paola! Hogy az ördögbe...?

Paola felnevetett.

– Szereztem meg őket? Csak azt csináltam, amit épp most tanultál el rólem. Tekintsd ezt kiegészítő leckének. Most, hogy már ismered a zsebtolvajlás fortélyait, azt is meg kell tanulnod, hogyan véd meg magad a többi enyveskezűtől.

Ezio komoran méregette a pengét, amelyet Paola a karpánttal együtt visszaadott neki.

– Ez itt valamiféle szerkezetnek tűnik. Sajnos egyik fele sincs működőképes állapotban – sóhajtott.

– Ó – nézett rá Paola –, ez igaz. Viszont tudomásom szerint ismered Messer Leonardót.

– Da Vincit? – igen, találkoztam vele épp azelőtt, hogy... – Elhallgatott, és igyekezett elhessegetni magától a fájdalmas emlékeket. – De hogyan segíthetne nekem ebben egy egyszerű festő?

– Ő sokkal több egyszerű festőnél. Vidd csak el neki a holmid! Majd meglátod!

Ezio belátta, hogy az asszonynak igaza lehet, és egyetértően bólintott, mielőtt folytatta volna.

– Mielőtt elmegyek, kérdezhetek valamit?

– Természetesen!

– Miért segítettél nekem ilyen készségesen... nekem, egy idegennnek?

Paola szomorúan rámosolygott. Válaszul felhúzta egyik ruhaujját, és felfedte sápadt, törekeny alkarját – melynek szépségét összevissza tekergőző, rút, sötét hegek törték meg. Eziónak elég volt egy pillantás, hogy tudja a választ. Valamikor élete során kegyetlenül megkínózták az asszonyt.

– Én is megtapasztaltam, milyen az árulás – mondta Paola.

Ezio felismerte, hogy rokonlélekkel találkozott.

5.

A zsúfolt kis utcácskák, ahol Leonardo műterme is volt, nem estek messze Paola fényűző kéjlakától, ám Ezióknak először át kellett vágnia a tágas és forgalmas Piazza del Duomón, és ebben igen sokat segített újonnan tanult képessége, amellyel feltűnés nélkül tudott a tömegbe vegyülni. Jó tíz nap telt el a kivégzés óta, és Alberti valószínűleg úgy vélte, Ezio már rég elmenekült Firenzéből, de a fiatal férfi nem kockáztatott – s a téren és az a körül csoportosuló katonák számából ítélve Alberti is biztosra ment. Nyilván civil ruhás ügynökök is járták az utcákat. Ezio igencsak behúzta a nyakát, különösen, amikor a tér legforgalmasabb pontján, a katedrális és a keresztelőkápolna között haladt át. Elment Giotto harangtornya mellett, amely már közel százötven éve uralta a várost, aztán Brunelleschi katedráliskupolájának alig tizenöt évvel korábban befejezett, hatalmas, vörös tömege következett. Szinte észre sem vette őket, bár tudta, hogy a francia és spanyol utazók kis csoportokban, döbbent áhítattal bámulják az épületeket. Szívét büszkeség töltötte el, hogy ennyien csodálják a városát... de Firenze valóban még mindig az ő városa volt?

Elfojtotta komor gondolatait, és átsietett a tér déli oldalára, Leonardo műterme felé. A mester otthon van, mondták az ajtónál, hátul, az udvarban találja meg.

A műteremben, ha lehet, még nagyobb volt a felfordulás, mint legutóbb, bár valamiféle elnagyolt rendszer átütött az örületen. A különös tárgyak, amelyekre Ezio már a legutóbbi látogatásakor is felfigyelt, tovább bővültek, és a mennyezetről fura szerkezet lógott alá: leginkább egy felnagyított denevércsontvázra emlékeztetett. Az egyik állványon álló táblára jókora pergament szögeztek, kiterjedt és lehetetlenül összetett csomóminta terpeszkedett rajta, a sarkában olvashatatlan megjegyzés sötétlett Leonardo kézírásával. Agniolóhoz most csatlakozott a másik asszisztens, Innocento, és ketten próbáltak valamiféle rendet teremteni a műteremben. Katalogizálták a szanaszét heverő holmikat, hátha úgy számon tudják tartani őket.

– A hátsó udvarban van – mondta Agniolo Ezióknak.

– Csak menjen nyugodtan, nem fogja zavarni.

Ezio különös tevékenység közepén találta Leonardót. Firenzében mindenütt lehetett kapni kalitkába zárt énekesmadarakat. Az emberek az ablakba akasztották őket, gyönyörködtek a dalukban, és ha kimúltak, egyszerűen vettek helyettük egy másikat. Leonardo vagy tucatnyi kalitka közt álldogált; Ezio szeme láttára kinyitotta az egyik fonott ajtócskát, feltartotta a kalitkát, és nézte, ahogy – ez esetben – egy kenderike megtalálja a kijáratot, átpréseli magát rajta, és elrepül. Leonardo odaadón figyelte a madár szabadulását, és épp megfordult, hogy újabb kalitkát vegyen fel a földről, amikor észrevette Eziót.

Megnyerően és kedvesen elmosolyodott, s megölelte. Majd rögtön el is komorodott.

– Ezio! Barátom! Nem számítottam rá, hogy itt látlak viszont mindazok után, amin keresztülmentél! De isten hozott, isten hozott! Csak egy pillanatot várj! Nem tart már sokáig...

Ezio végignézte, ahogy egymás után szabadon engedte a különféle rigók, pintyek, pacsirták és a lényegesen drágább fülemülék hadát. Leonardo mindegyikük röptét figyelmesen követte.

– Mit csinálsz? – kérdezte Ezio kíváncsian.

– Minden élet drága – válaszolta Leonardo egyszerűen. – Nem bírom elviselni, hogy élőlényeket így bebörtönözzenek, csak mert szép a hangjuk.

– És csak ezért engeded el őket? – Ezio gyanította, hogy van ennek más oka is.

Leonardo elvigyorodott, de nem adott egyenes választ.

– Húst sem eszem már. Miért kéne egy szerencsétlen állatnak csak azért elpusztulnia, mert mi jóízűnek találjuk?

– Különben nem lenne munkájuk a parasztnak.

– Termeszthetne búzát az összes.

– Képzeld el, milyen unalmas lenne! És különben is, az ember falánk.

– Ó, el is felejtettem, hogy te *finanziatore*¹ vagy. És elfeledkeztem a jó modorról is... Mi járatban nálam?

– Szívességet szeretnék kérni tőled, Leonardo.

¹ mecénás

– Miben állhatok a szolgálatodra?

– Van valami, amit... apámtól örököltem, és szeretném megjavíttatni veled, ha tudod.

Leonardo szeme felcsillant.

– Természetesen. Erre, erre! A belső szoba pont jó lesz... a fiúk szokás szerint épp teleszemetelik a műtermet. Néha nem is értem, miért alkalmazom őket egyáltalán!

Ezio elmosolyodott. Ő kezdett már rájönni a valódi okra, ugyanakkor sejtette, hogy Leonardo elsődleges szerelme mindig is a munkája marad.

– Erre!

Leonardo kisebb belső szobája még a műteremnél is rendetlenebbnek bizonyult, ám a könyvek és műtárgyak sokasága, a megfejthetetlen macskakaparással teli papírok között a mindig – és a műtermétől igencsak elütően – makulátlan öltözékű és illatú művész gondosan arrébb tett egy halom ezt-azt, és helyet csinált egy nagyobbfajta asztalon.

– Bocsáss meg a felfordulásért – mondta –, de végre van egy kis oázisom! Nézzük csak, mit hoztál nekem... Vagy jobb szeretnél először egy pohár bort?

– Nem, nem.

– Nagyszerű – bólintott Leonardo mohón –, akkor hadd lássuk!

Ezio óvatosan elővette a pengét, a karpántot és az egész szerkezetet. Mielőtt idejött, becsomagolta abba a titokzatos borjúbőr pergamenbe, amelyet mellette talált. Leonardo megpróbálta újra összerakni a gépezetet, de nem járt sikerrel, és egy pillanatra szinte el is keseredett.

– Nem is tudom, Ezio – mondta. – Ez a szerkezet régi, nagyon régi, és rendkívül összetett; a felépítése, állítani merem, még a mi időnket is meghaladja. Lenyűgöző...

Felnézett. – Az egyszer biztos, hogy még sosem láttam hasonlót! De tartok tőle, hogy az eredeti terv nélkül nem jutok sokra vele.

Felvette a borjúbőr lapot, hogy visszacsomagolja bele Ezio alkatrészeit, majd tanulmányozni kezdte.

– Várj egy pillanatot! – kiáltott fel a pergament olvasgatva. Félretette a törött pengét és a karpántot, kiterítette a lapot, és vissza-

visszapillantva rá elkezdett kutatni valamit egy régi könyvekkel és kéziratokkal teli, közeli polcon. Megtalálta azt a két művet, amelyet keresett, letette az asztalra, és elkezdte figyelmesen átlapozni.

– Mit csinálsz? – kérdezte Ezio kissé türelmetlenül.

– Ez roppant érdekes – válaszolta Leonardo. – Nagyon úgy néz ki, mintha kódexlap lenne!

– Micsoda?

– Egy ősrégi könyv egy lapja. Nem nyomtatott, kéziratos. És nagyon-nagyon régi. Van belőle több is?

– Nincs.

– Kár. Nem volna szabad csak úgy kitépdesni lapokat egy ilyen értékes könyvből – sóhajtott fel Leonardo, aztán elhallgatott. – Kivéve talán akkor, ha együtt az egészet...

– Mi van?

– Semmi. Nézd csak, ezt az oldalt rejtjelesen írták, de ha nem tévedek... e vázlatok alapján akár meg is fejthetem. ..

Ezio leült és türelmesen várt, amíg Leonardo beleveszett saját kis világába – kutatva könyvei és tekercsei között. Jó néhányat alaposan átolvasott, összevetette és kijegyzetelte őket, mindezt a maga különös, balkezes tükörírásával. Ezio arra jutott, aligha ő az egyetlen, aki fél szemmel mindig hátranéz, hogy ne lephessék meg. Abból a kevésből, amit Leonardo műtermében látott, úgy vélte, ha az egyház megsejdténe barátja némelyik kutatását, a művész nyakig ülne a pácban.

Leonardo végül felnézett. Ezio már épp kezdett elszunyókálni.

– Lenyűgöző – mormolta Leonardo, aztán hangosabban megismételte. – Lenyűgöző! Ha átírjuk a betűket, és aztán kiválasztjuk minden harmadikat...

Nekiült a munkának, maga elé húzta a pengét, a pántot és a szerkezetet is. Az asztal alól előásott egy szerszámos ládát, kiválasztott egy satut, és csendben belemerült tevékenységébe. Eltelt egy óra, aztán még egy. Ezio mostanra már békésen aludt, elringatta a szoba kellemes melege és Leonardo munkájának halk kopogása, csiszatolása. Idővel aztán végzett a mester.

– Ezio! Ébresztő!

– Mi?

– Nézd csak! – Leonardo az asztalra mutatott. A tökéletesen rendbe hozott pengét ráépítette a különös szerkezetre, azt pedig a karpántra fogta. A gondosan megtisztított szerkentyű úgy nézett ki, mintha most készült volna, viszont nem fénylett.

– A matt felszín mellett döntöttem – magyarázta Leonardo. – Mint amilyen a római páncél volt. Ami fényes, az megcsillan a napon, és elárulja viselőjét.

Ezio felkapta a fegyvert, és megemelgette. Könnyű volt, és az erős penge tökéletes egyensúlyban feküdt rajta. Ezio még hasonlót sem látott soha. Egy rugós tör, amelyet el tud rejteni a csuklója fölött. Épp csak meg kellett feszítenie a kezét, és a penge vágásra vagy szúrásra készen előugrott, ahogy kívánta.

– Azt hittem, békepárti vagy – mondta Ezio, mert eszébe jutottak a madarak.

– Az ötletek elsőbbséget élveznek – közölte Leonardo határozottan. – Akármilyenek is. – Most pedig – tette hozzá, és a szerszámos ládából elővett egy kalapácsot és egy vésőt –, jobb kezes vagy, ugye? Pompás! Akkor légy oly szíves, helyezd a jobb gyűrűsujjad erre a tőkére!

– Mit csinálsz?

– Sajnálom, de így kell lennie. Ezt a pengét úgy tervezték, hogy csak az használhassa, aki teljesen elkötelezte magát.

– Ezt meg hogy érted?

– Csak akkor működik, ha levágom az ujjad!

Ezio pislogott. Az agyában egymást kergették a képek: eszébe jutott, Alberti milyen hazugul barátkozott az apjával, hogy utána miként nyugtatgatta őt, amikor letartóztatták, a kivégzés, és ahogy végigüldözték a városon. Megfeszítette az állát.

– Hát legyen!

– Talán egy húsbárd jobb volna. Simább lenne a vágás – kotort elő Leonardo egy kést az asztal egyik fiókjából.

– Most pedig tedd oda az ujjad.

Ezio megfeszítette izmait, ahogy Leonardo felemelte a kést. Lehunyta a szemét, hallotta, ahogy a penge átszeli a levegőt – és a fába mélyed. De nem érzett fájdalmat. Kinyitotta a szemét. A kés mélyen belevágott a fába, de többujjnyira volt sértetlen kezétől.

– Te rohadék! – kiáltott fel Ezio döbbsen; felháborította ez az ízléstelen tréfa.

Leonardo felemelte a kezét.

– Nyugodj meg! Csak vicc volt! Elismerem, kicsit kegyetlen, de egyszerűen nem bírtam ellenállni... látni akartam, milyen elszánt vagy. Tudod, ez a szerkezet eredetileg *tényleg* megkövetelte ezt az áldozatot. Szerintem valamiféle ősi beavatási szertartás része lehetett. De eszközöltem rajta egy-két apróbb változtatást, így megtarthatod az ujjad. Nézd csak! A penge elég messze csapódik ki tőlük, és rátettem egy markolatot is, amely lebillen, ha a penge teljesen kinyílik. Csak arra kell figyelned, hogy széttárd az ujjaid, amikor a penge kibukkan. Máskülönben nem sokáig maradnak a kezeden. Szerintem okosabb lenne kesztyűt hordanod, ha ezzel harcolsz, mert a pengéje roppant éles.

Eziót túlságosan is lenyűgözte a fegyver – és hálás is volt érte Leonardónak -, hogy sokáig haragudjon.

– Elképesztő – mondta, és többször kinyitotta-visszacukta a pengét, míg tökéletesen nem tudta használni.

– Hihetetlen!

– Ugye? – bólogatott Leonardo. – Biztos vagy benne, hogy nincs több efféle pergamened?

– Sajnálom.

– Rendben, de ha bármikor rábukkansz egyre, kérlek, hozd el nekem!

– A szavamat adom. És mennyivel tartozom a...?

– Igazi örömmunka volt. Rengeteget tanultam belőle. Semmi szükség...

Hangos dörömbölés szakította őket félbe: a műterem ajtaját verte valaki. Leonardo átvágott az épületen. Agniolo és Innocento riadtan nézett fel rá. Az ajtó túloldalán álló alak teli torokból ordított.

– Kinyitni! A firenzei városőrség nevében!

– Egy pillanat! – kiáltott vissza Leonardo, és halkabban odaszólt Ezióknak. – Te maradj itt hátul!

Aztán kinyitotta az ajtót, és megállt a küszöbön, elzárva az ör útját.

– Te vagy Leonardo da Vinci? – kérdezte a fickó fennhangon, hivatalos, megfélemlítő modorban.

– Miben lehetek a segítségére? – kérdezte Leonardo, és kilépett az utcára. Az őt kénytelen volt hátralepni.

– Felhatalmazásom van rá, hogy feltegyek neked pár kérdést.

Leonardo úgy manőverezett, hogy az őt most már háttal állt a műterem ajtajának.

– Mi lenne a probléma?

– Azt a bejelentést kaptuk, hogy jelenleg is a város egy ismert ellenségével cimborálsz!

– Kicsoda? Én? Cimborálok? Ez felháborító!

– Mikor láttad utoljára Ezio Auditorét, vagy beszéltél vele?

– Kivel?

– Ne járasd velem a bolondját! Tudjuk, hogy közel álltál a családhoz. Az anyja megvette pár mázsolmányodat. Talán felfrissítem egy kicsit az emlékezetedet? – Az őt az alabárd nyelével gyomorszájon vágta Leonardót. A festő felkiáltott fájdalomában, kétrét görnyedt, aztán összeroskadott. Az őt belerúgott. – Most már hajlandó vagy beszélni, mi? Rühellem a művészeket. Csupa felfuvalkodott hímringyó.

Ezalatt Eziónak volt elég ideje hangtalanul átlépni a kapun, és beállni az őt mögé. Az utca kihalt volt, a fickó agyonizzadt nyaka pedig védtelen. Ezio akár ki is próbálhatta élesben az új játékszerét. Felemelte a kezét, kiengedte a szerkezet rugóját, és a penge előpattant. Ezio most széttárt jobb kezének egyetlen, kurta mozdulatával előredőfött, egyenesen az őt nyakába. A frissen fent penge kegyetlenül éles volt, és a legkisebb ellenállás nélkül átvágta a fickó torkát. Az őt előrezuhan; halott volt, mire földet ért.

Ezio felsegítette Leonardót.

– Köszönöm – mondta remegve a festő.

– Sajnálom... nem akartam megölni... de nem maradt már időm...

– Néha nincs más választásunk. Amúgy is hozzá kellett volna már szoknom az ilyesmihez.

– Ezt meg hogy érted?

– Érintett voltam a Saltarelli-ügyben.

Eziónak végre eszébe jutott. Pár héttel azelőtt egy művészeknek dolgozó, fiatal modell, bizonyos Jacopo Saltarellit névtelenül feljelentettek prostitúcióért. Leonardót és még három társát azzal

vádolták, hogy fizettek neki. Az ügyből bizonyítékok híján nem lett semmi, de a sarat nehéz volt lemosni.

– Hiszen itt nem is üldözik a homoszexuális férfiakat – mondta. – Ráadásul nekem úgy rémlik, hogy a németek még Florenzernek, firenzeieknek is becézik őket emiatt.

– Hivatalosan akkor is törvénytelenes – közölte Leonardo szárazon. – Bármikor megbüntethetnek. És amíg az ilyen Alberti-félék vezetik ezt a várost...

– Mi lesz a holttesttel?

– Ó – mondta Leonardo az kész áldás. Segíts bevonszolni, mielőtt bárki meglátna minket! Levisszük a többihez!

– Kész áldás? A többihez?!

– A pince elég hideg. Egy hétig is elállnak. Időről időre kapok a kórházból néhány holttestet, amelyek senkinek sem hiányoznak. Természetesen mindez nem hivatalos. Felvágom őket, és kotorászok bennük: segít a kutatásaimban.

Ezio meglehetősen értetlenül nézett a barátjára.

– Mi van?

– Szerintem mondtam már: szeretem tudni, mi hogyan működik.

Bevonszolták a tetemet az utcáról, és Leonardo két segédje lerángatta egy ajtón át valahová.

– De mi lesz, ha utána küldenek valakit, hogy megtudják, mi történt vele?

Leonardo megvonta a vállát.

– Letagadom, hogy valaha is itt járt volna. – Kacsintott.

– Azért akad pár nagyhatalmú barátom, Ezio.

Ezio most már semmit sem értett.

– Hát, úgy látom, eléggé bízol magadban – dörögte végül.

– Csak ne említsd senkinek az esetet!

– Nem fogom, és mindent köszönök, Leonardo!

– Szívesen! És ne feledd – csillant fel mohón a szeme -, ha találsz további kódexlapokat, hozd el nekem! Ki tudja, a többen miféle szerkezetek leírása lehet!

– Megígérem!

Ezio diadalittas hangulatban tért vissza Paola házába, de nem felejtett el beolvadni az arctalan, névtelen tömegbe, ahogy észak felé menet átvágott a városon.

Paola némileg megkönnyebbülve fogadta.

– Tovább maradtál, mint vártam!

– Leonardo sokat beszél.

– Remélem, nem csak beszélt!

– Ó, dehogy. Ezt nézd meg! – Megmutatta a nőnek a csuklóra szerelhető tört: színpadias karlengetéssel és kisfiús mosollyal villantotta ki a ruhaujjából.

– Lenyűgöző!

– Az – nézte Ezio elismerően –, de azért kell még vele gyakorolnom. Az ujjaimat szeretném megtartani!

Paola komolyan nézett rá.

– Ezio, úgy látom, teljesen felkészültél. Megtanítottam neked, amit lehetett, Leonardo pedig összerakta a fegyveredet. – Mély levegőt vett. – Nincs más hátra, mint megtenni, amire készülsz.

– Igen – válaszolta Ezio halkán, és elkomorodott az arca. – Már csak az a kérdés, hogy férközhetek *Messer Alberti* közelébe!

Paola elgondolkozva mérte végig.

– Lorenzo herceg visszatért közénk. Nem örül, hogy a távollétében Alberti kivégzéseket engedélyezett, de nem elég erős ahhoz, hogy szembeszálljon a gonfalonierével. Mindazonáltal holnap este *vernissage*¹ lesz, Maestro Verrocchio legújabb művének tiszteletére a Santa Croce kerengőjében. Egész Firenze krémje képviselteti magát, nyilván Alberti is. – Mélyen Ezio szemébe nézett. – Azt hiszem, neked is ott a helyed!

Ezio megtudta, hogy a leleplezendő szobor Dávid bronzmása volt: Firenze ezzel a bibliai hőssel azonosította magát. A város két Góliát közt helyezkedett el: délről Róma, északról pedig Franciaország örökké földre éhes királyai fenyegették. A Medici család rendelte a szobrot, és a tervek szerint a Palazzo Vecchióba került volna. A mester három-négy évvel ezelőtt kezdett el dolgozni rajta, és a pletykák alapján a fejét Verrocchio egyik akkori jóképű, fiatal segédjéről mintázták, bizonyos Leonardo da Vinciről. Mindenesetre

¹ bemutató ünnepség

nagy izgalom előzte meg a bemutatót, és az emberek már azon tépelődtek, mit viseljenek ezen az előkelő esten.

Eziónak egészen más gondjai voltak.

– Vigyázz anyámra és a húgomra, amíg nem vagyok itt – kérte Paolát.

– Mintha a saját családtagjaim lennének!

– És ha bármi történne velem...

– Bízz magadban, és nem lesz semmi bajod!

Ezio másnap este időben érkezett a Santa Crocébe. Az indulása előtti órákat azzal töltötte, hogy felkészült, és gyakorolt az új fegyverrel. Elégedetten tapasztalta, milyen tökéletesen tudja forgatni. Gondolatai egyre apja és fivérei halálán jártak, és az ítéletet kimondó Alberti hangjában recsegő kegyetlenség élesen ott csengett a fülében.

Ahogy közelebb ért, két ismerős alakot pillantott meg maga előtt. Kissé elkülönültek a sárga alapon öt vörös gömbbel díszített egyenruhás testőrök kis csoportjától. Láthatóan vitatkoztak, és Ezio előre sietett, hogy hallótávolságon belülre kerüljön. A páros megállt a templom bejárata előtt. Ezio láthatatlanul a nyomukban maradt, és hallgatózott. A két férfi kurtán, ingerülten beszélt. Az egyik Uberto Alberti volt, a másik egy húszas éve második felében járó, karcsú fiatalember jellegzetes orral és elszánt arccal. Díszes, vörös kalapot és köpenyt viselt ezüstszürke tunikával. Lorenzo herceg – *il Magnifico*, ahogy a hívei – Pazzi és társai legnagyobb undorára – hívták.

– Nem okolhat érte engem – mondta épp Alberti –, a kapott információ és megdönthetetlen bizonyítékok alapján határoztam. Követtem a törvényt, és nem léptem túl a hivatalom korlátjait!

– Dehogynem! Igenis túllépte, gonfaloniere, és mindehhez kihasználta, hogy épp távol voltam Firenzétől. Ezt komolyan sérelmezem!

– Még ön beszél korlátokról? Ön, aki a megkaparintotta ezt a várost, és a *Signoria*¹ vagy bárki más beleegyezése nélkül koronáztatta magát herceggé?

– Ez nem így történt!

Alberti megengedett magának egy kis gúnykacajt.

¹ városi tanács

– Még szép, hogy ezt mondja! Az örök ártatlanság! Igazán kényelmes helyzetben van. Odakinn Careggiben csupa olyan alakkal veszi körül magát, akit mi mind veszedelmes szabadgondolkodónak tartunk... Ficino, Mirandola és az a beteges Poliziano! De most legalább megtapasztalhattuk, meddig ér el valójában a keze... és azt kell mondanom, gyakorlatilag semeddig sem. Ez igencsak értékes leckének bizonyult számomra és a szövetségeseimnek is.

– Igen. Szövetségesei, a Pazzik. Valójában csak erről van szó, nem másról, igaz?

Alberti hosszasan méregette a körmeit, mielőtt válaszolt volna.

– Én az ön helyében meggondolnám, mit beszélek, hercegem. Megeshet, hogy nem a megfelelő emberek figyelnek fel rá! – Ám a hangja nem árulkodott túlzott magabiztosságról.

– Önnek kéne meggondolnia, miket beszél, gonfaloniere. És ajánlom, hogy ezt adja tovább a szövetségeseinek is... baráti figyelmeztetésként! – Lorenzo ezzel elvonult a kerengő irányában a testőreivel. Alberti egy pillanatig még állt, motyogva szitkozódott, aztán a nyomába eredt. Ezio úgy hallotta, mintha saját magátátkozta volna.

A kerengőt magát a jeles eseményre aranybrokáttal borították be, a kárpit szemkápráztatóan verte vissza a több száz gyertya fényét. A közepén álló szökőkút mellett egy kis színpadon zenészek játszottak, egy másikon pedig ott állt a bronzszobor. A csodaszép alkotás feleakkora lehetett, mint egy életnagyságú ember. Amint Ezio az oszlopok mögött és az árnyékokban lapulva belépett, látta, hogy Lorenzo épp gratulál a művésznek. Észrevette azt a titokzatos, csuklyás alakot is, aki a kivégzéskor ott volt Alberti mellett az emelvényen.

Nem messze tőle ott állt maga Alberti is. A helyi nemességből verbuválódott hívei szoros gyűrűbe vonták. Azok alapján, amit Ezio hallott, épp gratuláltak a gonfalonierének, hogy sikerült megszabadítania a várost az Auditore család mételyétől. Nem is hitte volna, hogy apjának számos barátja mellett ennyi ellensége volt, de azt is tisztán látta, hogy csak akkor mertek lépni ellene, amikor legfőbb szövetségese, Lorenzo a városon kívül tartózkodott. Ezio elmosolyodott, amikor egy nemesasszony épp azt mondta Albertinek,

hogy reméli, a herceg értékeli őszinte, erényes jellemét. Látszott, hogy Albertinek nem tetszik a megjegyzés. Majd más is megütötte a fülét.

– És mi a helyzet a középső fiúval? – kérdezte egy fickó. – Ezio, nemde? Végleg elmenekült?

Alberti kiprészelt magából egy mosolyt.

– A fiú egyáltalán nem jelent veszélyt. Gyenge kéz és még gyengébb fej. Még a héten elfogjuk és kivégezzük!

A társaság erre felnevetett.

– Akkor hát mi lesz a következő lépcsőfok, Uberto? – kérdezte egy másik férfi. – Talán egy szék a Signoriában?

Alberti széttárta a karját.

– Ahogy Isten akarja. Csak az érdekel, hogy hűségesen és fegyelmezetten szolgálhassam tovább Firenzét!

– Bárhogy döntsön, tudnia kell, hogy mi mindenben támogatjuk!

– Roppant hálás is vagyok érte. Majd meglátjuk, mit hoz a jövő – ragyogott Alberti szerényen. – És most, drága barátaim, javaslom, tegyük félre a politikát, és adjuk át magunkat e pompás műremek élvezetének, melyet a Medicik ily nagylelkűen nekünk adományoztak!

Ezio kívárta, amíg Alberti társasága elténferegett a Dávid-szobor irányába. Alberti a maga részéről szerzett egy serleg bort, és az embereket figyelte. A szemében elégedettség és gyanakvás csillogott. Ezio tudta, hogy elérkezett az alkalom. Mindenki más a szobrot nézte: Verrocchio épp ott állt mellette, és valami rövid beszédfeleséget dadogott. Ezio Alberti mellé surrant.

– Eléggé fájhatott kimondani azt az utolsó bókot – sziszegte Ezio de tulajdonképpen helyénvaló, hogy a végén sem tagadod meg kétszínű önmagad.

Alberti felismerte, és félelmében elkerekedett a szeme.

– Te!

– Igen, gonfaloniere. Ezio. Azért jöttem, hogy megbosszuljam apám – a barátod – és ártatlan fivéreim halálát!

Alberti egy rugó tompa kattánását hallotta, fémes pendülést, és látta a torkának feszülő pengét.

– Isten veled, gonfaloniere – mondta Ezio hidegen.

– Állj – zihálta Alberti –, te ugyanezt tetted volna az én helyemben, te is a szeretteidet védted volna! Bocsáss meg, Ezio! Nem volt más választásom!

Ezio közelebb hajolt, nem törődött a férfi könnyörgésével. Tudta, hogy Albertinek lett volna más választása, választhatta volna a becsületet, de túl gerinctelen volt hozzá.

– Szerinted nem a szeretteimet védem épp most is? Vagy megkegyelmeznél anyámnak és a húgomnak, ha a kezed közé kaparinthatnád őket? Most pedig mondd meg, hol vannak az iratok, amelyeket neked vittem apámtól! Tudom, hogy biztonságba helyezted!

– Sosem szerzed meg őket. Mindig nálam vannak!

Alberti megpróbálta ellökni Eziót, és mély levegőt vett, hogy az örökért kiáltson, de Ezio a torkába mártotta a tört, és végighúzta élet a férfi nyaki ütőerén. Alberti most már hörögni sem tudott, csak térdre roskadt. Kezét Önkéntelenül is a sebre tapasztotta, mintha valahogy el tudná fojtani a füre patakzó véré. Ahogy oldalra dőlt, Ezio gyorsan fölé hajolt, és levágta övéről az erszényét. Belepillantott. Alberti a gőg végső pillanatában igazat mondott. Az iratok tényleg nála voltak!

Hirtelen csend lett. Verrocchio beszéde elakadt, és a vendégek lassan megfordultak. Csak bámultak, még nem értették, mit is látnak. Ezio felegyenesedett, és szembenézett velük.

– Igen! Az igazat látják! Bosszút álltam! Még él az Auditore család! Én, Ezio Auditore még itt vagyok!

Épp levegőt vett, amikor egy nő felsikoltott.

– *Assassino!*¹

Ezzel kitört a káosz. Lorenzo testőrsége gyorsan körbevette a herceget, és kivont karddal őrizték. A vendégek fel-alá rohángáltak, néhányan menekülni próbáltak, mások legalább úgy tettek, mintha megpróbálnák elfogni Eziót, bár senki sem volt elég bátor ahhoz, hogy valóban nekiveselkedjen. Ezio látta, ahogy a csuklyás alak eltűnik az árnyékok között. Verrocchio védelmezően állt a szobra elé. A nők sikoltoztak, a férfiak ordítottak, és a városi őrség beözönlött a kerengőbe, bár nem tudták, kit is kergessenek. Ezio

¹ Gyilkos!

kihasználta a helyzetet. Felmászott a kerengő oszlopcsarnokának tetejére, onnan átugrott a mögötte lévő udvarra. A kapu a templom előtti térre nyílt: odakinn már tömegbe verődtek a kíváncsiak, mindenkit érdekelt, mi ez a lárma odabenn.

– Mi történt? – kérdezte valaki Eziót.

– Igazságszolgáltatás – válaszolta Ezio, majd elviharzott északnyugat felé, Paola házának biztonságába.

Odaúton megállt, hogy átfussa Alberti erszényének tartalmát. Legalább az utolsó szavával igazat mondott.

Ott talált mindent és még valamit. Egy kézbesítetten levelet Alberti keze vonásával. Ezio arra gondolt, talán ebből megtudhat valamit: feltépte a pecsétet, és széthajtogatta a lapot.

De csak egy személyes üzenet volt Albertitől a feleségének. Olvasás közben Ezio legalább részint megértette, miféle erőket vethetnek be, hogy szétzúzzák egy ember becsületét.

Szerelmem!

Azért vetem papírra ezeket a gondolatokat, mert remélem, egy nap elég bátor leszek, hogy veled is megosszam őket. Idővel nyilván megtudod, hogy elárultam, árulónak nyilvánítottam és halálra ítéltam Giovanni Auditóré.

A történelem alighanem úgy ítéli majd, hogy politikai haszonszerzésből és kapzsiságból tettem. De meg kell értened, hogy nem a sors irányította a kezem, hanem a félelem.

Amikor a Medicik mindent elraboltak a családjunktól, rájöttem, hogy félek. Féltetek. Félttem a fiunkat. A jövőnket.

Miben reménykedhet ezen a világon az, aki nincstelen?

Mások viszont pénzt ajánlottak nekem, birtokot, címeket, ha segítek.

Ezért árultam el a legjobb barátomat.

Bármilyen rettenetes is ez a tett, akkor szükségszerűnek véltem. És utólag sem látok más kijutást.

Ezio gondosan összehajtogatta a levelet, és visszatette a tárcába. Újra lepecsételi és kézbesíteti. Elhatározta, hogy sosem lesz kegyetlen és kicsinyes.

6.

– Megtettem.

Csak ennyit mondott Paolának. A nő kurtán megölelte, aztán hátralépett.

– Tudok róla. És örülök, hogy biztonságban vagy!

– Azt hiszem, ideje, hogy elhagyjam Firenzét!

– Hová mennél?

– Apám öccsének, Mariónak van egy kis birtoka Monteriggioni mellett, oda megyünk.

– Már most vadásznak rád, Ezio! Mindenhol körözési plakátokat ragasztanak ki az arcképeddel! És az utcai hírmondók is kezdik szétkürtölni a történeteket...

– Elhallgatott és gondolkodott egy sort. – Megkérem néhány emberemet, hogy menjenek ki és tépjenek le annyi plakátot, ahányat csak tudnak! A hírmondókat pedig megvesztegethetjük, hogy egyelőre másról beszéljenek... – Eszébe jutott még valami. – Nem ártana úti papírokat készíttetnem nektek.

Ezio megrázta a fejét. Egyre csak Alberti járt az eszében.

– Miféle világban élünk, hogy ilyen könnyen befolyásolható, ki mit hisz?

– Alberti úgy látta, lehetetlen helyzetbe került, persze attól még ki kellett volna tartania – sóhajtott Paola. – Az igazságot nap mint nap adják-veszik. Hozzá kell szoknod, Ezio!

A fiú megfogta az asszony kezét.

– Köszönöm!

– Firenze mostantól jobb hely lesz, különösen, ha Lorenzo hercegnek sikerül elintéznie, hogy valamelyik emberét válasszák meg gonfalonierének. De most nincs vesztegetni való időnk! Anyád és a húgod is itt van.

– Megfordult, és tapsolt egyet. – Annetta!

Annetta előbukkant, és magával hozta Mariát és Claudiát is. Érzelmes viszontlátás volt. Ezio észrevette, hogy az édesanyja nincs sokkal jobb állapotban: még most is Petruccio tollal tömött kis

ládikáját szorongatta. Úgy viszonzta ölelését, mintha nem is tudta volna, mit tesz. Paola szomorúan nézte.

Claudia viszont csüggött rajta.

– Ezio! Hol voltál? Paola és Annetta nagyon kedves volt, de nem engedték, hogy hazamenjünk! És anya egy szót sem szólt, amióta... – Elakadt a hangja, és a könnyeivel küszködött. – Nos – szedte össze magát –, apa most már talán mindent rendbe hoz. Ez az egész csak valami szörnyű félreértés lehetett, nem?

Paola Ezióra nézett.

– Talán itt az ideje – mondta halkan. – Most már meg kell tudniuk az igazat!

Claudia pillantása Ezióról Paolára villant, aztán vissza. Maria leült Annetta mellé. A házvezetőnő átkarolta. Maria csendesen mosolyogva bámult a semmibe, egyre csak a körtefa dobozt simogatta.

– Mi baj van, Ezio? – kérdezte Claudia rettegve.

– Történt valami.

– Hogy érted?

Ezio hallgatott, nem találta a szavakat, de az arckifejezése mindent elárult.

– Ó, istenem, nem!

– Claudia...

– Mondd, hogy nem igaz!

Ezio lehorgasztotta a fejét.

– Nem, nem, nem, nem, nem! – sikoltotta Claudia.

– Csitt – próbálta nyugtatni a bátyja –, én minden tölem telhetőt megtettem, *piccina!*¹

Claudia zokogni kezdett, és Ezio mellkasába fúrta a fejét, aki igyekezett őt megvigasztalni. Átnézett a lány feje fölött az anyjukra, de mintha egy szót sem hallott volna abból, amit mondtak. Talán az asszony a maga módján már rég tudta. Ezio azzal még csak megbirkózott, hogy a saját élete fenekestül felfordult, de látni, hogy az anyja és a húga a kétségbeesés martaléka lesz, kis híján összetörte. Átölelte hógát, és érezte, hogy a világ minden felelőssége a vállára nehezedik. Egy örökkévalóságig álltak így. Most már neki kellett

¹ kicsikém

megvédenie a családját – most már ő felelt az Auditore név becsületéért. Ezio, a gyerek már nem létezett. Összeszedte a gondolatait.

– Figyelj – mondta Claudiának, amikor a lány kissé lecsitult. – Most az a legfontosabb, hogy kijussunk a városból. Biztonságos helyre kell mennünk, valahová, ahol téged és a *mammát* nem érheti bántódás. De ehhez neked is bátornak kell lenned. Légy erős a kedvemért, és vigyázz anyánkra! Érted, mit kérek?

A lány csak hallgatott, majd megköszöörülte a torkát, kicsit hátrébb hajolt, és felnézett rá.

– Igen.

– Fel kell készülnünk az útra. Menj, csomagold össze, amire szükségetek lehet, de kevés holmit hozz: gyalog megyünk, túl veszélyes lenne hintót szerezni. A legegyszerűbb ruhádat vedd fel, nem szabad felhívni magunkra a figyelmet. Siess!

Claudia elment az anyjával és Annettával.

– Nem ártana megfürödni és átöltöznöd – mondta Paola Ezióknak. – Jobban éreznéd magad!

Két órával később elkészültek az úti okmányaik, és indulhattak. Ezio még egyszer, utoljára ellenőrizte táskája tartalmát. Talán a nagybátyja meg tudja majd magyarázni az Albertitől visszaszerzett iratokban foglaltakat, ha már ennyire fontosnak találta. Új törét a jobb alkarjára erősítette, hogy ne legyen szem előtt. Meghúzta az övét. Claudia kivezette Mariát a kertbe, és megállt a falba épített kis ajtó mellett, ahol elhagyják a házat. Velük volt Annetta is, kétségbeesetten próbálta visszatartani könnyeit.

Ezio Paolához fordult.

– Isten veled! És még egyszer köszönök mindent!

A nő átölelte, és egy csókot nyomott az arcára, közel a szájához.

– Vigyázz magadra, Ezio, és légy mindig résen! Tartok tőle, hogy számodra ez még csak út kezdete!

A fiú komoran meghajolt, felhúzta a csuklyáját, és odalépett anyja és húga mellé. Felkapta a nők csomagját. Elbúcsúzkodtak Annettától, és pár másodperc múlva kinn voltak az utcán, és észak felé gyalogoltak. Claudia az anyjukba karolt. Szótlanul haladtak, és Ezio gondolatai egyre a vállára nehezedő, hatalmas felelősségen jártak.

Imádkozott érte, hogy fel tudjon nőni a nem mindennapi feladathoz. Erősnek kellett maradnia Claudia és szegény édesanyjuk kedvéért, aki mintha teljesen magába fordult volna.

Már a város közepén járhattak, amikor Claudia beszélni kezdett: tele volt kérdésekkel. Ezio hálásan hallotta, hogy a lány hangja erősen, nyugodtan cseng.

– Hogy történhetett ez velünk? – kérdezte.

– Nem tudom.

– Szerinted visszatérhetünk még ide valaha?

– Nem tudom, Claudia!

– Mi lesz a házunkkal?

Ezio megrázta a fejét. Nem volt rá idő, hogy bármit elintézzenek, de még ha lett is volna, kit bíztak volna meg vele? Talán Lorenzo herceg rendszeren lezárathatná vagy őriztethetné, de ez elég halovány reménysugárnak tűnt.

– És apáék... apáék rendes temetést kaptak?

– Igen. Én magam gondoskodtam róla. – Épp az Arno fölött vágtak át, és Ezio megengedett magának egy pillantást a folyó irányába.

Végre elérték a déli városkaput, és Ezio hálás volt, hogy idáig eljutottak feltűnés nélkül, ám ez veszedelmes pillanatnak ígérkezett, mert a kaput erősen őrizték. Szerencsére az álnevekkel kitöltött, hamis papírok, amelyeket Paola szerzett nekik, kiállták az örök próbáját, akik egyébként is egy magányos, kétségbeesett fiatalembert kerestek, nem egy szerényen öltözött kis családot.

Aznap végig egyenletes tempóban haladtak, csak akkor álltak meg kenyeret és bort venni egy tanyán, amikor már jó messzire jutottak a várostól. Aztán pihentek egy órát egy hatalmas tölgyfa árnyékában, a búzamező mellett. Eziónak le kellett gyűrnie türelmetlenségét, mert még közel harminc mérföldet kellett megtenniük Monteriggioniig, és kénytelenek voltak az anyjuk tempójához igazodni. Erős asszony volt, még csak a negyvenes éveie elején járt, de a hirtelen elszenvedett trauma idő előtt megvénítette. A fia egyre azért imádkozott, hogy ha eljutnak Mario bácsihoz, találjon magára, bár látta, ha meg is gyógyul, az lassú folyamat lesz. Úgy számolta, ha nem ütköznek komoly akadályba, másnap délután Mario birtokára érhetnek.

Aznap éjjel egy elhagyatott pajtában aludtak, de legalább találtak tiszta, meleg szénát. Vacsorára az ebéd maradékát ették, és a lehető legkényelmesebben helyezték el Mariát. Az asszony nem panaszkodott, sőt, mintha nem is lett volna tudatában, merre vannak. Ám amikor Claudia megpróbálta elvenni tőle Petruccio dobozkáját, hogy könnyebben lefektesse aludni, vad tiltakozásba kezdett, és miközben ellökte magától a lányát, úgy káromkodott, hogy az egy kofának is a becsületére vált volna. Mindkét gyermeke döbbenten hallgatta.

Ennek ellenére békésen aludt, és másnap reggel kipihentnek tűnt. Megmosakodtak egy patakban, reggeli helyett ittak pár korty kristálytiszta vizet, aztán tovább gyalogoltak. Ragyogó idő volt, a nap kellemesen melengette őket, de egy kis hűs szellő is fűjt mindig, így jól haladtak. Csak fél tucat szekeret láttak út közben, és nem találkoztak senkivel, csupán néhány földművessel, akik a mezőkön vagy a gyümölcsösökben dolgoztak. Eziónak sikerült vennie egy kis gyümölcsöt, hogy Claudia és az anyjuk tudjanak mit enni – ő amúgy sem volt éhes, túl ideges volt ahhoz, hogy egyék.

Végül a délután közepe felé meglátta Monteriggionit a messzeségben, és megkönnyebbülten csillant fel a szeme. A fallal övezett, kicsiny városka egy dombtetőn sütkérezett a napfényben. Mario uralta gyakorlatilag az egész vidéket. Már csak pár mérföld, és az ő területére érnek. A kis csapat fellelkesedve gyorsította meg lépteit.

– Hamarosan ott vagyunk – mondta Ezio mosolyogva Claudiának.

– *Grazie a Dio*¹ – mosolygott vissza rá a húga.

Épp kezdtek volna megnyugodni, amikor egy kanyarulatban ismerős alak állta útjukat. Tucatnyi kék-arany egyenruhás fickó sorakozott mögötte. Egyikük egy zászlót markolt, rajta a régről ismert, gyűlölt jelképpel: aranydelfinek és -keresztek kék mezőben.

– Ezio! – köszöntötte őket az alak. – Buon giorno! És a családod... már aki még megmaradt belőle...! Micsoda kellemes meglepetés! – Biccentett az embereinek, akik alabárdal a kezükben, székében felsorakoztak az úton.

– Vieri!

¹ Istennek hála!

– Ki más? Amint apámat kiengedték az őrizetből, örömmel meghitelezte nekem ezt a kis vadásztársaságot. Megbántottál. Végére is hogyan képzelhetted, hogy csak úgy elhagyod Firenzét, és tőlem el sem búcsúzol rendesen?

Ezio előrelépett, és a háta mögé terelte Claudiát és az anyját.

– Mit akarsz, Vieri? Azt hittem, meglegszel annyival, amit a Pazzik elértek!

Vieri széttárta a karját.

– Hogy mit akarok? Nem is tudom, hol kezdjem. Annyi minden kéne! Nézzük csak... szeretnék egy nagyobb palotát, szebb feleséget, sokkal több pénzt, és... mit is? Ó, igen! A fejed! – Kardot rántott, és intett az öröknek, hogy álljanak készen. Egymaga indult meg Ezio felé.

– Meglepsz, Vieri... tényleg egyedül akarsz legyőzni? Persze a verőlegényeid most is ott állnak a hátad mögött!

– Talán mégsem vagy méltó a kardomra – válaszolt Vieri, és visszacsúsztatta a pengét a hüvelybe. – Azt hiszem, inkább pusztá kézzel végzek veled. Nem akarlak elszomorítani, *tesora*¹ – vetette oda Claudiának -, nem tart sokáig, utána pedig meglátom, hogyan vigasztalhatlak meg... és ki tudja, talán anyukád is sorra kerül!

Ezio előrelépett, és ököllel úgy állón vágta Vierit, hogy felkészületlen ellenfele megtántorodott. Hamar visszanyerte egyensúlyát, intett az embereinek, hogy lépjenek hátra, és dühödten bömbölve rávetette magát Ezióra. Cséphadaróként járt a karja. Vieri olyan hevesen támadott, hogy bár Ezio könnyedén kivédte a csapásait, nem volt ideje visszatámadni. Összefonódtak, megpróbálták elragadni a másiktól az irányítást, néha hátratántorodtak, hogy aztán újult erővel essenek egymásnak. Ezio végül ki tudta használni Vieri haragját: a düh elvakította, és ilyenkor senki sem küzd hatékonyan. Vieri épp nekilendült, hogy egy iszonyatos parasztlengővel letaglózza, ám Ezio előrelépett, az ütés lecsúszott a vállán, míg Vierit irányíthatatlanul vitte előre a lendülete. Ezio gáncsot vetett ellenfelének, és Vieri a porba hemperedett. Véresen, zihálva tápászkodott fel, és vetődött az emberei mögé, felhorzsolt kezével próbálta leverni magáról a port.

¹ kincsem

– Unom már – morogta, és az örökre kiáltott. – Végezzetek vele és a nőkkel is! Ennél a vézna kis ebihalnál meg a vén csoroszlya anyjánál csak jobb nők jutnak nekem!

– *Coniglio*¹ – ordított fel Ezio. Levegő után kapkodva kardot rántott, de az örök körbevették, és rászegezték az alabárdjukat. Tudta, ha megrohamozzák, nehéz helyzetbe kerül.

A kör szűkült. Ezio körbe-körbevágott, igyekezett a háta mögött tartani a nőket, de rosszul állt a szénája, és Vieri undok kacagása egyre diadalittasabban csengett.

Hirtelen éles, szinte már túlvilági sivítás hallatszott, és Ezio balján két ör térdre roskadt, majd arcra esett; a fegyverüket is elejtették. Mindkettőjük hátából egy-egy dobótőr markolata állt ki: nyilvánvalóan halálos pontossággal hajították őket. A vér bíborszín virággént bomlott ki az ingükön.

A többiek riadtan húzódtak hátra, de nem voltak elég gyorsak: még egy társuk a földre rogyott törrel a hátában.

– Miféle boszorkányság ez? – kiáltott fel Vieri. Ijedtében elakadt a hangja, de kardot rántott, és vadul körülnézett.

Mély, mennydörgő nevetés válaszolt neki.

– Szó sincs itt boszorkányságról, kölyök; ez tudás kérdése! – A hang egy közeli csaütosból jött.

– Mutasd magad!

Magas szárú csizmát és könnyű mellvértet viselő, nagydarab, szakállas fickó bukkant fel a fák közül. A háta mögött jó néhány hasonló öltözetű alak sötétlett.

– Ahogy kívánod – jegyezte meg gúnyosan.

– Zsoldosok – hörgött Vieri, aztán a saját fegyvereseihez fordult. – Ti meg mire vártok? Végezzetek velük! Öljétek meg mind!

Ám a nagydarab fickó előrelépett, hihetetlen kecsességgel kicsavarta Vieri kezéből a kardot, és úgy törte ketté a térdén a pengét, mintha csak száraz faág lett volna.

– Nem hinném, hogy ez jó ötlet, kicsi Pazzi, bár meg kell hagyni, méltó vagy a családod nevére!

Vieri nem felelt, az embereit sürgette. Azok csak vonakodva mertek harcba szállni az ellenféllel. Vieri mindeközben felkapta az

¹ Gyáva nyúl!

egyik halott őr alabárdját, sarkon pördült, és Ezio felé fordult. Kiverte kardját a kezéből, mielőtt kivonhatta volna, és messze lökte.

– Nesze, Ezio, használd ezt! – kiáltotta a nagydarab férfi, és odadobott neki egy másik kardot. A fegyver átszelte a levegőt, és hegye Ezio lába előtt fúródott a földbe. A fiú egy szemvillanás alatt felkapta. Nehéz penge volt, két kézzel kellett forgatnia, de sikerült elvágni vele Vieri alabárdjának nyelét. Miután Vieri látta, hogy embereit könnyedén legyőzik, és két újabb katonája hever a földön, lefújta a támadást, és menekülőre fogta. Futtában átkokat szórt. A nagydarab férfi szélesen vigyorogva lépett oda Ezióhoz és a nőkhöz.

– Örülök, hogy kijöttem elétek – mondta –, úgy látom, épp időben érkeztem!

– Köszönettel tartozom, bárki légy is!

A fickó újra felnevetett, és volt valami ismerős a hangjában.

– Ismerlek? – kérdezte óvatosan.

– Rég nem találkoztunk, de azért meglepő, hogy nem ismered fel a tulajdon nagybátyádat!

– Mario bácsi?

– Ki más?!

Megölelte Eziót, aztán odalépett Claudiához és Máriához. Az asszony állapota láttán elfelhősödött a tekintete.

– Figyelj rám, gyermekem – mondta Claudiának most elviszem Eziót a várba, de itt hagyom az embereimet, hogy vigyázzanak rátok, és adnak nektek enni és inni. Előreküldök egy lovast, ő majd lekísér egy szekeret, azon majd elhoznak benneteket. Épp eleget gyalogoltatok mára, és látom, hogy szegény sógornóm... – egy pillanatra elhallgatott, mielőtt befejezte volna – nagyon lderült.

– Köszönöm, Mario bácsi!

– Akkor ezt megbeszéltük. Nemsokára találkozunk!

– Elfordult, kiadta embereinek a parancsokat, aztán belekarolt Ezióba, és útnak eredtek a városkát uraló kastély felé.

– Honnan tudtad, hogy úton vagyunk?

Mario titokzatos arcot vágott.

– Ó... egy firenzei barátom előreküldött egy lovas futárt. De már tudtam, mi történt. Ahhoz nem vagyok elég erős, hogy Firenze ellen vonuljak, de miután Lorenzo visszatért, talán kordában tudja tartani a

Pazzikat. Meséld el inkább, mi történt a bátyámmal... és az unokaöcséimmal.

Ezio hallgatott. A családja halála még mindig a legsötétebb emlékei közé tartozott.

– Ki... kivégezték őket felségárulásért. – Elakadt a szava. – Én is csak véletlenül menekültem meg.

– Ó, édes istenem – lehelte Mario, és az arcát eltorzította a fájdalom. – Tudod, miért történt mindez?

– Nem... azt reméltem, te majd segítesz magyarázatot találni. – Ezio beszámolt nagybátyjának a rejtett ládikáról a család palazzójában, miket talált benne, hogyan állt bosszút Albertin, és miként vette vissza tőle az iratokat. – A legfontosabbnak egy névsor tűnik az egészben – mondta, mielőtt erőt vett rajta a fájdalom. – El sem hiszem, hogy ez megtörténhetett velünk!

Mario megveregette a karját.

– Tudok egyet s más apád ügyeiről – közölte, és Eziónak csak most jutott eszébe, hogy Mario egyáltalán nem lepődött meg, amikor a titkos szobáról és az oda rejtett ládáról mesélt neki. – Rá fogunk jönni, miről van szó. Arról persze gondoskodnunk kell, hogy anyád és húgod jó kezekbe kerüljenek. Mivel a magamfajta katonák ritkán állapodnak meg, a váram nem igazán tisztességes nőknek való hely, de úgy egy mérföldre innen van egy kolostor, ahol tökéletesen biztonságban lesznek, és gondjukat viselik majd. Ha beleegyezel, odaküldetem őket. Nekünk, kettőnknek még lesz dolgunk bőven.

Ezio bólintott. Biztonságba küldi őket, és meggyőzi Claudiát is, hogy ez a legjobb átmeneti megoldás, mert a húgáról nem tudta elképzelni, hogy tartósan elvonulna a világtól.

Közelebb értek a kisvároshoz.

– Mindig azt hittem, Monteriggioni Firenze ellensége – mondta Ezio.

– Nem annyira Firenzéé, mint a Pazziké – válaszolta a nagybátyja. – Elég idős vagy már ahhoz, hogy ismerd a városállamok közti szövetségeket, akár kicsi, akár nagy városokról van szó. Egyik évben jóban vannak, a másokban háborúznak, aztán megint baráti a viszony. Így megy ez örökké, mint valami örült sakkjátszma. Itt remekül fogod érezni magad. Az emberek becsületesek, megfogják a munka

végét, és tartós, erős dolgokat készítünk. A pap jó ember, nem iszik túl sokat, és nem üti bele az orrát mások dolgába. Cserébe én sem ütöm bele az orrom az ő ügyeibe; amúgy sem tartozom az egyház legbuzgóbb hívei közé. De a legjobb az egészben a bor: életedben nem kóstoltál még olyan Chiantit, amely az én szőlőmben terem! Egy kis séta még, és már ott is vagyunk!

Mario vára az Auditore család ősi székhelye volt. Az 1250-es években emelték, bár előtte egy jóval ősbibb építmény állt a helyén. Mario átépítette és kibővítette a kastélyt, ami mostanra leginkább egy fényűző villára emlékeztetett, bár vaskos, magas, erődítményszerű fal övezte. A vár előtt és a kert helyén gyakorlótér volt: Ezio látta, hogy most is több tucat felfegyverzett fiatal ember végez különféle harci technikákat fejlesztő feladatokat.

– *Casa, dolce casa*¹ – mondta Mario. – Nem jártál nálam kiskölyök korod óta! Azóta megváltozott pár dolog. Hogy tetszik?

– Igazán lenyűgöző, bácsikám!

A nap hátralévő részében sem henyéltek. Mario körbevezette Eziót a várban, megszervezte, hol aludjon, és gondoskodott róla, hogy Claudia és Maria biztonságban megérkezzen a közeli kolostorba, ahol az apátnő régi jó barátja (a pletykák szerint egykori szeretője) volt Mariónak. Másnap reggel nagybátyja korán a dolgozószobájába hívatta Eziót. A tágas, magas mennyezetű szoba tömve volt térképekkel, páncélokkal, fegyverekkel, és bútorzatul egy súlyos tölgyfa asztal szolgált – hozzá illő székekkel.

– Jó lenne, ha gyorsan megjárnád a várost – mondta Mario meglehetősen gyakorlatiasan. – Rendes felszerelést kéne kerítened. Leküldöm veled az egyik emberem! Gyere vissza, ha végeztetek, és akkor nekiláthatunk!

– Minek láthatunk neki, bácsikám?

Mario értetlenül nézett rá.

– Azt hittem, kiképzésre jöttél hozzám!

– Nem, dehogyis, bácsikám. Ez a hely jutott elsőnek eszembe, amikor el kellett menekülnünk Firenzéből, de szeretném még messzebbre vinni anyámat és a húgomat!

Mario komolyan nézett rá.

¹ Otthon, édes otthon

– És apáddal mi lesz? Szerinted nem azt kívánta volna, hogy folytasd a munkáját?

– Mi? Hogy bankár legyek? A családi üzletnek vége; az Auditore-ház elbukott, hacsak Lorenzo hercegnek valahogy nem sikerült megakadályoznia, hogy a Pazzik rátegyék a kezüket!

– Nem arra gondoltam – kezdte Mario, aztán félbeszakította saját magát. – Úgy érted, Giovanni sosem mondta el neked?

– Ne haragudj, bácsikám, de fogalmam sincs, miről beszélsz!

Mario megrázta a fejét.

– El sem tudom képzelni, mi járhatott apád fejében! Talán még nem látta elérkezettnek az időt. Akárhogy is, az események megelőzték... – Áthatóan végigmérte Eziót. – Hosszú és nehéz beszélgetés vár ránk. Hagyd itt nekem azokat az iratokat! Át kell nézнем őket, amíg te lemész a városba, és szerzel magadnak felszerelést. Itt egy lista, hogy mire lesz szükséged, és pénz, hogy ki tud fizetni.

Ezio zavarodottan indult neki a városnak. Mario egyik őrmestere, egy Orazio nevű, ősz veterán is elkísérte, és a segítségével hamar megszerezték a fegyverkovácstól, amiért mentek: egy harci tört, könnyű páncélt, a helyi doktortól kötést és alapvető orvosi készletet. Amikor visszaértek a várba, Mario már türelmetlenül várta.

– *Salute*¹ – mondta Ezio. – Teljesítettem a kérésedet.

– Gyors voltál, ahogy kértem. *Ben fatto*²! Most meg kell tanulnod rendesen harcolni!

– Bácsikám, bocsáss meg, de mint már mondtam, nem áll szándékomban itt maradni!

Mario az ajkába harapott.

– Ide figyelj, Ezio! Alig bírtad tartani magad Vieri ellenében! Ha nem időben érkezem... – Elhallgatott.

– Menj csak, ha akarsz, de előtte legalább tanuld meg tisztességesen megvédeni magad, vagy egy hetet sem bírtok ki az úton!

Ezio hallgatott.

– Ha az én kedvemért nem is, legalább anyádért és húgodért tedd

¹ Egészségedre!

² Jól tetted!

meg – erősködött Mario.

Ezio végiggondolta a lehetőségeit, és be kellett ismernie, hogy a nagybátyjának igaza van.

– Jól van – mondta –, ha már voltál olyan kedves, hogy felszereltél!

Mario ragyogó arccal csapott a vállára.

– Derék kölyök! Megköszönöd még ezt nekem!

Az ezt követő hetekben a lehető legintenzívebb harci kiképzésben volt része, de míg küzdelemre való, új harci képességeit gyakorolta, Ezio a családja háttéréről – és azokról a titkokról, amelyeket apjának már nem volt ideje elmondani neki – is egyre többet tudott meg. Mario megengedte, hogy használja a könyvtárat, és a fiatal férfi aggódva kezdte felismerni, hogy talán jóval hangsúlyosabb sors vár rá, mint azt lehetségesnek vélte.

– Azt mondtad, apám nem csak egyszerű bankár volt, ugye? – kérdezte a nagybátyjától.

– Sokkal több volt annál – felelte Mario komolyan.

– Apád képzett gyilkos volt.

– Az nem lehet... apa mindig is pénzember volt, üzletember, hogy lehetett volna gyilkos?!

– Nem, Ezio, apád sokkal több volt annál. Arra született, arra nevelték, hogy öljön. Az Orgyilkosok Rendjének vezető tagja volt. – Mario habozott. – Tudom, hogy találtál erről már egyet s mást a könyvtárban. Meg kell vitatnunk az iratok sorsát is, amelyeket rád bízott, és amelyeket hál’ istennek, volt annyi eszed, hogy visszaszerezd Albertitől. Az a névsor... tudod, az nem az adósok névsora. Azok neve szerepel rajta, akik felelősek apád meggyilkolásáért: és mind részesei egy még nagyobb összeesküvésnek.

Ezio próbálta felfogni ezt az egészet – minden, amit tudni vél az apjáról, a családjáról, most féligazságnak tűnt. Hogyan titkolhatta el ezt előle az édesapja? Olyan felfoghatatlan, idegen volt még a pusztá gondolata is! Ezio óvatosan válogatta meg a szavait – az apjának biztos megvolt rá az oka, hogy így döntsön.

– Elfogadom, hogy apám több volt, mint amiről tudtam, és

bocsáss meg, hogy kételkedtem a szavaidban, de mi szükség van ekkora titkolózásra?

Mario hallgatott, mielőtt válaszolt volna.

– Hallottál már a templomos lovagok rendjéről?

– Hallottam róluk.

– Pár évszázada alapították őket, nem sokkal az első keresztes háború után, és Isten harcosainak elit katonai egységévé nőtték ki magukat: páncélos szerzetesek voltak. Tisztasági és szegénységi esküt tettek. De ahogy teltek-múltak az évek, lassan megváltoztak a dolgok körülöttük. Belekeveredtek a nemzetközi pénzügyekbe, és nagyon sikeresek lettek. Más lovagi rendek, az ispotályosok és a Teuton Lovagrend ferde szemmel nézett rájuk, és a hatalmuk egyre inkább aggasztotta még a királyokat is. Dél-Franciaországban telepedtek le, ahol saját államot akartak alapítani. Nem fizettek adót, saját, önálló hadsereget tartottak fenn, és egyre inkább basáskodtak mások fölött. Végül közel kétszáz éve az akkori francia király, Szép Fülöp fellépett ellenük. Rettenetes lisztítóhadjáratba kezdett: a templomosokat letartóztatták vagy elűzték, sokukat lemészárolták, és végül a pápa kiátkozta őket. De mindet nem lehetett teljesen kiirtani: ezerötszáz rendházuk egész Európát behálózta. Mindenesetre a birtokaikat és a javaikat elveszítették, és mintha végleg eltűntek volna. Mindenki azt hitte, megtörték a hatalmukat.

– Mi történt velük?

Mario megrázta a fejét.

– Ez az egész csak álca volt, így akarták szavatolni saját túlélésüket. Elrejtőztek a föld alatt, felhalmozták az addig összeharácsolt kincseket, így továbbra is fenntartották a szervezetet, és még inkább valódi céljukra összpontosítottak.

– És az mi volt?

– Úgy érted, mi *az*? – Mario szeme lobot vetett. – Világuralomra törnek, nem érik be kevesebbrel! Csupán egyetlenegy szervezet próbálja megállítani őket: az Orgyilkosok Rendje, amelyhez – büszkén mondhatom – apád és én is tartozunk!

Eziónak kellett egy perc, hogy ezt átgondolja.

– És akkor Alberti a templomosok tagja volt?

Mario ünnepélyesen biccentett.

– Igen. Akárcsak apád listáján mindenki más.
– És... Vieri?
– Ő is templomos, akár az apja, Francesco és az egész Pazzi család.

Ezio elmerengett a dolgon.

– Ez sok mindent megmagyaráz – mondta. – De van még valami, amit nem mutattam meg neked...

Felhajtotta az ingujját, és felfedte a titkos tört.

– Ó – sóhajtott fel Mario. – Bölcsen tetted, hogy nem mutattad meg, amíg nem tudtad biztosra, hogy teljesen megbízhatok bennem. Már kíváncsi voltam, mi lett ezzel. Látom, sikerült megjavíttatnod. Apádé volt, ő apánktól kapta, aki pedig az ő apjától. Sok-sok éve ment tönkre, amikor atyád küzdött vele, de sosem talált kellően képzett vagy megbízható mesterembert, aki helyrehozhatta volna. Ügyes voltál, fiam!

– Akkor is – makacszkodott Ezio. – Ez az egész a templomosokkal és az orgyilkosokkal olyan, mint valami ősi mese: teljesen valószínűtlen!

Mario elmosolyodott.

– Csak nem mintha egy titokzatos írásjelekkel telerótt, ódon pergamenen olvasnád?

– Tudsz a kódexlapról is?

Mario megvonta a vállát.

– Elfelejtetted volna? Azt is odaadtad a többi irattal!

– Meg tudod mondani, mi lehet? – Ezio valahogy vonakodott megemlíteni a barátját, Leonardót, hacsak nem feltétlenül szükséges.

– Nos, akárki javította meg a fegyveredet, nyilván el tudta olvasni legalább egy részét – mondta Mario, de felemelte a kezét, mielőtt Ezio megszólalhatott volna.

– Nem kérdezem, ki volt az. Látom, hogy meg akarod védeni, és tiszteletben tartom a döntésedet. De azon a lapon nem csak a fegyver működését írták le. A kódex lapjai most szanaszét vannak szórva Itáliában. Részletesen taglalják az Orgyilkosok Rendjének belső működését, az eredetünket, a célunkat, a technikáinkat. Mondhatjuk úgy is, ez a mi krédónk. Apád hitt benne, hogy a kódex hatalmas titkot rejt. Olyasmit, ami az egész világot megváltoztathatja. –

Elhallgatott, elgondolkodott. – Talán ezért is kapták el.

Eziót egészen letaglózta ez az információ – rengeteg mindent kellett egyszerre megemésztienie.

– Orgyilkosok, templomosok, ez a különös kódex...

– Én majd vezetek, Ezio. Először is meg kell tanulnod nyitottan gondolkodni. Sose feledd: semmi sem igaz, de minden lehetséges!

Ezio bárhogy faggatta, Mario nem volt hajlandó többet elárulni. Válaszok helyett a létező legkeményebb katonai kiképzésnek vetette alá, és Ezio napkeltétől napnyugtáig a fiatal hadnagyokkal edzett a gyakorlótéren. Amikor esténként végre bezuhant az ágyba, túl fáradt volt ahhoz, hogy az alváson kívül bármi máson járjon az esze. Aztán egy nap megtört a monoton rend.

– Ez ügyes volt, öcsém! – gratulált neki a nagybátyja. – Azt hiszem, végre kész vagy!

Ezio örömmel hallotta.

– Mindent köszönök, amit kaptam tőled, bácsikám!

Mario válaszul kis híján összeroppantotta, úgy megölelte.

– Te vagy a családom! Örömmel teljesítem a kötelességem!

– Örülök, hogy rábeszértél a maradásra!

Mario végigmérte.

– Ezek szerint átgondoltad ezt a továbbutazást?

Ezio állta a tekintetét.

– Bocsáss meg, bácsikám, de a döntésem megingathatatlan. Még mindig úgy érzem, hogy a *mamma* és Claudia biztonsága érdekében el kell jutnunk a tengerpartig, és át kell hajóznunk Spanyolországba!

Mario nem rejtette véka alá, milyen csalódott.

– Bocsáss meg, öcsém, de nem pusztá szórakozásból tanítottalak meg mindarra, amit tudsz, és nem is azért, hogy még ügyesebb legyél. Az volt a cél, hogy több eséllyel sújthass le ellenségeinkre.

– Ha rám találnak, megemlegetik.

– Értem – mordult fel Mario keserűen. – El akarsz menni? Eldobnál mindent, amiért apád harcolt? Amiért az életét adta? Megtagadnád az örökségedet? Rendben! Nem teszek úgy, mintha nem csalódtam volna benned, mert nagyot csalódtam. Ám legyen. Amikor úgy ítéled, hogy édesanyád felkészült az útra, Orazio levisz téged a kolostorba, és segít az indulásban. Sok szerencsét kívánok!

Ezzel Mario hátat fordított az unokaöccsének, és sértetten elvonult.

Teltek-múltak a napok, de Ezio tudta, az anyjának nyugalomra és időre van szüksége, hogy összeszedje magát. Ő is nehéz szívvel készült fel az utazásra. Mikor végül aztán elindult, hogy – ahogy akkor gondolta, utoljára – meglátogassa édesanyját és hűgát a kolostorban, a remélnél jobb állapotban találta mindkettőjüket. Claudia összebarátkozott pár fiatalabb apácával, és Ezio legnagyobb megdöbbenésére úgy tűnt, a lánynak kezd megtetszeni ez az életmód. Nem örült neki. Lassan, de fokozatosan az anyjuk állapota is javult, ám amikor Ezio beszámolt a terveiről az apátnőnek, az asszony tiltakozott. Szerinte Marianak még mindig sok pihenésre volt szüksége, és hiba lett volna újra útra kelni vele.

Amikor visszatért Mario várába, tele volt kétségekkel, és tudta, hogy idővel ezek egyre súlyosabbak lesznek.

Ekkoriban valamiféle katonai készülődés is folyt Monteriggioniban, amely úgy tűnt, most célba ért. Ezio nyugtalanul nézte őket. A nagybátyját sehol sem találta, de Oraziót sikerült előkerítenie a térképszobában.

– Mi folyik itt? – kérdezte. – Hol van a bácsikám?

– Csatába készül!

– Micsoda? Kivel?

– Ó, gondolom, elmondta volna, ha nem tudnánk, hogy hamarosan elutazol!

– Nos...

– Nos, a te régi jó barátod, Vieri de' Pazzi megtelepedett San Gimignanóban. Megháromszorozta az ottani helyőrséget, és nyilvánvalóvá tette, hogy amint felkészült, jön, és a földdel teszi egyenlővé Monteriggionit. Nekünk kell elsőnek rajtaütnünk, szét kell zúznunk a kis férget. Úgy meg kell leckéztetnünk a Pazzikat, hogy egyhamar ne felejsék el!

Ezio mély levegőt vett. Ez mindent megváltoztatott. Talán a sors hozta így – megkapta a jelet, amelyre tudat alatt régóta várt.

– Hol a bácsikám?

– Az istállóban.

Ezio félig már kinn volt a szobából.

- Hé! Te meg hová mész?
 - Az istállóba! Csak akad ott nekem is egy ló!
- Orazio mosolyogva nézett utána.

7.

Mario Ezióval az oldalán lovagolva vezette embereit San Gimignano alá egy tavaszi éjjelen, az Úr 1477. esztendejében. Kemény összecsapásnak néztek elébe.

– Mondd csak el még egyszer, miért változtattad meg a döntésedet! – Mariót még most is örömmel töltötte el, hogy az unokaöccse mellette maradt.

– Ennyire szereted hallani?

– És ha igen? Különben meg tudtam, hogy Mariának sokkal több időre van szüksége a gyógyuláshoz, és itt tökéletes biztonságban vannak, ahogy azt te is tudod.

Ezio elmosolyodott.

– Mint azt már mondtam, vállalni akartam a felelősséget. Biztos vagyok benne, hogy Vieri csak *miattam* zaklat benneteket!

– Én pedig mondtam már, fiatalember, hogy láthatóan egészséges önbecsüléssel rendelkezel. Az igazság az, hogy Vieri azért zaklat minket, mert ő egy templomos, mi pedig orgyilkosok vagyunk.

Mario beszéd közben is San Gimignano magas, egymáshoz közel épült tornyait figyelte. A négyszögletes építmények szinte az égbe fűrődtek, és Eziót az a különös érzés fogta el, hogy látott már hasonlót, de az vagy csak álmában, vagy egy előző életében lehetett, mert nem voltak tiszta emlékei az esetről.

A tornyok tetején fáklyák lobogtak, és ki volt világítva a városfal mellvédje, valamint a kapuk körüli rész is.

– Jó sok embere van – mondta Mario –, és a fáklyák alapján úgy nézem, Vieri számít a támadásunkra. Nagy kár, de úgy igazán nem lep meg. Nyilván neld is vannak kémei, nem csak nekem. – Elhallgatott. – Íjászokat is látok a falakon, és a kapukat erősen védik. – Tovább méregette a várost. – Ezzel együtt úgy tűnik, nincs annyi embere, hogy az összes kaput kellően védeni tudja. Annál a délinél, ott mintha kevesebben lennének... nyilván úgy véli, onnan kell a legkevésbé támadástól tartania. Akkor tehát onnan csapunk le rá!

Felemelte a karját, és megsarkantyúzta a lovát. A serege előrelendült mögötte, Ezióval az oldalán.

– Elmondom, mit tervezek – magyarázta neki Mario sürgetően. – Én és az embereim lekötjük Vieri őreit a kapunál, te pedig átmászol valahogy a falon, és kinyitod nekünk a kaput belülről. Gyorsnak és hangtalannak kell lennünk!

Lekapott a válláról egy dobótőrökkel teli övét, és Ezio kezébe nyomta.

– Ezt vidd magaddal! Hasznos lehet, ha le kell szedni az íjászokat!

Amint elég közel értek, leszálltak a nyeregből. Mario kiválasztotta pár legjobb emberét, és elindultak a város déli bejáratához állított örök csapata felé. Ezio elvált tőlük, és az utolsó pár száz métert gyalog tette meg. A bokrok és cserjék árnyékában lapulva jutott egyre közelebb céljához, és nemsokára a fal tövében találta magát. Csuklyáját az arcába húzta, és a kapunál lobogó fáklyák fényében látta, hogy kámzsás feje különös árnyékot vet a falra: egészen olyan volt, mint egy sasé. Felnézett. A fal legalább ötven láb magasán tornyosult fölé. Nem láthatta, hogy van-e fölötte bárki is a mellvéden. Magára csavarta az övekkel teli hevedert, és mászni kezdett. A fal pontosan illeszkedő kőművesmunka volt, nehezen esett rajta a mászás, alig talált kapaszkodót, de a vége felé akadt pár nagyobb rés, amelyekben szilárdan megvethette a lábát, míg átkukucsált a mellvéd teteje fölé. Bal felé két íjászt látott. Háttal álltak neki, felvont íjjal néztek le a fal tövébe. Látták, hogy Mario támadása megindult, és készen álltak rá, hogy nyílzáport zúdítsanak az orgyilkos zsoldosokra. Ezio nem habozott. Vagy az íjászok hálnak meg, vagy a barátai, és egyre inkább kezdte értékelni mindazt, amit nagybátyja unszolására megtanult. Csak a látására és a gondolkodására összpontosított a viliódzó félhomályban, kirántott két tör, és egyiket a másik után hajította el halálos pontossággal. Az első tör az egyik íjász tarkójába állt – a fickó abban a pillanatban halott is volt. Egy hang nélkül roskadt rá a mellvédre. A másik kicsit lejjebb érkezett, és olyan erővel kapta el a második fegyverest, hogy az tompa kiáltással előrebukott, és lezuhant az alatt tátongó sötétségbe.

Ezio alatt, egy keskeny kőlépcső alján volt a kapu, de már most látszott, hogy Vieri hadereje ahhoz azért nem elég nagy, hogy hatékonyan felügyelje az egész várost, mert a kapu innenső oldalára

nem állított öröket. Hármásával vette a lépcsőket, úgy rohant lefelé, szinte mintha repült volna, és hamarosan meg is találta azt a kallantyút, amely a masszív, tíz láb magas tölgyfa ajtókat lezáró, súlyos vas keresztpántot felemelte. Minden erejére szükség volt, hogy megmozdítsa, mert nem úgy tervezték, hogy egyetlen ember kezelje, de végül csak megbirkózott a feladattal, és nekifeküdt a kapuszárnyakra vállmagasságban felerősített, vaskos gyűrűk egyikének. A szerkezet lassan engedett, és amint kifordult a helyéből, Ezio látta, hogy Mario és az emberei is végeztek véres feladatukkal. Két orgyilkos holtan hevert, de Vieri emberei közül húszat küldtek a Teremtő elébe.

– Szép munka, Ezio! – kiáltott fel halkán Mario. Egyelőre senki sem fűjt riadót, de tudták, hogy ez csak idő kérdése.

– Gyerünk! – mondta Mario. – És mostantól egy hangot se! – Odafordult az egyik őrmesterhez. – Menj, hozd be a főserget is!

Aztán óvatosan átvezette az embereket a csendes utcákon – Vieri alighanem valamiféle kijárási tilalmat vezetett be, mert nem találkoztak egy lélekkel sem, viszont egyszer kis híján beleütköztek egy Pazzi-őrjáratba. Visszahúzódtak az árnyékokba, majd hátulról nekirontottak az ellenségnek, és kíméletlen pontossággal legyilkolták őket.

– És most mi jön? – kérdezte Ezio a nagybátyjától.

– Meg kell találunk az itteni helyőrség kapitányát. Robertónak hívják. Ő tudni fogja, Vieri merre lehet. – Mario a szokásosnál jóval feszültebbnek tűnt. – Túl hosszúra nyúlt ez az egész. Jobb, ha szétválunk. Ide figyelj, ismerem ezt a Robertót. Ilyen késő éjjel vagy részegen vedel a kedvenc tavernájában, vagy már a fellegvárban próbálja kialudni az alkoholmámort. Te menj a fellegvárba! Vidd magaddal Oraziót és egy tucat jó embert! – Felnézett az égre; épp csak elkezdte kifakítani a sötétet a hajnal első sugara. Beleszimatolt a levegőbe: már érezni lehetett egy új nap hűvösét. – A katedrálisnál találkozunk, mielőtt a kakas kukorékol! És ne feledd: te parancsolsz ennek a rosszarcú társaságnak! – Szeretetteljesen rámosolygott az embereire, magával vitte saját csapatát, és eltűnt a felfelé vezető, keskeny utcácskában.

– A fellegvár a város északnyugati részében van – mondta Orazio,

és elvigyorodott, akárcsak a többiek. Ezio érezte, hogy egyrészt hüen engedelmeskednek Mariónak, másrészt viszont nem örülnek, hogy egy ilyen kipróbálatlan tisztre bízzák őket.

– Akkor gyerünk! – mondta Ezio. – Utánam!

A fellegvár lezárta a városka főterének egyik oldalát. A katedrálisról nem messze állt, majdnem a domb legtetején, amelyre a várost építették. Nehézség nélkül odaértek, ám mielőtt behatoltak volna, Ezio észrevette, hogy a bejárat előtt két Pazzi-fegyveres áll őrt. Intett az embereinek, hogy maradjanak le. Egyedül osont előre. Árnyékról árnyékra surrant, hangtalanul, akár egy róka. Végül annyira közel ért hozzájuk, hogy azt is hallotta, miről beszélgetnek. A szavaikból világosan kitűnt, hogy elégedetlenek Vieri vezetésével, és a két fickó közül a harciasabb épp belelendült a témába.

– Mondom én neked, Tebaldo – magyarázta -, nem vagyok elégedett ezzel a Vieri kölyökkel! Egy vödört sem találna el pisálás közben, hát hogyan védené meg a várost az ilyen?! Ami pedig a mi Roberto kapitányunkat illeti: annyit iszik, hogy akár egy egyenruhás chiantis üveg is vezethetne minket!

– Túl sokat beszélsz, Zohane – intette csendre Tebaldo. – Ne feledd, mi lett Bernardóval, amikor szájalni kezdett!

A másik észbe kapott, és józanul biccentett.

– Igazad van. Úgy hallottam, Vieri megvakíttatta!

– No, hát én a magam részéről szeretném megőrizni a szemem világát, úgyhogy ha megbocsátasz, véget is vethetnénk ennek a beszélgetésnek. Nem tudhatjuk, hány bajtársunk érez még hasonlóan, és Vierinek mindenütt vannak kémei!

Ezio elégedetten tért vissza a saját embereihez. A zúgolódó helyőrségek ritkán voltak hatékonyak, de arra semmi biztosíték nem volt, hogy Vieri mellett nincs egy odaadó Pazzi-hívekből álló kemény mag is. Ami pedig Vieri többi emberét illette, Ezio okkal tanulta meg, milyen erős úr a félelem. Most viszont az a feladat várt rá, hogy bejusson a fellegvárba. Végigfűrkészte a teret. A Pazzi-örök kis csoportjától eltekintve sötét volt és kihalt.

– Orazio?

– Igen, uram?

– Megtennéd, hogy gyorsan és halkán végzel ezekkel?

Megpróbálok felkapaszkodni valahogy a tetőre, és megnézem, örködik-e bárki is odabenn az udvarban!

– Minden tőlem telhetőt megteszek, uram!

Ezio hátrahagyta Oraziót és az embereit, hogy bánjanak el az örökkel; ellenőrizte, van-e még elég dobótőre, és beszaladt a fellegvár melletti kis utcába. Felkapaszkodott egy közeli tetőre, onnan átugrott a vár tetejére. Az erődített épületnek saját, belső udvara volt. Hálát adott érte, hogy Vierinek nem jutott eszébe őrszemeket állítani a várost uraló családok házainak magas tornyába; a településen jó néhány ilyen torony emelkedett, és bármelyikből könnyen szemmel lehetett volna tartani az egész területet. Ezio tisztában volt azzal, hogy Mario fő erejének ellenben épp az lesz az első dolga, hogy ezeket a házakat elfoglalja. A fellegvár tetejéről látta, hogy az udvar üresen tátong. Leugrott az árkádos folyosó tetejére, onnan pedig a földre. A kaput könnyen ki tudta nyitni. Az emberei besereglettek, és magukkal vonszolták a halott Pazzi-örök tetemét az árkádok alá, nehogy bárki idő előtt felfedezze őket. A vár kapuját is becsukták maguk mögött, nehogy gyanút keltsenek.

A fellegvár minden szempontból elhagyatottnak tűnt. Ám nem sokkal később hangok hallatszottak a tér felől, és Vieri embereinek egy újabb csoportja bukkant fel. Kinyitották a kaput, és bejöttek az udvarra. Egy testes, már-már hájas alakot támogattak, aki láthatóan csontrészeg volt.

– Hová a nyavalyába tűntek a kapuőrök? – kérdezősködött a fickó.
– Azt ne mondjátok, hogy Vieri megint felülbírált a parancsaimat, és újra kiküldte őket az elmebeteg kis őrzáratai egyikére!

– Ser Roberto – könyörgött neki az őt támogatók egyike -, nem lenne ideje lepihenni?

– Ezt meg hogy értetted? Gond nélkül visszaértem, vagy nem? Különben is, fiatal még az este!

Az újonnan érkezetteknek sikerült leültetniük főnöküket az udvar közepén csobogó szökőkút szélére, és köré gyülekeztek. Láthatóan tanácstalanok voltak, hogyan tovább.

– Azt hinné az ember, hogy nem vagyok jó kapitány! – merült bele Roberto az önsajnálatba.

– Ostobaság, uram! – mondta a legközelebbi fegyveres.

– Vieri szerint nem vagyok az – motyogta Roberto -, hallanotok kéne, hogyan beszél velem! – Elhallgatott, körbenézett, és megpróbált fókuszálni a tekintetével, mielőtt panaszosan nyávogva folytatta volna. – Csak idő kérdése, hogy leváltson, vagy még rosszabb! – Újra elhallgatott, szipogott egyet. – Hol az a rohadt flaska? Ide vele! – Mélyen belekortyolt, aztán hosszan méregette az üveget, hogy tényleg meggyőződjön arról, üres-e, majd elhajította. – Az egészről Mario tehet! El sem akartam hinni, amikor a kémeink jelentették, hogy befogadta az unokaöccsét, ráadásul pont Vieri kezéből szabadította ki a kis kurafit! Vieri most alig lát a dühtől, nekem meg szembe kell szállnom az én régi *compagnommal*¹ – Tompán körülnézett. – A drága, jó Mario! Egykor fegyvertársak voltunk, nem tudtátok, ugye? Sajnos nem volt hajlandó átállni velem a Pazzikhoz, hiába kínáltak több pénzt, jobb szállást, jobb fegyvereket... mindent! Bárcsak itt lenne velem! Nem adnám egy rozsdás...

– Elnézést – szakította félbe Ezio, és előrelépett.

– Mi...? – tátozott Roberto. – Te meg ki vagy?

– Hadd mutakozzam be: Mario unokaöccse vagyok.

– Micsoda? – bődült fel Roberto. Talpra kecmertget, és sikertelenül kapkodott a kardja után. – Tartóztassátok le a kis mocskot! – Közelebb hajolt, Ezio érezte a leheletéből áradó, savanykás borszagot és hagymabűzt. – Tudod mit, Ezio? – mosolyodott el. – Hálás lehetnék neked! Most, hogy elkaptalak, Vieri bármit megad nekem! Talán visszavonulhatok! Veszek egy szép kis villát a tengerparton, és...

– Ne igyál előre a medve bőrére, capitano – figyelmeztette Ezio. Roberto sarkon fordult, és csak most látta, amit az emberei már észrevettek, hogy állig felfegyverzett orgyilkos zsoldosok veszik őket körbe.

– Ó – nyögte Roberto, és visszaroskadt a szökőkút szélére. Kihunyot benne a harci tűz.

A Pazzi-öröket megbilincseltek és levitték a fellegvár tömlőcébe. Miután kapott egy teli flaska bort, Roberto asztalhoz ült az udvarról nyíló egyik szobában Ezióval, és beszélgettek. Végül sikerült

¹ kenyerespajtásommal

meggyőzni.

– Vierit akard? Elmondom én, hol van! Nekem már úgyis elegendő van belőle! Az északi kapu melletti téren, a Delfin-palotában keresd! Épp találkoztát tartanak odaát!

– Kikkel találkozik? Nem tudod?

Roberto a vállát vonogatta.

– Gondolom, a többi firenzei emberével. Állítólag erősítést hoztak magukkal.

Orazio szakította őket félbe. Aggodalmas arccal rontott be.

– Ezio! Siess! A katedrálisnál már áll a bál! Mennünk kéne!

– Jól van! Megyünk!

– És vele mi legyen?

Ezio Robertóra nézett.

– Hagyjuk! Azt hiszem, végre a jó oldalt választotta...

Amint kiértek a tágas térre, Ezio már hallotta a katedrális elől felszüremlő harc *zaját*. Ahogy közelebb ért, látta, hogy a nagybátyja emberei háttal állnak neki, és egy nagyobb Pazzi-csapat kényszeríti őket visszavonulásra. A dobótőrökkel utat nyitott, odaverekedte magát a nagybátyja mellé, és beszámolt neki mindarról, amit a fellegvárban megtudott.

– Örülök Robertónak! – mondta Mario, és egyenletes ütemben vágott és védett beszélgetés közben is. – Mindig is sajnáltam, hogy átállt a Pazzik oldalára, de végre csak megjött az esze! Menj! Derítsd ki, miben sántikál Vieri!

– Veled mi lesz? Fel tudod tartani az öröket?

Mario komornak tűnt.

– Egy ideig mindenképp, de mostanra a csapatainknak már el kellett foglalniuk a tornyokat, és hamarosan csatlakoznak hozzánk! Siess, Ezio! Ne hagyd, hogy Vieri elmeneküljön!

A palota a város legészakabbi csücskében állt, messze a harcoktól, bár mindenütt sok volt a Pazzi-őr – a Roberto emlegette erősítés valóban megérkezett-, Eziónak óvatosnak kellett lennie, hogy elkerülje őket.

Épp időben érkezett: a találkozóknak mintha pont akkor szakadt volna vége, és látta, ahogy négy előkelően öltözött férfi indul meg kipányvázott lovaik felé. Ezio felismerte Jacopo de' Pazzit, az

unokaöccsét, Francescót, Vierit magát és – döbbenetében levegő után kapkodott – a magas spanyolt, akit az apja kivégzésén látott. Amikor észrevette a fickó köpenyének vállára varrt, bíborosi címert, még jobban meglepődött. A négyes lecövekelt a lovak mellett, és

Ezióknak sikerült besurrannia egy közeli fa mögé. Szerette volna kihallgatni, miről beszélnek. Nagyon oda kellett figyelnie, és így is csak foszlányokat sikerült elkapnia, de amit hallott, az még jobban felkeltette kíváncsiságát.

– Akkor ezt megbeszéltük – mondta épp a spanyol. – Vieri, te itt maradsz, és a lehető leghamarabb újra kiépíted a pozíciókat. Francesco Firenzében szervezi meg az erőinket, hogy le tudjunk csapni a megfelelő pillanatban, és neked, Jacopo, pedig készen kell állnod arra, hogy megnyugtasd a lakosságot, amint átvettük a hatalmat. Ne siessétek el a dolgot: minél alaposabban megtervezzük az egészet, annál nagyobb esélyünk van a sikerre!

– De Ser Rodrigo – vetette közbe Vieri –, mihez kezdjek azzal az *ubriaconéval*¹, Marióval?

– Szabadulj meg tőle! Semmiképp sem szerezhetsz tudomást a terveinkről! – A Rodrigónak nevezett férfi nyeregbe vágta magát. Ezio egy pillanatra tisztán látta az arcát, hidegen villogó szemét, sasorrát: úgy vélte, negyvenes évei derekán járhat.

– Mindig is csak gond volt vele – hördült fel Francesco éppúgy, mint azzal a kurafi bátyjával!

– Ne aggódj, apám – mondta Vieri –, nemsokára egyesítem őket... a halálban!

– Gyerünk – mondta Rodrigo –, már így is túl sokáig maradtunk! – Jacopo és Francesco felkapaszkodott a lovára. Az északi kapu felé fordultak, amelyet közben már elkezdtek kinyitni a Pazzi-örök. – Vigyázzon ránk a Megértés Atyja!

Kilovagoltak, és újra bezáródott mögöttük a kapu. Ezio azon merengett, ez lenne-e a legalkalmasabb pillanat arra, hogy levágja Vierit, de túl jól őrizték, és ráadásul lehet, hogy jobb lenne élve elfogni és kivallatni. Gondosan megjegyezte azért az előbb hallott neveket, és hozzáírta őket az apja ellenségeit felsoroló listához, mert mindnyájan egyértelműen benne voltak valamiféle aljas

¹ iszákossal

összeesküvésben.

Mielőtt azonban dönthetett volna, újabb csapat állig felfegyverzett Pazzi érkezett. A vezetőjük futva sietett Vierihez.

– Mi van? – förmedt rá Vieri.

– *Commandante*¹, rossz hírem van! Mario Auditore emberei áttörtek az utolsó védelmi vonalainkon is!

Vieri elvicsorodott.

– Azt csak hiszi! Nézz ide – intett a köré gyűlő emberek felé újabb csapatok érkeztek Firenzéből! Még ma kisöpörjük őt San Gimignano-ból, ahogy a hozzá hasonló patkányokat szokták a csűrből! – Felemelte a hangját, és a katonákhoz intézte szavait. – Siessetek, küzdjetek meg az ellenséggel! – kiáltott fel. – Zúzzátok szét a nyomorult férgeket!

A Pazzi-milícia harsány csatakiáltással felfejlődött a tisztek köré, és elindultak az északi kaputól délkelet felé, hogy megütközzenek Mario embereivel. Ezio imádkozott, nehogy az érkeztek készületlenül érje a nagybátyját, mert úgy tűnt, ellenfelei most már súlyos túlerőben vannak. De Vieri még maradt, és most már csak a személyes testőrsége vigyázott rá. Visszafelé igyekezett a palota biztonságába. Kétségkívül még az előbbi találkozóval kapcsolatos teendők vártak rá odabenn. Vagy talán csak páncélt akart ölteni, mielőtt csatába menne. Akárhogy is, a nap nemsokára felkel. Most vagy soha! Ezio kilépett a sötétből, és hátrahúzta arcából a csuklyáját.

– Jó reggelt, Messer de' Pazzi – mondta. – Mozgalmas éjszakája volt?

Vieri sarkon fordult. Arcán döbbenet és rettegés villant át, aztán visszanyerte önuralmát, és Ezióra rőffent.

– Tudhattam volna, hogy te is felbukkansz! Békélj meg Istennel, Ezio... fontosabb dolog van most, mint hogy veled vesződjek! Ezen a táblán csak egy lesőprendő paraszt vagy!

A testőrei Ezióra rontottak, ám a fiú felkészülten várta őket. Az elsőt utolsó dobótörével terítette le – a parányi penge ördögi sivítással szelte át a levegőt. Aztán kardot és csatatórt rántott, és nekiugrott a hozzá legközelebbi öröknek. Úgy küzdött, mint egy

¹ parancsnok

őrült; halálos pontossággal, takarékos mozdulatokkal szúrt és vágott, míg végre az utolsó Pazzi-őr is súlyos sebet kapott, és bicegve menekült biztonságba. Akkor már Vieri is nekiesett. A lova továbbra is ott állt, ahová kikötötte. A Pazzi kegyetlen külsejű csatabárdot rántott elő a nyeregről, azt forgatta. Ezio oldalra lépett, nehogy kettéhasítsa, ám a páncéljáról lepattanó csapás kibillentette az egyensúlyából. Elesett, és a kardját is elejtette. Vieri a következő pillanatban már ott állt felette, és gyorsan elrúgta a kardot, nehogy Ezio elérhesse. A feje fölé emelte a bárdot. Ezio összeszedte minden erejét, és megpróbálta ágyékon rúgni ellenfelét, de Vieri számított rá, és időben hátraugrott. Ezio ezt kihasználva talpra kecmergett, de Vieri a bal kezéhez vágta a bárdot: kiverte belőle a törst, és mély sebet ejtett a kézhátán. Vieri csak most vonta ki saját kardját és törét.

– Ha tisztességes munkát akarsz látni, neked kell elvégezned – morogta. – Néha nem is értem, egyáltalán miért fizetem ezeket az úgynevezett testőröket! Isten veled, Ezio!

Ezzel odaugrott ellenfeléhez.

A fiatal Auditore egész testén végigvágott a kín, ahogy a bárd felhasította a kezét: megszedült, és a világ fehér villanással fakult ki körülötte. Hirtelen eszébe jutott mindaz, amit tanult, és hagyta, hadd vezéreljék az ösztönei. Megrázta magát, és amikor Vieri felemelte a kardját, hogy végezzen meggyőződése szerint védtelen ellenfelével, Ezio megfeszítette a jobb kezét, és széttárta az ujjait. Apja rejtett törgépezete azonnal működésbe lépett, és halk kattanással pendült elő az ujjai alól. Teljes, halálos hosszában kifeszült; a penge tompa fényére rácáfolt a gyilkos él. Vieri felemelte a karját. Az oldala védtelen maradt. Ezio egyenesen belevágta a törst: a penge ellenállás nélkül siklott a húsba.

Vieri egy pillanatra értetlenül állt, aztán elejtette a fegyvereit, és térdre roskadt. A vér vízesésként zubogott a bordái közül. Ezio elkapta, és óvatosan eresztette le a földre.

– Nincs hátra sok idő, Vieri – sürgette –, de van még esélyed megbékélni Istennel! Árukl el, miről beszéltek! Mit terveztek?

Vieri lassan elmosolyodott, úgy válaszolt.

– Sohasem győzhettek le minket – mondta. – A Pazzik sohasem hódolnak be nektek, és egészen biztos, hogy Rodrigo Borgia soha, de

soha nem hajol meg előttetek!

Ezio tudta, hogy pár másodperc múlva már csak egy holttesthez beszél majd. Még sürgetőbben győzködté Vieri.

– Beszélj, Vieri! Apámnak talán tudomására jutott a tervetek? Ezért ölették meg a tieid?

De Vieri arca már hamuszürke volt. Szorosan megmarkolta Ezio karját. A szája sarkából vérpatak csordogált, a szeme kezdett megüvegesedni, ám még így is sikerült gúnyosan elmosolyodnia.

– Ugyan, Ezio, mit vársz tőlem? Részletes vallomást? Megbocsáss, de már nincs rá... időm! – Levegő után kapkodott, a szájából dőlt a vér. – Igazán kár. Egy más világban talán még... barátok is lehettünk volna!

Ezio érezte, ahogy meglazul a karján a szorítás.

Aztán feltolult a kezében lüktető kín, hirtelen látta maga előtt apja és testvérei halálát, és fuldokolni kezdett jeges dühében.

– Barátok?! – hördült a holttestre. – Barátok?! Te mocsok! Az út szélére kéne vetni a dögödet, hogy ott rohadj el a varjakkal! Azt kívánom, bár jobban szenvedtél volna! Azt...

– Ezio – csendült föl mögötte egy erős, de gyengéd hang –, elég legyen! Add meg neki a kellő tiszteletet!

Ezio felpattant, és sarkon pördülve nézett szembe a nagybátyjával.

– Tiszteletet?! A történetek után? Szerinted, ha ő győzött volna, nem akasztott volna fel mindnyájunkat a legelső fára?

Mario viharvertnek tűnt, tetőtől talpig por és vér borította, mégis szilárdan állt.

– De nem ő győzött, Ezio. És te nem vagy olyan, mint ő. Ne is válj olyanná! – Letérdelt a holttest mellé, és kesztyűs kezével lecsukta a halott tágra nyílt szemét. – Leld meg a halálban a békét, amelyet szerencsétlen, dühös lelked annyit keresett – mondta.

Ezio szótlánul nézte. Amikor a nagybátyja felkelt, megkérdezte:

– Vége?

– Nem – mondta Mario. – Még mindig heves harc zajlik. Viszont a szerencse kezd hozzánk pártolni. Róbertének sikerült átállítania néhány emberét a mi oldalunkra, és már csak idő kérdése a győzelem! – Elhallgatott. – Bizonyára szomorúan hallod, hogy Orazio elesett.

– Orazio...!

– Mielőtt meghalt, azt mondta, bátor férfi vagy. Érd fel ehhez a dicsérethez, Ezio!

– Igyekszem. – Ezio az ajkába harapott. Bár tudatosan nem ismerte be, ezzel is újabb leckét tanult.

– Most vissza kell mennem az embereimhez, de hoztam neked valamit: ebből talán megtudsz pár dolgot az ellenfeleiddel kapcsolatban. Az egyik itteni paptól vettük el ezt a levelet, amit Vieri apjának szántak. Francesco láthatóan nincs itt, hogy átvegye. – Mario Ezio kezébe nyomta a lapot, amelyen már fel volt törve a pecsét. – Ez a pap gondoskodik majd a temetésről is. Szólok az egyik őrmesternek, hogy intézkedjen az ügy érdekében.

– El kell neked mondanom pár dolgot...

Mario felemelte a kezét.

– Később, ha itt már végeztünk! Ez után a csapás után az ellenségeink nem tudnak olyan gyorsan haladni, mint remélték, és Lorenzo is igencsak résen lesz Firenzében. Ez egyszer mi vagyunk lépéselőnyben. – Elhallgatott. – Most mennem kell! Olvasd el azt a levelet, Ezio, és gondolkozz el a tartalmán! A kezdet pedig kötsd be!

Már ott sem volt. Ezio arrébb vonult Vieri holttestétől, és leült az alá a fa alá, amely mögött korábban rejtőzött. A legyek már ott zümmögtek Vieri körül. Ezio kinyitotta a levelet, és olvasni kezdett.

Messer Francesco!

Kérésének megfelelően beszéltem a fiával. Egyetérték az ön meglátásaival, de csak részben. Igen, Vieri megfontolatlan, és szokása gondolkodás nélkül cselekedni, hajlamos rá, hogy játékszerként kezelje az embereit, mintha csak sakkgépeik lennének, és éppúgy nem törődik az életükkel, mint ha valóban fából vagy elefántcsontból faragták volna őket. A büntetései is valóban kegyetlenek; értesüléseim szerint legalább három emberét megnyomorította.

Azt azonban nem hinném, hogy ahogy ön mondta, javíthatatlan lenne. Épp ellenkezőleg, úgy vélem, hogy a megoldás roppant egyszerű. Az ön elismerésére vágyik. Az ön figyelmére. Ezek a kitérősei is abból fakadnak, hogy alkalmatlannak érzi magát, nincs elég önbizalma.

Gyakran és szeretettel beszél önről, és kifejezett szándéka közelebb

*kerülni önhöz. Így hát, ha hangos, szabad szájú és dühös is, úgy hiszem,
ez pusztán azért van, hogy felkeltse az ön figyelmét. Szeretetre vágyik.*

*Tegyen belátása szerint a tőlem nyert információval, és kérem, ezzel
zárjuk is le ezt a levelezést. Ha netán a fiatalember megtudná, miről
értekezünk írásban, tartok tőle, kellemetlen sorsra jutnék.*

*Bizalommal,
Giocondo atya*

Ezio egy ideig elgondolkozva ült, miután befejezte a levelet. Vieri holttestére nézett. Az övén volt egy kis tárcsa, melyet eddig észre sem vett. Odasétált hozzá, és leszedte, aztán visszatért a fa alá, hogy megvizsgálja, mit talált. A tárcában egy nő miniatűr arcképe rejtett, egy erszényben néhány forint, egy használatlan kis notesz és gondosan összetekerve egy borjúbőr lapocska. Ezio remegő kézzel terítette szét, és azonnal felismerte, mi lehet. A kódex egy lapja.

A nap egyre magasabbra hágott az égen, néhány szerzetes érkezett egy fa hordággal. Ráfektették Vieri tetemét, és elvitték.

A tavasz lassan nyárba váltott, a mimóza és az azálea helyét átvették a liliomok és a rózsák, és Toszkánára újra nyugtalan béke borult. Ezio elégedetten látta, hogy az édesanyja állapota lassan, de egyenletesen javul, bár az idegeit olyannyira megviselte a családját sújtó tragédia, hogy Ezio úgy vélte, talán sosem lesz elég jól ahhoz, hogy elhagyja a kolostor békés nyugalma. Claudia azt fontolgatta, hogy leteszi az első esküket, és beáll novíciának. Ezio ennek jóval kevésbé örült, ám tudta, a lány éppolyan makacs, mint ő maga; ha megpróbálná megakadályozni, csak még elszántabban ragaszkodna az elképzeléseihöz.

Mario sok időt töltött azzal, hogy bebiztosítsa, San Gimignano ne jelentsen többé fenyegetést rájuk nézve, és a Pazzi-ellenállás utolsó gócait is felszámolta, libben nagy segítségére volt, hogy a város kijózanodott és bűnbánó régi bajtársa, Roberto irányítása alatt állt. Monteriggioni biztonságossá vált, és fényesen megünnepelték a győzelmet. Mario emberei jól megérdemelt pihenőt kaptak, amelyet ki-ki ízlése szerint vagy a családjával töltött, vagy végig az italt és a szoknyákat hajtotta, de egyikük sem hanyagolta el a gyakorlatozást egy pillanatig sem, és a fegyvernökeik gondoskodtak róla, hogy a

kardjuk mindig éles legyen, s a páncéljukat se rágja rozsdá. A vár és a város megerősítésén kőművesek és ácsok dolgoztak. Az északi fenyegetés, a francia királyok terjeszkedési vágya épp alábbhagyott: Lajos királyt túlságosan is lefoglalta, hogy az angol hódítók utolját kiebrudalja az országából, és kivédje Burgundia hercegének bajkeverését is – délen pedig IV. Szixtus pápa, a Pazzik lehetséges szövetségese azzal foglalatostkodott, hogy minél magasabb rangba juttassa rokonait, valamint felügyelje új, pompázatos vatikáni kápolnája építési munkálatait. Eszébe sem jutott, hogy Toszkánával bajlódjon. Mario és Ezio ennek ellenére hosszasan beszélgettek a veszedelemről, hisz tudták, nem múlt el teljesen.

– Több mindent kell még elmondanom Rodrigo Borgiáról – mondta Mario az unokaöccsének. – Valenciában született, de Bolognában hallgatott jogot, és sosem tért vissza Spanyolországba, mert itt jobban ki tudja teljesíteni a becsvágyát. Jelenleg a római Kúria jeles tagja, de mindig magasabbra tekint. Európa egyik legnagyobb hatalmú férfiája, ám nem csupán különösen ravasz egyházi politikus. – Lejjebb vitte a hangját. – Rodrigo a templomosok rendjének feje.

Ezio szíve bukfencezett egyet.

– Ez megmagyarázza, miért volt jelen szegény apám és fivéreim meggyilkolásánál. Ő intézte az egészet!

– Igen, és nem feledkezett meg rólad sem, különösen azóta, mióta javarészt épp miattad veszítette el egyik toszkán erősségét. Jól ismeri a fajtádat, a családot, és tisztában van vele, hogy továbbra is veszélyt jelentesz számára. Óvakodj tőle, Ezio, mert abban a minutumban megölet, ahogy alkalma nyílik rá!

– Akkor szembe kell vele szállnom, ha szabad ember akarok lenni!

– Nem szabad szem elől tévesztenünk, de egyelőre az otthonunkhoz közelebbi dolgokkal kell törődnünk, és már így is épp elég sokáig fogtuk vissza magunkat! Gyere fel a dolgozószobámba!

Eddig a kertben sétáltak, ám most felsiettek a várba, a térképszobáról nyíló folyosó végén található belső terembe. Csendes zug volt, sötét, de nem nyomasztó: a fal mellett könyvespolcok sorakoztak, és a szoba inkább emlékeztetett egy tudós, mint egy

katonai parancsnok szobájára. A polcokon számos olyan tárgy sorakozott, amely ránézésre török vagy szír vidékekről érkezhetett, és Ezio jó néhány kötetet látott, melyeknek gerincén arab írásjelek sötétlettek. Amikor kérdezősködni próbált róluk a nagybátyjánál, igen elnagyolt válaszokat kapott.

Ahogy beértek a szobába, Mario kilakatolt egy ládát, és előszedett egy bőr irattartót. Kihúzott belőle egy köteg papirost. Ezio némelyiket azonnal felismerte.

– Itt az apád listája, fiam... nem kéne már, hogy így szólítsalak, hiszen felnőtt férfi vagy, és a tűzkeresztségen is átestél... a listára rávezettem azok nevét is, akiket San Gimignano-ban soroltál fel nekem. – Az unokaöccsére nézett, és a kezébe nyomta a lapot. – Ideje munkához látnod!

– Minden rajta szereplő templomost kardélre hányok – mondta Ezio kimérten. A tekintete azonnal Francesco de' Pazzi nevére siklott. – Vele fogom kezdeni! Ő a legrosszabb az egész társaságban, és fanatikusan gyűlöli szövetségeseinket, a Medicieket!

– Igazad van – bólintott Mario. – Akkor hát felkészültél, hogy visszatérj Firenzébe?

– Igen, elszántam rá magam.

– Helyes. De ha teljesen felkészülten akarsz nekivágni, még valamit tudnod kell. Gyere! – Mario a könyvespolchoz lépett, és megnyomott az egyik oldalán egy beépített, rejtett gombot. Hangtalanul tárult fel olajozott zsanérjain, és mögötte előtűnt a csupasz kőfal. Szögletes lyukak sötétlettek benne. Őt már tele volt, de a többi üresen tátongott.

Ezio szeme felcsillant, amikor meglátta. Az öt teli üregben a kódex lapjai heverték!

– Látom, felismered, mik ezek – mondta Mario –, és nem lep meg. Végtére is ott az a lap, amelyet apád hagyott rád, és amelyet annak az okos firenzei barátodnak sikerült megfejtenie, és itt vannak azok is, amelyeket Giovanni szerzett meg és fordított le halála előtt.

– Ott van az is, amelyiket Vieri holttestén találtam – tette hozzá Ezio –, bár annak tartalma még mindig titok.

– Sajnos igazad van. Én nem vagyok akkora tudós, mint apád volt, bár minden egyes lappal közelebb jutunk a rejtély megfejtéséhez –

hála a rendelkezésemre álló könyveknek. Nézd csak meg! Látod, hogy folynak át a szavak egyik lapról a másikra, hogy illeszkednek össze a szimbólumok?

Ezio figyelmesen nézte, és mintha valami különös emlék villant volna fel előtte, mintha valami örökletes ösztön ébredt volna benne, a kódex telerótt lapjai hirtelen megelevenedtek, és a bennük rejlő szándék feltárult a szeme előtt.

– Igen! Úgy tűnik, valamiféle kép részlete rejlik az egész alatt... talán egy térkép!

– Giovanni és jómagam is próbáltuk megfejteni, mi lehet a lapokra rótt üzenet. Valami próféciaféleségnek tűnik, de még nem tudjuk, mire vonatkozik. Szerepel benne az „Éden egy része”. Réges-rég írta egy hozzánk hasonló orgyilkos, úgy véljük, Altair lehetett a neve. És ez még nem minden. Ír valamiről, ami „a föld alatt rejlik, és éppolyan hatalmas, mint amilyen ősi”, viszont még nem derítettük ki, mi lehet az.

– És itt van Vieri lapja – mondta Ezio. – Ezt is tedd a többihez!

– Még nem! Lemásolom, mielőtt elmész, de vidd el az eredetit ahhoz a lángelméjű firenzei barátodhoz. Nem kell róla mindent tudnia, még azt a keveset sem, amit egyelőre sikerült megtudnunk, mert könnyen lehet, hogy veszélybe sodorná ez a tudás. Vieri lapja majd ezután mehet a többi mellé a falba, és újabb lépéssel közel kerülünk a nagy rejtély megfejtéséhez!

– És mi a helyzet a többi lappal?

– Azokat még újra fel kell fedeznünk – mondta Mario. – Ne aggódj miattuk. Most a közvetlenül előtted álló feladatra kell összpontosítanod.

8.

Eziónak több előkészületet kellett tennie, mielőtt elhagyta volna Monteriggionit. Sok mindent meg kellett tanulnia nagybátyja oldalán az Orgyilkosok Krédójáról, hogy felkészültebben vágthasson neki az előtte álló feladatnak. Gondoskodni kellett arról, hogy legalább viszonylag biztonságban térhessen vissza Firenzébe, és az is fontos kérdés volt, hol szállhatna meg, mert Mario kémei azt jelentették a városból, hogy a családi palotájukat bezárták, az ablakokat, ajtókat bedeszkázták, bár mivel továbbra is a Medici család védelme alatt állt, legalább nem rabolták ki. A napok teltek, múltak, egyik akadály a másik után bukkant fel, és Ezio kezdett egyre türelmetlenebb lenni, míg egy márciusi reggel a nagybátyja végre azzal kereste meg, hogy nekiláthat csomagolni.

– Hosszú telünk volt... – kezdte.

– Túl hosszú! – szakította félbe Ezio.

– ...de mostanra minden elrendeződött – folytatta Mario. – Szeretnélek emlékeztetni arra, hogy a legtöbb nagy győzelem aprólékos előkészítésen alapult. Most pedig figyelj! Van egy barátom Firenzében, aki szerzett neked biztonságos szállást a saját házából nem messze.

– Ki lenne az, bácsikám?

Mario elmerengve nézett.

– Neked semmit sem mondana a neve, de hidd el nekem, éppúgy megbízhatasz benne, ahogy bennem bízol. Akárhogy is, jelenleg nincs a városban. Ha segísre van szükséged, keresd meg a régi házvezetőnőket, Annettát: az ő lakhelye nem változott, és most a Medicieknek dolgozik, de jobb lenne, ha minél kevesebben tudnának róla, hogy Firenzében tartózkodsz. Viszont van valaki, akivel *mindenképp* kapcsolatba kell lépned, bár nem könnyű elérni. A nevét felírtam ide. Diszkrétan kérdezősködj utána. Próbáld meg először azt a tudós barátodat megkérdezni, amikor megmutatod neki a kódexlapot, de ne árulj el neki túl sok mindent. A saját érdekében! Mellesleg itt a lakhelyed címe is. – Két papírdarabot nyomott Ezio kezébe, meg egy hasas erszényt. – Nesze, száz arany, hogy ne üres

kézzeel vágj neki az útnak, és az úti irataid, amelyek teljesen rendben vannak. A legjobb pedig az, hogy akár már holnap útnak eredhetsz!

Ezio arra használta a fennmaradó, rövid időt, hogy lelovagoljon a kolostorba, elbúcsúzzon anyjától meg húgától, összecsomagolja a szükséges ruhaneműt és egyéb felszerelést, és búcsút vegyen a nagybátyjától, a városka férfiúitól, asszonyaitól, akik olyan sokáig voltak társai és szövetségesei. Örömteli és elszánt szívvel nyergelte fel a lovát, és vágatott ki a várból másnap hajnalban. Hosszú, de eseménytelen napot töltött a nyeregben, és vacsoraidőre már el is foglalta új szálláshelyét, s készen állt arra, hogy újra megismerkedjen a várossal. Bár egész eddigi életében ez volt az otthona, rég nem látta már. Persze nem azért jött, hogy érzelegjen, így amint összeszedte magát, tett egy kurta, szomorú sétát régi családi hajlékuk előtt, aztán egyenesen átvágott Leonardo da Vinci műhelyéhez, és nem felejtette el magával vinni Vieri de' Pazzi kódexlapját sem.

Ezio távolléte alatt Leonardo megszerezte magának a balra fekvő házat is: a hatalmas raktárépületben bőven volt hely ahhoz, hogy a művész képzeletének szüleményei anyagi formát ölthessenek. A terem egyik végétől a másikig két hosszú, alacsony asztal húzódott. Olajlámpások lobogtak, az ablakok magasan nyíltak a falon – senkinek sem hiányoztak a leselkedők. Az asztalokon, fölaggatva, a terem közepén és mindenfelé szétszórva, döbbenetesen sok félig összeszerelt szerkezet, gépezet, mérnöki holmi részei heverték; a falakra pedig több száz vázlatot és rajzot szögeztek ki. Az alkotóerő káosza közepette vagy egy tucat segéd sürgölődött és szaladgált: a valamivel idősebb, de még mindig roppant vonzó Agniolo és Innocento felügyelte őket. Emitt egy fegyverekkel teletűzdelt, kerek szekérmakett terpeszkedett, felemelt fazékfedőre emlékeztető páncélzattal, a tetején egy lyukkal, amelyen kidughatta fejét az utasa, hogy meggyőződjön róla, jó irányba mennek. Amott egy cápa alakú hajó vázlata, a hátán különös toronyféleséggel. Még ennél is furcsább volt, hogy a vázlata lapján a szerkezet mintha a víz alatt vitorlázott volna. Térképek, anatómiai vázlatok a szem működésétől kezdve a közönsülésig, a méhben növekedő magzatig – és jó néhány olyan dolog, amit Ezio minden képzelőerejét latba vetve sem tudott megfejteni. Minden elérhető falfelületet papírlapok borítottak, és az

asztalokon tornyosuló minták és munkadarabok arra a rendezett káoszra emlékeztették Eziót, amit Leonardo műhelyében való első látogatásakor látott – csak úgy százszorosára nagyítva. Akadtak precíz kis állatfigurák, ismerősök és természetfölöttiek egyaránt, a vízpumpától kezdve az erődített falakig mindenféle tervek.

De Ezio figyelmét leginkább a mennyezetről lógó szerkezet keltette fel. Emlékezett, hogy látta már egyik korábbi változatát, egy kisebb modellt, de ez egy fele arányú kicsinyítése lehetett valaminek, amiből egyszer talán valódi gépezet lesz. Változatlanul egy denevér csontvázára hasonlított, aminek a két faszárnyára valamiféle teherbíró állatbőrt feszítettek ki szorosan. A közelben egy állványra jegyzeteket ragasztottak. A feliratok és a számítások közt Ezio a következőket olvasta:

...szaru- vagy acélrugó nádba zárt fűzfára erősítve.

A lendület röppályán tartja a madarat akkor is, amikor a szárnyuk nem préseli a levegőt, és így felfelé emelkednek.

Ha egy kétszáz font súlyú ember n pontban van, és felemeli a szárnyat ezzel a százötven fontos blokkal, háromszáz fontnak megfelelő erővel, akkor két szárny segítségével a magasba emelkedhet...

Eziónak ez kínai volt, de legalább el tudta olvasni – Agniolo biztos letisztázta Leonardo átláthatatlan kézírását. Ebben a pillanatban észrevette, hogy Agniolo őt nézi, és sietve másra összpontosította a figyelmét. Tudta, Leonardo milyen féltékenyen őrzi titkait.

Leonardo ebben a pillanatban érkezett meg a régi műterem felől, és odasietett Ezióhoz. Melegen átölelte.

– Drága Ezio! Visszatértél hát! Örülök, hogy látlak! A történetek után már azt hittük... – Félbe hagyta a mondatot, és gondterhelten bámult maga elé.

Ezio megpróbálta újra felvidítani.

– Odanézzenek, mekkora műterem! Persze egy mukkot sem értek abból, ami idebenn folyik, de te biztosan tudod, mit csinálsz! Talán feladtad a festést?

– Nem – rázta meg a fejét Leonardo –, csak befejezek pár más

dolgot is, ami felkeltette az érdeklődésemet.

– Azt látom! Mivel nagyobb házat bérepsz, gondolom, jó megy neked! Az elmúlt két évben felvitte isten a dolgodat!

Ám Leonardo átlátott Ezio vidámságán, és látta az arcán honoló mély szomorúságot és komolyságot.

– Lehetséges – mondta Leonardo. – Békén hagynak. Azt hiszem, úgy vélik, még hasznos lehetek, bármelyik fél nyeri el végül a város fölötti, megkérdőjelezhetetlen uralmat. Nem mintha szerintem bárki is képes lenne erre..., – Témát váltott. – Na és veled mi a helyzet, barátom?

Ezio ránézett.

– Remélem, egy szép napon lesz időnk leülni, és megbeszélni mindazt, ami a legutóbbi találkozásunk óta történt, de most újfent a segítségedre volna szükségem.

Leonardo széttárta a karját.

– Neked bármit!

– Mutatnék valamit, ami szerintem téged is érdekelhet. ...

– Akkor jobb lesz, ha átmegyünk a műtermembe, ott nagyobb a nyugalom.

Amikor átértek Leonardo régi műhelyébe, Ezio előszedte a kódexlapot a tárcájából, és kiterítette maga elé az asztalra.

Leonardo szeme izgatottan kerekedett el.

– Emlékszel az elsőre? – kérdezte Ezio.

– Hogy is felejtethném el! – bámulta a művész a lapot.

– Lenyűgöző! Szabad?

– Természetesen!

Leonardo gondosan tanulmányozta a lapot, végigfuttatta rajta az ujját is. Aztán papírt és többféle tintát vett maga elé, és nekilátott lemásolni a szavakat és szimbólumokat. Szinte azonnal belemerült a munkába, ide-oda ugrált, könyveket és kéziratokat tanulmányozott. Ezio hálásan, türelmesen figyelte.

– Ez érdekes – mondta Leonardo. – Van itt pár meglehetősen ismeretlen nyelv, számomra legalábbis, de látom bennük a rendszert. Hmmm... Igen, itt egy arámi szószedet, ez kicsit megkönnyíti a dolgot! – Felnézett. – Tudod, ha ezt és a másik lapot veszem, szinte valamiféle útmutatásnak látszik, legalábbis részben... útmutatás

különféle orgyilkosságokhoz. Természetesen ennél sokkal több rejlik mögötte, bár azt nem tudom, micsoda. Úgy tűnik, pusztán a felszínét kapargatjuk mindannak, ami ebből kiderülhet. Látnunk kellene az egészet, de gondolom, fogalmad sincs róla, a többi lap hol lehet?

– Nincs.

– Vagy hogy hány lapból állhat a teljes kötet?

– Lehetséges, hogy azt tudja valaki...

– Ó – mondta Leonardo. – Titkok! Nos, tiszteletben kell tartanom őket... – De most valami más keltette fel a figyelmét. – Nocsak, ezt nézd meg!

Ezio átpislogott a válla fölött, de csak egy sor egymás mellé írt, ék alakú szimbólumot látott.

– Ez meg mi?

– Nem értem teljesen, de ha nem tévedek, ebben a részben egy olyan fémről vagy ötvözetéről van szó, amelyről eddig még csak nem is hallottam... És amelynek logikusan nem volna szabad léteznie!

– Van ott még valami?

– Igen... ezt a részt a legkönnyebb megfejtetni. Alapvetően egy másik fegyver terve, amely úgy nézem, kiegészítené a tőrödet. Azt viszont a semmiből kellene összeraknunk!

– Miféle fegyver?

– Valójában igen egyszerű; egy bőrpántba rejtett fémlap. A bal alkarodon kellene hordanod, illetve a jobbon, mármint ha balkezes lennél, mint például én, és kardcsapásokat védhetsz ki vele, sőt, megfogja akár a fejszétis! Az benne a rendkívüli, hogy bár egyértelműen roppant erős, a kiöntendő fém ugyanakkor hihetetlenül könnyű is. Van a szerkezetben egy dupla élű tőr is, rugós, épp, mint a másik.

– Szerinted meg tudod csinálni?

– Igen, de időbe telik!

– Abból nincs túl sok...

Leonardo átgondolta a dolgot.

– Azt hiszem, minden szükséges alapanyaggal rendelkezem, és az embereim elég képzettek ahhoz, hogy megcsinálják... – Egy pillanatra elmerengett, az ajka mozgott, mintha magában számolt volna. – Két napra lesz szükségem – döntötte el végül. – Akkor gyere

vissza, és meglátjuk, működik-e.

Ezio meghajolt előtte.

– Leonardo, végtelenül hálás vagyok. Ráadásul ezúttal fizetni is tudok!

– Én vagyok hálás *neked*! Ez a kódex újabb tudással ruház fel; mivel feltalálónak tartom magam, rengeteg lenyűgöző dolgot találok ezekben az ősi iratokban! – Elmosolyodott, és szinte csak magának mormolta. – El sem tudod képzelni, Ezio, mennyivel tartozom neked azért, hogy megmutattad őket! Hadd nézzem meg a többit is, amit majd találsz; a te dolgod, honnan keríted elő őket! Engem egyedül a tartalmuk érdekel, és hogy a bizalmasaid körén kívül csak én tudjak róluk. Ennél több fizetséget nem is várok!

– Ezt megígérhetem!

– Grazie! Akkor tehát a pénteki viszontlátásra... napnyugtakor megfelel?

– A pénteki viszontlátásra!

Leonardo és segédei mintaszerűen teljesítették, amit vállaltak. Az új fegyver, bár elsősorban védekezésre tervezték, hihetetlenül hasznos volt. Leonardo fiatalabb segédei próbaképp megtámadták Eziót valódi fegyverekkel, beleértve egy kétélű kardot és egy csatabárdot is. A csuklóvédő könnyű volt, használata egyszerű, de a legerősebb csapásokat is könnyen állta.

– Ez aztán a lenyűgöző fegyver, Leonardo!

– Az bizony.

– Lehet, hogy megmenti még az életemet...

– Reméljük, hogy nem lesz több olyan heged, mint az ott a bal kézhátadon – válaszolta Leonardo.

– Búcsúajándék egy régi jó baráttól – mondta Ezio.

– Lenne még egy utolsó kérésem!

Leonardo megvonta a vállát.

– Segítek, ha tudok!

Ezio végignézett Leonardo segédein.

– Lehetne négyszemközt?

– Gyere!

Amint beértek a műterembe, Ezio széthajtogatta a Mariótól kapott

papírdarabot, és Leonardo kezébe nyomta.

– A nagybátyám azt mondta, ezt az embert keressem meg. Szerinte nem lenne túlságosan jó ötlet nyíltan felkutatni. ..

Leonardo a papírlapon szereplő névre meredt. Amikor felpillantott, idegesnek tűnt.

– Tudod, ki ez?

– Olvastam a nevet. Volpe. Gondolom, ez csupán gúnynév...

– A Róka! Igen! Ki ne mondd hangosan, főleg nagy nyilvánosság előtt! Ő az, aki mindent lát, de őt magát nem látni sosem!

– Hol találhatom meg?

– Képtelenség megmondani, de ha mégis el akarsz indulni valamerre... javasolom, légy rendkívül óvatos. A Mercato Vecchio negyedben tégy próbát...

– Hisz minden tolvaj ott hemzseg, aki nem a börtönben ül, vagy a kötél végén lóg!

– Mondtam, hogy légy nagyon óvatos! – Leonardo körbenézett, mintha attól tartana, valaki kihallgatja őket. – Talán tudok üzeni neki. Menj, és keresd holnap az esti mise után. Talán szerencséd lesz... vagy nem.

Volt még valaki Firenzében, akit Ezio a nagybátyja figyelmeztetése ellenére mindenképp látni akart. Hosszú távolléte során sem fakult meg szívében a lány képe, és most, hogy tudta, itt van a közelben, még erősebben hasított belé a szerelem kínja. Nem kockáztathatott túl sokat a városban. Bár arca megváltozott, szögletesebb lett, megkeményítette a kor és a tapasztalat, de attól még bárki felismerte volna a régi Eziót. A csuklyája segített, hogy „felszívódjon” a tömegben; folyamatosan az arcába húzta, mert tudta, hiába van a Mediciek kezében a város, a Pazzik erejét nem törték le teljesen. Várákoztak türelmesen, éberen: ebben biztos volt, és abban is, hogy ha nem figyel, elkapják, és végeznek vele – akár tetszik ez a Medicieknek, akár nem. Ennek ellenére másnap reggel éppúgy nem tudta meggátolni, hogy a lába a Calfucci- ház felé vigye, mint ahogy a Holdra sem tud felrepülni.

Az utcára nyíló főbejárat tárva-nyitva állt. Látszott odabenn a napsütötte udvar, és Cristina is. Karcsúbb volt, talán magasabb is, a haját feltornyoztta: kislányból nővé érett. Ezio a nevéen szólította.

Amikor a lány meglátta, úgy elsápadt, hogy Ezio egy pillanatra attól félt, elájul, de összeszedte magát, valami ürüggyel elküldte a kísérőjét, és kinyújtott kézzel sietett felé. Ezio sietve kihúzta az utcára, és betelerelte egy közeli boltív védelmébe. A sárga köveken borostyán tekergeti. Megsimogatta Cristina nyakát, és látta, hogy a vékonyka lánc, rajta az ő medáljával még mindig megvan, bár maga a medál a lány keble között rejtőzött.

- Ezio! – kiáltott a lány.
- Cristina!
- Mit keresel itt?
- Apám ügyeit intézem.
- Hol voltál? Két éve nem hallottam felőled semmit!
- El kellett utaznom. Szintén apám ügyében.
- Azt mondták, meghaltál... és anyád és a húgod is...
- A sors mást tartogatott számunkra. – Elhallgatott egy pillanatra.
- Nem írhattam, de egy pillanatra sem felejtettelek el!

A lány addig lelkesen csillogó tekintete gondterhelten felhősödött el.

- Mi baj van, *carissima*¹? – kérdezte Ezio.
- Semmi – próbált a lány kibújni a karjából, de Ezio nem hagyta.
- Valami baj csak van. Mondd el, mi az!

A lány a szemébe nézett, és a szempilláján könnyek hintáztak.

- Ó, Ezio! Eljegyeztek! Férjhez megyek!

Ezio a döbbenettől válaszolni sem tudott. Elengedte Cristina karját: érezte, hogy túl erősen szorítja, fájdalmat okoz neki. Látta, micsoda magányos, rögsz út vár rá.

Apám tehet róla – mondta a lány. – Állandóan nyaggatott, hogy válasszak már. Te nem voltál itt; azt hittük, halott vagy. Aztán a szüleim egyre többször fogadták Manfredo d'Arzenta látogatását, tudod, az aranyművesek fiáét. Nem sokkal az után költöztek ide Luccából, hogy elhagytad Firenzét. Istenem, Ezio, egyfolytában csak kérleltek, hogy ne hagyjam cserben a családomat, hogy házasodjak előnyösen, amíg még lehet. Azt hittem, soha többé nem látlak. És most...

Egy lány hangja szakította félbe: rettegve kiáltozott valamit az utca

¹ drágám

túlsó végén nyíló kis tér felől. Cristina azonnal megdermedt.

– Ez Gianetta... emlékszel rá?

Most már mások hangját is hallották: kiáltások, sikolyok, és végül új fent Gianetta hangja.

– Manfredo!

– Jobb lesz, ha megnézzük, mi folyik ott – mondta Ezio, és átvágott az utcán az összetűzés felé. A téren ott találták Cristina barátnőjét, Gianettát, egy másik, Ezio számára ismeretlen lányt, és egy idősebb férfit, akinek az arcára emlékezett. Mintha Cristina apjának lett volna a fő számvevője.

– Mi történt? – kérdezte Ezio.

– Manfredo! – jajongott Gianetta. – Már megint játékadósságokba keveredett! Ezúttal biztos végeznek vele!

– Micsoda? – sikoltott fel Cristina.

– Bocsásson meg, signorina – dadogta a férfi. – Két fickó volt az, akiknek tartozik. Az új híd lábánál vonszolták el. Azt mondták, kiverik belőle az adósságát. Nagyon sajnálom, signorina. Semmit sem tehettem!

– Tudom, Sandeo. Ne aggódj! Menj, és hívd a család őreit! Én megyek, és...

– Várj csak egy pillanatot – szakította félbe Ezio –, ki az ördög ez a Manfredo?

Cristina úgy bámult rá, mintha börtönőrök mögül nézné.

– A vőlegényem – mondta.

– Lássuk, mit tehetek érte – mondta Ezio, és végigrohant a híd felé vezető utcán. Egy perc múlva már a parton állt, és a híd első íve felé húzódó, keskeny földsávot nézte, amely mellett már az Arno nehéz, lassan csobogó, sárga vize folyt. Egy elegáns, fekete-ezüst ruhás fiatalember térdelt odalenn. Két másik fickó rugdosta és öklözte épp: egészen kiizzadtak a nagy erőfeszítésben, és fel-felnyögve támadtak áldozatukra.

– Esküszöm, hogy mindent visszafizetek! – nyöszörögte a fekete-ezüst ruhás férfi.

– Már eleget túrtuk a kifogásaidat – mondta egyik kínzója. – Bolondnak néznek minket miattad! Úgyhogy most példát statuálunk veled... – Felemelte a csizmáját, a fiatal férfi tarkójára tette, és arccal

belenyomta a sárba, miközben a társa a bordáját rugdalta egyre.

Az első támadó épp az áldozat veséjébe tiport volna, amikor érezte, hogy valaki megragadja a nyakánál és a kabátja hátánál fogva. Magasra emelték, és már azon kapta magát, hogy sűvítve átrepül a levegőn, és pár másodperccel később a híd első lába köré felgyülemlett szennyvízben és szemétben ér földet. Túlságosan is lekötötte, hogy próbálja kiköhögni a szájába ömlő, undorító vízféleséget, így észre sem vette, hogy már a társa is ugyanerre a sorsra jutott.

Ezio lehajolt, kezét nyújtotta a csupa sár áldozatnak, és talpra rángatta.

– Grazie, signore! Tartok tőle, hogy ezúttal tényleg megöltek volna. Persze bolondság lett volna a részükről, hiszen ki tudtam volna fizetni őket...

– Nem fél, hogy újra megtalálják?

– Most, hogy azt hiszik, ilyen testőrré tettem szert, semmiképp sem.

– Még nem mutatkoztam be. Ezio... de Castronovo.

– Manfredo d'Arzenta, szolgálatára!

– Nem vagyok a testőre, Manfredo.

– Az nem érdekes. Megszabadított ettől a két bohóctól. Nem is sejti, mennyire hálás vagyok önnek! Meg fogom jutalmazni. Csak először rendbe szedem magam, és meghívom egy italra! Van itt egy kis kártyabarlang a Via Fiordaliso mellett...

– Várjon egy percet – nézett rá Ezio, aki tisztában volt vele, hogy Cristina és a társai is mindjárt odaérnek.

– Mit szeretne?

– Sokat kártyázik?

– Miért is ne tenném? Ez a legjobb időtöltés, amit csak ismerek!

– És szereti azt a lányt? – szakította félbe Ezio.

– Hogy érti?

– A menyasszonyát... *szereti?*

Manfredo riadtan nézett fel megmentője váratlan harciasságára.

– Természetesen szeretem, nem mintha bármi köze lenne hozzá! Ha itt helyben megöl, akkor is szeretni fogom!

Ezio habozott. Úgy hangzott, mintha a fickó igazat beszélt volna.

– Akkor jól figyeljen: soha többé nem kártyázhat. Megértette?
– Igen! – Manfredo megrettent.
– Esküdjön meg!
– Esküszöm!
– Nem is tudja, milyen szerencsés fráter! Azt akarom, hogy ígérje meg nekem, jó férje lesz! Ha azt hallom, hogy nem teszi boldoggá, megkeresem, és tulajdon két kezemmel ölöm meg!

Manfredo látta, hogy megmentője minden egyes szavát komolyan gondolta. Belenézett a jéghideg, szürke szempárba, és valami megmoccant az emlékezete mélyén.

– Nem ismerem véletlenül? – kérdezte. – Van önben valami ismerős.

– Még sohasem találkoztunk – felelte Ezio. – És nem is fogunk többé, hacsak nem... – Elhallgatott. Cristina ott állt már a híd túloldalán, és lenézett. – Menjen fel hozzá, és tartsa meg, amit fogadott!

– Úgy lesz. – Manfredo habozott. – Tudja, tényleg szeretem. Talán ma tanultam valamit. Minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, hogy boldog legyen. Nem kell az életemet fenyegetnie, hogy ezt megígérjem.

– Remélem is! Menjen!

Ezio egy pillanatig még nézte, ahogy Manfredo felkapaszkodik a paron, majd a tekintete leküzdhetetlenül átsiklott Cristinára. Pillantásuk találkozott, és a fiú félig felemelte a kezét. Búcsút intett. Aztán megfordult, és elsietett. Az apja és a testvérei halála óta nem volt ilyen nehéz a szíve.

A szombat este még mindig nyomorúságos hangulatban találta. Legsötétebb pillanataiban úgy látta, mindent elveszített – az apját, a testvéreit, az otthonát, a rangját, a karrierjét – és most a szeretett nőt is! De aztán emlékeztette magát arra, milyen kedvesen fogadta védelmébe Mario, és hogy ott van neki az anyja és a húga, akiket sikerült megmentenie és megvédelmeznie. Ami pedig a jövőt és a karriert illette – megvolt még mind a kettő, épp csak egészen más irányba vitte, mint amire valaha gondolt volna. Épp elég tennivalója volt, és hiába epekedik Cristina után, attól nem végez hamarabb a

munkájával. Képtelen lenne a lányt kitépni szívéből, mégis el kell fogadnia a sors kínálta, magányos utat. Talán ez vár az orgyilkosokra? Talán a krédó követőinek ezt is el kell fogadniuk?

Komor hangulatban vágott át a Mercato Vecchio felé. Ezt a negyedetet a legtöbb ismerőse elkerülte, és ő maga is csak egyetlenegyszer merészkedett oda. A régi piac koszos volt és elhagyatott, akárcsak a teret körülvevő házak és utcácskák. Jó néhányan tartózkodtak kinn a szabadban, de nem a *passeggiata*¹ okán. A járókelők céltudatosan meneteltek, nem pazarolták az időt nézelődésre, leszegték a fejüket. Ezio odafigyelt rá, hogy egyszerűen öltözzön, és kardot sem vitt magával, bár felcsatolta az új csuklópáncélt és az eredeti rugós pengét is, nehogy vész esetén fegyvertelen legyen. Tudta, hogy alighanem így is kitűnik a tömegből, és az ébersége nem hagyott alább egy pillanatra sem.

Azon gondolkodott, merre tovább, és arra jutott, elnéz a tér sarkán lévő, ócska sörözőbe, hátha óvatosan körbekérdezősködve valahogy kiokoskodhatja, hogyan léphetne kapcsolatba a Rókával, amikor hirtelen egy vézna fiatalember bukkant fel a semmiből, és nekiütközött.

– *Scusi*², signore – mondta udvariasan mosolyogva, és már sietett is tovább. Ezio keze ösztönösen az övére siklott. A legértékesebb holmijait indulás előtt biztonságba helyezte a szállásán, viszont lapult pár arany az erszényében... de már hűlt helye volt. Sarkon pördült, és látta, hogy a fiatalember a térről kivezető, keskeny utcácskák egyike felé tart. Utánaeredt. Amikor a tolvaj észrevette, felgyorsította a lépteit, de Ezio nem tévesztette szem elől, utána rohant, és végül elkapta. Épp akkor markolt rá a gallérjára, amikor a gazfickó belépett volna a Via Sant’ Angelo egyik magas, jellegtelen házába.

– Adod vissza – vicsorgott rá.

– Nem tudom, miről beszél – tiltakozott a tolvaj, de a szemében rettegés tükröződött.

Ezio kis híján kieresztette a törét, de lecsillapította magát. Hirtelen eszébe jutott, hogy ettől a fickótól talán azt is megtudhatja, amiért útnak indult.

¹ séta

² Elnézést!

– Nem akarlak bántani, barátom – mondta -, csak add vissza az erszényemet, és részemről az ügy le van zárva!

– Ön nyert – mondta a tolvaj rövid habozás után, s az oldalán lógó táskába kotort.

– Lenne itt még valami – mondta Ezio.

A fickó gyanakodva nézett rá.

– Micsoda?

– Tudod, hol találhatom meg azt az alakot, aki La Volpénak hívatja magát?

A tolvaj most már halálosan rettegett.

– Sosem hallottam felőle! Itt a pénze, uram, vegye el, és hagyjon békében!

– Csak ha válaszoltál a kérdésemre!

– Egy pillanat – harsant fel mögötte egy mély, rekedtes hang. – Én talán segíthetek...

Ezio megfordult, és egy széles vállú férfit pillantott meg. Nagyjából vele egyforma magas lehetett, de úgy tíz-tizenöt évvel idősebb. Egy Ezioéhoz sokban hasonlító csuklyát viselt, amely részben eltakarta az arcát, de Ezio látta éles, ibolyakék szemét, amelyből különös erő sugárzott, szinte keresztülfúrta.

– Kérem, engedje el a kollégámat – mondta a fickó. – Majd én felelek helyette!

Odafordult a fiatal tolvajhoz.

– Add vissza az úrnak a pénzét, Corradin, aztán pedig hordd el magad! Később majd megbeszéljük a dolgot!

Olyan parancsoló volt a hangja, hogy Ezio elengedte áldozatát. Corradin egy szemvillanás alatt Ezio kezébe nyomta az erszényét, és eltűnt az épület belsejében.

– Ön kicsoda? – kérdezte Ezio.

A férfi lassan elmosolyodott.

– Gilberto a nevem, de sok mindennek szólítanak... gyilkosnak például, de a barátaim egyszerűen csak Rókának hívnak. – Kurtán meghajolt, de éles pillantása még mindig fogva tartotta Eziót. – Állok szolgálatára, Messer Auditore. Sőt, már vártam önre!

– Hogy... honnan tudja a nevemet?

– Az a dolgom, hogy mindent tudjak a városban. És azt hiszem,

azt is tudom, miért véli, hogy segíthetek önnek!

– A nagybátyám adta meg a nevét...

A Róka újra elmosolyodott, de nem szólt egy szót sem.

– Meg kell találnom valakit... és ha lehet, egy lépéssel előtte kell járnom.

– Kit keres?

– Francesco de' Pazzit.

– Látom, nagy tétben játszik! – A Róka komolynak tűnt. – Elképzelhető, hogy tudok segíteni. – Elhallgatott, fontolóra vette a dolgot. – Úgy hallottam, nem sokkal ezelőtt ért partot a kikötőben egy Rómából indult hajó. Az utasai egy találkozóra érkeztek, amelyről elvben senkinek sem volna szabad tudnia, de rólam fogalmuk sincsen, arról pedig még annyit sem sejtjenek, hogy én vagyok ennek a városnak a szeme és a füle. A találkozó házigazdája az az ember, akit keres.

– És mikor lesz a találkozó?

– Ma éjjel! – A Róka újfent elmosolyodott. – Ne aggódjon, Ezio... nem a sors keze. Ha nem talál meg magától, elküldtettem volna önért valakit, de szórakoztatóbbnak tűnt, ha próbára teszem. Kevesen lelnék rám azok közül, akik keresnek.

– Úgy érti, ön küldte rám Corradint?

– Bocsásson meg, amiért ennyire színpadias vagyok, de biztosra kellett tudnom, hogy nem követik. Corradin még fiatal, és ezzel egyszersmind őt is próbára tettem. Tudja, bár önre eresztettem, de neki fogalma sem volt arról, miféle szolgálatot tesz nekem. Azt hitte, hogy kiszemeltem számára egy áldozatot. – A hangja keményebb lett, gyakorlatiasabb. – Viszont ezt a találkozót valahogy ki kell kémlelnie, bár nem lesz könnyű dolga. – Felnézett az égre. – Most megy le a nap.

Sietnünk kell, és a leggyorsabban a tetőkön át juthatunk oda. Kövessen!

További szócsépelés helyett megfordult, és olyan gyorsan felkapaszkodott a mögötte lévő falra, hogy Ezióknak minden ügyességét össze kellett szednie, hogy lépést tartson vele. Átszáguldottak a vörös cserepes tetőkön, átugrottak a nap bágyadt visszfényében fürdőző utcák felett. Északnyugatnak tartva

keresztülvágtak a városon, és végül a hatalmas Santa Maria Novella templom homlokzatával szemben álltak meg. A Róka megtorpant. Ezio pár másodperc múlva beérte, de látta, hogy jobban kifulladt, mint idősebb társa.

– Jó tanítód volt – mondta a Róka, de Ezióknak az volt a benyomása, hogy ha úgy akarja, új barátja könnyedén leghagyhatta volna; így csak még elszántabban fogja tovább csiszolni a képességeit. Persze nem ez volt a játékok és a versengések ideje.

– Itt tartja Messer Francesco a találkozót – mondta a Róka, és lefelé mutatott.

– A templomban?

– Alatta. Kövess!

Ilyen későn már szinte teljesen kiürült a templom előtti tér. A Róka leugrott a tetőről; könnyedén, kissé meggörnyedve ért földet, Ezio követte a példáját. Megkerülték a teret, és a templom oldalában, a falba építve volt egy rejtekajtó. A Róka átnoszogatta rajta Eziót, és a Rucellai kápolnában találták magukat. A kápolna közepén lévő, bronz síremlék előtt a Róka lecövekelt.

– A várost katakombák hálózata szeli át keresztül-kasul. Az én szakmában ez roppant hasznosnak bizonyul, sajnálatos módon azonban nem csak én veszem igénybe. Kevesen tudnak róla, persze, és még kevesebben igazodnak el benne, ám Francesco de’ Pazzi közéjük tartozik. Odalenn találkozik Rómából érkezett vendégeivel. Ez a legközelebbi lejárát a találkozóhelyükhöz; lemenni és megtalálni őket viszont magadnak kell. Ha leértél, ötvenlépésnyire jobb kéz felé lesz egy kápolna, ami egy elhagyatott kriptá része. Légy roppant óvatos, mert a hang nagyon jól terjed odalenn! És sötét is lesz; várd ki, amíg a szemed megszokja a félhomályt... aztán már a kápolna fényei vezérelnek!

A síremlék lábát tartó állvány egyik kögombjára tette a kezét, és megnyomta. A lábánál egy látszólag szilárd kőlap lenyílt láthatatlan zsanérjain, és feltűnt a levezető lépcsősor. A Róka arrébb lépett.

– *Buona fortuna*¹, Ezio!

– Ön nem jön?

– Nem szükséges. Bármilyen ügyes is vagyok, két ember nagyobb

¹ Sok szerencsét

zajt csap, mint egy. Idefenn várom. *Va!* Eredj!

Ezio a föld alá érve rámarkolt jobboldalt a nedves, hideg kőfalra, és próbálta kitapogatni az útját. A folyosó elég keskeny volt ahhoz, hogy mindkét falat meg tudja érinteni, és legnagyobb megkönnyebbülésére a talpa nem csapott zajt a nedves földön. Időről időre mellékfolyosók ágaztak le, inkább csak érezte, semmint látta őket, ahányszor valamelyik keze a hűvös kő helyett a sötét semmibe kapott. Rémálom lehetett ideleenn eltévedni: sosem találta volna meg a kiutat. A halk hangok eleinte halálra rémítették, aztán rájött, hogy csak a patkányok neszeznek, bár amikor egyszer az egyik átfutott a lábán, alig tudta megállni, hogy ne kiáltson fel. A falba vájt fülkékben kopott halotti leplekbe burkolt tetemeket pillantott meg, a koponyájukat vastagon befonta a pókháló – a katakombákban volt valami ősi és iszonytató, és Ezio egyre nehezebben uralkodott a benne szűkülve feltörni készülő pánikon.

Végre halovány fényt látott maga előtt, és lassabban haladt felé. Az árnyékokban maradt, de hallótávolságon belülre került ahhoz az öt emberhez, akiket kirajzolt a lámpafény a szűk és roppant ódon kápolnában álldogálva.

Francescót azonnal felismerte – az apró, inas, eleven férfi épp akkor hajolt meg két tonzúrás pap előtt, amikor Ezio odaért. A fiúnak egyik sem tűnt ismerősnek. Az idősebbik épp áldást osztott messze zengő orrhangon.

– *Et benedictio Dei Omnipotentis, Patris et Filii et Spiritu Sancti descendat super vos et maneat semper...* – Ahogy a fény az arcára esett, Ezio felismerte: Stefano de Bagnone volt az, Francesco nagybátyja, Jacopo titkára. Jacopo is ott állt nem sokkal mellette.

– Köszönöm, atyám – mondta Francesco az áldás végeztével. Kiegyenesedett, és megszólította a papok mellett álló, negyedik társukat. – Bernardo, mondd el a jelentésedet!

– Minden készen áll. Teljes a fegyvertárunk, van elég kard, bot, fejsze, íj és számszeríj.

– Egy egyszerű tör lenne a legjobb – vetette közbe a fiatalabbik pap.

– Az a körülményektől is függ, Antonio – mondta Francesco.

– Vagy a mérég – folytatta a fiatalabb pap. – Nem számít, csak

végezzen vele! Nehezemre esik megbocsátani, hogy lerombolta Volterrát, a szülőhelyemet, egyetlen valódi otthonomat!

– Nyugodj meg – mondta a Bernardónak nevezett alak -, mindannyiunknak épp elég indítéka van! Most pedig Szixtusz pápának köszönhetően módunk lesz bosszút állni!

– Valóban, Messer Baroncelli – válaszolta Antonio. – Az áldását is adta rá?

A kápolna túlsó végéről, a lámpafényen túli, mély sötétségből harsant a válasz.

– Áldását adta a cselekedetünkre, „feltéve, hogy senkit sem gyilkolnak meg”.

A hang tulajdonosa visszalépett a lámpafénybe, és Eziónek elakadt a lélegzete, ahogy felismerte a kárminpiros köpenybe burkolódzó alakot, bár a megvető fintort eltakarta az arcába húzott csuklya árnyéka. Ő lenne tehát a legfőbb látogató Rómából: Rodrigo Borgia, *il Spagnolo*!

Az összeesküvők mindentudóan összemosolyogtak. Mindannyian tudták, kihez húz a pápa, és hogy az előttük álló bíboros irányítja minden cselekedetét, de természetesen a katolikus főpap nem egezhett bele nyíltan a vérontásba.

– Jó, hogy végre megtehetjük – mondta Francesco. – Számos akadályon kellett átverekednünk magunkat! így is sokan bírálni fognak bennünket, amiért a katedrálisban végzünk velük.

– Ez az utolsó és az egyetlen esélyünk – jelentette ki Rodrigo megfellebbezhetetlenül. – Minthogy Isten dolgában járunk el, hogy megszabadítsuk Firenzét ettől a mocsoktól, megfelelőbb helyet nem is találhatnánk! Aztán ha már miénk a város, hadd sutyorogjanak ellenünk. ... ha mernek!

– Egyfolytában változtatgatják a terveiket – mondta Bernardo Baroncelli. – Még azt is meg kellett szerveznem, hogy valaki szóljon az öcsikének, Giulianónak, hogy időben felkeljen a misére!

Erre mindannyian felnevettek, kivéve Jacopo és a spanyol, aki észrevette társa komor arcát.

– Mi a gond, Jacopo? – kérdezte Rodrigo az idősebb Pazzit. – Szerinted gyanakszanak valamire?

Mielőtt Jacopo megszólalhatott volna, az unokaöccse türelmetlenül

intett egyet.

– Az kizárt! A Mediciek túl gőgösek vagy túl ostobák, hogy egyáltalán észrevegyék, mire készülünk!

– Ne becsüld le az ellenségeinket – szidta össze Jacopo. – Nem tűnt fel, hogy a Mediciek pénzelték ellenünk a támadást San Gimignano-ban is?

– Ezúttal nem lesznek ilyen gondjaink – vicsorodott el az unokaöccse: felbőszítette, hogy a társai előtt utasították rendre, és még frissen élt benne fia, Vieri halála is.

Csend ülepedett a társaságra, majd Bernardo Stefano de Bagnonéhoz fordult.

– Kölcsön kell vennem egy rend papi öltözetet tőled holnap reggelre, *padre*¹. Minél inkább azt hiszik, hogy papok veszik körül őket, annál nagyobb biztonságban érzik majd magukat!

– Ki sújt le rájuk? – kérdezte Rodrigo.

– Én! – mondta Francesco.

– És én! – vágta rá Stefano, Antonio és Bernardo is.

– Nagyszerű! – Rodrigo szünetet tartott. – Azt hiszem, összességében a tör lesz a legjobb eszköz. Sokkal könnyebb elrejtteni, és könnyű bánni vele, ha közel a célpont. Azért nem ártana a pápa fegyvereit is felhasználnunk; ne is kételkedjünk benne, hogy lesz még pár elvarratlan szál, amivel foglalkoznunk kell, ha a Medici fivérek már nincsenek! – Felemelte a karját, és keresztet vetett összeesküvő társai fölött. – A Megértés Atyja vezéreljen minket! – Körbenézett. – Nos, azt hiszem, ezzel végeztünk is. Kérlek, bocsássatok meg, de most mennem kell. Sok mindent el kell még intéznem, mielőtt visszatérnék Rómába, és hajnalra már úton kell lennem. Nem lenne bölcs dolog, ha Firenzében látnának aznap, amikor porrá omlik a Medici-ház...

Ezio a falhoz lapult az árnyékokban, és várt, amíg mind a hatan el nem tűntek, és ott nem hagyták a feneketlen sötétségben. Csak amikor már egészen biztos volt benne, hogy egyedül maradt, akkor szedte elő a saját lámpáját, és gyújtotta meg a kanócot.

Visszament a folyosón. A Róka ott várt rá a sötét Rucellai kápolnában. Ezio szíve majd' kiugrott a helyéről, miközben

¹ atyám

beszámolt arról, miket hallott.

– ...megölik Lorenzo és Giuliano de' Medicit a katedrálisban holnap reggel, a mise közben? – kérdezett vissza a Róka, amikor Ezio végzett, és a fiú látta, hogy a férfi kivételesen szinte nem is találja a szavakat. – Ezt a szentségtörést! És ami még ennél is rosszabb... Firenze a Pazzik kezébe kerülhet! Isten irgalmazzon nekünk!

Ezio a gondolataiba mélyedt.

– Tudsz nekem szerezni egy helyet holnap reggelre a katedrálisban? – kérdezte. – Az oltártól nem messze, a Mediciek közelében?

A Róka komoran nézett rá.

– Nehéz lesz, bár nem lehetetlen. – Végigmérte a fiatal fiút. – Tudom, mire gondolsz, Ezio, de ez olyasmi, amit képtelenség lenne egyedül megoldanod!

– Azért megpróbálhatom, és a meglepetés ereje mindenképp mellettem szól. És ha eggyel több idegen ül az arisztokraták mellett holnap reggel, a Pazzik gyanakodni kezdenek. Ehhez viszont be kell juttatnod, Gilberto!

– Szólíts csak Rókának – válaszolta Gilberto, és elvigyorodott. – Csak a rókák ravaszabbak nálam! – Elhallgatott. – Találkozzunk a Dóm bejáratánál a mise előtt félórával! – Ezióra nézett, és a szemében újonnan kelt tisztelet fénylett. – Amiben tudok, segítek, Messer Ezio. Apád büszke lenne rád!

9.

Ezio másnap reggel, április 26-án, vasárnap hajnal előtt kelt, és a katedrális elé sietett. Kevesen voltak még talpon, bár egy maréknyi szerzetes és apáca épp a laudesre igyekezett. Tudta, hogy nem lenne jó, ha bárki is észrevenné, úgyhogy nagy nehezen felkapaszkodott a harangtorony csúcsára, és onnan nézte végig a napfelkeltét. A tér alatta fokozatosan telt meg a város polgáraival. Mindenféle népség akadt ott: családok, párok, kereskedők, nemesek: mind az aznapi misére vártak, tudván, hogy azt megtiszteli jelenlétével a herceg, valamint öccse és társuralkodója is. Ezio figyelmesen nézte az embereket, és amikor látta, hogy a Róka megérkezett, átsietett a torony legkevésbé szem előtt lévő oldalára, és majomügyességgel lekúszott. Nem felejtette el leszegni a fejét, beolvadt a tömegbe, megbújt a járókelők mögött. A legjobb ruháját vette fel az ünnepi alkalomra, de nem viselt látható fegyvert, bár férfi polgártársai közül, főleg a tehetős kereskedők és bankárok sorából sokan viseltek díszkardot az övükön. Nem tehetett róla, de tekintetével egyre Cristinát kereste, ám nem látta sehol.

– Tehát itt vagy – mondta a Róka, amikor Ezio odaért mellé. – Megtettük a kellő előkészületeket, és helyet foglaltunk neked a harmadik sorban, a folyosó mellett. – Még be sem fejezte, a lépcsőkön hemzsegő tömeg szétvált, a heroldok sorfala az ajkához emelte a harsonát, és megfújta. – Jönnék – tette hozzá.

A kereszttelőkápolna felől megjelent Lorenzo de' Medici. Oldalán a felesége, Clarice vonult. Az asszony a legidősebb gyermeküket, Lucreziát vezette kézen fogva, míg az ötéves Piero az apja mellett lépdelt nagy büszkén. A hátuk mögött a dadája vezetésével ott dőcögött a hároméves kis Maddalena, a fehér szaténba bugyolált, még csecsemő Leót pedig a saját dajkája cipelte. Mögöttük ott jött Giuliano és hamarosan anyai örömök elé néző szeretője, Fioretta. A téren ácsorgók mélyen meghajoltak az elvonulok előtt, akiket a Dóm bejáratánál két pap várt. Ezio beleborzongott a rémületbe, amikor felismerte bennük Stefano da Bagnonét és a volterrai fickót, akit a Róka szerint teljes nevén Antonio Maffeinek hívtak.

A Medici család belépett a katedrálisba, mögöttük a papok siettek, őket pedig Firenze lakossága követte rangsor szerint. A Róka megbökte Eziót, és intett. A tömegben is észrevették Francesco de' Pazzit és összeesküvő cinkosát, Bernardo Baroncellit. Álruhát viseltek.

– Most eredj – sziszegte a Róka Eziónak –, maradj a közelükben!

Egyre többen tömörültek be a katedrálisba, míg már végképp nem fért be több ember, és azoknak, akik csak reménykedtek benne, hogy lesz helyük, be kellett érniük azzal, hogy odakinn ácsorognak. Összesen vagy tízezer ember jöhetett el, és a Róka még életében nem látott ekkora csoportosulást Firenzében. Hangtalanul imádkozott Ezio sikeréért.

Odabenn a tömeg leült a fojtó hőségben. Ezio nem tudott olyan közel férközni Francescohoz és a többiekhez, mint szeretett volna, de nem vette le róluk a szemét, és egyre csak azt számolgatta, mit kell tennie, hogy már a támadás legelején elérje őket. Firenze püspöke mindeközben kivonult az oltár elé, és kezdetét vette a mise.

Amikor a püspök megáldotta a kenyeret és a bort, Ezio észrevette, hogy Francesco és Bernardo össze- összenéz. A Medici család közvetlenül előttük ült. Ebben a pillanatban az oltár legalsó lépcsőjén, Lorenzóhoz és Giulianóhoz a lehető legközelebb álló két pap, Bagnone és Maffei is látványosan körbenézett. A püspök a gyülekezet felé fordult, felemelte az aranykelyhet, és megszólalt.

– Krisztus vére...

Minden egyszerre történt. Baroncelli talpra ugrott.

– *Crepa, traditore!*¹ – bödült el, és hátulról Giuliano nyakába vágta a tört. A sebből sugárban spriccelt fel a vér, beterítette Fiorettát. Az asszony sikoltozva zuhant térdre.

– Hadd végezzek a kurafival! – ordított fel Francesco, és könyökkel arrébb taszigálta Bároncellit, aztán a földre lökte Giulianót, aki a kezével tapogatózva próbálta volna elállítani a vérzést. Francesco letérdelt mellé, és olyan vak dühvel vágta a törét újra és újra áldozata testébe, hogy egyszer a saját combjába döfte a kést, és észre sem vette, mit tesz. Giuliano rég halott volt, mire

¹ Pusztulj, áruló!

Francesco utoljára, tizenkilencedszerre is belevágta a törő.

Eközben Lorenzo döbbsent kiáltással pördült meg, hogy szembenézzen öccse támadóival, míg Clarice és a dajkák biztonságba terelgették Fioretót és a gyerekeket.

Teljes volt a fejtelenség. Lorenzo nem volt hajlandó arra, hogy szoros testőrséggel vegye magát körbe – hallatlan volt, hogy valakit egy templomban próbálnának megölni, és az embereinek most át kellett vágniuk magukat a zavarodott, pánikba esett hívek tömegén. Mindenki lökdösődve, kapálódzva próbált minél messzebb jutni a gyilkosság helyszínétől. Az iszonyatos hőség és a zsúfoltság csak rontott a helyzeten. Megmozdulni is alig volt hely...

Kivéve közvetlenül az oltár előtt. A püspök és a papok letaglózva álltak, földbe gyökerezett a lábuk, de Bagnone és Maffei, látva, hogy Lorenzo hátat fordított nekik, megragadták az alkalmat: kivonták a törő ruhájuk alól, és hátulról estek a hercegnek.

A papok ritkán tapasztalt gyilkosok, és bármilyen nemesnek vélték is ügyüket, ezek ketten is csak összevagdosták Lorenzót, mielőtt lerázta volna őket, halálos sebet nem ejtettek. De megint rácsimpaszkodtak, és most már Francesco is feltápászkodott: csúnyán sántikált saját maga okozta combsebe miatt, de feltüzelte a benne fortyogó gyűlölet, és felemelt törrel, átkokat szórva Lorenzóra vetette magát. Bagnone és Maffei mintha csak most fogta volna fel, mit is tettek: sarkon fordultak, és menekülni kezdtek, de Lorenzo már tántorgott, dőlt belőle a vér, és a jobb vállán olyan csúf vágás érte, hogy képtelen lett volna kardot használni.

– Leáldozott a napod, Lorenzo! – acsarkodott Francesco. – Az egész elfajzott családot kardélre hányom!

– Szégyentelen! – vágott vissza Lorenzo. – Most megöllek!

– Azzal a karral? – viczorodott el Francesco, és felemelte a törő.

Már lesújtott az ökle, de egy erős kéz kapta el a csuklóját, és megfékezte a mozdulatot, aztán körbeperdítette. Francesco egy újabb esküdt ellenségével nézhetett farkasszemet.

– Ezio! – hördült fel. – Te itt?

– A *te* napod áldozott le, Francesco!

A tömeg lassan kezdett eloszlni, és Lorenzo őrei közelebb furakodtak. Baroncelli ugrott oda Francesco oldalára.

– Gyere, menekülnünk kell. Vége! – ordított rá.

– Előbb elbánok ezekkel a kutyákkal – mondta Francesco, de az arca görcsbe rándult. Az ő sebe is csúnyán vérzett.

– Hagyd! Mennünk kell!

Francescót szinte szétvetette a düh, de egyetértés sötédett az arcán.

– Ezzel még nincs vége! – mondta Eziónak.

– Nincs bizony. Akárhová mész, én követlek, Francesco, amíg csak nem végeztem veled!

Francesco szeme szikrát szórt, de a férfi megfordult, és követte Baroncellit, aki már el is tűnt a főoltár mögött. A katedráusból nyilván arra is nyílt kijárat. Ezio kilépett, hogy utolérje őket.

– Várj! – csendült a háta mögött egy megtört hang.

– Hadd menjenek! Nem jutnak messzire... Szükségem van rád. Segítened kell nekem!

Ezio megfordult, és látta, hogy a herceg a földön hever két felborult szék között. Nem messze tőle egymásnak kuporodva zokogott a családja. Clarice arcára szinte rákövült az iszonyat, és szorosan ölelte magához két legidősebb gyermekét. Fioretta tompán bámult Giuliano megkínzott, kifacsart holtteste felé.

Megérkeztek Lorenzo örei.

– Gondoskodjatok a családomról – mondta nekik. – Mostanra már felfordult az egész város! Vigyétek őket a palotába, és zárjátok be a kapukat!

Ezióhoz fordult.

– Megmentetted az életemet!

– Csak a kötelességemet teljesítettem. A Pazziknak felelniük kell tetteikért! – Ezio felsegítette Lorenzót, és óvatosan leültette egy székre. Felnézett, és látta, hogy a püspök és a többi pap eltűnt. A háta mögött még mindig egymást taszigálták kifelé tülekedve az emberek, minél hamarabb ki akartak jutni a nyugati főbejáraton.

– Francesco után kell mennem!

– Nem! – mondta Lorenzo. – Nem tudok egyedül biztonságba jutni. Segítened kell rajtam! Vigyél át a San Lorenzóba. Ott vannak barátaim.

Ezio kétségbeesetten nézett maga elé, de tudta, hogy Lorenzo milyen sokat tett a családjáért. Nem hibáztathatta azért, hogy

képtelen volt megmenteni az apja és a fivérei életét, hiszen senki sem jósolhatta meg, hogy ilyen hirtelen csapnak le rájuk. És most Lorenzo maga is a Pazzik áldozatául esett. Még életben volt, de nem sokáig, hacsak Ezio nem viszi el a legközelebbi helyre, ahol elláthatják a sebét. A San Lorenzo-templom egy kőhajításnyira, északnyugatra volt a keresztelőkápolnától.

Csíkokat tépett le az ingéből, és amennyire tudta, bekötötte Lorenzo sebeit. Aztán gyengéden talpra segítette.

– Karolja át a vállam a baljával. így! Most pedig keressük meg azt az ajtót az oltár mögött...

Arrafelé botorkáltak, amerre a támadóik menekültek, és hamarosan ráleltek a tárva-nyitva álló, kis ajtóra. A küszöbön vérfoltok vöröslöttek. Francesco kétségkívül erre távozott. Vajon lesben áll? Ezio nehezen tudta volna használni a rugós törét, miközben Lorenzót a jobbján támogatja, hát még küzdeni! De a bal alkarjára csatolt fémlemez még hasznára lehet...

A katedrális északi falánál jutottak ki a térre, odakinn fejtelenség és káosz fogadta őket. Nyugatra sántikáltak a katedrális mentén, de csak azután, hogy Ezio megállt, és Lorenzo vállára terítette a köpenyét, s így legalább valamennyire elrejtette kilétét. A katedrális és a keresztelőkápolna közti téren Pazzi- és Medici-egyenruhás katonák viaskodtak egymással: annyira lekötötte őket a kézitusa, hogy Eziónak sikerült átsurrannia köztük, de ahogy a Piazza San Lorenzo felé vezető utcácskába értek volna, két delfines-keresztes címert viselő fickó állította meg őket. Mindkettőnél görbe handszár villogott fenyegetően.

– Állj! – kiáltott rájuk az egyik őr. – Hová tartotok?

– Biztonságba kell helyeznem ezt az embert – válaszolta Ezio.

– És ki a fene vagy te? – kérdezte a másik őr kellemetlenkedve. Előrelépett, és Lorenzo arcába bámult. Lorenzo félig ájult volt, és próbált volna elfordulni, de a mozdulattól lecsúszott a válláról a köpeny, és elővillant a felöltőjén a Medici-címer.

– Hohó! – röhögött fel a második őr, és a barátjához fordult. – Azt hiszem, igencsak nagy halat fogtunk ki magunknak, Terzago!

Ezio gondolatai száguldottak. Nem engedhette el Lorenzót, aki még mindig erősen vérzett. De ha nem engedi el, nem tudja használni

a fegyverét. Felemelte a bal lábát, és gyorsan fenékebe rúgta az őrt. A fickó orra esett. A társa egy szemvillanás alatt már rájuk is vetette magát magasra emelt handzsárral. Ezio elhajolt, és a csuklójára erősített fémpánttal verte vissza a lezúduló csapást. Meg is lendítette a bal karját, ellökte magától a fegyvert, és megvágta a fickót a csuklóvédőbe épített, kétélű pengével, bár ahhoz nem sikerült elég közel férkőznie, hogy meg is ölje. Ismét talpon volt a másik őr, és a bajtársa segítségére sietett, aki a döbbenettől hátratántorodva bámult, hogy miért nem sikerült csuklóból lecsapnia Ezio kezét.

Ezio ugyanígy állította meg a másik kardot is, de ezúttal sikerült lecsúsztatnia a csuklóvédőt a handzsár pengéjének tövébe, a markolatig, így a keze végre kellően közel került a fickó csuklójához. Megragadta, és olyan hirtelen és erősen csavarintott rajta, hogy az őr felordított fájdalomában, és eldobta a fegyvert. Ezio villámgyorsan lehajolt, és felkapta a handzsárt, szinte még mielőtt földet érhetett volna. Nehéz volt csak ballal dolgoznia, és Lorenzót is megtartania, de körbevágott, és félig áthasította az őr nyakát, mielőtt annak lett volna ideje magához térni. A másik őr dühében bömbölve támadt rá újra. Ezio védett a handzsárral, jó néhány ütést és dőfést váltott ellenfelével. De a fickó még mindig nem vette észre, hogy Ezio bal karját rejtett fémpánt védi, és így egyik haszontalan csapást a másik után mérte rá. Ezio egész keze sajgott már, és alig bírt talpon maradni, de végül csak felcsillant előtte egy lehetőség. A fickó sisakja meglazult, bár az őr ezt észre sem vette, egyre csak Ezio alkarját méregette, és újra oda készült vágni. Ezio villámgyorsan felfelé villantotta a saját fegyverét, cselezett, mintha csak elvétette volna a vágást, de sikerült levennie a férfi fejéről a sisakot. Aztán mielőtt az bármit is tehetett volna, Ezio lesújtott a nehéz handzsárral a fejére. A fickó koponyája kettéhasadt. A handzsár pengéje bennakadt a sebben, és Ezio képtelen volt kirángatni. Az őr egy pillanatig még állt, a szeme elkerekedett döbbenetében, aztán a porba roskadt. Ezio gyorsan körülnézett, és levonszolta Lorenzót az utcán.

– Már nincs messze, *Altezza*¹!

Újabb támadás nélkül értek el a templomhoz, de zárt ajtókra találtak. Ezio hátranézett, és látta, hogy az utca végén heverő két őr

¹ nagyuram

testét épp most fedezték fel a bajtársaik, és a kis csoport feléjük bámul gyanakodva. Ökölrel dörömbölt a kapun. Kis kémlelőnyílás nyílt ki, egy szem látszott benne, és egy gyanakvó arc apróska része.

– Lorenzo megsérült – zihálta Ezio. – Üldöznek minket! Nyissák ki az ajtót!

– Jelszóra van szükségem – mondta bentről a fickó. Ezio tehetetlenül állt, de Lorenzo meghallotta a férfi hangját, felismerte, és összeszedte maradék erejét.

– Angelo! – szólalt meg hangosan. – Lorenzo vagyok! Nyisd ki azt a rohadt kaput!

– A Háromszor Legszentebbre! – kiáltott fel odabent az ór. – Azt hittük, halott vagy! – megfordult, és visszaordított valakinek. – Nyissátok ki ezt a vackot! De gyorsan!

A kémlelőnyílás lecsukódott, és hallani lehetett, ahogy a vaskos keresztpántokat sietve visszahúzzák. Az utcán feléjük közeledő Pazzi-őrök rohanni kezdtek. Az egyik súlyos ajtószárny épp időben tárult fel, hogy Ezio és Lorenzo beessen rajta; még vissza is tudták zárni az utolsó pillanatban, és sietve visszatolták a keresztvasakat a helyükre. Odakinn hatalmas csatazaj kerekedett. Ezio azon kapta magát, hogy egy huszonnégy évesnek tűnő, kifinomult udvaronc nyugodt, zöld szemébe mélyed.

– Angelo Poliziano – mutatkozott be a fickó –, kiküldtem hátul pár emberünket, hogy kapják el a Pazzi- patkányokat. Ezekkel többet már nem kell vesződnünk!

– Ezio Auditore.

– Ó... Lorenzo mesélt már rólad! – Félbeszakította magát. – De később is beszélgethetünk. Hadd segítsek, elkísérjük egy pádhoz. Ott megvizsgálhatjuk a sebeit.

– Most már biztonságban van – mondta Ezio, és átadta Lorenzót két emberének, akik gyengéden eltámogatták a templom északi falánál állított pádhoz.

– Összeférceljük, elállítjuk a vérzést, és amint elég jól lesz, visszavitetjük a palotájába. Ne aggódj, Ezio, most már tényleg biztonságban van, és nem felejtí el, mit tettél érte!

De Ezio esze már Francesco de' Pazzin járt. A gazembernek bőven

volt rá ideje, hogy elmeneküljön!

– Most mennem kell – mondta.

– Várjon! – kiáltott utána Lorenzo. Ezio odabiccentett Polizianónak, odament a herceghez, és letérdelt mellé.

– Az adósa vagyok, signore – mondta Lorenzo. – És nem tudom, miért segített rajtam, vagy honnan sejtette, mi készül, amikor a saját kémeim sem gyanakodtak semmire! – Elhallgatott, az arcát eltorzította a kín: az egyik embere nekilátott kitisztogatni a vállsebét. – Kicsoda ön? – folytatta, amikor kissé magához tért.

– Ezio Auditore – válaszolt helyette Poliziano. Odalépett Ezio mögé, és a vállára tette a kezét.

– Ezio! – nézett rá Lorenzo őszintén meghatódva.

– Apád kiváló ember volt és jó barátom. Egyben az egyik legerősebb szövetségesem is. Értette, mi a becsület, a hűség, és sosem helyezte saját érdekeit Firenze elé. De... – ismét elhallgatott, és halványan elmosolyodott –, ott voltam, amikor Alberti meghalt. Te voltál az?

– Igen.

– Gyors és jogos bosszút vettél. Látnod, én nem jártam ebben nagy sikerrel. De most végre a túlzott becsvágyuk miatt a Pazzik átvágták a saját torkukat. Imádkozom, hogy...

Az Eziót üldöző Pazzik leszerelésére kiküldött Medici-őrjárat egyik tagja érkezett vissza sietve. Az arcát vér és verejték csíkozta.

– Mi van? – kérdezte Poliziano.

– Rossz híreim vannak, uram. A Pazzik összegyűltek, és a Palazzo Vecchiót ostromolják. Nem tudjuk sokáig feltartóztatni őket!

Poliziano elsápadt.

– Ez valóban rossz hír! Ha betörnek, megölik minden hívünket, akit csak találnak, és ha sikerül megszerezniük a hatalmat...

– Ha sikerül megszerezniük a hatalmat – folytatta helyette Lorenzo –, mit sem ér, hogy életben maradtam. Mind halottak leszünk! – Megpróbált felkelni, de fájdalmas nyögéssel zuhant vissza. – Angelo! Magaddal kell vinned az itteni csapatokat, és...

– Nem! Melletted a helyem! Át kell vinnünk a Palazzo Medicibe, amint csak lehet! Onnan újrászervezhetjük az erőinket, és visszavághatunk!

– Én megyek – mondta Ezio határozottan. – Amúgy is van még pár elintézetlen dolgom Messer Francescóval!

Lorenzo felnézett rá.

– Már így is épp eleget tettél!

– Amíg ennek nincs vége, nem tettem eleget, Altezza, és Angelónak igaza van: rá fontosabb feladat vár, vissza kell juttatnia a palotája biztonságába!

– Uraim – szakította őket félbe a Medici-hírnök -, más híreket is hoztam. Francesco de' Pazzi csapatokat vezet a Palazzo Vecchio hátoldalához. A Signoria vak oldalán próbálnak betörni!

Poliziano Ezióra nézett.

– Menj! Fegyverkezz fel és vigyél magaddal egy egységet! Siess! Ez az ember elkísér, ő lesz a vezetőd. Megmutatja, hol a legbiztonságosabb elhagynod a templomot. Onnan alig tíz perc, és a Palazzo Vecchio alatt leszel.

Ezio meghajolt, és indulni készült.

– Firenze sosem felejtí el, amit érte teszel – mondta Lorenzo. – Isten óvjon!

Odakinn zúgtak a templomok harangjai, tovább fokozták az acélpengés, emberi jajongás, nyögés hangzavarát. Az egész város fenekestül felfordult, felgyújtott szekerek lángoltak az út közepén, a két oldal katonái maroknyi csapatokban rohangáltak fel-alá, vagy ütköztek meg vad kézitusában. Mindenütt halottak heverték – a tereken, az utakon, a sikátorokban, de ahhoz túl nagy volt a tumultus, hogy a varjak le merjenek szállni, és csak a háztetőkről méregették az ünnepi lakomát rideg, fekete szemükkel.

A Palazzo Vecchio nyugati ajtaja tárva-nyitva állt, és a harc zaja már az udvarról szűrődött ki, amikor Ezio megállította kicsinyke csapatát, és megszólított egy Medici-tisztet, aki épp egy másik egység élén rohant a palota felé.

– Tudod, mi folyik itt?

– A Pazzik betörték hátul, aztán belülről kinyitották az ajtókat! De a palotában lévő embereink feltartóztatják a támadókat. Nem jutottak még túl az udvaron. Kis szerencsével ott beszoríthatjuk őket!

– Francesco de' Pazziról van bármi hír?

– Ő tartja az embereivel a Palazzo hátsó bejáratát! Ha azt

sikerülne az uralmunk alá keríteni, biztosan csapdába ejtenénk mindet!

Ezio az emberihez fordult.

– Menjünk! – kiáltott rájuk.

Átszáguldottak a téren, végigloholtak a palota északi fala alatt húzódó, keskeny kis utcán, ahol egyszer réges- rég egy egészen más Ezio mászott fel apja cellájának ablakába, majd befordultak az első utcán jobbra, és sietve megtámadták a Francesco vezérlete alatt örökdő Pazzi- csapatokat a hátsó bejáratnál.

Az ellenfél azonnal feleszmélt, és amikor Francesco felismerte Eziót, felkiáltott.

– Már megint te vagy az! Miért nem haltál még meg? Meggyilkoltad a fiamat!

– Ő akart meggyilkolni engem!

– Öljétek meg! Öljétek meg most azonnal!

A két fél vadul csapott össze, kétségbeesett, vak dühvei ütötték-vágták egymást, mert a Pazzik is tudták, milyen fontos, hogy megőrizték ezt a visszavonulási útvonalat. Ezio szívét jeges harag töltötte el, átverekedte magát Francesco felé. A férfi a palota ajtajának vetette a hátát. A kard, amelyet Ezio a Medici-fegyvertárból választott, jól kiegyensúlyozott darab volt, igazi toledói penge, de a fiú nem ismerte még ki, és ennek megfelelően támadásai egy parányit pontatlanabbak voltak a megszokottnál. Az útjában állókat csak megnyomorította, nem ölte meg. Francesco is észrevette a dolgot.

– Bajjívó mesternek képzeled magad, mi, kölyök? De még ölni sem tudsz tisztán! Hadd mutassam meg neked, hogy kell!

Egymásnak estek, a kardjuk szikrát vetett, ahogy összezsaptak, de Francescónak szűkebb volt a mozgástere, mint Ezióé, és jó húsz évvel idősebb is volt nála, úgyhogy fáradni kezdett, bár aznap kevesebbet harcolt, mint az ellenfele.

– Örök! – kiáltott fel végül. – Ide, hozzám!

De az embereit elsodorta a Mediciék támadása. Már csak ketten maradtak: ő és Ezio. Francesco kétségbeesetten nézett körbe, hogy merre vonulhatna vissza, de nem volt más kiút, csak ami a palotába vezetett. Kitérte az ajtót, és felszaladt a belső falra vezető, keskeny

kőlépcsőn. Ezio azonnal rájött, hogy a legtöbb Medici-védő az épület elülső oldalán lehet, a leghevesebb harcok színhelyén, és hogy a herceg csapatai aligha vannak annyian, hogy a hátsó falat is védeni tudják. Felrohant Francesco nyomában a második emeletre.

A szobák üresen tátongtak: fél tucat halálra rémült írnoctól eltekintve, akik elszaladtak, amint meglátták őket, mindenki odalenn harcolt az udvaron, és próbálta megállítani a Pazzik előretörését. Francesco és Ezio végigküzdötte magát az aranyozott, magas mennyezetű fogadótermeken, míg végül egy erkélyre estek ki magasan a Piazza della Signoria fölött. Lentől felhallatszott a csatazaj, és Francesco hiába kiáltozott segítségért, nem hallotta meg senki. Nem volt már hová futnia.

– Fordulj meg és küzdj – mordult rá Ezio. – Már csak mi ketten maradtunk!

– *Maledetto!*¹

Ezio odacsapott, és megvágta a bal karját.

– Gyerünk már, Francesco, hol az a fene nagy bátorság, amit aznap mutattál, amikor megöleted az apámat? Vagy amikor ma reggel leszúrtad Giulianót?

– Takarodj előlem, te pokolfattya! – ugrott előre Francesco, de fáradt már, és csúnyán elvétette Eziót. Előretántorodott, kibillent az egyensúlyából; Ezio könnyedén oldalra perdült, felemelte a lábát, és határozottan rálépett Francesco kardpengéjére. A fegyverrel együtt lerántotta a férfit is.

Mielőtt Francesco magához térhetett volna, Ezio rátaposott a kezére. Kénytelen volt elengedni a markolatot. A fiú megragadta a vállát, és hanyatt perdítette. Francesco megpróbált volna felállni, de Ezio kegyetlenül arcon rúgta. Francesco szeme fennakadt, ahogy megszédülve hanyatt dőlt. Ezio letérdelt, és nem hagyta békén a félig még eszméletén lévő, idős férfit: letépte róla a páncélt és a ruhát, míg csak a sápadt, nyurga testhez nem fért. De nem voltak nála iratok, semmi fontosat nem talált. Csak egy marék érmét az erszényében.

Ezio félredobta a kardot, és kiengedte a rugós pengét. Letérdelt, a karját Francesco nyaka alá tette, és felrántotta a fickót. Kis híján összeért az arcuk.

¹ Átkozott!

Francesco szemhéja megrebbent: a férfi eszméletre tért. Tekintetében rettegés és iszonyat csillogott.

– Irgalmazz! – krákolta.

Ebben a pillanatban hatalmas üdvívalgás tört fel az udvaron. Ezio hallgatózott, és épp csak annyit szűrt ki belőle, hogy a Pazzikat kiírtották mind egy szálig.

– Irgalmazzak? – köpte. – Előbb irgalmaznék egy veszett farkasnak!

– Ne! – sikoltotta Francesco. – Könyörgöm!

– Ezt az apámért – mondta Ezio, és az oldalába vágta a tört. – Ezt Federicóért! – szűrt újra. – És ezt Petruccióért, ezt pedig Giulianoért!

Francesco sebeiből felfröccsent, forrón patakzott a vér, eláztatta Eziót, de így is tovább döfködte volna a haldoklót, ha nem jutnak eszébe Mario szavai. „Te nem vagy olyan, mint ő. Ne is válj olyanná!” Visszaroskadt a sarkára. Francesco szeme még csillogott, de lassan kifakult belőle a fény. Valamit motyogott. Ezio előrehajolt, hogy hallja.

– Egy papot. Egy papot, az isten szerelmére, keríts egy papot!

Most, hogy a féktelen harag kialudt benne, Eziót őszintén megrázta, milyen állatias vadsággal ölt. Ez nem illett a krédóhoz.

– Nincs annyi időnk – mondta -, de misét mondatok a lelkedért!

Francesco már hörögve kapkodta a levegőt. Aztán megdermedt és remegni kezdett minden tagja, kezdetét vette a haláltusa: a háta ívbe feszült, a száját eltátotta, és megvívta utolsó, kilátástalan csatáját a legyőzhetetlen ellenféllel, akivel egy nap mindenkinek szembe kell néznie; aztán üres zsákként süppedt vissza a földre – összezsugorodott, sápatag test volt csupán.

– *Requiescat in pace*¹ – mormolta Ezio.

Ekkor újabb ordítás harsant a téren. A délnyugati sarkon jó ötvenhatvan ember fordult be rohanva. Ezio felismerte a vezetőjüket: Jacopo volt az, Francesco nagybátyja! Magasra emelték a Pazzi-zászlót.

– *Libertá! Libertá! Popolo e Libertá!*² – rohamoztak kiabálva. – Ebben a pillanatban a Medici-csapatok is kirohantak a palotából,

¹ Nyugodjék békében

² Szabadságot a népnek!

hogy összezsapjanak velük, de fáradtak voltak, és Ezio látta, hogy az ellenfél túlerőben van.

Visszafordult a holttesthez.

– Nos, Francesco – mondta –, azt hiszem, megtaláltam a módját, hogy még így is törlessz valamennyit az adósságodból!

Sietve a holttest hóna alá nyúlt, felemelte – meglepően könnyű volt –, és az erkélyre vitte. Megkereste a zászlótartót, lekapott róla egy darab kötelet, és az idős férfi élettelen nyakába vetette. A másik végét hamar egy masszív kőoszlophoz csomózta, aztán minden erejét megfeszítve felemelte a tetemet, és átlökte a mellvéden. A kötél letekeredett, aztán hirtelen, éles pattanással kifeszült. Francesco teste ernyedten csüngött, lábujja a földre mutatott.

Ezio bebújt az oszlop mögé.

– Jacopo! – mennydörgöit a hangja. – Jacopo de' Pazzi! Ide nézz! A vezéred halott! Az ügyed elbukott!

Látta, hogy odalenn felnéz Jacopo, és megbicsaklik a lépte. Az emberei is habozni kezdtek mögötte. A Medici-csapatok is követték a tekintetét, és ujjongva vetették magukat az ellenfélre, de a Pazziknak ennyi is elég volt, hogy megtörjenek és futásnak eredjenek.

Pár nap alatt az egésznek vége volt. A Pazzik firenzei hatalmát megtörték. Minden vagyonukat elkobozták, a címerüket letépték és megtiporták. Bár Lorenzo irgalomért esedezett, a firenzei csócselék levadászott és meggyilkolt minden Pazzi-támogatót, akit csak talált, bár a főkolomposok némelyikének sikerült elmenekülnie. Az elfogottak közül egyetlenegy kapott kegyelmet – Raffaele Riario, a pápa unokaöccse, akit Lorenzo túl hiszékenynek és őszintének tartott ahhoz, hogy komolyan részt vállaljon az összeesküvésben, bár a herceg tanácsadói közül sokan úgy vélték, hogy Lorenzo ezzel emberségesebb döntést hozott, mint amit a politikai előrelátás megkívánt volna.

IV Szixtusz így is őrzöngött dühében, és *interdiktum*¹ alá helyezte Firenzét, de más szempontból tehetetlen volt, és így a firenzeiek nem törődtek vele.

¹ Tilalom, kiközösítés

Ami Eziót illette, az elsők között volt, akiket a herceg maga elé hívatott. Lorenzo egy erkélyen állt az Arno fölött, és a vizet nézte. A sebeit még mindig vaskos kötés fedte, de gyorsan gyógyultak, és már nem volt olyan sápadt. Magasan, büszkén állt, minden ízében kiérdemelte a firenzeiek által ráaggatott nevet: *ilMagnifico*.

Miután köszöntötték egymást, Lorenzo a folyó felé intett.

– Tudod, Ezio, amikor hatéves voltam, beleestem az Arnóba. Nemsokára azon kaptam magam, hogy lehúz a sötétség, és biztos voltam benne, hogy meghalok. Ehelyett anyám zokogására ébredtem. Egy idegen állt az oldalán, csuromvizes volt, de mosolygott. Anyám mondta, hogy ő mentett meg. Az idegent Auditorének hívták, így vette kezdetét a családjaink közti hosszú és kölcsönösen gyümölcsöző viszony. – Visszafordult Ezióhoz, és komoran végigmérte. – Sajnálom, hogy nem tudtam megmenteni apádék életét!

Ezio nehezen találta a szavakat. Értette a politika rideg világát, ahol a jó és a rossz közti határvonal gyakran elmosódott, de soha nem sikerült elfogadnia.

– Tudom, hogy megmentette volna, ha hatalmában áll! – mondta.

– A családi házatok legalább biztonságban van, és a város védelmét élvezi. A régi házvezetónőkre, Annettára bízom, és én állok a fenntartás és a szolgák költségeit. Akármilyen történjen is, rád vár, bármikor térsz vissza a városba!

– Nagylelkű, Altezza! – Ezio elhallgatott. Cristinára gondolt. Talán még nem késő meggyőzni róla, hogy bontsa fel a jegyességét, menjen hozzá feleségül, és ketten újra életre keltsék az Auditore családot? De ez a két kurta év is felismerhetetlenül megváltoztatta, és most már más irányba kötelezte el magát: a Krédó felé.

– Nagy győzelmet arattunk – mondta végül de a háborút még nem nyertük meg! Sok ellenségünk elmenekült.

– De Firenze biztonságát szavatoltuk. Szixtusz pápa rá akarta venni Nápolyi, hogy hadat üzenjen nekünk, de rábeszéltem Ferdinándot, hogy ne tegye, és nem száll velünk harcba Milánó és Bologna sem!

Ezio nem beszélhetett a hercegnek a háttérben zajló még nagyobb csatáról, mert nem lehetett benne biztos, hogy Lorenzo is tud az

Orgyilkosok titkairól.

– Mindannyiunk nagyobb biztonsága érdekében – folytatta – engedélyt szeretnék kérni arra, hogy felkutassam Jacopo de' Pazzit!

Lorenzo arca elfelhősödött.

– Az a gyáva! – csattant fel dühösen. – Elmenekült, mielőtt elfoghattuk volna!

– Sejtjük egyáltalán, merre mehetett?

Lorenzo megrázta a fejét.

– Nem. Jól elrejtőztek. A kémeim jelentése alapján Baroncelli talán Konstantinápolyba próbál eljutni, de hogy a többiek merre lehetnek...

– Adj meg a nevüket – mondta Ezio olyan határozottan, hogy Lorenzo azonnal tudta, ennek az embernek végzetes lehet kivívni a haragját.

– Hogyan feledhetném el valaha is az öcsém gyilkosait? Ha felkutatod és megtalálod őket, örökké hálás leszek neked! A két pap volt az, Antonio Maffei és Stefano de Bagnone. Bernardo Baroncelüt már említettem, és van még valaki, akinek ugyan nyíltan semmi köze nincs a gyilkosságokhoz, de ellenségeink veszedelmes szövetségese. Pisa érseke az, Francesco Salviati. Ő is a Riario család sarja, a pápa egyik vadászebe. Irgalmas voltam az unokatestvérével. Próbálok nem olyanná válni, mint ők. Néha nem tudom, ez vajon bölcs dolog-e...

– Nekem is van egy listám—mondta Ezio.—Hozzáírom az ő nevüket is! – Menni készült.

– És most hová mész? – kérdezte Lorenzo.

– Visszatérek a nagybátyámhoz Monteriggioniba. Az lesz a főhadiszállásom.

– Akkor hát Isten áldása kísérjen, Ezio barátom! De mielőtt elmennél, van nálam valami, ami talán érdekelne... – Lorenzo kinyitotta az övéen függő bőrtárcát, és kivett belőle egy pergamenlapot. Még mielőtt kiterítette volna, Ezio már tudta, mi az.

– Emlékszem, egyszer jó néhány éve apáddal ősi iratokról beszélgettünk – mondta Lorenzo halkan. – Mind a ketten érdeklődtünk irántuk. Tudom, hogy néhányat le is fordított. Vedd csak ezt el... Francesco de' Pazzi papírai közt találtuk, és neki már nincs rá szüksége, de gondoltam, te talán örülnél neki... mivel apádra

emlékeztet. Talán szívesen hozzáadnád a gyűjteményéhez.

– Valóban hálás vagyok ezért, Altezza.

– Sejtettem, hogy az lesz – mondta Lorenzo olyan hangon, hogy Ezio elmerengett rajta, vajon mennyit tudhat. – Remélem, hasznodra válik.

Mielőtt összepakolt volna az útra, Ezio elsietett, és a Lorenzótól kapott, új kódexlappal meglátogatta barátját, Leonardo da Vincit. Az előző hét viharos eseményei

dacára a műteremben úgy folyt a munka, mintha mi sem történt volna.

– Örülök, hogy épen és egészségben láthatlak viszont, Ezio – köszöntötte Leonardo.

– Látom, te is sértetlenül megúsztad a felfordulást – válaszolta Ezio.

– Mondtam már, engem békén hagynak! Nyilván azt hiszik, hogy örült vagyok, vagy túl gonosz, vagy csak túl veszélyes ahhoz, hogy megtámadjanak. De hadd kínáljalak meg egy kis borral, és valahol van egy kis sütemény is, ha nem száradt ki teljesen... a házvezetőm teljesen alkalmatlan. Mondd, mi nyomja a szíved?

– El kell mennem Firenzéből.

– Ilyen hamar? De hát mindenki azt mondja, hős lettél! Miért nem dőlsz hátra, és sütkérezel egy kicsit a hírnévben?

– Nincs rá időm!

– Van még kit levadásznod?

– Honnan tudod?

Leonardo elmosolyodott.

– Köszönöm, hogy eljöttél elbúcsúzni – mondta.

– Mielőtt elmennék – nézett rá Ezio -, hoztam még egy kódexlapot.

– Ez aztán a jó hír! Megnézhetem?

– Természetesen!

Leonardo elgondolkodva olvasta át az új lapot.

– Kezdek belejönni – mondta. – Még mindig nem látom, mi lehet a háttérben az az átfogó kép, de az írás egyre ismerősebbnek tűnik. Úgy nézem, ez egy újabb fegyver leírása lesz! – Felkelt, és egy

halom ódon, szétesőfélben lévő könyvet cipelt az asztalhoz. – Hadd lássam! Meg kell mondanom, hogy bárki volt is az a felfedező, aki ezt mind megírta, igencsak megelőzte a korát! Ha csak a mechanikát nézed... – Elhallgatott, és a gondolataiba merült. – Aha! Látom már! Ezio, ez egy újabb penge tervrajza: a fegyver illeni fog abba a szerkezetbe, amelybe az elsőt tettük, épp csak ki kell cserélni őket!

– És miben különböznek?

– Ha jól nézem, ez igazán csúf dolgokra képes... látod, középen üreges. És a pengébe rejtett csőből a fegyverforgató mérget fecskendezhet az áldozatába. Minden vágásod halálos lesz! Ezzel a fegyverrel gyakorlatilag legyőzhetetlen leszel!

– Meg tudod csinálni?

– Ugyanazokkal a feltételekkel, mint az eddigieket?

– Természetesen!

– Pompás! Mennyi időm van?

– A hét végéig? El kell intéznem még pár dolgot, és van valaki, akit megpróbálok megkeresni, hogy elbúcsúzzak tőle. De mennem kell, amint lehetséges!

– Nem hagysz nekem sok időt... de még megvannak az első fegyverhez használt szerszámaim, és a segédeim is ügyesek, úgyhogy addigra kész leszek.

Ezio a fennmaradó időben elintézte firenzei ügyeit, összecsomagolta a holmiját, és futárt menesztett Monteriggioniba. Azon kapta magát, hogy egyre csak halogatja utolsó, saját maga által kiszabott feladatát, de tudta, hogy előbb-utóbb meg kell tennie. Végül az utolsó előtti estén elsétált a Calfucci-házhoz. Mintha ólomból lett volna a lába.

Amikor odaért, azt látta, hogy az épület már teljes sötétségbe borult és le volt zárva. Tudta, hogy örülként viselkedik, de felkapaszkodott Cristina erkélyére, csak hogy lássa, hogy az ablakokat is gondosan bezsaluzták. Az erkélyládákban elszáradtán, holtan zörögtek a virágok. Lemászott. Kimerültség szakadt rá, úgy érezte magát, mintha halotti lepel hullt volna a szívére. Lázálomban maradt az ajtó előtt, maga sem tudta, meddig, de valaki alighanem figyelte, mert egy idő után kinyílt az egyik első emeleti ablak, és egy

nő dugta ki rajta a fejét.

– Elmentek, tudja! Signor Calfucci látta, hogy bajok lesznek, és kimenekítette az egész családot Luccába... tudja, odavalósi a lánya vőlegénye.

– Luccába?

– Igen. Úgy tudom, nagyon közel került egymáshoz a két család.

– És mikor térnek vissza?

– Fogalmam sincs – nézett le rá az asszony. – Nem ismerem valahonnan?

– Nem hinném – mondta Ezio.

Aznap éjjel felváltva álmodott Cristináról és Francesco véres haláláról.

Borús volt a másnap reggel, illett az ég Ezio hangulatához. Elsétált Leonardo műhelyéhez, és örült, hogy ez az a nap, amikor maga mögött hagyhatja Firenzét. Az új késpenge készen várta: tompa, szürke acéldarab volt, roppant kemény, de olyan éles, hogy ha lágyan ráejtett egy selyemkendőt, szétvágta azt is. A hegyében parányi lyuk sötétlett.

– A markolatban van a méreg, és úgy fecskendezed be, hogy egyszerűen nekifeszítesz egy karizmot ennek a belső gombnak. Óvatosan bánj vele, mert igen érzékeny!

– És milyen mérget használnak?

– Én elsőre egy erős bürökfőzetet készítettem be neked, de ha kifogyott, csak szólj egy orvosnak!

– Mérget? Egy orvostól?

– Kellően erős koncentrátumban könnyen öl, ami amúgy gyógyít!

Ezio szomorkásán biccentett.

– Újfent az adósod vagyok.

– Itt a kódexlapod. Tényleg ilyen hamar el kell menned?

– Firenze egyelőre biztonságban van, de rám még sok munka vár!

10.

– Ezio! – ragyogott fel Mario arca; a szakálla minden eddiginél borzasabb volt, és az arcát barnára égette a toszkán nap. – Isten hozott újra köztünk!

– Bácsikám!

Mario elkomorodott.

– Látom az arcodon, hogy sok mindenben keresztülmentél az utóbbi pár hónapban, amióta nem láttalak. Miután megfürödtél és kipihented magad, mindenről be kell számolnod nekem! – Elhallgatott. – Mindannyian hallottuk, mi történt Firenzében, és még én... még én is azon kaptam magam, hogy valamiféle csodáért imádkozom, hogy ne essen semmi bajod. De nem elég, hogy megmenekültél, sikerült megfutamítanod a Pazzikat is! A templomosok gyűlölni fognak érte, Ezio!

– Ezt a gyűlöletet szívből viszonzom.

– Előbb pihenj... aztán meg mesélj el mindent töviről hegyire!

Aznap este a két férfi leült egymással szemben Mario dolgozószobájában. Mario figyelmesen végighallgatta, ahogy Ezio beszámolt mindarról, amit a firenzei eseményekről tudott. Visszaadta Vieri kódexlapját a nagybátyjának, aztán átnyújtotta azt is, amit Lorenzótól kapott, és elmesélte, hogy egy mérgezett pengét lehet a rajta szereplő leírás alapján készíteni, majd meg is mutatta a fegyvert. Mariót kellően lenyűgözte a találmány, de a lapnak külön figyelmet szentelt.

– A barátom nem volt képes mást megfejteni a fegyver leírásán kívül – mondta Ezio.

– Az nem is baj. Nem mindegyik lapon vannak efféle leírások, márpedig őt csak azok érdekelhetik – mondta Mario óvatosságra intő hangon. – Akárhogy is, csak akkor érthetjük meg teljesen a kódex jelentését, ha újra összegyűjtjük az oldalakat. De ha ezt a lapot és Vieriét a többi mellé tesszük, egy lépéssel előrébb juthatunk.

Felkelt, és odasétált a könyvespolchoz, ami elfedte a mögötte kifüggesztett kódex oldalait; kifordította, és azt nézegette, hová

illenek az új lapok. Az egyik pontosan illeszkedett a szépen kiterített, többi papíroshoz, a másik pedig az első sarkához passzolt.

– Érdekes, hogy Vieri és az apja birtokában olyan lapok voltak, amelyek egyértelműen közel vannak egymáshoz – mormolta. – Most akkor lássuk, mi van rajtuk!

– Elhallgatott és összpontosított. – Hmmm – mondta végül, de hangja gondterhelten csengett.

– Ezzel közelebb jutottunk a megoldáshoz, bácsikám?

– Nem vagyok benne biztos. Lehet, hogy éppúgy sötétben tapogatózunk, mint eddig, de itt határozottan egy prófétára utalnak, és nem bibliai prófétára, hanem valakire, aki most él vagy még csak ezután jön el.

– Ki lehet az?

– Ne siessünk túlságosan előre! – Mario a lapokra meredt, az ajka mozgott, de Ezio nem értette a nyelvet, amelyen magában beszélt. – Amennyire én értem, a szöveg durva fordítása az lenne, „csak a Próféta nyithatja ki”, és itt két „Éden-darabra” is utalnak, de fogalmam sincs róla, hogy ez mit jelenthet. Türelmesen kell várunk, amíg megszerezzük a kódex többi lapját!

– Tudom, hogy a kódex fontos, bácsikám, de sokkal sürgősebb ügyben tértem vissza, mint hogy megfejtsük a titkait. A szökevény Jacopo de' Pazzit keresem.

– Az biztos, hogy Firenzéből elmenekülve délnek tartott. – Mario habozott, mielőtt folytatta volna. – Nem akartam ma este szóba hozni előtted, Ezio, de ezt a dolgot én is éppolyan sürgősnek ítélem, mint te, és hamarosan neki kell kezdenünk az előkészületeknek. Régi jó barátomat, Robertót kiűzték San Gimignano-ból, és a város újra a templomosok erődítménye lett. Túl közel van Firenzéhez és hozzánk is, hogy ebbe beletörődhessünk. Azt hiszem, Jacopo talán ott keres menedéket.

– Van egy listám a többi összeesküvőről is – mondta Ezio. Előszedte a papírt a tárcájából, és odaadta a nagybátyjának.

– Nagyszerű. Ezek közül jó néhánynak nincs olyan háttere, mint Jacopónak, és könnyen levadászhatjuk őket. Hajnalban kémeket küldök ki a vidékre, hátha ki tudnak róluk deríteni valamit, de időközben fel kell készülnünk San Gimignano visszafoglalására.

– Mindenképp készítsd fel az embereidet, de én nem vesztegethetek több időt, ha el akarom kapni a gyilkosokat!

Mario átgondolta a helyzetet.

– Talán igazad van... egy magányos harcos olykor olyan falakat is áttörhet, amelyeneken egyetlen hadsereg sem jutna keresztül. Addig kell lecsapnunk rájuk, amíg

biztonságban érzik magukat. – Még egy pillanatig gondolkozott. – Jól van, beleegyezem. Menj csak, lássuk, mit tudsz kideríteni! Tudom, hogy most már képes vagy vigyázni magadra.

– Köszönöm, bácsikám!

– Lassabban a testtel, Ezio! Csak egy feltétellel engedlek el!

– Mi az?

– Hogy egy hétig még elhalasztód az indulásod!

– Egy hétig?

– Ha egyedül, segítség nélkül akarsz nekivágni a harcmezőnek, többre lesz szükséged a kódex-fegyvereknél. Most már férfi vagy, az orgyilkosok bátor harcosa. De a templomosok csak még jobban szomjaznak majd a véredre, és tudom, hogy vannak olyan képességek, amelyeket nem sajátítottál el.

Ezio türelmetlenül rázta meg a fejét.

– Bocsáss meg, bácsikám, de egy *hét*...

Mario összevonta a szemöldökét, ám épp csak megemelte a hangját. Ennyi elég is volt.

– Jókat hallottam felőled, Ezio, de rosszakat is! Elveszítetted az önuralmad, amikor megölted Francescót, és hagytad, hogy Cristina iránti érzelmeid eltántorítsanak az utadtól! Most már minden a krédóhoz köt téged, így ha nem teljesítenéd e kötelességet, nem marad a világon számodra hely. – Kihúzta magát. – Apád hangján szólok hozzád, amikor engedelmességet parancsolok neked!

Ezio látta, hogy a nagybátyja szinte megnő a szónoklat során. Bármilyen nehéz volt is elfogadnia, tudta, hogy minden szava igaz. Keserűen hajtotta meg előtte a fejét.

– Helyes – mondta Mario barátságosabban. – Egyszer még megköszönöd nekem mindezt! A harci kiképzésed következő szintje holnap hajnalban kezdődik. Ne feledd, a felkészülés minden!

Egy hét múlva Ezio felfegyverezve és felkészülten lovagolt ki San Gimignano felé. Mario meghagyta neki, hogy út közben lépjen kapcsolatba a zsoldosok őrzőjének egyikével, amelyeket a város környékére küldött ki, hogy megfigyeljék annak átmenő forgalmát. A fiú Monteriggionit elhagyva már első este a katonákkal táborozott.

A csapatot egy huszonöt éves, markos, sebhelyes őrmester vezette, Gambalto. Adott Ezióknak egy karéj kenyeret, egy kis pecorino sajtot, egy korsó testes Vernacciát, és amíg a fiú falatozott, beszámolt neki a hírekről.

– Szerintem nagy kár, hogy Antonio Maffei valaha elhagyta Volterrát. Mániákusan gyűlöli Lorenzót, szent meggyőződése, hogy a herceg tönkretette a városát, holott csak Firenze védőszárnya alá vette. Maffei mostanra már teljesen megháborodott. Befészkelte magát a katedrális tornyába, Pazzi-íjászokkal vette magát körül, és álló nap egyenlő arányban ontja a bibliai idézeteket és a nyílvevőket. Senki nem tudja, mit akarhat: megtéríteni a polgárokat saját ügyének a folyamatos prédikálással, vagy lelőni mindet... Az egyszerű San Gimignano-iak gyűlölik, de elég erős ahhoz, hogy rettegésben tartsa őket, tehetetlen ellene a város!

– Ezek szerint semlegesítenünk kell.

– Igen, az mindenképp meggyengítené a Pazzik hatalmát a városban.

– Milyen erős a védelmük?

– Rengeteg emberük van a tornyokban és a kapuknál, de hajnalban váltják az őreket. Olyankor egy hozzád hasonlóan ügyes férfi könnyen bemászhat a falon át a városba észrevétlenül.

Ezio elmerengett: azon gondolkodott, vajon ez mennyi időt vonna el a Jacopo levadászására irányuló küldetésétől. De azzal érvelt, hogy a nagyobb összefüggéseket is figyelembe kell vennie: Maffei a Pazzik embere, és Ezióknak orgyilkosként kutya kötelessége volt megtörni ennek a dühöngő örültnek az uralmát.

Másnap, napkelte után San Gimignano egy különösen figyelmes lakosa talán észrevette volna, hogy egy karcsú, szürke szemű, csuklyás alak siklik át kísérteiként a katedrális előtti térre vezető utcákon. A piaci árusok már elkezdtek felállítani bódéikat, de így is ez volt a nap egyik legtunyább szakasza. Az örök unottan, kelleetlenül

szunyókáltak alabárdjukra támaszkodva. A harangtorony nyugati oldalát még sűrű árnyék borította, és senki sem látta, ahogy a feketébe öltözött alak csendes könnyedséggel, egy pók fűrgeségével felkúszik a falon.

A pap már a helyén volt. Girhesre fogyott, a szeme beesett, haja az égneк állt. A négy Pazzi-szerszámíjas is elfoglalta helyét, a torony mindegyik sarkába jutott egy. De mintha Antonio Maffei nem bízott volna abban, hogy a négy őr meg tudja védeni, a jobb kezében egy tört markolt, miközben a baljában a Bibliát szorongatta. Már szónokolt, és ahogy Ezio a torony tetejéhez ért, lassan azt is hallotta, mit ordít úgy Maffei.

– San Gimignano polgárai, halljátok szavam! Bűnbánatra szólítalak benneteket! BÜNBÁNATRA! Könyörögjétek bocsánatért. Imádkozzatok velem, gyermekeim, hogy együtt tudjunk szembeszállni a Toszkánára hulló, fenyegető sötétséggel. Ó, mennyek, nyissátok meg fületek, és én beszélek, ó, föld, halld számból, mely szavak hullnak! Hadd záporozzon tanításom, akár az eső, szálljon alá beszédem, akár a harmat, mint esőcseppek a drága növényeken, mint zivatar a gyepe füvén, mert az Úr nevében beszélek! Ő a szikla! Munkája tökéletes, mert az igazság az útja! Igazságos és egyenes az Úr, de akik megrontatták magukat, már nem az ő gyermekei; ó megszeplősített, korcs, beteg nemzedék! San Gimignano polgárai... így bánnátok az Úrral? Ó, ti ostoba, balga népség! Tán nem ő a ti Atyátok? Vagy ki szült titeket? Kegyelmének fénye tisztítson meg benneteket!

Ezio könnyedén átvette magát a mellvéden, és a lefelé vezető csigalépcsőt fedő csapóajtó közelében helyezkedett el. A számszerű árok próbálták becélózni fegyvereikkel, de túl közel volt hozzájuk, és kihasználta a meglepetés adta előnyt. Lehajolt és megragadta egyiknek a sarkát, átbillentette a mellvéden. A fickó ordítva zuhant a kétszáz lábbal lejjebb lévő, macskaköves térre. Azonnal meghalt. Mielőtt a többiek feleszmélhettek volna, Ezio megpördült, és a következőt karon szúrta. Az alak először értetlenül nézett az aprócska sebre, aztán elszürkült az arca, és összeroskadott. Egy szempillantás alatt kihunyott benne az élet. Ezio az új, mérgezett pengét csatolta fel: nem volt idő tisztességes élet-halál harcra.

Odafordult a harmadikhoz, aki a számszeríjat eldobva próbálta átverekedni magát a lépcsőhöz. Ezio hagyta, hogy odaérjen, aztán fenékebe rúgta: a katona fejével előre zuhant le a lépcsőfokokon, és hangos reccsenéssel törtek össze a csontjai, mire megfogta zuhanását az első forduló. A negyedik felemelt karral dadogott valamit. Ezio lenézett, és látta, hogy a férfi összevizezte magát. Oldalra lépett, és gúnyos meghajlással hagyta, hogy a halálra rémült íjász lebotorkáljon a lépcsőn szerencsétlenül járt társa rongybabaként heverő teteme mellett.

Ekkor nyakon csapták egy tör súlyos markolatgombjával. Maffei magához tért a sokból, és hátulról vetette magát Ezióra. Ezio előretántorodott.

– Térdre kényszerítelek, bűnös lélek! – ordította a pap, és habzani kezdett a szája széle. – Könyörödj bocsánatért!

Miért pazarolják az emberek ilyenkor beszédre az idejüket – morfondírozott Ezio, akinek a pap rikoltozása közben volt ideje magához térni és megfordulni.

A két férfi egymás körül körözött a szűk erkélyen. Maffei előreugrott és vágott egyet súlyos törével. Láthatóan képzelten harcos volt, de a kétségbeesettség és a fanatizmus veszedelmes ellenféllé tette, és Ezióknak többször is félre kellett táncolnia az ideoda csapkodó penge előtt, míg ő maga egy találatot sem vitt be. De végül csak sikerült elkapnia a pap csuklóját, és előrerántotta a férfit. Összeért a mellkasuk.

– Vinnyogva kerülsz a pokolra – hörögte Maffei.

– Ennél jobban is tisztelhetné a halált – válaszolt Ezio.

– Majd megmutatom én neked, mi az a tisztelet!

– Add meg magad! Akkor hagyok időt, hogy imádkozhass!

Maffei szemén köpte Eziót, aki erre kénytelen volt elengedni. Aztán ordítva sülyesztette volna a pengéjét Ezio bal alkarjába, de döbbenet látta, hogy a tör megcsúszik oldalt: a fiút védte a felcsatolt vaslemez.

– Miféle démon védelmez? – kiáltott a pap.

– Túl sokat beszélsz – mondta Ezio, és épp csak megszúrta a pap nyakát, aztán megfeszítette az alkarját. Ahogy a méreg átlövellt a pengéből Maffei torkába, a pap megmerevedett, eltátotta a száját, de

csak rothadt bűz tört elő belőle. Aztán ellökte magát Eziótól, megtámaszkodott egy pillanatra, és előrezuhan a halál torkába.

Ezio lekuporodott Maffei teteme fölé, annak csuhájából előkotort egy levelet, kinyitotta, és gyorsan átfutotta.

*Padrone!*¹

A szívemet rettegés tölti el, ahogy ezeket a sorokat írom. A Próféta megérkezett. Érzem. A madarak sem úgy viselkednek, ahogy kellene. Céltalanul köröznék az égen. Látom őket a tornyomból. Nem megyek el a gyűlésre, ahogy kérted, mert nem akarok szem előtt lenni, mivel félek, hogy rám talál a démon. Bocsáss meg, de a saját belső hangomra kell hallgatnom!

A Megértés Atyja vezéreljen téged! Es engem is.

A testvér

Gambaltónak igaza volt, gondolta Ezio, ez a fickó teljesen megháborodott. Komoran idézte fel nagybátyja feddését, lezárta a pap szemét, és csak ennyit mormolt.

– Requiescat in pace.

Tisztában volt vele, hogy az íjász, akinek megkegyelmezett, mostanra nyugodtan riadóztathatta az egész várost. Lenézett a toronyból, de nem látott semmi mozgást. A Pazzi-örök még mindig félálomban álltak a helyükön, a piac megnyitott, és valami kevéske forgalma is volt. Az íjász ezek szerint már a mezőkön járhatott, és futott hazafelé, ahogy csak a lába bírta: alighanem jobbnak találta a dezertálást is, mint hogy haditörvényszék elé állítsák, és esetleg megkínózzák. Ezio visszalökte a mérgezett pengét a csuklójára rejtett szerkezetbe. Nagyon vigyázott, hogy csak kesztyűs kézzel érintse. Leballagott a lépcsőn a térre. Most már ragyogott a nap, nagyon feltűnő lett volna, ha a falon mászik le a harangtoronyból.

Amikor újra csatlakozott Mario zsoldoscsapatához, Gambalto lelkesen, izgatottan üdvözölte.

– A jelenléted valóban szerencsét hozott – újságolta -, a felderítőink megtalálták Salviati érseket!

– Hol?

¹ Mesterem!

– Innen nem messze. Látod azt a házat odafenn a dombon, arra?

– Igen.

– Ott bujkál! – Gambaltónak mintha csak most jutott volna eszébe valami. – De előbb hadd kérdezzem meg, capitano: szerencsével jártál a városban?

– Abból a toronyból többet nem mond senki gyűlölködő szentbeszédet!

– A nép áldani fogja a neved, capitano!

– Nem vagyok kapitány!

– Mi annak tartunk – mondta Gambalto egyszerűen. – Vigyél magaddal egy kisebb csapatot. Salviati sokan őrzik, és egy öreg, erődített udvarházban lapul!

– Rendben – mondta Ezio jó, hogy ilyen közel vannak egymáshoz a záptojások, szinte egy fészekben!

– A többi sem lehet túl messze, Ezio! Megpróbáljuk megtalálni őket a távollétben.

Ezio kiválasztott egy tucatot Gambalto közelharcban legjáratosabb emberei közül, és gyalog átvágtak a mezőkön, míg csak el nem értek az ódon udvarház alá, ahol Salviati bujkált. Ezio szétküldte az embereit, de ügyelt arra, hogy hallótávolságon belül legyenek egymástól. Könnyedén kijátszottak vagy semlegesítették a Salviati állította Pazzi-örsemeket, de Ezio is veszített két embert az úton.

Ezio remélte, hogy meglepheti az udvarház védőit, és bejut, mielőtt a bentiek egyáltalán ráébrednek, hogy megtámadta őket, de amikor a masszív kapuk elé értek, egy alak jelent meg a falon. Érseki ruhát viselt, és karomná görbült ujjakkal markolta a mellvédet. Éles keselyűvonásokkal vizslatta a környéket, aztán sietve visszalépett.

– Ez csak Salviati lehet – gondolta magában Ezio.

A kapu előtt nem álltak már örök. Ezio intett az embereinek, hogy húzódjanak közelebb a falakhoz, hogy az íjászok számára ne jelentsenek célpontot. Semmi kétség nem fért hozzá, hogy Salviati az udvarház vastag, áttörhetetlen falain belülre hívta vissza testőrsége maradékát. Ezio átgondolta, hogy mi lenne, ha új fent falat mászna, és belülről próbálná meg kinyitni a kaput, hogy beengedje az embereit, de tudta, hogy az odabenn várakozó Pazzi-örök számítanak a felbukkanására.

Intett az embereinek, hogy maradjanak fedezékben a fal tövében. Lekuporodott, és visszakúszott a magas fűben oda, ahol az egyik ellenségük holtteste hevert nem messze. Gyorsan levetkőztette a fickót, és felvette az egyenruháját, a saját holmiját pedig összehajtogatva a hóna alá dugta.

Visszament az embereihez, akik elsőre berzenkedtek, hogy egy Pazzino látszó alak siet feléjük. Ezio az egyikükre bízta a ruháját, aztán megdöngötte a kaput a kardmarkolatával.

– Kinyitni! – kiáltotta. – A Megértés Atyjának nevében!

Feszült perc következett. Ezio hátrébb lépett, hogy lássák a falról is. Aztán hallotta, ahogy félrevonják a súlyos keresztrudakat.

Amint a kapu kezdett kinyílni, Ezio megrohamozta az embereivel. Belökték, és szétszórták odabenn az öröket; egy udvarban találták magukat, körülöttük emelkedett az udvarház három szárnya. Salviati egy lépcsősor tetején állt a főszárny közepénél. Jó tucatnyi állig felfegyverzett, nagydarab fickó volt közte és Ezio között, az udvaron pedig további katonák sorakoztak.

– Mocskos árulás! – rikoltotta az érsek. – De nem juttok ki olyan könnyedén, mint ahogy bejutottatok! – megemelte a hangját, és parancsolóan rábömbölt az embereire. – Végezzetek velük! Öljétek meg mindet!

A Pazzi-csapatok előrelódultak, és szinte teljesen körülférték Ezio embereit. De a Pazzi-katonákat nem olyasvalaki képezte ki, mint Mario Auditore, és bár túlerőben voltak, az Ezio vezette zsoldosok sikeresen vették fel a harcot az ellenféllel az udvaron, míg Ezio maga a lépcső felé viharzott. Kiengedte a mérgezett tört, és lekaszált a Salviati övező embereket. Nem számított, hol sebzi meg őket, ahányszor vért fakasztott, még ha csak az arcát karcolta is meg valakinek, a szerencsétlen egy szívdobbanásnyi idő alatt halott volt.

– Valóban démon vagy... a kilencedik kör negyedik gyűrűjéből! – szólalt meg Salviati reszketeg hangon, amikor végül szemtől szemben állt Ezióval.

Ezio visszahúzta a mérgezett pengét, és tört rántott. Érseki köntöse mellrészénél fogva rántotta magához Salviati, és a pap torkához szorította a pengét.

– A templomosok akkor vesztették el a kereszténységüket,

amikor felfedezték a bankárlétet – mondta kimérten. – Vagy nem ismered a saját evangéliumodat? Nem szolgálhatod egyszerre az Urat és a Mammont! De most még jóváteheted a bűneid. Mondd el, hol van Jacopo!

Salviati dacosan meredt rá.

– Sosem találod meg!

Ezio lágyan, de határozottan végighúzta a pengét a férfi bőrén, épp csak megvágta.

– Ennél többre van szükségem, érsek úr!

– Az éj leple véd minket, amikor találkozunk, és most tedd, amit tenned kell!

– Szóval éjszakánként merészkedtek csak ki, mint a gyilkosok? Azok is vagytok! Még egyszer kérdem: *hol van?*

– A Megértés Atyja tudja, hogy a közjó érdekében cselekszem – mondta Salviati hidegen. Hirtelen két kézzel megragadta Ezio csuklóját, és mélyen a saját torkába vágta a tört.

– Beszélj! – ordított rá Ezio, de az érsek szájából már csak vér bugyogott elő. A pap lassan leroskadt, és csodaszép sárga-fehér ruháján vörös vérvirág nyílt.

Hosszú hónapokba telt, mire Ezio újabb értesülést szerzett az összeesküvőről. Eközben azt tervezték Marióval, hogyan foglalhatnak vissza San Gimignano-t, és szabadíthatnák fel a városka lakosait a templomosok kegyetlen igája alól, de az ellenség tanult a múltkori leckéből, és vasmarokkal fogta a várost. Ezio tudta, hogy a templomosok is kutatnak a hiányzó kódexlapok után, és ő maga is ugyanezt tette utazásai során, hátha rálel egyre, de nem járt sikerrel. Az oldalakat, amik már az orgyilkosok birtokában voltak, rejtve tárolták, Mario szigorú őrizete alatt, hiszen ezek nélkül a templomosok, sosem fedhetik fel a krédó féltve őrzött titkát.

Aztán egy nap futár érkezett Firenzéből Monteriggioniba, Leonardótól hozott levelet Eziónak. Amint megkapta, kerített egy tükröt, mert tudta, balkezes lévén, barátjának szokása, hogy hátrafelé írjon – bár a macskakaparását amúgy sem lett volna képes kibogarászni, aki nem ismeri régóta. Ezio feltörte a pecsétet, és mohón olvasta a sorokat. Minden egyes mondatnál egyre hevesebben

vert a szíve.

Gentile¹ Ezio!

Lorenzo herceg kért meg rá, hogy továbbítsam neked az alábbi híreket. Bernardo Baroncelliről van szó. Úgy tűnik, a gazembernek sikerült hajóra szállni Velence felé, és onnan titokban, ábruhában eljutott Konstantinápolyba, a török szultán udvarába, és ott próbált menedékre lelni. De nem töltött elég időt Velencében, és nem tudta, hogy a velenceiek békét kötöttek a törökökkel, még a második legjobb festőjüket, Gentile Bellinit is elküldték, hogy megfesse Mohamed szultán arcképét. Úgyhogy amint megérkezett, és kiderült valódi kiléte, letartóztatták.

Nyilván el tudod képzelni, micsoda levelezés kerekedett ebből a török porta és Velence között, de a velenceiek nekünk is szövetségeseink – legalábbis egyelőre –, és Lorenzo herceg a diplomácia mestere. Baroncellit láncra verve küldték vissza Firenzébe, és amint ideért, kivallatták. De makacs volt, vagy ostoba, vagy bátor, nem is tudom; dacolt a kínpadddal, a fehéren izzófogókkal, a korbácsolással, a lábujjait rágszáló patkányokkal is, és csak annyit árult el, hogy az összeesküvők egy régi kriptában szoktak találkozni a Santa Maria Novella alatt. Természetesen átkutatatták a helyet, de nem találtak semmit sem. Baroncellit felakasztották. Egész jó vázlatot készítettem az akasztásról, majd megmutatom, ha legközelebb találkozunk. Azt hiszem, anatómiai szempontból igen pontos lett.

Distinti saluti²

barátod,

Leonardo da Vinci

– Jó hír, hogy meghalt az a gazember – mondta Mario is, amikor Ezio megmutatta neki a levelet. Az a fajta volt, aki az anyja pajtájából is ellopná a szalmát! De sajnos semmivel sem jutottunk közelebb ahhoz, hogy megtudjuk, mit terveznek ezután a templomosok, vagy hol lapulhat Jacopo.

¹ Kedves

² Tisztelettel üdvözöl

Ezio szakított időt arra is, hogy meglátogassa az anyját és a húgát, akik továbbra is a kolostor békéjében tengették napjaikat, a kedves apátnő felügyelete alatt. Ezio szomorúan látta, hogy Maria ennél jobban valószínűleg már soha nem épül fel. Az asszony idő előtt megöszült, a szeme sarkában szarkalábak sötétlettek, de elérte a belső békességet, és ha halott férjéről vagy fiáról beszélt, azt a szeretetteljes, büszke emlékezés hangján tette. Ám a kis Petruccio sastoliakkal teli körtefa ládikájának láttára még mindig könny futotta el a szemét. A dobozt az ágya melletti asztalkán tartotta. Ami Claudiát illette, mostanra már *novicia*¹ volt, és bár Ezio sajnálta, hogy így alakult a dolog, mert úgy vélte, a húga szépsége és büszkesége veszendőbe megy, látta, hogy az arca belső fénnel ragyog, és kénytelen-kelletlen meghajolt a döntése előtt. Karácsonykor újra meglátogatta őket, s újévkor ismét nekikezdett a kiképzésnek, bár magában szinte már fortyogott a türelmetlenségtől. Mario igyekezett azzal ellensúlyozni a bezártságát, hogy megtette a vár társparancsnokának, és Ezio fáradhatatlanul küldte ki a saját kémeit és felderítőit, hogy mielőbb megszerezze a rendíthetetlenül üzött, hajszolt zsákmányt.

Végül egyszer csak híreket kapott. Egy késő tavaszi reggel Gambalto jelent meg a térképszoba ajtajában, ahol Ezio és Mario épp elmélyülten tanácskozott. Az őrmester szeme lángolt.

– *Signori!*² Megtaláltuk Stefano da Bagnonét! Az Asmódeus apátságban kért menedéket, alig pár mérföldnyire délre! Egész végig itt lapult az orrunk előtt!

– Ezek összetartanak, mint a kutyák... hisz azok is! – csattant fel Mario, és zömök ujjával már az apátsághoz vezető utat kereste a térképen. Felnézett Ezióra. – De ez vezéreb lesz! Jacopo titkára... Ha belőle nem szedünk ki semmit, senkiből...!

De Ezio már parancsba is adta, hogy nyergeljék a lovát, és készítsék fel az útra. Sietve lerohant a lakrészébe, felfegyverezte magát, felcsatolta a kódex alapján tervezett fegyvereket, és ezúttal az eredeti, rugós pengét választotta a mérgezett helyett. Leonardo első

¹ apácanövendék

² Uraim!

bürökoldatát egy monteriggioni orvos tanácsára lecserélte beléndekre, a markolatba rejtett méregtartály pedig tele volt. Úgy döntött, ritkán használja csak a mérgezett tört, mert mindig fennállt a veszélye, hogy véletlenül magát mérgezi meg egy halálos adaggal. Emiatt, illetve azért, mert az ujjai már telis-tele voltak apró hegekkel, mindkét penge használatakor vastag, de hajlékony bőrkesztyűt húzott.

Az apátság nem messze állt Monticianótól, melynek ősi vára komoran örködött a kis hegyi város fölött. Az apátságot egy enyhe lejtő napfényes bemélyedésébe építették, sűrű ciprusligetbe. Új építmény volt, talán ha százéves: drága, messzi földről hozatott, sárga homokkőből emelték, és a templom egy hatalmas, tág udvar közepén magaslott. A kapu tárva-nyitva állt, és az apátság rendjéhez tartozó szerzetesek okkerszín csuhákban dolgoztak odakinn a földeken vagy az épület köré ültetett gyümölcsösökben, a fölötté zöldellő szőlőkben. Az apátsághoz tartozó kolostor bora messze földön híres volt, még Párizsba is vittek belőle. Ezio előkészületeinek része volt, hogy szerezzen magának egy szerzetesi csuhát. A lovát a fogadósra bízta; nem messze szállt meg, ott hercegi futárnak mondta magát, és csak akkor öltötte fel szerzetesi álöltözetét, amikor az apátság közelébe ért.

Nem sokkal érkezése után észrevette Stefanót is. A férfi épp az apátság *hospitarimával*¹ beszélgetett: a testes szerzetes úgy nézett ki, mintha felöltötte volna a boroshordók alakját, amelyeket láthatóan előszeretettel ürítgetett. Eziónak sikerült feltűnés nélkül elég közel oszonnia, hogy hallja, miről beszélgetnek.

– Imádkozunk, testvérem – mondta a szerzetes.

– Imádkozunk? – kérdezte Stefano. Fekete ruhája kiemelte a többiek napsütötte színei közül. Úgy nézett ki, mint pók a palacsintán. – Miért? – tette hozzá gúnyosan.

A szerzetes értetlenül nézett fel rá.

– Az Úr védelméért!

– Ha úgy gondolod, az Urat érdeklik az ügyeink, Girolamo testvér, akkor gondold át még egyszer! De ámitsd csak magad egész nyugodtan, ha ezzel szívesebben ütöd el az időt!

¹ elszállásolásért felelős szerzetesével

Girolamo testvér döbbenet bámult.

– Istenkáromlás minden szavad!

– Nem. A színtiszta igazság!

– De hát megtagadod mindennél szentebb jelenlétét!

– Ez az egyetlen racionális válasz arra a kinyilatkoztatásra, hogy odafenn, az égben lakik egy láthatatlan őrült. Elhiheted nekem, ha a drágalátos Bibliád valóban igazat ír, akkor az Úr már rég megháborodott!

– Hogy mondatsz ilyet? Hiszen te magad is pap vagy!

– Én ügyintéző vagyok. Arra használok ezt a papi csuhát, hogy közelebb férközhessenek a Mediciekhez, és térdből elkaszáljam őket valódi mesterem védelmében. De először még el kell bennem azzal az orgyilkossal, Ezióval. Túl sokáig hagytuk, hogy tövisként fúródjon az oldalunkba; ki kell tépnünk!

– Ebben az egyben igazad van. Az a szentségtelen démon!

– Nocsak – jegyezte meg Stefano görbe kis mosollyal –, végre egyetértünk valamiben!

Girolamo lejjebb vitte a hangját.

– Egyesek szerint maga az ördög ruházta fel természetellenes gyorsaságával és erejével!

Stefano végigmérte.

– Az ördög? Nem, kedves barátom, saját magát ruházta fel, évekig tartó, szigorú edzés során! – Elhallgatott, és vézna testét elgondolkozva billentette előre. – Tudod, Girolamo, meglehetősen zavarónak találom, hogy ennyire nem akarod belátni, az emberek maguk felelnek az életük alakulásáért. Szerintem az egész világot áldozatként tüntetné fel, ha tehetné!

– Megbocsátom neked a hitetlenségedet és méreggel átitatott szavaid – válaszolta Girolami ájtatosan. – Ettől még Isten gyermeke maradsz.

– Mondtam már... – kezdte Stefano némileg elkeseredetten, aztán széttárta a karját, és feladta. – Mi értelme ennek az egésznek? Elég! Ennyi erővel a falnak is beszélhetnék!

– Imádkozom érted!

– Ahogy kívánod. De magadban. Nekem örködnöm kell. Amíg ezt az orgyilkost nem öltük meg és kapartuk el, a templomosok nem

nyugodhatnak egy pillanatig sem!

A szerzetes meghajolt, és visszavonult, Stefano egyedül maradt az udvaron. Megkondult az imádságra hívó harang, és az egész gyülekezet az apátság templomába sereglett. Ezio kísérteiként lépett elő az árnyékok közül. A déli napfény csendtől terhesen tűzött rájuk. Stefano hatalmas varjúként, nyughatatlanul járkált fel-alá az északi fal előtt. Türelmetlen volt, megszállott.

Amikor meglátta Eziót, meg sem döbbsent.

– Fegyvertelen vagyok – mondta. – Én csak az elme fegyverével élek!

– De ahhoz előbb életben kell maradnod. Meg tudod védeni magad?

– Megölnél hidegvérrel?

– Megöllek, mert szükségszerű, hogy megöljelek.

– Jó válasz! De nem gondolod, hogy vannak olyan titkaim, amelyek hasznodra lehetnének?

– Látom, hogy nem hajlanál meg semmiféle kínzás alatt!

Stefano végigmérte.

– Ezt bóknak veszem, bár én nem lennék ennyire biztos a dologban. Ennek persze mindössze elméleti jelentősége van... – Elhallgatott, aztán elvékonyodott hangon folytatta. – Elhibáztad a lehetőséget, Ezio. A kocka el van vetve! Az orgyilkosok ügye már elbukott! Tudom, hogy végzel velem, akármit teszek vagy mondok, és halott leszek, mire a déli misének vége, de a halálommal semmit sem nyersz! A templomosok már sakkban tartanak, és nemsokára megkapod a mattot is!

– Ebben nem lehetsz bizonyos.

– Nemsokára a Teremtő színe elé jutok, már ha egyáltalán létezik. Kíváncsi vagyok, mi derül ki... Miért hazudnék épp most!

Ezio kiengedte a tört.

– Ügyes szerkezet – jegyezte meg Stefano. – Mit találnak ki legközelebb?

– Tedd jóvá a bűneid – mondta Ezio. – Árudd el nekem, amit tudsz!

– Mit akarsz tudni? A gazdám, Jacopo hollétét? – Stefano elmosolyodott. – Ez egyszerű. Nemsokára találkozik a

szövetségeseivel, éjszaka, az ősi római istenek árnyékában. – Elhallgatott. – Remélem, ez boldoggá tesz, mert ennél többet nem tudsz kiszedni belőlem! Akárhogy is, semmi hasznod nem lesz belőle, mert a lelkem mélyén tudom, hogy már elkéstél. Azt az egyet bánom, hogy nem láthatom, miként buksz el... bár ki tudja?! Talán mégis létezik túlvilág, és odafentről tanúja lehetek a halálodnak! De ami a jelent illeti... zárjuk már le ezt a kellemetlen ügyet!

Ismét megkondult az apátság harangja. Ezióknak nem maradt sok ideje.

– Azt hiszem, sokat tanulhatnék tőled – mondta.

Stefano szomorúan nézett rá.

– Nem ebben a világban – szétnyitotta a nyakán a csuhát. – De tedd meg azt a szívességet, hogy gyorsan küldesz át az örök sötétségbe!

Ezio csak egyszer szúrt, de mélyen, halálos pontossággal.

– San Gimignanotól délnyugatra van az erdőben egy ősi Mithras-templomrom – mondta Mario elgondolkozva, amikor Ezio visszatért. – Közel s távol ez az egyetlen jelentős római rom, és te azt állítod, hogy a római *istenek* árnyékáról beszélt?

– Szóról szóra ezt mondta.

– És a templomosok nemsokára ott gyűlnek össze?

– Igen.

– Akkor nem késlekedhetünk! Ma estétől fogva figyelniük kell azt a helyet!

Ezio mogorván nézett maga elé.

– Da Bagnone azt mondta, már túl késő, és nem állíthatom meg őket!

Mario elvigyorodott.

– Akkor itt az ideje, hogy rácáfoljunk a szavaira!

Elérkezett a harmadik átvirrasztandó éjszaka. Mario visszatért Monteriggioniba, hogy ott folytassa a San Gimignanoiban állomásozó templomosok elleni cselszövést; Eziót öt megbízható emberével, köztük Gambaltóval hagyta hátra. Rejtőzködve álltak őrt a félreeső, elhagyatott templomromokat övező, sűrű erdőben. A hatalmas

épületegyüttest évszázadok hosszú során át emelték, és bár a legutolsó patrónusa valóban Mithras volt, az isten, akit a római légiók a magukénak fogadtak el, akadtak ott jóval ősbibb kápolnák is, melyeket egykor Minervának, Venusnak vagy Mercuriusnak szenteltek. Az épületcsoporthoz tartozott egy színház is: a színpad még mindig szilárdan állt, bár a teraszos kőpadok félköre már meg-megtört, és csak skorpiók meg egerek lakták. Mögötte omladozó fal emelkedett; a letört oszlopokon baglyok fészkeltek. Mindent befönt a borostyán, és a szívós orgona megvetette gyökereit a repedt, mocsos márványban is. Az egész táj kísérteties holdfényben fürdött, és bármennyire hozzászoktak már a halandó ellenfelekhez, az emberek egyike-másika idegesen mocorgott a helyén.

Ezio azt mondogatta magának, hogy egy héten át örködnek itt, de tudta, nehéz lesz ilyen hosszú ideig itt tartania az embereket: mindenkit megviselt a pogány kísértetek szinte tapintható közelsége. Ám éjfél tájt, amikor az orgyilkosok végtagjai már fájtak a mozdulatlanságtól, lószerszám halk csengését hallották. Ezio és az emberei megfeszítették minden idegszálukat. Nemsokára vagy egy tucat katona lovagolt be az épületegyüttesbe; fáklya lobogott a kezükben, és három férfi vezette őket. A színház felé mentek. Ezio és a zsoldosok árnyékként követték őket.

Az emberek leszálltak a nyeregből, és védőkört vontak három vezetőjük köré. Ezio figyelmesen nézte őket, és diadalittasan ismerte fel az oly régóta keresett arcot: Jacopo de' Pazzi, a hatvan körüli, űzött, ősz szakállú gazember. Volt még vele valaki, akit nem ismert, és valaki, akit viszont igen: a horgas orrú, kárminpiros köpenyű alak csak Rodrigo Borgia lehetett! Ezio komoran csatolta fel a mérgezett pengét a jobb csuklóján lévő szerkezetre.

– Tudjátok, miért hívtam össze ezt a találkozót – kezdte Rodrigo.
– Bőven elég időt hagytam neked, Jacopo! De még mindig nem tetted jóvá a hibáidat!

– Sajnálom, Commandatore. Minden tőlem telhetőt megtettem. Az orgyilkosok túljártak az eszemem.

– Nem szerezted vissza Firenzét.

Jacopo lehajtotta a fejét.

– Még arra sem voltál képes, hogy karóra tűzd annak a senki kis

kölyöknek, Ezio Auditorének a fejét! Minden felettünk aratott győzelemmel csak erősebb lesz, veszedelmesebb!

– Az unokaöcsém, Francesco hibája volt – dadogta Jacopo. – A türelmetlenség elvakította! Próbáltam józanságra bírni...

– Inkább gyávaságra – szólalt meg a harmadik alak érdesen.

Jacopo láthatóan kevesebb tisztelettel fordult oda hozzá, mint amit Rodrigo iránt mutatott.

– Ó, Messer Emilio! Talán jobban jártunk volna, ha használható fegyvereket küldesz nekünk a szemét helyett, amit ti, velenceiek pengének hívtok! De ti, Barbarigók mindig is sóherek voltatok...

– Elég legyen! – mennydörgött Rodrigo. Újra Jacopóhoz fordult. – Megbízunk benned és a családotban, és mivel háláltad meg ezt a bizalmat? Tétlenséggel és tehetetlenséggel! Visszafoglaltad San Gimignano! Bravó! És azóta egyfolytában tespedsz! Még azt is hagytad, hogy ott megtámadjanak! Maffei testvér az ügy hasznos szolgálja volt! Még a saját titkárodat sem tudta megmenteni, holott az esze tízszer annyit ér, mint a tiéd!

– Altezza! Csak még egy esélyt kérek, hogy rendbe hozzam a dolgokat, és meglátod... – Jacopo körbenézett, de csak kemény arcokat látott –, megmutatom...

Rodrigo hagyta, hogy meglágyuljanak a vonásai. Még egy mosolyt is kipróbált magából.

– Jacopo... Tudjuk, mi most a teendő. Hagyd csak ránk! Gyere ide! Hadd öleljelek meg!

Jacopo habozva engedelmeskedett. Rodrigo átkarolta a baljával, a jobbjaival pedig keskeny pengéjű tört húzott elő a ruhájából, és határozott mozdulattal Jacopo bordái közé vágta. Jacopo ellökte magát, lecsúszott a pengéről, és Rodrigo úgy nézett rá, ahogy egy apa nézhet tévelygő fiára. Jacopo a sebre tapasztotta kezét. Rodrigo szúrása nem ért fontos szervet. Talán...

De most előrelépett Emilio Barbarigo. Jacopo ösztönösen maga elé kapta csuromvér kezét, hogy védekezzen, mert Emilio kegyetlen külsejű svájci tört rántott elő. A kétélű fegyver recés volt, és a pengén mély vércsatorna sötétlett.

– Ne – nyöszörögte Jacopo. – Minden tőlem telhetőt megtettem. Mindig is hűen szolgáltam az ügyet! Egész életemben! Kérlek!

Kérlek, ne...

Emilio kegyetlenül felnevetett.

– Mégis mit ne, te kis vinnyogó főreg? – Feltépte Jacopo kabátját, és ugyanezzel a mozdulattal végigrántotta a nehéz pengét az öregember mellkasán. Feltépte a húst.

Jacopo felordított, először térdre roskadt, aztán az oldalára zuhant, és az egyre növekvő vértócsában tekergőzött. Felnézett, és látta, hogy Rodrigo Borgia ott áll fölötte, kezében egy keskeny pengéjű karddal.

– Mester... irgalmazz! – préselte ki magából Jacopo.

– Még nem késő! Adj még egy esélyt, hogy helyrehozzam a...

Majd fuldokolni kezdett a saját vérétől.

– Ó, Jacopo – mondta Rodrigo Borgia gyengéden -, mekkorát csalódtam benned!

Felemelte a pengét, és olyan erősen Jacopo nyakába vágta, hogy a hegye kibukkant a túloldalon. Úgy tűnt, átvágta a gerincoszlopot is. Megforgatta a kardot a sebben, mielőtt lassan kihúzta volna. Jacopo felemelkedett, a szájából vér bugyogott elő, de már halott volt. Visszaroskadt, egy ideig még rángatózott, aztán mozdulatlanul hevert.

Rodrigo a halott ruhájába törölte kardját, majd a köpenyét félrehúzával visszatolta a hüvelyébe.

– Micsoda felfordulás – mormolta. Aztán megfordult, egyenesen Ezio felé nézett, elvigyorodott, és felkiáltott.

– Most már kijöhetsz, kis orgyilkos! Bocsáss meg, hogy megfosztottalak a prédádtól!

Mielőtt Ezio bármit is tehetett volna, megragadták kétfelől. Az örök tunikáján ősellensége címere, a sárga pajzsban fénylő, vörös kereszt csillogott. Odakiáltott Gambaltónak, de egyik embere sem válaszolt. Kirángatták az ősi színház színpadára.

– Üdvözöllek, Ezio! – mondta Rodrigo. – Sajnálom az embereidet, de komolyan azt hitted, hogy nem számítok rád itt? Hogy nem én szerveztem meg az idejöveteled? Azt hiszed, Stefano da Bagnone a tudomásom és beleegyezésem nélkül elárulta volna neked a találkozási pontos helyét és időpontját? Természetesen látszólag meg kellett nehezítenünk a dolgot, máskülönben csapdára

gyanakodtál volna! – Felnevetett. – Szegény Ezio! Be kell látnod, hosszabb ideje üzzük már ezt a játékot, mint te! Az őreim már jóval azelőtt az erdőben lapultak, hogy ideértél volna. Tartok tőle, hogy az embereidet éppúgy megleptük, mint téged... de téged még látni akartalak, mielőtt távozol körünkből. Részemről tekintheted szeszélynek is. Én most már elégedett vagyok – Rodrigo elmosolyodott, és az Eziót lefogó örök egyikéhez intézte szavait. – Köszönöm. Most már megölhetitek!

Emilio Barbarigo és ő is nyeregbe szállt – ellovagoltak az örökkel együtt, akik idekísérték őket. Ezio nézte, ahogy távoznak, de közben járt az agya. Csak két nagydarab fickó fogta le – de hányán rejtőzködhetnek még a fák között? Hány embert küldhetett ki Borgia, hogy rajtaüssön a csapatán?

– Mondd el az utolsó imád, kölyök – mordult rá egyik fogvatartója.

– Figyeljetek – mondta Ezio –, tudom, hogy csak parancsot teljesítetek, úgyhogy ha elengedtek, megkímélem az életeteket. Ehhez mit szóltok?

Az ör, aki rászólt, láthatóan jól mulatott a dolgon.

– Nocsak! Miket nem beszélsz! Nem hiszem, hogy valaha is találkoztam olyannal, aki képes volt megőrizni a humorérzékét egy ilyen...

De nem fejezhette be a mondatot. Ezio kipattintotta a rejtett pengét, és kihasználva a meglepetés adta előnyt, megvágta a jobb oldalán álló katonát. A méreg gyorsan hatott, a fickó hátratántorodott, és nem sokkal arrébb összeesett. Mielőtt a másik ör észbe kapott volna, Ezio mélyen a hónaljába döfte a tör: ez volt az egyetlen pont, amelyet nem borított páncél. Kiszabadult, és beugrott a színpad szélén hullámzó árnyékok közé. Nem kellett sokáig várnia. A fák közül előbukkant a többi tíz katona, akiket Rodrigo az erdőben rejtegetett. Némelyik gyanakodva méregette a színház peremét, mások elesett bajtársaik fölé hajoltak. Ezio egy hiúz halálos fürgeségével vetette magát közéjük. Kaszáló mozdulatokkal esett nekik; azokra a testrészeikre összpontosított, amelyeket nem védett páncél. A Borgia-katonák eddig is rettegtek, és félig készületlenül érte őket a támadás: hamar meghátráltak előle, de Ezio így is megölt

még ötöt, mielőtt a többi fejvesztve, félelmében ordítva bemenekült az; erdőbe. Ezio nézte, ahogy eltűnnek. Aligha szaladnak jelentést tenni Rodrigo Borgiának, hacsak nem akarják, hogy felakasszák őket, amiért nem voltak elég ügyesek, és időbe telik, mire a hiányuk feltűnik valakinek. Rodrigo jó ideig nem tudja még meg, hogy sátáni terve rosszul sült el.

Ezio letérdelt Jacopo de' Pazzi holtteste mellé. A megkínzott testben nem volt már semmi méltóságteljes – csak egy szálnalmas, kétségbeesett vénember porhüvelyé hevert a földön.

– Te szerencsétlen nyomorult – mormolta Ezio –, dühös voltam, amikor láttam, hogy Rodrigo megfosztott a jogos zsákmányomtól, de most, most...

Elhallgatott, és lezárta volna de' Pazzi szemét. Aztán ráébredt, hogy a szempár őt nézi. Valami csoda folytán Jacopo még életben volt – de alig. Szóra nyitotta a száját, de egy hang sem jött ki belőle. Nyilvánvalóan iszonyatos kínokat élt át. Ezio először arra gondolt, hagyja, hadd szenvedjen, de az öregember tekintete könyörögve meredt rá. Akkor is mutass irgalmat, jutott Ezio eszébe, ha neked senki sem irgalmazott. Ez is a krédó része volt.

– Isten adjon neked békét – mondta, és megcsókolta Jacopo homlokát, miközben a törét régi ellensége szívébe vágta.

11.

Amikor Ezio visszatért Firenzébe, és elújságolta Lorenzo hercegnek, hogy meghalt az utolsó Pazzi is, a herceg örömmel fogadta a hírt, de elszomorította, hogy Firenze és a Medici család biztonságát csak ennyi vérontás árán lehetett megváltani. Lorenzo szívesebben választotta a problémák elsimítására a diplomáciai megoldást: ezzel kiemelkedett kortársai, a többi olasz városállam uralkodói közül.

Egy ünnepi köpennyel hálálta meg Ezio szolgálatait, amellyel a fiatalember Firenze városának szabad polgára lett.

– Igazán nagylelkű ajándék, Altezza – válaszolta Ezio –, de tartok tőle, hogy nem lesz túl sok lehetőségem kiélvezni az így nyert előjogokat!

Lorenzo meglepődve nézett rá.

– Miért? Máris távozni készülsz? Reméltem, hogy itt maradsz, újra megnyitod a családi palotádat, belépsz a város vezetőségébe, és együtt dolgozhatunk!

Ezio meghajolt, de nem engedett.

– Sajnálattal, de azt kell mondanom, úgy hiszem, a problémáink nem érnek véget a Pazzi család bukásával. A hatalmas szörnyetegnek csak az egyik csápját vágtuk le. Velencébe szándékozom utazni.

– Velencébe?

– Igen. A fickó, aki Rodrigóval volt, amikor találkoztak Francescóval, a Barbarigo család tagja.

– A La Serenissima egyik legerősebb családjáról van szó. Azt mondod, ez az ember veszélyt jelenthet ránk?

– Rodrigo szövetségese.

Lorenzo egy pillanatig mérlegelte a hallottakat, aztán széttárta a karját.

– Mélységes sajnálattal engedlek utadra, Ezio. Tudom, hogy sosem fizethetem vissza neked mindazt, amivel tartozom, és ez azzal jár, hogy cserébe nincs fölötted hatalmam, nem parancsolhatok neked. Ráadásul úgy érzem, amin munkálkodsz, az hosszú távon a város hasznára lesz, bár korántsem biztos, hogy megérem azt a napot.

– Ne beszéljen ilyeneket, Altezza!

Lorenzo elmosolyodott.

– Remélem, tévedek, de az élet ebben az országban manapság olyan, mint maga a Vezúv: veszedelmes és kiszámíthatatlan!

Távozás előtt Ezio ajándékokat és híreket vitt Annettának, bár fájdalmas volt újra ellátogatnia egykori családi hajlékukhoz, és nem is volt hajlandó bemenni az épületbe. Gondosan elkerülte a Calfucci-házat is, de Paolát meglátogatta. A nő kedvesen fogadta, de nem figyelt rá; mintha valami máson járt volna az esze. Végül jó barátja, Leonardo műterme felé vette az irányt, ám odaérve csak Agniolót és Innocentót találta ott, akik mintha épp bezárni készültek volna a műtermet. Leonardónak nyoma sem volt.

– Ciao, Ezio! – Agniolo mosolyogva üdvözölte, amikor megérkezett. – Rég nem láttalak!

– Rég bizony!

Ezio kérdően nézett körül a műteremben.

– Azon tanakodsz, merre lehet Leonardo?

– Elköltözött?

– Igen, de nem örökre. Magával vitte néhány holmiját, de nem vihett el mindent, úgyhogy Innocentóval kettesben vigyázunk a maradékra, amíg vissza nem tér.

– És hová ment?

– Mókás dolog. A mester a milánói Sforzákkal tárgyalt, ám aztán de Pexaro gróf meghívta, hogy töltsön egy kis időt Velencében... őt családi portrét kellene ott elkészítenie. – Agniolo sokatmondóan elmosolyodott.

– Bár kétlem, hogy sikerül majd be is fejeznie; de úgy tűnik, hogy a velencei tanács érdeklődik a mérnöki munkája iránt, és felajánlottak neki egy műtermet, személyzetet, amire csak szüksége lehet. Úgyhogy kedves Ezio, ha rá van szükséged, ott kell megkeresned!

– De hát épp oda megyek! – kiáltott fel Ezio. – Ez aztán a pompás hír! Mikor kelt útra?

– Két napja. De nem lesz nehéz utolérned. Egy hatalmas szekérrel utazik, dugig megpakolva; jó néhány ökröt kellett befogni elé!

– Embereket vitt magával?

– Csak kocsisokat meg pár lovas katonát, ha esetleg megtámadnák őket. A ravennai úton indultak el.

Ezio csak azt vitte magával, ami belefért a nyeregtáskájába. Egyedül utazott: alig másfél napja lehetett úton, amikor egy útkanyarulatban beérte a súlyos ökrös fogatot. A szekérre eszkábált vászontető alatt hihetetlen mennyiségű gépezet és modell tornyosult katonás rendben.

A kocsisok az út szélén álltak, a fejüket vakargatták: láthatóan melegük volt, és idegesek lehettek. A katonák – valójában csak két számszerűjával és lándzsával felszerelkezett, vézna kölyök – egy közeli dombtetőről figyelték a vidéket. Leonardo is ott volt a közelben, láthatóan épp valamiféle emelőrendszert állított össze. Felnézett, és meglátta Eziót.

– Jó napot, Ezio! Micsoda szerencse!

– Leonardo! Mi folyik itt?

– Úgy tűnik, kisebb bajba keveredtem. Az egyik kerék. .. – A szekérre bökött, és látszott, hogy a hátsó keréknek valóban sikerült legördülnie a tengelyről. – Az a gond, hogy kellően magasra fel kell emelnünk a szekeret, hogy vissza tudjuk tenni a kereket, de nem vagyunk hozzá elegendő, és ez az emelő, amit összeeszkábáltam, nem tudja elég magasra feltolni. Tudnál segíteni?

– Természetesen!

Ezio odaintette a két kocsist: mind a ketten zömök fickók voltak, nagyobb hasznukat veszi majd, mint a vézna katonáknak. Hármában nagy nehezen elég magasra tornázták a kocsit, és tartani is tudták, amíg Leonardo visszacsúsztatta a kereket a tengelyre, és rögzítette. Miközben ezzel foglalatoskodott, Ezio, aki a többiekhez hasonlóan verejtékezve tartotta a hatalmas súlyt, felnézett a szekérre, hogy lássa, mit szállítanak. Azonnal észrevette a denevérszerű tákolmányt, melyet már korábban is látott. Úgy tűnt, sok alapvető módosításon esett át.

A javítások végeztével Leonardo felült a bakra az egyik kocsissal, míg a másik gyalog ment az ökrök előtt. A lovasok elől is, hátul is fáradhatatlanul őrzőjáratoztak.

Ezio Leonardo mellett léptetett a lovával. Beszélgettek. Hosszú ideje nem találkoztak már, és bizony volt miről társalogniuk. Ezio

elmesélte Leonardónak, mi minden történt az elmúlt időben, Leonardo pedig egyre az új megbízatásairól beszélt, és izgatott volt, hogy láthatja Velencét.

– Annyira örülök, hogy együtt utazhatom veled! Bár te is tudod, hogy sokkal hamarabb odaérnél, ha nem az én tempómat tartanád...

– Szívesen utazom veled. Valamint szeretném biztosra venni, hogy egyben odaérsz!

– Arra itt vannak a katonáim!

– Leonardo, ne érts félre, de még a botcsinálta rablók is olyan könnyedén lepöckölnék ezt a két kölyköt, mint a legyet!

Leonardo elsőre döbbenten nézett rá, aztán sértetten, végül mulatva.

– Akkor még inkább hálás vagyok a társaságodért!

– Ravaszkásan végigmérte. – Úgy vélem, nem pusztán csak érzélgősségből szeretnéd, hogy egy darabban érjek oda!

Ezio elmosolyodott, de nem válaszolt. Más témát vetett fel.

– Látom, még mindig dolgozol azon a denevér-szerkentyűn!

– Mi?

– Tudod, mire gondolok...

– Ja, igen! Semmi jelentősége. Olyasmi, amivel szívesen bíbelődöm. Nem hagyhattam Firenzében.

– Mire való?

Leonardo vonakodva nézett maga elé.

– Nagyon nem szeretek azelőtt beszélni a dolgaimról, hogy befejeztem volna őket!

– Leonardo, bennem csak megbízhatsz! – Ezio lejjebb vette a hangját. – Végére is én szintén épp elég titkot bíztam már rád...

Leonardo vívódott egy sort, aztán elengedte magát.

– Rendben, de senkinek nem beszélhetsz róla!

– Promesso¹!

– Mindenki örültnek hinne, ha ezt elmesélném – folytatta Leonardo, de a hangját izgalom fűtötte. – Figyelj! Azt hiszem, rájöttem, hogyan repülhet az ember!

Ezio rámeredt, és hitetlenkedve hahotázni kezdett.

– Már előre látom, hogy lesz idő, amikor szívesen letörölnéd az

¹ Megígérem!

arcodról ezt a vigyort – mondta Leonardo barátságosan.

Témát váltottak, és elkezdtek Velencéről beszélgetni. A Serenissima elkülönült Itália többi részétől, és néha többet törődött a keleti ügyekkel, mint a nyugatiakkal: kereskedelmi célból, de félelmében is, mert az ottomán törökök birodalma manapság már az Adriai-tenger északi partjának feléig felkúszott. Mesélt Velence szépségéről és árulásáról, arról, hogy a várost csak a pénzcsinálás érdekli, a gazdagság, a különös szerkezetek: a csatornák városa egy mocsárból emelkedett ki, és több százezer hatalmas facölöpre építették. Szóba került Velence vad függetlensége és politikai hatalma is: alig háromszáz évvel korábban a város egyik dózséja egy egész keresztes hadjáratot eltérített a Szentföldről, csak hogy a saját céljaira használhassa fel őket, és minden kereskedelmi és katonai vetélytársát legyőzve szétzúzza városállama ellenségeit. Térdre kényszerítette a Bizánci Birodalmat. Mesélt a titokzatos, tintafekete vízről, a magas, gyertyafényes palotákról, a különös olasz táj szólásról, a megüledő csendről, ruháik cicomás díszességéről, csodálatos festőikről – Giovanni Bellini volt a hercegük, és Leonardo már alig várta, hogy találkozhasson vele a zenéről, az álarcosbálokról, arról a képességükről, hogy bárhol, bármikor tudnak nagyokat mondani, a mérgezés művészetében elért eredményeikről.

– És mindezt – tette hozzá – csak könyvekben olvastam. De képzeld el, a valóság milyen lehet!

Mocskos lesz és emberi, gondolta Ezio ridegen. Mint bármely másik város. Ennek ellenére egyetértően mosolygott a barátjára: Leonardo álmodozó volt, és az álmodozókat hagyni kell álmodni.

Egy szurdokba értek, hangjukat visszaverte a sziklás hegyoldal. Ezio a fölējük meredő szikla szinte láthatatlan peremét méregette, és egyre feszültebb lett. A két lovas kölyök előrevágtatott. Egy ilyen szűk helyen mindenképp hallania kellett volna a lovak dobogását, ám csak néma csend honolt. Enyhe köd gomolygott, és hirtelen hideg lett: ez sem nyugtatta meg. Leonardo mintha észre sem vette volna, mi történik, Ezio viszont látta, hogy a kocsisok is feszültek, és idegesen néznek körbe-körbe.

Hirtelen egy kis kavicspatak záporozott le a szurdok sziklás oldalán. Ezio lova riadtan hőkölt hátra. Felnézett, hunyorogva

méretegette a közömbösen lángoló napot. Odafenn, a fényes ragyogásban egy sas körözött.

Most már Leonardo is észrevette, hogy valami nincs rendben.

– Mi a baj? – kérdezte.

– Nem vagyunk egyedül – mondta Ezio. – Lehet, hogy ellenséges íjászok vannak odafenn a sziklán!

Hirtelen mennydörgő lódobogást hallott a hátuk mögül: nagyobb csapat közelgett.

Ezio megfordult, és látta, hogy vagy egy tucat lovas katona vágtaázik feléjük. A zászlón sárga pajzs, benne vörös kereszt virított.

– Borgia – motyogta, és kardot rántott. A szekér oldalába számszeríjlövedék csapódott. A kocsisok már fejvesztve menekültek előrefelé az úton, és még az ökrök is érezték, hogy baj van, mert maguktól is lassan, de elszántan ballagtak előre.

– Fogd a gyeplőt, és hajts! – kiáltott oda Ezio Leonardónak. – Engem üldöznek, nem téged! Bármi történjen, te csak hajts!

Leonardo sietve engedelmeskedett, miközben Ezio visszavágtatott, hogy megvívjon a lovasokkal. A kardját Mariótól kapta, jól kiegyensúlyozott markolatú fegyver volt, s a lova is könnyebb és fordulékonyabb, mint az ellenfeleié. Ám azokon páncél sötétlett, és nem volt rá esélye, hogy a kódex-fegyvereket használja ellenük. Ezio megsarkantyúzta hátasát, és beleugratott az ellenség sűrűjébe. Ráhasalt a ló nyakára, és nagy lendülettel ütközött a lovasoknak: olyan erővel rohanta meg őket, hogy két ló is vadul ágaskodni kezdett ijedtében. Aztán igazán nekiláttak a vívásnak. A bal alkarján viselt fémlap számtalan ütést kivédett; sokszor kihasználta, hogy az ellenfél döbbsen bémul, amikor őt nem sebz meg a kard. Az ilyenkor kiosztott vágások komoly károkat okoztak a Borgia-zsoldosoknak.

Nem telt sok időbe, hogy négy fickót kiüssön a nyeregből. Két túlélő megfordult, és elvágtaázott arra, amerről jöttek. Ezúttal Ezio tudta, nem hagyhatja, hogy bárkinek is esélye legyen visszajutnia Rodrigóhoz. Ő is vágtaába ugratta lovát, és először az egyik menekültöt vágta le még a nyeregben, aztán, ahogy beérte, a másikat is.

Gyorsan átkutatta a testeket, de semmi érdemlegest nem talált,

aztán levonszolta őket az út szélére, és befedte kisebb-nagyobb kövekkel. Újra nyeregbe szállt, és tovább lovagolt: csak annyi időre állt meg, hogy a többi holttesttől is megtisztítsa az utat, és valami jelképes temetés jusson nekik. Köveket és ágakat dobált rájuk, hogy elrejtse őket. A lovakkal nem tudott mit kezdeni, mostanra már rég elszeleltek.

Ezio újra megmenekült Rodrigo bosszújától, de tudta, hogy a Borgia-bíboros nem adja fel, amíg meg nem győződik róla, hogy halott. A hátasa vékonyába vágta sarkantyúját, és előrelovagolt Leonardóhoz. Amikor beérte, egy ideig kutattak a kocsisok után. Hangosan kiabálták a nevüket, de mindhiába.

– Óriási letétet fizettem nekik ezért a szekérért meg az ökrökért – morgott Leonardo. – Gondolom, azt már sosem látom viszont!

– Add el őket Velencében.

– Hát ott nem gondolákat használnak?

– A szárazföld tele van tanyákkal.

Leonardo ránézett.

– Istenemre, Ezio, imádom a gyakorlatias embereket!

Folytatódott a hosszú vándorút. Elhaladtak Forlì ősi települése mellett, amely mostanra apró, de független városállammá nőtte ki magát, továbbmenve pedig elérték Ravennát és pár mérfölddel arrébb fekvő kikötőjét. Itt hajóra szálltak: találtak egy part menti kis gályát, amely épp Velencébe tartott Anconából. Miután Ezio meggyőződött róla, hogy a fedélzeten senki nem jelent fenyegetést, kicsit megnyugodott. Persze tisztában volt vele, hogy még egy ilyen kicsiny hajón sem lenne nehéz valakinek átvágni éjszaka a torkát, és a kékesfekete hullámokba vetni a testét, így nagy figyelemmel kísérte az embereket minden apró kikötőben, ahol a hajó megállt.

Jó néhány nappal később sértetlenül érkeztek meg Velencébe. Ezio csak itt ütközött újabb akadályba, ráadásul ezúttal teljesen váratlanul.

Leszálltak a hajóról, és a helyi kompra vártak, hogy a városba vigye őket. A komp meg is érkezett, és a legénység segített felhajtani Leonardo szekerét a hajóra, ami ijesztően imbolygott a hatalmas súly alatt. A kapitány elmagyarázta Leonardónak, hogy a mólónál várja már de Pexaro gróf egy embere, hogy az új szállására kalauzolja, majd mosolyogva, hajlongva a fedélzetre kísérte.

– Természetesen van útlevele, ugye, signore?
– Természetesen – mondta Leonardo, és a fickó kezébe nyomta az okmányt.

– És önnek, uram? – érdeklődött a kapitány udvariasan, és Ezióhoz fordult.

Ezio döbbsen állt. Meghívólevél nélkül érkezett, nem is hallott még erről a helyi törvényről.

– De... nincs útlevelem – mondta.

– Semmi gond – vetette közbe Leonardo, és a kapitányhoz fordult.
– Velem van. Kezeskedem érte, és biztos vagyok benne, hogy a gróf...

De a kapitány feltartotta a kezét.

– Sajnálom, signore. A tanács szabályai egyértelműek: senki sem léphet be Velencébe útlevél nélkül!

Leonardo tiltakozott volna, de Ezio leintette.

– Ne aggódj, Leonardo! Valahogy csak bejutok!

– Bárcsak tudnék önnek segíteni, uram – mondta a kapitány –, de a parancs az parancs! – Megemelte a hangját, és odakiáltott az útra kész tömegnek. – Figyelem, figyelem! A komp elindul, amint tízet üt az óra!

Ezio tudta, hogy ezzel nyert egy kis időt.

Egy elképesztően jól öltözött párra figyelt fel. Már korábban észrevette őket: ugyanakkor szálltak fel a gályára, mint ők maguk, épp csak a legjobb kabint bérelték ki, és nem nagyon keveredtek senkivel. Most magukban álltak az egyik móló lábánál, ahol számos magángondola horgonyzott, és hallhatóan egy keserves veszekedés kellős közepén tartottak.

– De szerelmem, kérlek... – mondta a férfi. Gyengének tűnt, és legalább húsz évvel idősebb lehetett tüzes tekintetű, lángvörös hajú párjánál.

– Girolamo, hogy lehetsz ekkora bolond? Isten tudja, miért mentem hozzád, de azt is csak ő sejtheti, mennyit szenvedek emiatt! Mindig mindenben hibát találsz, bezársz abba a rettenetes, vidéki porfészkedbe, mint egy tyúkot a tyúkudvarba, és most ez...! Még egy gondolat sem tudsz szerezni, hogy a városba vigyen minket! És ha arra gondolok, hogy a nagybátyád maga a flancos pápa! Azt hinné az

ember, hogy képes vagy kihasználni a befolyásodat, de elég rád néznem, annyi tartásod sincs, mint egy meztelencsigának!

– Caterina...

– Ne Caterinázz itt nekem, te varangy! Csak intézkedj, hogy az emberek elvigyék a csomagunkat, és juttass be Velencébe! Meghalok egy jó fürdőért és egy pohár borért!

Girolamo berzenkedett.

– A legszívesebben itt hagynálak, és egyedül mennék tovább Pordenonéba!

– Amúgy is a szárazföldön kellett volna utaznunk.

– Túlságosan is veszedelmesek az országutak.

– Igen! A hozzád hasonló gyáva férgeknek azok! Girolamo hallgatott, és Ezio tovább figyelte a párost.

A férj hirtelen ravaszkásan megszólalt.

– Miért nem szállsz be ebbe a gondolába – mutatott rá az egyikre -, és én azonnal keríték mellé egy gondolást?

– Hmm... végre eszedhez tértél? – mordult rá az asszony, és hagyta, hogy a férfi besegítse a csónakba. De amint elhelyezkedett, Girolamo sietve letekerte a kötelet, és teljes erőből ellökte a csónak orrát. A gondola megugrott, és kisiklott a lagúna vizére.

– *Buon viaggio!*¹ – kiáltott utána gonoszkodva.

– *Bastardo!*² – ordított vissza a nő, aztán ahogy felmérte a helyzetét, sikoltozni kezdett. – *Aiuto! Aiuto!*³ – De Girolamo már ott sem volt. Visszasétált a nagy halom csomag körül tébláboló, riadt szolgálkhoz, és elkezdett utasításokat osztogatni nekik. Elindult velük és a csomagokkal a kikötő másik végébe, és elkezdett megalkudni egy magánkompra.

Ezio továbbra is a bajba jutott asszonyt figyelte. Valahol mulatságosnak tartotta Caterina helyzetét, ugyanakkor aggasztotta is. A nő ránézett.

– Hé! Te ott! Ne csak bámészkodj! Segítségre van szükségem!

Ezio lecsatolta a kardövét, lerúgta a csizmáját, ledobta a kabátját, és a vízbe vetette magát.

¹ Jó utat!

² Rohadék!

³ Segítség, segítség!

Amikor visszaértek a mólóra, Caterina mosolyogva nyújtotta a kezét a csuromvizes Ezióknak.

– Én hőszöm – ragyogta.

– Semmiség...

– Meg is fulladhattam volna! Nem mintha az a *porco*¹ törődne vele! – Elismerően mérte végig Eziót. – De te! Istenem, te aztán *erős* vagy! El sem hiszem, hogy visszaúsztal úgy, hogy a kötélénél fogva húztad a gondolat velem együtt!

– Könnyebb volt, mint egy tollpihe! – mondta Ezio.

– Ó, még bókolsz is?

– Úgy értem, ezek olyan jól kiegyensúlyozott csónakok, hogy...

Caterina összevonta a szemöldökét.

– Megtiszteltetés, hogy a szolgálatára lehettem, signora – fejezte be Ezio ügyetlenül.

– Egy szép nap még viszonzoznom kell ezt a szolgálatot – mondta az asszony, és a szemében felparázslott, hogy voltaképp mire gondol.

– Hogy hívnak?

– Auditore, Ezio.

– Én Caterina vagyok. – Elhallgatott. – Hová tartasz?

—Velencébe mennék, de nincs útlevelem, így a komp...

– *Basta!*² – szakította félbe a nő. – Szóval ez a kis tisztecske nem enged fel arra, ugye?

– Pontosan.

– Erről gondoskodunk! – Elviharzott a móló felé, meg sem várta, hogy Ezio felvegye a csizmáját vagy a kabátját. Mire beérte az asszonyt, Caterina már a kompnál állt, és úgy tűnt, a földig lehordta a reszkető hajóskapitányt. Amikor Ezio megérkezett, a fickó már csak szolgálatkészzen dadogott.

– Igen, Altezza, természetesen, Altezza, ahogy kívánja, Altezza!

– Remélem is, hogy minden úgy lesz! Hacsak nem akarod egy karón találni a fejedet! Itt is van! Te magad hozod ide a lovát és a holmiját! És jól bánj vele, mert visszahallom, ha valami nincs rendben!

¹ disznó

² Elég!

A kapitány elsietett. Caterina Ezióhoz fordult.

– Látod? Már el is van intézve!

– Köszönöm, Madonna!

– Jótett helyébe... – A nő végigmérte. – Remélem, találkozunk még! – Kezet nyújtott neki. – Forliból jöttem. Látogass meg egyszer! Örömmel fogadnálak! – Megfogta Ezio kezét, aztán távozni készült.

– Ön nem Velencébe tartott?

A nő újra végigmérte, aztán a hajóra nézett.

– Ezen a rozoga teknőn? Ne tréfáljunk! – És már ott sem volt. Végigsiklott a mólón, egyenesen a férje felé, aki épp az utolsó csomagokat hordatta fel a kompjukra.

A kapitány botorkált oda Ezio lovát vezetve.

– Itt is vagyunk, uram! Alázatosan esedezem a bocsánatáért, uram! Ha csak sejtettem volna, uram...

– Istálló kéne a lónak, ha megérkezünk.

– Örömmel gondoskodom róla, uram!

Ahogy a komp elúszott a mólótól, és nekivágott a lagúna ólomszín vizének, Leonardo, aki tanúja volt az egész esetnek, felnézett Ezióra.

– Ugye tudod, ki volt ez? – kérdezte fanyar derűvel.

– Nem bánnám, ha ő lenne a következő hódításom – mosolyodott el Ezio.

– Akkor vigyázz, mit lépsz! Caterina Sforza az, Milánó hercegének lánya. A férje pedig Forli hercege, a pápa unokaöccse.

– Hogy hívják?

– Girolamo Riario.

Ezio hallgatott. A családnévről eszébe jutott valami. Végül beérte egy kurta mondattal.

– Egy puskaporos hordót vett el.

– Ahogy mondtam – válaszolta Leonardo. – Vigyázz, mit lépsz!

12.

Velence 1481-ben, Giovanni Mocenigo dózse szilárd uralma alatt összességében jó helynek számított. Békében álltak a törökökkel, a város virágzott, a tengeri és szárazföldi kereskedelmi utak biztonságosak, a kamatok elismerten magasok, a befektetők bizakodóak voltak, a takarékoskodók pedig elégedettek. Az egyház is dúsgazdag volt, a művészek pedig kivirágzottak szellemi és anyagi patrónusaik kettős pártfogása alatt. A város igencsak megszédte magát, amikor a negyedik keresztes hadjárat során Dandolo dózse vezetésével az utolsó szögig kifosztották Konstantinápolyi, térdre kényszerítették a Bizánci Birodalmat, és szégyentelenül dicsekedtek a zsákmánnyal: a Szent Márk-baziüka homlokzatán ágaskodó négy bronzló volt a leghivalkodóbb példa erre.

Amikor Leonardo és Ezio megérkezett azon a nyári reggelen a mólóra, fogalmuk sem volt a város aljas, árulással és tolvajlással teli múltjáról. Csak a Palazzo Ducale csodálatos rózsaszín márvány-tégla együttesét látták, az előre és balra elterülő, hatalmas teret, a lenyűgözően magas téglá harangtornyot és a vékony, alacsony velenceieket, amint jellegzetes, sötét ruháikban árnyékként libbennek át a szilárd talajon, vagy a bűzös, labirintusszerű csatornákon hajóznak ezerféle csónakban, az elegáns gondoláktól az otromba bárkákig. Utóbbiak általában árutól roskadoztak, megpakolva sok mindennel a téglától a gyümölcsig.

De Pexaro gróf szolgálai azonnal szárnyuk alá vették Leonardo holmiját, a festő kérésére Ezio lovát is, és megígérték, hogy gondoskodnak róla, legyen hol megszállnia a fiatal firenzei bankárfiúnak. Aztán eltűntek, és csak egyiküket hagyták hátra. A sápadt, kövér fiatalember szeme kidülledt, az ingét átáztatta a verejték, és a mosolya olyan édeskés volt, hogy a cukorszirup is elbújhatott volna szégyenében.

– *Altezze*¹ – kezdte behízelve –, hadd mutakozzam be! Nero vagyok, a gróf személyi *funzionario da accoglienzája*². Az én

¹ nagyságtok

² udvarmestere

megtisztelő feladatomban, hogy röviden körbevezessem önöket, és megmutassam büszke városunk főbb nevezetességeit, mielőtt a gróf fogadná önt... – Itt Nero idegesen nézett Leonardóról Ezióra, és vissza, mert nem tudta eldönteni, melyikük lehet a megbízott festő, és szerencséjére Leonardóra esett a választása, mert ő kevésbé tűnt harciasnak. – ...Messer Leonardo, vacsorára, amelyet megtisztelő mód a belső szolgák étkezőjében fogyaszt majd el. Ezt megelőzően pedig várja egy pohárka Venetóra. – Meghajolt, és a biztonság kedvéért hajlongott még egy keveset. – A gondola már vár ránk!

A következő fél órában Eziónak és Leonardónak alkalma nyílt rá – sőt, semmi másra nem volt lehetőség –, hogy megtekintse a Serenissima csodáit a lehető legjobb helyről, egy gondoláról, melyet boszorkányos ügyességgel kormányozott az elülső és a hátsó gondolás. Sajnos az élvezeten sokat rontott Nero édeskés modora. Ezio, bármennyire is érdekelte a város egyedi szépsége és különleges építésze, még mindig nedves volt Madonna Caterina megmentésétől, és fáradtan próbált az álom karjaiba menekülni Nero kimerítő monológjai elől. Ám hirtelen olyasmit látott, ami felkeltette az érdeklődését.

A csatorna partjáról, nem messze Marchese di Ferrara palotájától emelt hangú vita hallatszott. Két felfegyverzett őr zaklatott egy kereskedőt.

– Szóltunk, hogy maradjon otthon, uram – harsogta az egyik egyenruhás.

– Hiszen kifizettem a bérleti díjat! Minden jogom megvan arra, hogy itt áruljam a portékámat!

– Bocsásson meg uram, de ezzel megkerülné Messer Emilio új szabályait! Tartok tőle, hogy igen komoly bajba keveredett, uram!

– Fellebbezek a Tízek Tanácsánál!

– Arra már nem lesz ideje, uram – vakkantotta a másik egyenruhás, és kirúgta a bódé napellenző ponyvájának tartókaróját. A fickó bőrhalmikat árult: a két egyenruhás zsebre vágta a jobb darabokat, a többit pedig a csatornába szórta.

– És többet ne bolondozzék az úr – vetette oda az egyik katona, és ráérősen elvonultak.

– Mi folyik itt? – kérdezte Ezio Nerót.

– Semmi, Altezza! Egy kis helyi félreértés! Kérem, tudomást se vegyen róla! Nemsokára áthaladunk a Rialto híres fahídja alatt. Ez az *egyetlen* híd a Grand Canalon, és ezzel történelmi hírnévre tett szert...

Ezio szívesen hagyta, hogy a szerencsétlen flótás tovább magyarázzon, de zavarta, amit látott, és megütötte a fülét az Emilio név. Elég elterjedt keresztnév volt, de talán Emilio *Barbarigóra* utalt...

Nem sokkal később Leonardo ragaszkodott hozzá, hogy megálljanak, és megnézhessen egy piacot, ahol főleg gyermekjátékokat árultak. Odasietett ahhoz az árushoz, amelyik elsőre felkeltette a figyelmét.

– Nézd csak, Ezio! – kiáltott fel.

– Mit találtál?

– Próbababát! Ezek a kis, mozgatható babák nagyon hasznosak, ezeket használjuk modellnek! Előnyös lenne vennem egy párat... lennél olyan kedves? Azt hiszem, az erszényemet is sikerült elküldenem az új műtermembe a csomagjaimmal.

Ekkor egy csapat fiatal furakodott át mellettük, és ahogy Ezio épp a saját erszénye után nyúlt volna, az egyikük megpróbálta levágni azt az övéről.

– Hé! – kiáltott fel Ezio. – *Coglione!*¹ Megállj csak! – És utánuk rohant. Amelyik megpróbálta meglopni, egy pillanatra megfordult, és kisöpört a hajából egy vörösesbarna fürtöt. Egy nő volt az! Aztán már el is tűnt, beleveszett a tömegbe a társaival.

Csendben folytatták a körutat, bár Leonardo most már elégedetten cipelte a bábuit. Ezio türelmetlen volt, szívesen megszabadult volna már az idegenvezetőjüktől, de még Leonardótól is. Egyedül akart lenni: sok gondolkodnivalója akadt.

– Rövidesen a híres Palazzo Seta elé érünk – döngicsélte Nero –, ez Emilio Barbarigo nagyságos úr otthona. Messer Barbarigo pillanatnyilag arról ismert, hogy megpróbálja egyesíteni a város kereskedőit bölcs és előrelátó vezetése alatt. Dicséretre méltó törekvését sajnos a város szélsőségesebb elemei közül néhányan ellenállással fogadták.

A komor, erődített épület nem nyúlt le a kanálisig, kis felkövezett tér előzte meg. A kikötőhelyen három gondola horgonyzott. Ahogy a

¹ csirkefogó

saját gondolájuk elúszott előttük, Ezio észrevette azt az üzletembert, akit az előbb zaklattak a katonák: épp az épületbe próbált bejutni. Két újabb őr taszigálta vissza, és Ezio látta, hogy a vállukon sárga mezőben egy vörös szarufa fénylik, alatta egy fekete ló, felette egy delfin, egy csillag és egy gránát. Barbarigo-katonák! Hát persze!

– A bódémat szétrombolták, az árumat tönkretették! Jóvátételt követelek! – harsogta a fickó felháborodva.

– Bocsásson meg, uram, zárva vagyunk – válaszolta az egyik egyenruhás, és megbökte a férfit az alabárdjával.

– Még nem fejeztem be! Feljelentelek titeket a tanácsban!

– Abból aztán sok haszna lesz – csattant fel a másik, idősebb egyenruhás. Ekkor megjelent egy tiszt és három másik katona.

– Felfordulást szítunk, mi? – kérdezte a tiszt.

– Nem, én csak...

– Tartóztassátok le ezt a gazembert! – vakkantotta a tiszt.

– Mit csinál? – kérdezte az üzletember megrettenve. Ezio tehetetlenül, egyre ingerültebben nézte a jelenetet, és emlékezetébe véste ezt a helyet. A szerencsétlen fickót elrángigálták az épület felé. Kinyílt egy kis vaspántos ajtó, belökték rajta, aztán azonnal be is csapták utána.

– Nem épp a legjobb helyre jöttél, még ha talán a legszebbre is – mondta Ezio Leonardónak.

– Kezdem azt kívánni, bárcsak mégis inkább a milánói ajánlatot erőltettem volna – válaszolta Leonardo –, de a munka az munka.

13.

Miután Ezio elbúcsúzott Leonardótól, és beköltözött a saját szállására, nem vesztegette az idejét, visszaindult a Palazzo Seta felé. Nem volt könnyű dolga a tekergődző csatornák és sikátorok, alacsony boltívek, apró terecskék és zsákutcák városában. A palotát viszont mindenki ismerte, és a helyiek szívesen útbaigazították, ha nagyon eltévedt volna – bár láthatóan senki sem értette, miért akar saját akaratából odajutni. Néhányan felvetették, hogy a legegyszerűbb lenne, ha gondolat bérelne, de Ezio egyrészt meg akarta ismerni a várost, másrészt feltűnés nélkül akart célba érni.

Késő délután volt, mire a palota közelébe ért, bár az építmény inkább volt erőd vagy börtön, mint palota, hiszen a fő épületegyüttest mellvéddel megerősített falak védték. Két oldalról szorosan tapadtak hozzá a szomszédos épületek, épp csak egy keskeny utcácska választotta el őket egymástól, de hátul jókora kertnek tűnő részt védett egy újabb magas fal, és elől, a kanális felé a gondolázás közben már látott széles tér ásitott. Most viszont mintha vad csata folyt volna a palazzo előtt egy osztag Barbarigo-őr és egy csapat szedett-vedett fiatal között, akik egyre csak a katonákat hergelték, aztán kitáncoltak a lesújtó alabárdok, előredőfő pikák elől. Téglákkal hajigálták a felbőszült egyenruhásokat, kövekkel, záptojással, rohadt gyümölcszel. Persze lehet, hogy ez az egész csak figyelemelterelés volt, mert ahogy elnézett fölöttük, látta, hogy a csatajelenet mögött egy alak mássza meg épp a palota falát. Elismerően nézte: a fal olyan sima volt, hogy még ő maga is kétszer meggondolta volna, hogy nekifusson-e. Bárki mászott is felfelé, könnyedén és észrevétlen ért fel a mellvédre, aztán onnan egy döbbenetes ugrással felpattant az egyik őrtorony tetejére. Ezio látta, hogy a titokzatos alak épp arra készül, hogy a toronyról átszökkenjen a palota tetőzetére, és onnan próbáljon bejutni az épületbe. Meg is jegyezte magának ezt a módszert, hátha egyszer majd hasznára válik – és képes lesz végrehajtani ezt a bravúrt. Ám az őrtoronyban posztoló katonák meghallották, hogy a fejük fölött landolt valaki, és átkiáltottak a palotában őrködő társaiknak. A palotaeresz alatti ablakok egyikéből

kihajolt egy íjász, és lőtt. Az alak kecsesen ugrott egyet, és a nyílveendő rútol elhibázta. Csörömpölve pattant le a cseréptetőről, de az íjász másodjára már célba talált: az alak halk kiáltással megtántorodott, és sebzett combjához kapta a kezét.

Az íjász megint lőtt, de újra elvétette a célpontot: az alak visszaindult, leugrott a torony tetejéről a mellvédre, és hiába rohantak már felé mindkét irányból az örök, levetette magát a falról, és félig csúszva, félig zuhanva ért földet.

A palazzo előtti nyílt tér túloldalán a Barbarigo-örök visszaszorították támadóikat a sikátorokba, és üldözni kezdték őket. Ezio kihasználta, hogy hátat fordítottak neki, és odarohant a titokzatos alakhoz, aki az ellenkező irányban próbált biztonságba sántikálni.

Amikor beérte, meglepte, hogy milyen könnyed, szinte kisfiús, mégis atletikus alkatú a sebesült. Épp felajánlotta volna a segítségét, amikor megfordult, és Ezio döbbenetben ismerte fel annak a lánynak az arcát, aki délelőtt megpróbálta levágni az erszényét a piacon.

Meglepődve, összezavarodva nézett rá.

– Add a karod! – sürgette a lány.

– Nem emlékszel rám?

– Kéne?

– Engem próbáltál meg kirabolni a piactéren!

– Már megbocsáss, nem ez a megfelelő alkalom a kellemes emlékeztetésre. Ha nem tűnünk el pillanatokon belül, nekem végem!

Mintha csak a szavait akarná igazolni, egy nyílveendő süvített el kettejük között. Ezio a lány karját a vállára vetette, és átfogta a derekát: úgy támogatta, ahogy egykor Lorenzót.

– Merre menjek?

– A csatorna felé!

– Még szép – válaszolta gúnyosan –, végtére is csak egy csatorna van Velencében, nem?

– Elég pofátlan vagy ahhoz képest, hogy csak most jöttél, nemde? Erre... majd mutatom... gyorsan! Nézd! Már is a nyomunkban vannak! – És valóban, egy kisebb csapat egyenruhás már megindult feléjük a macskaköves téren át.

A lány fél kézzel sebesült combját fogva, a fájdalomtól feszülten

irányítgatta Eziót. Végigsiettek a sikátoron, rátértek egy másikra, egy harmadikra, egy negyedikre, míg csak Ezio el nem veszítette a tájékozódási képességét.

A hátuk mögött lassan elhalkult az üldözők zaja, majd teljesen elhalt.

– A szárazföldről hozatott zsoldosok – jegyezte meg a lány mélységes megvetéssel –, esélyük sincs velünk, helyiekkal szemben a városban. Túl könnyen eltévednek. Gyerünk!

A Canale della Misericordia kikötőjéhez értek. Egy jellegtelen csónak ringatózott a vízen. Ketten ültek benne. Amikor meglátták Eziót és a lányt, az egyikük azonnal eloldozta a csónak kötelét, a másik pedig besegítette őket.

– Ez meg ki? – kérdezte a fickó a lányt.

– Fogalmam sincs, de jó helyen volt jó időben, és úgy néztem, ő sem Emilio kebelbarátja!

A lányt már az ájulás kerülgette.

– Combseb – jegyezte meg Ezio.

– Nem tudom most kisedni a nyilat – csóválta meg a fejét a fickó, miután megvizsgálta, hová is akadt be. – Nincs nálam sem balzsam, sem kötés! Gyorsan vissza kell érnünk vele, még mielőtt Emilio csatornapatkányai ránk találnának! – Felnézett Ezióra. – Amúgy meg ki a fene vagy?

– Ezio Auditore. Firenzéből jöttem.

– Hmm. Én Ugo vagyok. Ez itt Rosa, a fickó az evezővel pedig Paganino. Nem szeretjük az idegeneket.

– Kik vagytok? – kérdezett vissza Ezio, és úgy tett, mintha nem is hallotta volna az utolsó megjegyzést.

– Mások tulajdonának hivatásos felszabadítói – válaszolta Ugo.

– Tolvajok – magyarázta Paganino kurta nevetéssel.

– Mindenből kiölköd a költészetet – mondta szomorkásán Ugo, majd hirtelen veszélyt érzett. – Vigyázatok! – kiáltott fel, és egy nyílvessző csapódott valahonnan fentről a csónakba, aztán egy másik. Felnéztek, és az egyik közeli háztetőn két Barbarigo-íjászt vettek észre; épp újabb nyilat illesztettek hosszú íjaikra. Ugo belekotort a csónak aljába, és egy praktikus, zömök számszeríjat rántott elő. Villámgyorsan felhúzta és lőtt, Ezio pedig két dobótört

repített a másik íjász felé. Mindkét támadójuk ordítva zuhant a csatornába.

– Ennek a kurafinak mindenütt vannak emberei – vetette oda Ugo mintegy mellékesen Paganinónak.

Mindketten alacsony, széles vállú, keménykötésű fickók voltak, huszonévesek lehettek. Könnyedén boldogultak a csónakkal, és láthatóan úgy ismerték a csatornarendszert, mint a tenyerüket, mert nemegyszer esett meg, hogy Ezio már azt hitte, zsákutcába kerültek, és mindjárt a falnak rohannak, de az utolsó pillanatban mindig kiderült, van egy alacsony boltív a téglafal alatt, és épp átférnek, ha mind behúzzák a nyakukat.

– Mi a fenéért támadtátok meg a Séták palotáját? – kérdezte Ezio.

– Mit számít az neked? – kérdezett vissza Ugo.

– Emilio Barbarigo nem épp a legjobb barátom. Talán segíthetünk egymásnak.

– És miből gondolod, hogy szükségünk van a segítségedre?

– Ugyan már, Ugo – szólalt meg Rosa -, te is láttad, mire képes! És ne feledd azt sem, hogy megmentette az életemet. Én vagyok a legjobb falmászó az egész társaságban. Nélkülem sosem juttok be abba a kigyófészekbe! – Eziohoz fordult. – Emilio megpróbálja monopolizálni a kereskedelmet a városon belül. Nagyhatalmú férfi, jó néhány tanácstagot zsebre vágott. Már ott tart a dolog, hogy ha egy kereskedő ellenkezik vele, és megpróbálja megőrizni a függetlenségét, egyszerűen elhallgattatja!

– De ti nem kereskedők vagytok, hanem tolvajok!

– *Hivatásos* tolvajok – javította ki a lány. – Az önálló üzletek, önálló boltok, önálló emberek könnyebben megkopaszthatók, mint egy egyesített monopólium. Különb is, ezek mind biztosítva vannak, és a biztosítótársaságok rendben fizetnek is, ha már olyan hihetetlen magas díjakat kérnek el az ügyfeleiktől. Mindenki boldog, de Emilio sivataggá tenné Velencét a magunkfajta számára.

– Arról nem is beszélve, hogy egy két lábon járó trágyakupac, és nemcsak a helyi kereskedelmet akarja megszerezni magának, hanem az egész várost – vetette közbe Ugo. – De Antonio majd elmagyarázza!

– Antonio? Az meg kicsoda?

– Nemsokára megtudod, firenzei uram!

Végül egy újabb mólóhoz értek, kikötöttek. Siettek, mert Rosa sebét mielőbb ki kellett tisztítani és be kellett kötözni, ha azt akarták, hogy megérje az estét. Paganinót lent hagyták a csónakkal, Ugo és Ezio pedig félig felvonszolta, félig felcipelte egy újabb tekergőző sikátoron. Nem mentek messze a vörös téglafalak, faépítmények közt, de a lány már alig volt magánál, rengeteg vért veszített. Egy kis térre értek, egy kút és egy fa állt középen, és minden oldalról pergő vakolatú, koszos házak vették körbe őket.

Elküszködték magukat az egyik épület koszos, kárminpiros ajtajáig, Ugo hosszú, bonyolult ütemet kopogtatott le rajta. Kinyílt és bezárult egy kémlelőnyílás, sietve feltárult az ajtó is, majd ugyanolyan sietve bezárult mögöttük. Lehet, hogy mással nem nagyon törődtek, de Ezio kénytelen volt elismerni, hogy a zárat, pántokat és zsanérokat nagyon is gondosan olajozták errefelé.

Elhanyagolt belső udvarban találta magát, kosz csíkozta, szürke falak között. Csak egy-egy ablak törte meg a piszok mintázatát. Két fa lépcsősor futott felfelé kétoldalt az első és a második emelet magasságában körbefutó, fából ácsolt függőfolyosókra, amelyekről jó néhány ajtó nyílt.

Egy marék ember gyűlt Ugo köré. Ezio sokukat felismerte a Palazzo Seta előtti küzdelemből. Ugo sietve parancsokat osztogatott nekik.

– Hol van Antonio? Kerítsétek elő! Hagyjatok egy kis helyet Rosának, kerítsetek egy takarót, szerezzetek balzsamot, forró vizet, egy éles kést és kötést!

Az egyik fickó felszágulzott a lépcsőn, és eltűnt egy első emeleti ajtó mögött. Két nő kiterített egy szinte egészen tiszta gyékényt, és gyengéden ráfektették Rosát. Egy harmadik eltűnt, majd visszatért az Ugo kérte orvosi felszerelésekkel. Rosa ismét eszméletére tért, meglátta Eziót, és odanyújtotta a kezét. Ezio megfogta, és letérdelt mellé.

– Hol vagyunk?

– Azt hiszem, ez csak a tied főhadiszállása lehet. Akárhogy is, biztonságban vagy!

A lány megszorította a kezét.

- Sajnálom, hogy megpróbáltalak kirabolni...
- Ne emészd magad emiatt!
- Köszönöm, hogy megmentetted az életem.

Ezio aggódva nézett le rá. Nagyon sápadt volt. Gyorsan kellett cselekedniük, ha valóban meg akarták menteni az életét.

– Ne aggódj, Antonio tudni fogja, mi a teendő! – mondta Ugo, amikor felállt.

A lépcsőn egy harmincas évei vége felé járó férfi rohant le. A bal fülcimpájában hatalmas aranykarika fénylett, a fejét kendő fedte. Egyenesen Rosához sietett, letérdelt mellé, és csettintett az ujjával, hogy adják oda neki az orvosi holmikat.

– Antonio! – nézett fel rá a lány.

– Mi történt veled, drágaságom? – kérdezte a férfi a bennszülött velenceiek durva táj szolálásában.

– Csak szedd ki belőlem ezt a vacakot! – hördült fel Rosa.

– Előbb hadd nézzem meg – mondta Antonio, és hirtelen sokkal komolyabb lett a hangja. Gondosan megvizsgálta a sebet. – Tiszta bemeneti és kimeneti nyílás, egyenesen át a combodon, de nem találta el a csontot. Szerencséd van, hogy nem számszerűl lőttek meg.

Rosa a fogát csikorgatta.

– Csak Szedd Már Ki!

– Adjatok neki valamit, amire ráharaphat – mondta Antonio. Letörte a nyíl tollát, betekerte ronggyal a hegyét, a bemeneti és a kimeneti sebet is alaposan bekente valamiféle balzsammal, és kihúzta a vesszőt.

Rosa kiköpte a szájába erőltetett rongycsomót, és teli torokból ordított.

– Sajnálom, *piccola*¹ – mondta Antonio, és két kezével a két sebet fogta.

– Dugd fel magadnak a bocsánatkérésedet, Antonio! – sikoltotta Rosa, akit két nő fogott le.

Antonio felnézett az emberei egyikére.

– Michiel! Szaladj, hozd ide Biancát! – Élesen Ezióra nézett. – Te! Te meg segíts! Fogd azt a két tampont, és szorítsd a sebekre,

¹ Kicsim

amint elveszem róluk a kezem! Úgy rendesen be tudjuk kötni!

Ezio sietve engedelmeskedett. Érezte, milyen forró Rosa combja a keze alatt, érezte, hogy reagál a lány az érintésére, és próbált nem a szemébe nézni. Ezalatt Antonio gyorsan dolgozott, aztán könnyékel arrébb lökte Eziót, és végül gyengéden megpaskolgatta Rosa tökéletesen bebugyolált lábát.

– Jó lesz ez – mondta. – Beletelik egy kis időbe, hogy megint falat mászhass, de szerintem tökéletesen rendbe jön. Csak légy türelemmel! Ismerlek!

– Tényleg ennyire kellett ennek fájni, te kétbalkezes marha? – förmedt rá a lány. – Remélem, pestisben döglesz meg! Te is, meg a szajha anyád is!

– Vigyétek be – mondta Antonio mosolyogva. – Ugo, te menj csak vele! Gondoskodj róla, hogy pihenjen!

Négy nő fogta meg a gyékény egy-egy sarkát, és átcipelték a továbbra is káromkodó Rosát az egyik földszinti ajtón. Antonio utánuk nézett, aztán Ezióhoz fordult.

– Köszönöm – mondta. – Nagyon szeretem ezt a kis szukát. Ha elveszítettem volna...

Ezio megvonta a vállát.

– Mindig is gyengéim voltak a bajba jutott hölgyek.

– Örülök, hogy Rosa nem hallotta, most mit mondtál, Ezio Auditore! De a híred úgylis megelőz...

– Nem is hallottam, hogy Ugo elárulta volna neked a nevemet – jegyezte meg Ezio hirtelen gyanakodva.

– Nem is árulta el. De mindent tudunk a Firenzében és San Gimignano-ban végzett tevékenységről. Szép munka, még ha nem is valami kifinomult...

– Kik vagytok ti?

Antonio széttárta a karját.

– Isten hozott a Velencei Hivatásos Tolvajok és Kurvapecérek Céhében – mondta. – Jómagam Antonio de Magianis vagyok, *amministratore*¹. – Gunyorosan meghajolt. – De természetesen csak a gazdagoktól lopunk, a zsákmányt szétosztjuk a szegények közt, és a kurváink is jobb szeretik, ha kurtizánnak hívják őket.

¹ ügyvivő

– Azt is tudod, miért jöttem?

Antonio elmosolyodott.

– Van róla némi elképzelésem, még ha ezt nem is osztanám meg egyetlen alkalmazottammal sem. Gyere! Menjünk fel a dolgozószobámba, és beszélgessünk egy keveset!

A helyiség annyira Mario bácsikája dolgozószobájára emlékeztette Eziót, hogy egy pillanatra szinte megszédült. Nem tudta, pontosan mire számított, de egy könyvekkel teli szobát talált; drága, igényes kötésű könyvekkel teli szobát, pompás török szőnyeget, diófa bútorokat, ezüstözött csecsebecséket és gyertyatartókat.

A helyiséget a közepén álló asztal uralta: a Palazzo Seta és a palota közvetlen környékének nagyméretű makettje trónolt rajta. Megszámlálhatatlanul sok kis fabábú állt az építmény körül és magában az épületben. Antonio intett Ezióknak, hogy üljön le az egyik székre, majd elbélődött egy kényelmesnek tűnő kis tűzhely mellett az egyik sarokban. Különleges, vonzó, de ismeretlen illat töltötte be a levegőt.

– Megkínálhatlak valamivel? – kérdezte Antonio. Annyira emlékeztette Eziót Mario bácsira, hogy az már zavarbaejtő volt. – *Biscotti? Un caffè?*¹

– Elnézést... egy micsodát?

– Egy kávé – húzta ki magát Antonio. – Érdekes főzet, egy török kereskedő mutatta meg nekem. Kóstold csak meg – ezzel Ezio kezébe nyomott egy parányi, hófehér porceláncsészét. Forró, fekete ital gőzölgött benne: innen áradt az a különös illat.

Ezio megkóstolta. Megégette az ajkát, de nem volt olyan rossz, és ezt meg is jegyezte, bár némi gondolkodás után hozzátette.

– Egy kis tejszínnel és cukorral még jobb lenne!

– Annál jobban el sem lehetne rontani – csattant fel Antonio némileg sértetten. Ettől persze még elkortyolgatták a kávéjukat, és Ezio nemsokára érezte, hogy valamiféle ideges zsibongás keríti hatalmába. Még sosem érzett ilyet. Be kell számolnia erről az italtól Leonardónak, amikor legközelebb találkoznak! Ekkor Antonio rábökött a Palazzo Seta makettjére.

– Ezeket az állásokat vettük volna fel arra az esetre, ha Rosának

¹ Kekszet? Egy kávé?

sikerül bejutnia, és kinyitja nekünk a kiskapukat. Sajnos mint tudod, észrevették, meglőtték, és kénytelenek voltunk visszavonulni. Most újra össze kell szednünk magunkat, s addig Emiliónak lesz ideje még jobban megerősítenie a védelmét. Ami még ennél is rosszabb: rengeteg pénzembe került ez a művelet. Az utolsó garasomat is elköltöttem.

– Emilio biztos térdig jár a pénzben – mondta Ezio.

– Miért nem támadod meg újra, és veszed el tőle?

– Nem hallottad, mit mondtam? A forrásaink kiapadóban, Emilio pedig résen! A meglepetés ereje nélkül sosem győzhetjük le... Ráadásul van két nagyhatalmú unokatestvére is, Marco és Agostino, bár azt hiszem, legalább Agostino derék ember. Ami pedig Mocenigót illeti, a dózse jó ember, de nem ebben a világban él, és az üzleti ügyeket másokra hagyja... akiket pedig Emilio réges-rég megvett. – Antonio keményen Ezio szemébe nézett. – Újra meg kell töltenünk a pénzes ládáinkat. Azt hiszem, tudnál nekünk segíteni. Ha így teszel, azzal bebizonyítod, hogy olyan szövetséges vagy, akit érdemes támogatnunk. Képes vagy ilyen küldetésekre, Tejszín-és-cukor uraság?

Ezio elmosolyodott.

– Állok elébe – mondta.

14.

Sokáig tartott a megbeszélés a tolvajcéh szkeptikus főkincstárnokával, és meglehetősen kényelmetlenre sikeredett, de Ezio végül csak élhetett a Paolától tanultakkal, és tartotta a lépést a velencei szarkák legjavával – már ami a zsebmetszést illette. Örömmel rabolt el annyit az Emilióval szövethető, dúsgazdag velenceiektől, amennyit csak lehetett. Pár hónappal később a tolvajokkal – akik tiszteletbeli céhtaggá fogadták – megszerezték azt a kétezer dukátot, amire Antoniónak szüksége volt, hogy újra felvesse a harcot Emilióval. Sajnos ennek nagy ára volt. A céh jó néhány tagját elfogták és letartóztatták a Barbarigo-örök. Hiába szerezték meg a pénzt a tolvajok, ha közben elfogytak az embereik.

Ekkor Emilio Barbarigo gögijében hibát követett el. Példát akart statuálni az elfogott tolvajokkal, és szűkös vaskalickákban mutogatta őket az uralma alá hajtott negyed különböző pontjain. Ha a palotája börtönében tartja fogva, Isten sem lett volna képes kiszabadítani a rabokat, de Emilio szeretett dicsekedni velük. Nem kaptak sem enni, sem inni, és az örök botokkal piszkálták őket, ahányszor csak elaludtak volna: Barbarigo a polgárok szeme láttára akarta halálra éheztetni foglyait.

– Nem bírni ki hat napot sem étel, nemhogy víz nélkül – mondta Ugo Ezióknak.

– Antoniónak mi erről a véleménye?

– Hogy neked kell megtervezned, hogyan szabadítsuk ki őket.

Vajon hányszor kell még bebizonyítanom ennek a fickónak, hogy hű szövetségese vagyok, gondolta Ezio, mielőtt ráébredt volna, hogy Antonio már megbízik benne – olyannyira, hogy a tolvajherceg rábízta ezt a létfontosságú küldetést. Nem volt vesztegetni való ideje.

Ezio és Ugo titokban alaposan tanulmányozta az őrség szokásait. Úgy tűnt, hogy az örök egy csoportja folyamatosan járt egyik kettőtől a másikig. Bár mindegyik ketrecet állandóan körbevették a kíváncsiskodó bugrisok, aldk közül bárki lehetett volna Barbarigo-kém, Ezio és Ugo úgy döntött, vállalja a kockázatot. Az éjszakai őrség alatt, amikor jóval kevesebb bámészkodóra kellett számítani,

elosontak az első ketrechez, amikor az örök továbbindultak a másodikhoz. Amint a felvigyázók eltűntek, és kiérték a látó- és hallótávból, Ezióék sikeresen kinyitották a zárat. Felemelő élmény volt, ahogy a nézelődők többsége erre ujjongásbán tört ki, bár tudták, hogy ezeket mit sem érdekli, ki győz, csak az számít, hogy szórakozzanak. A bámészkodók közül néhányan a második, sőt a harmadik ketrecig is elkísérték őket. Összesen huszonnégy férfit és nőt szabadítottak ki aznap éjjel, és a többségük már két és fél nap után is rettenetes állapotban volt. Legalább nem voltak egyenként megbilincselve. Ezio azonnal egy kúthoz vezette őket: Velencében szinte minden téren volt kút, és minden sarkon volt egy tér, így a kiszabadított foglyok vízhez jutottak – most ez volt a legfontosabb.

A gyertyagyújtástól kakaskukorékolásig tartó küldetés végén Ugo és a frissen megmentett tolvajok mélységes tisztelettel néztek Ezióra.

– Az, hogy megmentetted a fivéreimet és a nővéreimet, nem csupán jótékony cselekedet volt – mondta Ugo –, társaink sokat segítenek majd nekünk az elkövetkezendő hetekben. Ezzel – hangja komolyabbra váltott – a céh örökre adósod lett!

Amikor a csapat visszaért a főhadiszállására, Antonio megölelte Eziót, de az arcán nem látszott öröm.

– Rosa hogy van? – kérdezte Ezio.

– Jobban, de a sérülése súlyosabb volt, mint elsőre véltem, és már futna, de még járni sem tud.

– Jellemző.

– Az hát – válaszolta Antonio, aztán elhallgatott. – Látni akar téged.

– Megtisztelő!

– Miért lenne az? Te vagy a nap hőse!

Pár nap múlva Eziót hívták Antonio dolgozószobájába. A tolvajcéh vezére épp a Palazzo Séta modelljét tanulmányozta. A kis fabábukat ismét elrendezte az épület körül, és nagy halom számításokkal és jegyzetekkel telerótt papír hevert mellette az asztalon.

– Ó, Ezio!

– Signore...

– Épp most tértem vissza egy kis portyáról az ellenséges területen.

Sikerült felszabadítanunk háromcsónaknyi fegyverszállítmányt, amelyet a mi drága Emiliónk kis palotájába küldtek volna. Arra gondoltam, rendezhetnénk egy álarcosbált; felöltözhethetnénk Barbarigo- íjászoknak!

– Pompás! így feltűnés nélkül bejuthatunk az erődbe! Mikor kezdünk neki?

Antonio felemelte a kezét.

– Ne olyan hevesen, drágaságom! Van itt egy kis gond, és szeretném kikérni a tanácsodat.

– Megtisztelsz.

– Nem, csak sokra tartom a véleményedet. Az a helyzet, hogy megbízható forrásból úgy értesültem, néhány emberemet megkörnyékezte Emilio, és most neki kémkednek. – Elhallgatott. – Nem csaphatunk le rá, amíg nem intéztük el az árulókat! Tudom, hogy benned megbízhatom, és a te arcod még sokan nem ismerik a céhben. Ha adnék néhány támpontot, hogy nagyjából hol keresd ezeket az árulókat, el tudnál bánni velük? Magaddal viheted Ugót, hogy biztosítson, és ha szükséged van egy kisebb csapatra, kapsz további embereket!

– Messer Antonio, Emilio bukása nekem éppolyan fontos, mint neked! Kezet rá!

Antonio elmosolyodott.

– Ezt a választ vártam tőled!

Odaintette Eziót az ablak mellett felállított térképasztalhoz.

– Itt a város térképe. Az embereim, akik elárultak, hű kémeim szerint itt szoktak találkozni, ebben a fogadóban. II Vecchio Specchio a neve. Itt lépnek kapcsolatba Emilio ügynökeivel, itt cserélnek információt, itt kapják meg a parancsaikat.

– Hányan vannak?

– Öten.

– És mitévő legyek velük?

Antonio értetlenül nézett rá.

– Öld meg őket, drága barátom!

Ezio másnap alkonyaira hívta össze a gondosan kiválogatott kis csapatot. Alaposan kitervelte a dolgot. Mindannyian Barbarigo-egyenruhát húztak, amiket az Antonio elrabolta csónakokból

szereztek. Ezio Antoniótól hallotta, hogy Emilio a lopott rakományról úgy tudja, a tengerbe veszett, így hát semmi oka nem volt gyanakodni. Ugóval és négy másik emberével sötétedés után mentek le a Vecchio Specchióba. Barbarigo-kocsma volt, de ilyen későn már alig maréknyi vendég ivott odalenn a köpönyegforgatókon és Barbarigo kapcsolattartóin kívül. Nem nagyon érdekelte őket, hogy egy csapat Barbarigo-katona bukkant fel, és csak akkor figyeltek fel a jövevényekre, amikor azok már körbevették őket. Ugo hátravetette csuklyáját, és megmutatta az arcát a taverna félhomályában. Az összeesküvők ábrázatán döbbenet és rettegés sötétlett; felpattantak volna, de Ezio megmarkolta a legközelebb ülő vállát, aztán a már kieresztett kódex-pengéje kíméletlen hatékonyságával szemközt dőfte. Ugo és a társai követték a példáját, és végeztek áruló testvéreikkel.

Mindeközben Rosa lassan, bár egyre türelmetlenebbül gyógyulgatott. Már a saját lábán járt, de még botra támaszkodva, és sebesült lábát továbbra is vastag kötés borította. Ezio önkéntelenül is mentegetőzött magában

Cristina Calfucci előtt, de ettől még minden ráérő idejét a lány társaságában töltötte.

– Salute, Rosa – mondta egy nap –, hogy vagy? Látom, szépen gyógyul a lábad!

Rosa megvonta a vállát.

– Egy örökkévalóságba telik, de csak vége lesz! És te hogy vagy? Hogy tetszik a mi kis városunk?

– Pompás hely. Csak azt nem értem, hogy tudjátok elviselni a csatornaszagot!

– Már megszoktuk. Ki nem állhatnánk Firenze porát és mocskát...

– Elhallgatott. – Ezúttal miért kerestél meg?

Ezio elmosolyodott.

– Azért is, amire gondolsz, de másért is. – Habozott.

– Abban reménykedtem, hogy meg tudsz tanítani úgy mászni, ahogy te.

A lány megveregette a lábát.

– Az már a múlté – mondta –, de ha türelmetlen vagy, Franco barátom kis híján olyan ügyes, mint én voltam...

– Megemelte a hangját. – *Franco!*

Nyurga, sötét hajú kölyök bukkant fel azonnal az ajtóban, és Ezio riadt szégyenkezéssel tapasztalta, hogy hirtelen olyan féltékeny lesz, hogy az még Rosának is feltűnik. A lány elmosolyodott.

– Ne aggódj, *tesoro*¹, a fiúkat szereti! De ettől még kemény legény... Franco! Szeretném, ha megmutatnád Eziónak pár trükkünket! – Kinézett az ablakon. A szemközti lakatlan épület falán bőrpántokkal összefogott faállványzat futott fel. Rosa rábökött. – Elsőnek arra vidd fel!

Ezio a délelőtti fennmaradó részét azzal töltötte, hogy Franco után mászott Rosa szigorú útmutatása alapján.

A végére kis híján olyan gyorsan és ügyesen kapaszkodott fel a szédítő magasba, mint oktatója, és azt is megtanulta, hogyan ugorjon fel egyik kapaszkodótól a másikig, bár sejtette, hogy sosem lesz olyan kiváló, mint Rosa.

– Ne egyél sokat ebédre – mondta végül Rosa dicséret helyett –, még nem végeztünk mára!

Délután, a szieszta ideje alatt kivitte a masszív, vörös téglás Frari templom terére. Végigmérték mind a ketten az épületet.

– Erre mássz fel – mondta Rosa –, egész a legtetejéig! És azt akarom, hogy visszaérj elé, mielőtt háromszázig számoltam volna!

Ezio izzadt és küzdött, szinte beleszédült az erőfeszítésbe.

– Négy százharminckilenc – jelentette ki Rosa, amikor ismét előtte állt. – Újra!

Az ötödik próbálkozás végén az agyonizzadt, kimerült Ezio úgy érezte, csak egyetlenegy dologra vágyik már életében, mégpedig hogy beverje Rosa képét, de ez az álmkép szertefoszlott, amikor meglátta a lány mosolyát.

– Kétszázkilencvenhárom. Éppen, de megfelelsz!

A körük gyűlt, kisebb tömeg tapsolni kezdett.

¹ kicsém

15.

Az ezt követő hónapok során a tolvajcéh újraszerveződött és újra felszerelkezett. Egy reggel aztán azzal érkezett Ugo Ezio szállására, hogy találkozóra várják. Ezio egy zsákba süllyesztette kódex-fegyvereit, és elballagott Ugóval a főhadiszállásra. Antonio túlradó lelkesedéssel fogadta őket: újra a Palazzo Seta modellje körül tologatta a kis fabábukat. Ezio kezdte úgy érezni, hogy egy megszállottal van dolga. Rosa, Franco és a céh két-három másik rangidős tagja már ott várta őket.

– Ó, Ezio! – mosolyodott el Antonio. – Nemrégiben elért sikereidnek hála készen állunk az ellentámadásra. A célpont Emilio raktárépülete, a palazzótól nem messze. A következő a terv. Figyelj – megveregette a makettet, és a raktárépület körül őrködő, parányi kék fakatonák sorára mutatott -, ezek itt Emilio íjászhai. Ők jelentik a legnagyobb veszélyt ránk nézve. Az éj leple alatt fel akarlak küldeni téged és még pár embert a raktárral szomszédos épületek tetejére. Tudom, hogy Rosa kiképzésének hála készen állsz erre a feladatra. Megtámadjátok az íjászokat, és elintézték őket. Csendben. Miközben ti ezzel vagytok elfoglalva, az embereink a lopott Barbarigo-egyenruhákban megindulnak a környező sikátorokból, és felveszik a helyüket!

Ezio a raktár falain belülre állított vörös bábukra mutatott.

– És a benn őrködőkkel mi lesz?

– Amikor végeztetek az íjászokkal, itt gyülekezünk – mutatott rá Antonio arra a közeli térre, amelyről Ezio csak annyit tudott, hogy ott van Leonardo új műterme, és hirtelen eszébe jutott, hogy vajon a barátja hogy halad a megbízásaival -, és megbeszéljük a következő lépést!

– Mikor vágunk bele? – kérdezte Ezio.

– Ma este!

– Kiváló! Hadd vigyek magammal pár jó embert! Ugo, Franco, velem jönnétek? – Mind a ketten vigyorogva bólintottak. – Elintézzük az íjászokat, és találkozunk veled, ahogy mondtad!

– Ha a mi embereink beállnak az íjászaik helyére, semmit sem

fognak sejteni!

– Mi lesz a következő lépés?

– Amint elfoglaltuk a raktárépületet, megtámadjuk magát a palotát is. De ne feledd! Légy óvatos! Nem szabad bármit is megneszelnünk!

– Antonio elvigyorodott, aztán köpött egyet. – Sok szerencsét, barátom... *Bocca al lupo!*¹ – Megveregette Ezio vállát.

– *Crepi il lupo*² – válaszolta Ezio, és ő is kiköpött.

Aznap éjjel gond nélkül lezajlott a hadművelet. A Barbarigo-öröknek arra sem volt idejük, hogy feleszméljenek, és Antonio emberei olyan könnyedén elfoglalták a helyüket, hogy a raktárban örökös csendben és különösebb ellenállás nélkül elhullottak a tolvajok inváziója előtt: észre sem vették, hogy kinti bajtársaikat semlegesítették.

Antonio ezek után meg akarta támadni a palotát, de Ezio ragaszkodott hozzá, hogy előbb ő maga osonjon be, és felderítse a helyzetet. Rosa mostanra már majdnem teljesen felgyógyult, Antonio és Bianca gondos ápolásának hála, és majdnem olyan jól mászott és ugrott, mintha makkegészséges lett volna – természetesen Ezióval akart menni, de Antonio a lány legnagyobb felháborodására megtiltotta ezt. Ezio agyán átvillant, hogy Antonio ezek szerint mégiscsak kisebb veszteségnek tartaná, ha ő veszne oda, mintha Rosa, de aztán elhessegette a gondolatot, és felkészült a behatolásra. A baljára felcsatolta a kódex-karvédőt a dupla törrel, a jobbára pedig az eredeti rugós pengét. Sokat kellett másznia roppant nehéz terepen, és nem akart fölösleges kockázatot vállalni a mérgezett törrel: az minden körülmények között halálos fegyver volt, és Ezio próbálta elkerülni az olyan helyzeteket, ahol saját magát érthette volna végzetes baleset.

Az arcába húzta csuklyáját, és a Rosától és Francótól tanult, új, ugrálós technikával villámgyorsan felszökkent a palazzo külső falán. Hangtalan volt, mint az árnyék, és még annál is kevésbé feltűnő. Hamar felért a tetőre, és letekintett a kertbe. Két férfit vett észre, mély beszélgetésbe merültek. Egy oldalkapuhoz tartottak, amely a palazzo hátát megkerülő, keskeny kis magáncsatornára nyílt. Ezio a

¹ Szerencsés vadászatot!

² Dögöljön meg az a farkas!

tetőn követte őket, és látta, hogy a kis kikötőben egy gondola várakozik. A két gondolás feketében volt, a lámpásokat elernyőzték. Ezio olyan könnyedén és magabiztosan mászott le a falon, mint egy gekkó: lesiklott, és megbújt egy fa ágai között, hogy hallja, miről beszél a két férfi. Az egyikük Emilio Barbarigo volt, a másikban Ezio viszont döbbenten ismerte fel Carlo Grimaldit, Mocenigo dózse egyik csatlósát! Emilio titkára kísérte őket: a szürkébe öltözött, vézna emberke vastag olvasószemüvege minduntalan lecsúszott az orráról.

– Össeomlóban a kis kártyavárad, Emilio! – mondta épp Grimaldi.

– Csak egy kis visszaesés, semmi több! A velem szembeszálló kereskedők és az a ganéj Antonio de Magianis nemsokára láncba verve vagy holtan hever valahol – vagy egy török gálya evezőpadján gürcölnek!

– Az *orgyilkosról* beszélek. Sejtheted, hogy itt van! Ettől bízta el magát annyira Antonio! Te is tudod, hogy mindannyiunkat kiraboltak vagy megloptak, az őreinket bolonddá tették, és örülök, ha azt el tudom érni, hogy a dózse ebbe ne üsse bele az orrát!

– Az orgyilkos? Itt lenne?

– Emilio, te agyalágyult! Ha a Mester tudná, milyen ostoba vagy, rég halott lennél! Jól tudod, mekkora kárt okozott az ügyünknek Firenzében és San Gimignano-ban!

Emilio ökölbe szorította a jobbját.

– Szétmorzsolom azt a mocskos poloskát!

– Az biztos, hogy a véredet szívja! Lehet, hogy most is itt van, és hallja, mit beszélünk...

– Ugyan már, Carlo, legközelebb azzal jössz, hogy hiszel a kísértetekben!

Grimaldi ránézett.

– A gőg ostobává tett, Emilio! Nem látod át teljesen a helyzetet. Nagy hal vagy egy kis pocsolyában.

Emilio megragadta a tunikáját, és dühösen magához rántotta.

– Velence az enyém lesz, Grimaldi! Én szállítottam a fegyvereket Firenzébe! Nem az én hibám, hogy az az idióta Jacopo nem bölcsen használta fel őket! És meg ne próbálj befeketíteni a Mester előtt! Ha akarnék, mesélhetnék neki rólad olyasmiket, amiket te...

– Fölösleges ezzel fárasztanod! Most mennem kell. Ne feledd! A találkozó tíz nap múlva lesz San Stefanónál, Fiorella mellett!

– Nem felejttem el – morogta Emilio keserűen. – A Mester akkor majd megtudja, mit...

– A Mester beszél, te pedig hallgatni fogsz – vágott vissza Grimaldi. – Majd akkor találkozunk!

Ezio szeme láttára belépett az elsötétített gondolába, és a csónak belesiklott az éjbe.

– *Cazzo*¹ – mormolta Emilio a titkárának, és nézte, ahogy a gondola a Grand Canal felé suhan. – És ha igaza van? Ha az az átkozott Ezio Auditore *itt* van?

– Egy pillanatra mogorván elmerengett. – Jól van, hívasd ide a csónakosokat most rögtön! Ha kell, ébreszd fel a mocskokat! Azt akarom, hogy azonnal pakolják be a ládákat, és hogy a csónak fél óra múlva készen álljon! Ha Grimaldi igazat beszél, legalább a találkozóig bujkálnom kell! A Mester majd kiötli, hogyan számolhatunk le az orgyilkossal!

– Biztos Antonio de Magianisszal dolgozik – vetette közbe a titkára.

– Azt én is tudom, te barom! – sziszegte Emilio. – Most gyere, segíts bepakolni az iratokat, amelyekről Grimaldi érkezte előtt beszéltünk!

Visszamentek a palotába, és Ezio követte őket; éppúgy nem lehetett látni vagy hallani, mint a hazajáró lelkeket. Beolvadt az árnyékok közé, és a lába sem dobbant nagyobb, mint egy macskáé. Tudta, hogy Antonio nem támadja meg a palotát, amíg nem kap jelet, és először fel akarta deríteni, miben sántikálhat Emilio. Miféle iratokról beszélhettek?

– Miért nem hallgatnak az emberek a józan észre? – panaszkodott épp Emilio a titkárának, miközben Ezio követte őket. – Ez a sok szabadság csak még több bűnözéshez vezet! Gondoskodnunk kell róla, hogy az állam ellenőrizze az emberek életének minden aspektusát, ugyanakkor szabad kezét kell adnunk a bankároknak és a magántőkének. Csak így virágozhat a társadalom! És ha ehhez el kell hallgattatni a tiltakozókat, hát ez a haladás ára. Az orgyilkosok egy

¹ barom

letűnt kor maradványai. Nem képesek felfogni, hogy az állam számít, nem az egyén!

– Megrázta a fejét. – Épp, mint Giovanni Auditore, aki ráadásul maga is bankár volt! Azt hitte volna az ember, hogy szorult belé egy kis józanság!

Ezio élesen felszisszent apja nevének hallatán, de tovább üldözte zsákmányát. Emilio és a titkára a férfi dolgozószobájába értek, papírokat rendezgettek, elpakolták őket, aztán visszatértek a kerten át a kis kikötőbe, ahol egy nagyobbfajta gondola várt gazdájára.

Emilio elvette az iratokkal teli táskát a titkárától, és még odavakkantott egy utolsó parancsot.

– Küldess utánam néhány váltás ruhát! Tudod a címet!

A titkár meghajolt és eltűnt. Senki más nem volt a környéken. A gondolasok indulásra készen álltak a csónak két végében.

Ezio a gondolába vetette magát a rejtékhelyéről. A csónak ijesztően megbillent. Két kurta könyökmozdulattal a vízbe lökte a gondolasokat, aztán megragadta Emilio torkát.

– Őrség! Őrség! – gurgulázta Emilio, és az övéen lógó tőr után kapott. Ezio épp akkor markolt rá a csuklójára, amikor gyomron szúrta volna a velencei.

– Lassan a testtel! – mordult rá.

– Orgyilkos! Te! – hörögte Emilio.

– Igen.

– Megöltem az ellenséged!

– Ettől még nem lettünk barátok.

– Semmit sem old meg, ha végzel velem, Ezio!

– De azt hiszem, Velencét azért megszabadítja egy mohó kis poloskától – mondta Ezio, és kiengedte a rugós pengét. – Requiescat in pace. – Könnyedén Emilio lapockái közé eresztette a halálos acélt; a vég csendben és gyorsan érte utol ellenfelét. Ezio olyan hozzáértően és szenvtelenül ölt, hogy azzal csak a rideg, acélos elszántság vehette fel a versenyt, amellyel a kötelességet teljesítette.

A gondola egyik oldalába hengergette Emilio holttestét, és nekiállt átlapozni a táskában lévő paksamétát. Sok olyasmi van itt, ami Antoniót nagyon érdekelné, gondolta, ahogy sietve átfutotta a papírokat. Arra nem volt ideje, hogy alaposan megvizsgálja őket, de

az egyik pergamen azonnal felkeltette az érdeklődését – feltekert, lepecsételt borjúbőr lap... csak a kódex egy újabb oldala lehet!

Épp feltörte volna a pecsétet, amikor egy nyílvevő surrant át a levegőn, és a lába közt fűrődött a gondolába. Ezio azonnal felkapta a fejét, lekuporodott, és felnézett arra, amerről a lövés érkezhett. A magasban, a palazzo falán nagy csapat Barbarigo-íjász sorakozott.

Aztán az egyik integetni kezdett, majd akrobatikusan leszökött a magas falról. Egy másodperc múlva már a karjában volt.

– Bocsáss meg, Ezio, csak tréfáltunk! De nem lehetett kihagyni...

– Rosa!

A lány hozzábújt.

– Újra csatasorban, harcra készen! – Ragyogó szemmel nézett rá. – És elfoglaltuk a Palazzo Setát! Kiszabadítottuk az Emilióval dacoló kereskedőket, és most már mi vagyunk a negyed urai! Gyerünk, gyerünk! Antonio ünnepséget tervez, és Emilio borospincéjéről legendákat zengnek!

Telt-múlt az idő, és Velencében béke honolt. Senki sem gyászolta meg Emilio eltűntét, sőt a többség úgy vélte, még mindig életben van. Sokan úgy hitték, csak elutazott, hogy az üzleti ügyeit intézze a nápolyi királyságban. Antonio gondoskodott róla, hogy a Palazzo Seta továbbra is óraműpontossággal működjön, és amíg Velence kereskedelmi érdekei nem szenvedtek csorbát, senkit sem érdekelt, mi lett egy magányos kereskedő sorsa, akkor sem, ha a legbecsvágyóbbak és legsikeresebbek közé tartozott.

Ezio és Rosa közelebb kerültek egymáshoz, de vad versengés volt köztük. Most, hogy a lány meggyógyult, bizonyítani akart, és egy reggel felbukkant Ezio szobájában.

– Figyelj csak, Ezio – mondta –, azt hiszem, kicsit át kéne mozgatnod magad! Látni akarom, hogy még mindig olyan jó vagy-e, mint amikor Franco meg én kiképeztünk! Mit szólnál egy versenyhez?

– Egy versenyhez?

– Igen!

– Hol és mikor?

– Innen a Punta della Doganáig! Most azonnal! – Ezzel már ki is

vetette magát az ablakon, mielőtt Ezio bármit tehetett volna. Nézte, ahogy a lány átszökell a vörös tetőkön, és szinte keresztültáncol az épületeket elválasztó kanálisokon. Ledobta a tunikáját, és utánaszáguldott.

Végül fej fej mellett értek ki a Dorsoduro nyelvének csücskén emelkedő faépület tetejére. Lenéztek a Szent Márk-csatornára és a lagúnára. A víztükör túloldalán a San Giorgio Maggiore kolostor alacsony épületcsoportja sötétlett, szemközt pedig a Palazzo Ducale ragyogó, rózsaszín kőépítménye.

– Úgy látom, én nyertem – mondta Ezio.

Rosa összevonta a szemöldökét.

– Ugyan már! És különben is, ezzel az egy mondattal bebizonyítottad, hogy nem vagy úriember, és nem vagy velencei! De mit várjon az ember egy firenzeitől? – Félrebillentette a fejét. – Amúgy is hazudsz. *Én nyertem!*

Ezio megvonta a vállát, és elmosolyodott.

– Ahogy kívánod, *carissima*¹!

– És a győztesnek jár a jutalom – mondta a lány. Magához húzta Eziót, és szenvedélyesen szájon csókolta. A teste most lágy volt, forró és végtelenül odaadó.

¹ drágám

16.

Bár Emilio Barbarigo nem tudott elmenni a Campo San Stefanóra tervezett találkozóra, Ezióknak esze ágában sem volt kihagyni. Hajnalban kiment a már ilyenkor is forgalmas térre. Az 1485. év a vége felé járt, és ragyogó napsütéssel virradt a reggel. A templomosok elleni harc kíméletlen volt és hosszú. Ezio kezdte úgy érezni, hogy akárcsak az apjának és a nagybátyjának, neki is e% a harc lesz az élete.

A csuklyáját az arcába húzta, beolvadt a tömegbe, de a közelben maradt, amikor érkezni látta Carlo Grimaldit. Egy másik férfi is volt vele: a fickó bozontos, vörös üstöké és szakálla borzalmasan nézett ki sápadt, kékes bőrével. Az állami inkvizítorok vörös köntösét viselte. Ezio tudta, hogy Silvio Barbarigo az, Emilio unokatestvére, akit csak „Il Rosso”, a Vörös néven emlegettek. Igencsak rosszkedvűnek tűnt.

– Emilio hol van? – kérdezte türelmetlenül.

Grimaldi megvonta a vállát.

– Szóltam neki, hogy legyen itt...

– Te magad szóltál neki? Személyesen?

– Igen – vágott vissza Grimaldi –, én magam! Személyesen! Kicsit aggaszt, hogy nem bízol bennem!

– Engem is – morogta Silvio. Grimaldi a fogát csikorgatta, ezzel mit sem törődve Silvio elgondolkodva körülnézett. – Mindegy, talán majd a többiekkel jön! Addig járjunk egyet!

Körbesétáltak a jókora, négyszögletes téren. Elballagtak a San Vitale templom és a Canal Grande mentén álló paloták mellett az egyik irányban, majd fel a San Stefanóig a másikban, és időről időre megálltak, hogy megbámulják, miféle portékákat pakolnak ki az árusok kora reggel. Ezio követte őket, de nem volt könnyű dolga. Grimaldi idegesen, egyfolytában gyanakodva forgolódott. Ezióknak időnként minden leleményességét össze kellett szednie, hogy hallótávolságán belül maradjon.

– Amíg várakozunk, beszámolhatnál róla, hogy állnak mostanában a dolgok a dózse palotájában – mondta Silvio.

Grimaldi széttárta a karját.

– Megmondom őszintén, nem vagyok könnyű helyzetben. Mocenigo belső köre igen szűk és zárt. Próbáltam lefektetni az alapokat, ahogy kérted, és javasoltam pár dolgot az ügyünk előremozdításának érdekében, de nyilván nem csak én vetélkedek a figyelméért, mert bármilyen öreg, ravasz egy gazember!

Silvio az egyik bódénál kézbe vett egy bonyolultnak tűnő kis üvegfigurát, megvizsgálta, és visszatette.

– Akkor jobban össze kell kapnod magad, Grimaldi! Be kell férköznöd a belső körbe!

– Így is az egyik legközelebbi és legmegbízhatóbb munkatársa vagyok. Évekbe telt, hogy ide jussak. Eveken át terveztem türelmesen, éveken át túrtam el a megaláztatásokat!

– Igen, igen – mondta Silvio türelmetlenül –, de mit tudsz felmutatni eddig?

– Nehezebb feladat, mint hittem.

– És miért nehezebb?

Grimaldi tehetetlenül intett egyet.

– Nem is tudom. Minden tőlem telhetőt megteszek az államért, keményen dolgozom. Viszont az igazság az, hogy Mocenigo egyszerűen nem kedvel.

– Nem is értem, ez miért lehet – jegyezte meg Silvio hidegen.

Grimaldi túlságosan is belemerült a sérelmeibe ahhoz, hogy észrevegye ezt a kis oldalvágást.

– Nem tehetek róla! Próbálok mindenben annak a mocsoknak a kedvében járni! Kitalálom, mire vágyik a leginkább, és megszerzem neki; a legfinomabb szárd lekvárokat hozatom, a legújabb milánói divatot...

– Lehet, hogy a dózse egyszerűen nem szereti a talpnyalókat.

– Szerinted én az vagyok?

– Igen. Egy lábtörő, egy hízelkedő, egy talpnyaló...

Grimaldi rámeredt.

– Ne sértegess, inkvizítor! Fogalmad sincs róla, milyen ez! Nem érted, miféle nyomás nehezedik...

– Ó, épp *én* ne érteném a *nyomást*?

– Nem! Fogalmad sincs róla! Lehet, hogy te is állami tisztviselő

vagy, de én két lépésre vagyok a dózsétól minden ébren töltött percében! Szeretnél a helyemben lenni, mert azt hiszed, jobban végeznéd a munkám, de...

– Befejezted?

– Nem! Hallgass meg! Közel állok ahhoz a gazemberhez. Az egész életemet arra tettem fel, hogy ebbe a pozícióba jussak, és én mondom neked, meg tudjuk téríteni

Mocenigót az ügyünknek! – Grimaldi elhallgatott. – Már csak egy kis időre van szükségem.

– Szerintem már így is sokkal több időt kaptál a kelleténél! – Silvio hirtelen elhallgatott, és Ezio látta, hogy felemeli a kezét, hogy magára vonja egy drágán öltözött, idősebb férfi figyelmét. A dús, fehér szakállú férfi testőre akkora termetű fickó volt, hogy olyat Ezio még életében nem látott.

– Jó reggelt, rokon – köszöntötte az újonnan érkezett Silviót. – Grimaldi...

– Üdvözöllek, Marco – válaszolta Silvio. Körbenézett.

– Emilio hol marad? Nem veled jött?

Marco Barbarigo először döbbenten nézett rá, aztán komoran.

– Ó. Ezek szerint nem hallottátok még a híreket!

– Miféle híreket?

– Emilio halott!

– Micsoda? – Silviót szokás szerint idegesítette, hogy idősebb és hatalmasabb unokatestvére jóval tájékozottabb is nála. – Hogyhogy?

– Hadd találjam ki – mondta Grimaldi keserűen. – Az *Assassino*.

Marco élesen ránézett.

– Pontosan. Tegnap késő éjjel húzták ki a tetemét az egyik csatornából, ahol jó néhány napja ázhatott. Azt mondják, kétszer akkorára puffedt, mint amekkora életében volt. Ezért is vetette fel a víz.

– De hol rejtőzhet az az orgyilkos? – kérdezte Grimaldi. – Meg kell találnunk és végeznünk vele, mielőtt még több kárt okozna!

– Bárhol lehet – mondta Marco. – Ezért is viszem magammal mindenhová Dantét! Nélküle nem érezném biztonságban magam. – Elakadt a szava. – Hiszen akár most is itt lehet velünk a tömegben... ki tudja?!

– Akkor gyorsan kell cselekednünk – mondta Silvio.

– Igazad van – válaszolta Marco.

– De Marco, olyan közel vagyok a célhoz! Érzem! Csak pár napot kérek!

– Nem, Carlo, épp elég időd volt már! Nincs időnk tétlenül várakozni! Ha Mocenigo nem áll mellénk, el kell takarítanunk, és a mieink közül kell valakit a helyébe ültetnünk, és mindezt el kell intéznünk még ezen a héten!

Az óriási termetű testőr, Dante tekintete szüntelenül a tömeget pásztázta, amióta csak Marco Barbarigóval megérkeztek. Most megszólalt.

– Mennünk kéne, signori!

– Igen – helyeselt Marco is -, és a Mester is vár már ránk! Gyérünk!

Ezio árnyékként suhant a tömegben, az árusok között

– próbált hallótávolságon belül maradni, ahogy az ellenségei átvágtak a téren, és megindultak egy utcán a Szent Márk tér felé.

– Vajon a Mester helyeselni fogja az új stratégiát? – kérdezte Silvio.

– Bolond lenne, ha nem tenné!

– Igazad van, nincs más választásunk – bólogatott Silvio, aztán Grimaldira nézett. – Ami téged meglehetősen feleslegessé tett – jegyezte meg kellemetlenkedve.

– Ezt a Mesternek kell eldöntenie – vágott vissza Grimaldi. – Mint ahogy azt is ő dönti majd el, kit ültet Mocenigo helyére – téged vagy az unokatestvéredet, Marcót. És ebben én adhatom neki a legmegbízhatóbb tanácsot!

– Nem hiszem, hogy lenne miről dönteni – mondta Marco. – Nyilván mindenkinek egyértelmű, ki lesz az új dózse!

– Egyetértek – jegyezte meg Silvio idegesen. – Nyilván arra esik majd a választás, aki megszervezte ezt az egészet, és aki kitalálta, miként menthetnénk meg a várost!

Marco rögtön visszavágott.

– Én lennék az utolsó, aki alábecsülné a taktikai érzék fontosságát, kedves Silvión, de végül úgyis bölcsességre van szükség az uralkodáshoz. Ebben ne is kételkedj.

– Uraim, kérem – mondta Grimaldi. – A Mester ugyan nyújthat útmutatást a Negyvenegyek Tanácsának, amikor összeülnek, hogy megválasszák az új dózsét, de nem dönthet helyettük. Ráadásul az is elképzelhető, hogy a Mester nem közületek választ...

– Csak nem arra gondolsz, hogy rád voksolna? – kérdezte Silvio hitetlenkedve, míg Marco csak megvetően felnevetett.

– Miért is ne tenné? Én dolgoztam a legkeményebben az ügyön!

– Signori, kérem, haladjunk – vetette közbe Dante.

– Mindhárman nagyobb biztonságban lesznek, ha fedél alatt vagyunk!

– Persze, persze – bólintott Marco, és meggyorsította lépteit. A többiek is követték a példáját.

– Jó a testőröd, ez a Dante – mondta Silvio. – Mennyit fizettél érte?

– Kevesebbet, mint amit ér – válaszolta Marco. – Hűséges és megbízható; kétszer is megmentette az életemet! Viszont szószátyársággal nem vádolhatom.

– Ki akar fecserészni a testőrével?

– Itt is vagyunk – mondta Grimaldi, ahogy megérkeztek a Campo Santa Maria di Zobenigo közelében álló egyik épület diszkrét oldalajtájához. Ezio biztos távot tartott tőlük, tisztában volt vele, hogy Dante árgus szemmel figyel minden gyanús jelet. Épp időben fordult be a sarkon ahhoz, hogy lássa, ahogy bemennek. Körbenézett, ellenőrizte, hogy tiszta-e a levegő, felmászott az épület falán, és meglapult az ajtó fölötti erkélyen. Az erkélyre nyíló szoba ablakai tárva-nyitva álltak, és odabenn, a papírokkal megrakott refektórium asztal mögött, egy súlyos tölgyfa karosszékben, bíborszín bársonyban terpeszkedett a Spanyol. Ezio beleolvadt az árnyékokba, és várt; készen állt végighallgatni az ellenségeit.

Rodrigo Borgia pokoli rossz hangulatban volt. Az orgyilkos már így is jó néhány fontos vállalkozását megghiúsította, és ahányszor csak végezni akart vele, elmenekült. Most itt volt Velencében, és megölte a bíboros egyik fő helyi szövetségesét. Ráadásul ha ez még nem lett volna elég, Rodrigo a találkozó első tizenöt percét azzal tölthette, hogy a szolgálatában maradt idióták veszekedését hallgatja arról, melyikük akar a következő dózse lenni. Az, hogy ő már

döntött, és lekenyerezte a Negyvenegyek Tanácsának legbefolyásosabb tagjait, láthatóan nem zavarta ezeket a félkegyelműeket. Választása a legöregebb, leghiúbb és legirányíthatóbb bohócra esett.

– Fogjátok be mind a hárman – köpte végül. – .Azt várom el tőletek, hogy fegyelmezetten és rendíthetetlenül munkálkodjatok az ügy érdekében, nem azt, hogy a saját becsvágyatoknak éljete! *így* döntöttem, és *így* is fog történni. Marco Barbarigo lesz a következő dózse, jövő héten választják meg Giovanni Mocenigo halála után, amelyen, minthogy a fickó már hetvenhat éves, senki sem fog meglepődni, ám ennek ellenére természetes halálnak kell tűnnie. Mit gondolsz, Grimaldi, képes vagy ezt elintézni?

Grimaldi szeme a Barbarigo unokatestvérekre villant. Marco még mindig diadalittasan tollászkodott, Silvio pedig igyekezett méltósággal viselni a csalódást. Micsoda bolondok, gondolta. Akár dózse lesz valamelyikük, akár nem, a Mester bábja marad, és a Mester épp most bízta rá a valódi felelősséget. Grimaldi válasz közben megengedte magának, hogy szebb jövőről álmodozzon.

– Természetesen, Mester!

– Mikor vagy hozzá a legközelebb?

Grimaldi elgondolkozott.

– Kiismerem magam a palotában. Mocenigo talán nem kedvel, de teljességgel megbízik bennem, és az idő túlnyomó részében ott vagyok mellette.

– Helyes. Mérgezd meg. Az első adandó alkalommal.

– Vannak előkóstolói.

– Mindenre, ami szent, szerinted én ezt nem tudom? Ti, velenceiek állítólag jók vagytok a mérgezésben. Tegyel valamit az ételébe, miután megkóstoltatta. Vagy keverj valamit abba a szárd lekvárba, amit a hírek szerint úgy kedvel. De találj ki valamit, különben nagyon megjáród!

– Bízd csak rám, *Su Altéval*

Rodrigo Marcóra emelte ingerült tekintetét.

– Jól értem, hogy te tudsz szerezni a célra megfelelő terméket?

Marco önmarcangolóan elmosolyodott.

– Ez inkább az unokatestvérem szakterülete...

– Alighanem sikerül elég *cantarellát* szerezni a célra – mondta Silvio.

– És az micsoda?

– A leghatékonyabb arzénféleség, amit nagyon nehéz kimutatni.

– Helyes! Szerezz belőle!

– Meg kell mondanunk, Mester – mondta Marco -, lenyűgözőnek tartjuk, hogy személyesen ilyen alapos gondját viseled ennek a műveletnek. Nem veszélyes ez számodra?

– Az orgyilkos nem merészel rám támadni. Okos, de az én eszemen sosem jár túl! Akárhogy is, úgy érzem, jobb, ha közvetlenül is nagyobb szerepet vállalok. A Pazzik nagy csalódást okoztak Firenzében. Őszintén remélem, hogy a Barbarigók nem így tesznek!

– Mogorván végigmérte őket.

Silvio felnevetett.

– A Pazzik csak egy rakás amatőr...

– A Pazzik – szakította félbe Rodrigo – egy hatalmas és tiszteletre méltó família voltak, és egyetlen fiatal orgyilkos térdre kényszerítette őket. Ne becsüljétek alá ezt a zavaró ellenfelet, vagy a Barbarigókat is letaszítja!

– Elhallgatott, és várta, hogy eljusson a tudatukig, mit hallottak. – Most pedig menjetek, intézkedjétek! Nem engedhetünk meg magunknak még egy kudarcot!

– És neked mik a terveid, Mester?

– Visszatérek Rómába. Drága az időm!

Rodrigo hirtelen felkelt, és kivonult a szobából. Az erkélyen rejtőző Ezio jól látta, ahogy egymagában kilép a házból, és átvág a téren. Felrebbent egy csapat galamb, ahogy határozottan a móló felé sietett. A többiek nem sokkal később követték, és a térről ki-ki a saját útjára ment. Amikor minden elcsendesedett, Ezio leugrott a macskakőre, és elsietett Antonio főhadiszállása felé.

Amikor odaért, Rosa köszöntötte hosszú, ráérős csókkal.

– Vissza kéne tenned a késed a hüvelyébe – mosolyodott el, ahogy összefonódott a testük.

– Te vagy az, akiért kivontam. És te vagy az is – tette hozzá Ezio sokatmondóan –, akinél a hüvelye van!

A lány kézen fogta.

- Akkor gyere!
- Nem, Rosa, *mi dispiace veramente*¹, most nem lehet!
- Tehát máris rám untál?
- Tudod, hogy nem! De beszélnem kell Antoniával. Fontos.

Rosa felnézett rá, és látta az arcán, hideg, szürkés-kék szemében az elszántságot.

– Rendben. Ez egyszer megbocsátok neked. A dolgozószobájában van. Azt hiszem, hiányzik neki a Palazzo Seta makettje most, hogy végre megszerezte az eredetijét! Gyere!

– Ezio! – mérte végig Antonio, amikor fogadta. – Nem tetszik az arckifejezésed. Valami baj van?

– Bár ne lenne! Épp most fedeztem fel, hogy Carlo Grimaldi és a két Barbarigo unokatestvér, Silvio és Marco egy olyan emberrel szövetkeztek, akit túlzottan is jól ismerek. Az emberek csak a Spanyolnak hívják. Azt tervezik, hogy megölik Mocenigo dózsét, és maguk közül ültetnek valakit a helyére.

– Ez rettenetes hír! Ha a dózse az ő emberük lesz, az egész velencei flotta és kereskedőbirodalom a kezükbe kerül! – Elhallgatott. – És még *rám* mondják, hogy bűnöző vagyok!

– Akkor hát segítesz nekem megállítani őket?

Antonio kezet nyújtott neki.

– A szavamat adom rá, öcsém! És minden emberem segítségét!

– És az asszonyokét is – vetette közbe Rosa.

Ezio elmosolyodott.

– Grazie, amici.²

Antonio elgondolkodva nézett maga elé.

– De Ezio, ezt azért alaposan meg kell tervezni. A Palazzo Dúcaiét olyan szigorúan őrzik, hogy ahhoz képest a Palazzo Seta nyilvános park. És arra nincs időnk, hogy építtessek egy méretarányos makettet, és megtervezhessük...

Ezio felemelte a kezét, és határozottan kijelentette.

– Olyan nincs, hogy valahová ne lehetne behatolni!

Mind a ketten ránéztek, aztán Antonio elnevette magát, Rosa pedig gonoszul elmosolyodott.

¹ Nagyon sajnálom

² Köszönöm barátaim.

– Olyan nincs, hogy valahová ne lehetne behatolni! Nem csoda, hogy imádunk, Ezio!

Késő délután, amikor már kevesebben voltak az utcán, Antonio és Ezio elballagott a dózse palotája felé.

– Az efféle árulás már meg sem lep – magyarázta Antonio menet közben. – Mocenio dózse jó ember, de csoda, hogy ilyen sokáig húzta. Ami engem illet, gyerekkoromban azt tanították nekem, hogy a nemesek igazságosak és kedvesek. Hittem is benne. Bár az apám varga volt, az anyám pedig mosónő, én többre akartam vinni. Keményen tanultam, kitartó voltam, de sosem sikerült betörnöm az uralkodó osztályba. Ha nem oda születél, sosem fogadnak be. Hadd kérdezzem hát meg, Ezio, kik Velence valódi nemesei? A Grimaldihoz, a Marco és Silvio Barbarigóhoz hasonlóak? Nem! Mi vagyunk azok! A tolvajok, a zsoldosok és a szajhák. Mi tartjuk életben ezt a helyet, és mindegyikünknek a kisujjában is több tisztesség van, mint az úgynevezett uraink egész falkájában! Imádjuk Velencét. A többiek viszont csak a meggazdagodás eszközének tartják.

Ezio csendben maradt, mert nehezen tudta elképzelni Antoniót a *cornu ducaléban*¹, bármilyen jó ember is volt. Idővel elértek a Szent Márk térre, és onnan kerültek egyet a rózsaszín palota felé. Látszott, hogy szigorúan őrzik, bár nekik kettőjüknek sikerült felmászniuk a palotával egybeépült katedrális egyik oldalsó falához állított emelvényen. Amikor azonban lenéztek, látták, hogy hiába tudnának átugrani a palota tetejére – amit meg is tettek –, nem juthatnak le az udvarra. Az udvart magas rács védte, csúcsos hegye kifelé és lefelé görbült. Ahogy lenéztek, az udvaron látták magát a dózsét, Giovanni Mocenigót is: tiszteletet parancsoló öregember volt, de üres héjnak tűnt csupán, akin már csak lóg a város vezetőjének pompás ruhája és fejfedője. Épp kijelölt gyilkosával, Carlo Grimaldival beszélgetett elmélyülten.

Ezio megpróbálta kihallgatni őket.

– Nem érti, mit ajánlok, Altczza? – kérdezte épp Carlo.

– Hallgasson meg, kérem... ez az utolsó esélyünk!

¹ dózse süvegében

– Hogy merészelsz így beszélni velem? Hogy merészelsz fenyegetni?! – vágott vissza a dózse.

Carlo azonnal bocsánatkérőre váltott.

– Bocsásson meg, uram. Nem úgy értettem. De kérem, higgye el, hogy elsősorban csak a biztonságáért aggódom!

Ezzel a két férfi visszament az épületbe, és Ezio szem elől veszítette őket.

– Nincs sok időnk – mondta Antonio, mintha csak olvasott volna Ezio gondolataiban -, és nem lehet átjutni ezen a rácson. De még ha lehetne is, nézd csak, mennyi ór van odalenn! *Diavolo!*¹ – Tehetetlen dühében a levegőbe csapott, felrebbent mellettük egy csapat galamb.

– Ezeket nézd csak! Madarak! Nekünk is könnyű dolgunk lenne, ha tudnánk repülni!

Ezio elvigyorodott magában. Itt volt az ideje, hogy meglátogassa régi jó barátját, Leonardo da Vincit...

¹ Az ördögbe!

17.

– Ezio! Mióta nem láttalak már! – Leonardo rég elveszett testvéreként üdvözölte. Velencei műterme mostanra már teljesen úgy nézett ki, mint a firenzei, de az egészség uralta a denevérszerű szerkezet ember nagyságú változata. Ezio most már tudta, hogy ezt komolyan kell vennie, de Leonardo nem hagyta, hogy udvariatlanul azonnal a tárgyra térjen.

– Figyelj csak, Ezio, küldtél nekem ezzel az Ugo nevű, nagyon derék fiúval egy kódexlapot, de sosem jöttél el érte. Ennyire elfoglalt voltál?

– Meglehetősen sok dolgom van – válaszolta Ezio, és eszébe jutott az Emilio Barbarigo táskájában talált lap.

– Nos, itt van – túrt körbe Leonardo a szobában burjánzó, látszólagos káosz sűrűjébe, de hamar megtalálta a gondosan feltekert és újra lepecsételt kódexlapot.

– Ezen nincs új fegyvertervezet, de a szimbólumok és a kézirás alapján úgy vélem, arámi lehet, vagy akár babiloni, és nagy szerepe lesz a végén abban a kirakós játékban, amelyet össze kívántok állítani. Azt hiszem, egy térkép körvonalait látom benne. – Feltartotta a kezét. – De csitt, egy szót se! Csak a *találmányok* érdekelnek azokon az oldalakon is, amelyeket hozol! Ennél többet nem is akarok tudni. A hozzám hasonlókat csak a hasznosságuk kíméli meg a bajtól, de ha bárki is úgy vélné, hogy túl sokat tudok... – Leonardo érzékletesen elhúzta a torka előtt a kezét. – Szóval ennyi – folytatta. – Mostanra már ismerlek annyira, Ezio, hogy tudjam, sosem látogatsz meg csak úgy! Hadd kínáljalak meg egy pohárka enyhén rettenetes Venetóval, bár nyilván jobban esne egy jó kis Chianti; és ha éhes volnál, van itt valahol némi halas pogácsa is.

– Végeztél a megbízatásaiddal?

– A gróf igen türelmes. Egészségünkre! – emelte fel Leonardo a poharát.

– Leó... valójában működik az a gépezeted? – kérdezte Ezio.

– Úgy érted, lehet-e vele repülni?

– Igen.

Leonardo megvakarta az állát.

– Nos, még mindig elég kezdeti modell. Úgy értem, még messze nincs kész, és ezt nem szerénytelenségből mondom. De természetesen működni fog. Isten látja, mennyi időt öltem már bele! De ez az ödet egyszerűen nem hagy szabadulni.

– Leó... kipróbálhatom?

Leonardo döbbsen meredt rá.

– Még szép, hogy nem! Megörültél? Túl veszélyes! Először is, fel kéne cipelnünk egy torony tetejére, hogy legyen honnan elrugaszkozodni.

Másnap reggel hajnalhasadta előtt, amikor épp csak az első szürkés rózsaszín csíkok villantak fel az égen, Leonardo és a segédei, miután szétszedték a gépezetet, hogy szállítható legyen, újra összeállították a Ca' Pexaro,

Leonardo gyanútlan munkaadójának családi hajléka tetején. Ezio is ott volt velük. Alattuk még szunnyadt a város. Még a Palazzo Ducale tetőzetén sem álltak örök: a farkas órája volt, amikor a vámpírok és a kísértetek hatalmuk teljében voltak. Csak az örültek és a tudósok merészkedtek ki ilyenkor.

– Készen is van – mondta Leonardo. – És hála istennek, tiszta a levegő. Ha bárki is látná ezt a szerkezetet, nem hinne a szemének; és ha bárki is sejtene, hogy ez az én találmányom, végem lenne ebben a városban!

– Gyors leszek! – ígérte Ezio.

– Próbáld meg nem összetörni – kérte Leonardo.

– Ez csak egy próbarepülés – mondta Ezio -, nem erőltetem túl! Csak mondd el még egyszer, hogy működik ez a *bambina*!

– Figyelted már, hogyan repülnek a madarak? – kérdezte Leonardo. – Nem arról van szó, hogy könnyebbek lennének a levegőnél, csak a kecsesség és az egyensúly számít! Egyszerűen a testsúlyodat kell arra használnod, hogy irányítsd a kanyarodást, süllyedést, emelkedést, és a szárny elbír! – Leonardo arca roppant komoly volt. Megszorította Ezio karját. – Sok szerencsét, barátom. Remélem, felkészültél rá, hogy történelmet írs!

Leonardo segédei gondosan becsatolták Eziót a megfelelő helyre a szerkezet alatt. A denevérszerű szárnyak szétterültek fölötté. Arccal előre egy szűk kis bőrbölcsőben feszült, bár a karja és a lába szabad volt. Egy vízszintes farúd állt keresztben előtte, amely a szárnyakat tartó fő fakerethez csatlakozott.

– Ne feledd, mit mondtam! Jobbra-balra, ha kanyarodni akarsz. Előre-hátra, ha a szárny szögét változtatod! – magyarázta Leonardo elszántan.

– Köszönöm – mondta Ezio, és nehezen vette a levegőt. Tudta, ha a szerkezet nem működik, élete utolsó ugrásának veselkedik neki.

– Isten óvjon! – mondta Leonardo.

– A vizionlátásra – mondta Ezio jóval magabiztosabban, mint amilyennek érezte magát. Kiegyensúlyozta maga fölött a szerkezetet, és futva levetette magát a tető széléről.

Meglódult a gyomra, aztán csodálatos öröm töltötte el. Velence megpördült alatta, ahogy kerengve, forogva száguldott át az égen, aztán a gép remegni kezdett, és alázuhant. Ezio szerencsére észbe kapott, és megőrizte hidegvérét. Emlékezett Leonardo útmutatására, és a rúd segítségével sikerült egyenesbe hoznia a szerkezetet, s visszakanyarodni a Palazzo Pexaro tetejére. Futólépésben tette le a különös légi járművet: minden erejére és ügyességére szüksége volt, hogy egyenesben tartsa.

– Krisztusom, *sikerült!*-ujjongott Leonardo egy pillanatra a biztonságról is megfeledkezve. Kihámozta Eziót a hevederből, és lelkesen ölelgette. – Csodálatos ember vagy! *Repültél!*

– Igen, istenemre mondom, repültem – zihálta Ezio –, de nem vitt olyan messze, mint amennyire mennem kéne. – A tekintetével a dózse palotáját kereste – annak az udvarára kellett volna lejutnia. Ugyanakkor az sem hagyta nyugodni, milyen kevés ideje maradt, ha meg akarta akadályozni Mocenigo halálát.

Valamivel később, amikor visszaértek Leonardo műtermébe, Ezio és a művész-feltaláló alaposan átvizsgálta a gépet. Leonardo egy jókora asztalon szétterítette a tervrajzait.

– Hadd nézzem át a terveket! Talán van valami lehetőség arra, hogy meghosszabbítsam a repülés idejét!

Antonio sietős érkezte szakította félbe őket.

– Ezio! Bocsáss meg, hogy megzavarlak, de fontos hírem van! A kémeim jelentése alapján Silvio megszerezte a kívánt mérget, és már oda is adta Grimaldinak!

Leonardo épp ebben a pillanatban kiáltott fel kétségbeesetten.

– Semmi értelme ennek az egésznek! Átnéztem már vagy ezerszer, de nem működik! Nem tudom, hogyan hosszabbíthatnám meg a levegőben töltött időt! Ó, a pokolba az egészszel! – Dühösen lesöpörte az asztalról a papírokat. Némelyik a közeli kandallóba szállt, és ahogy lángra lobbant, felemelkedett. Leonardo elkerekedett szemmel nézte, arca kisimult, és végül széles mosoly vette át a harag helyét. – Édes istenem! – kiáltott fel. – *Heuréka!* Hát persze! Zseniális!

Kikapta a még el nem égett lapokat a tűzből, és eltaposta a lángokat.

– Sose hagyjátok, hogy elragadjon a düh – jegyezte meg. – Borzalmasan rontja a hatékonyságot!

– Neked mitől múlt el a haragod? – kérdezte meg Antonio.

– Nézzétek! – lelkendezett Leonardo. – Nem láttátok, hogy szállt fel a hamu? A hő felemeli a dolgokat! Hányszor láttam már a magasban köröző sasokat: meg sem rebbent a szárnyuk, mégis fennmaradtak! Az elv egyszerű: nekünk csak alkalmaznunk kell!

Előszedte Velence térképét, és kiterítette az asztalon. Egy ceruzával a kezében fölé hajolt, és bejelölte a Palazzo Pexaro és a Palazzo Ducale közti távot. A két épület közti kulcspontokat kis kereszttel jelölte.

– Antonio! – kiáltott fel. – El tudod intézni, hogy az embereid az összes megjelölt helyen máglyát rakjanak, és gyors egymásutánban gyújtsák meg őket?

Antonio alaposan megnézte a térképet.

– Azt hiszem, megoldható. De miért?

– Hát nem érted? Ez lesz Ezio repülési útvonala. A tüzek hatására a repülő masina felszáll, és célba ér Ezióval együtt! A forró levegő felemeli!

– És mi a helyzet az örökkel? – kérdezte Ezio.

Antonio ránézett.

– Te repülni fogsz. Ez egyszer az öröket ránk hagyhatod! Különben is – tette hozzá –, legalább egy részük mással lesz

elfoglalva. Kémeim azt mondják, hogy épp most érkezett egy különös hajórakomány – kis csövekben színes por egy Kínának nevezett, messzi-messzi keleti országból. Isten tudja, mi lehet az, de annak alapján, hogy mennyire őrzik, biztos nagyon értékes!

- Tűzijáték – jegyezte meg Leonardo magában.
- Micsoda?
- Semmi!

Antonio emberei megépítették a Leonardo kérte máglyákat estére, és készen vártak mellettük. A környéket megtisztították az öröktől és a kíváncsi téblábolóktól is, nehogy valamelyik túlbuzgó lélek figyelmeztethesse a hatóságokat, mire készülnek. Leonardo segédei eközben újra felcipeltek a Palazzo Pexaro tetejére a gépezetet, és Ezio, egyik karján a rugós pengével, a másikon az alkarvédővel, beszíjazta magát. Antonio a közelben állt.

- Inkább te, mint én – mondta.
- Csak így lehet bejutni a palotába. Te magad mondtad!
- De sosem hittem volna, hogy ez valóban megtörténhet. Még mindig lehetetlennek vélem. Ha Isten azt akarta volna, hogy repüljünk...

- Készen állsz, hogy jelezz az embereidnek, Antonio?
- kérdezte Leonardo.
- Természetesen!
- Akkor itt az idő; mi pedig elindítjuk Eziót!

Antonio a tető peremére lépett, és lenézett. Aztán előszedett egy jókora vörös kendőt, és meglobogtatta. Látták, hogy odalenn a mélyben először egy, aztán kettő, három, négy, majd öt hatalmas máglya lobban lángra.

– Kíváló, Antonio! Gratulálok! – Leonardo Ezióhoz fordult. – Most pedig ne feledd, mit mondtam. Egyik tűztől a másikig kell repülnöd! Ahogy elszállsz fölöttük, a felszálló hőnek a levegőben kell tartania egész a dőzse palotájáig.

– És légy óvatos – mondta Antonio –, a tetőkön íjászok öröködnék, és egészen biztos, hogy rád lönek, amint észrevesznek! Pokolbéli szellemnek fognak nézni!

- Nem bánám, ha tudnám valahogy használni a kardomat is

repülés közben.

– A lábad szabadon marad – mondta Leonardo elgondolkodva. Ha sikerül kellően közel manőverezned az íjászokhoz, és elkerülnöd a nyílveszőiket, szerintem lerúghatod őket a tetőről.

– Ezt észben tartom.

– Most indulnod kell! Sok szerencsét!

Ezio levitorlázott a tetőről az éjszakába, és az első tűz felé vette az irányt. Kezdett veszíteni a magasságból, de amint elérte a máglyát, érezte, hogy a szerkezet újra felemelkedik. Leonardo elmélete működött a gyakorlatban is! Tovább repült, és látta, hogy a tüzet tápláló tolvajok felnéznek és ujjonganak. Azonban nem csak a tolvajok figyeltek fel rá. Ezio látta, hogy a katedrális tetején és a dózse palotáját övező más épületeken is Barbarigo-örök posztóinak. Sikerült a nyílveszők többsége előtt elmanővereznie a masinát, bár néhány lövedék a fakeretbe csapódott, és sikerült kellően közel suhannia ahhoz is, hogy lelökjön pár íjászt a magasból. Ahogy a palotához közeledett, a dózse saját őrsege is tüzet nyitott, és égő nyilakkal lőtték. Az egyik a szerkezet jobb oldali szárnyába csapódott, és azonnal lángra lobbantotta. Eziónak minden ügyességére szüksége volt, hogy tovább repüljön – meredeken ereszkedni kezdett. Látta, hogy egy csinos, fiatal nemesasszony felnéz, és sikoltozni kezd, hogy maga az ördög jött el érte, de aztán elsiklott mellette. Elengedte az irányító rudat, és a hevederekkel bajlódott, próbálta magát kicsatolni. Az utolsó pillanatban kiszabadult, előre és kifelé vetette magát, és tökéletesen landolt a belső udvar tetején, túl a rácson, amely a palota belsejét védte a madaraktól. Felnézett, és látta, hogy a repülő gépezet a Szent Márk harangtornyába csapódik, s maradványai a földre zuhannak. A lent állók riadtan, kétségbeesve menekültek. Még a hercegi íjászok figyelme is megoszlott. Ezio ezt ki is használta, és gyorsan lemászott, hogy ne legyen szem előtt. Mászás közben meglátta Mocenigo dózsét egy második emeleti ablakban.

– *Ma che cazzo?*¹ – kérdezte a dózse. – Ez meg mi volt?

Carlo Grimaldi jelent meg a könyökénél.

– Alighanem csak pár randalírozó fiatal. Jöjjön, igya meg a borát!

¹ Mi az ördög?

Ennek hallatára Ezio átugrott tetőkön, falakon; persze vigyázott, hogy az örök ne vegyék észre, és közvetlenül a nyitott ablak elé érkezett. Amikor belesett, látta, hogy a dózse kiüríti a borosserleget. Átvette magát az ablakpárkányon, és hangos kiáltással érkezett a szobába.

– Altezza, ne! Meg ne igya!

A dózse döbbsen meredt rá, és Ezio ráébredt, hogy épp csak egy pillanattal később el. Grimaldi sápadtan elmosolyodott.

– Ez nem a szokásos jó időztetés, mi, orgyilkos? Messer Mocenigo nemsokára távozik közülünk. Annyi mérget ivott, hogy az egy ökörrrel is végezne!

Mocenigo sarkon fordult, és rámeredt.

– Micsoda? Mit tettél?

Grimaldi sajnálkozva intett egyet.

– Hallgatnia kellett volna rám!

A dózse megtántorodott, és el is esett volna, ha Ezio nem ugrik oda, és nem kapja el. Egy székhez támogatta. Az idős férfi súlyosan zuhant bele.

– Fáradtnak érzem magam – mondta a dózse –, és minden sötét.

– Sajnálom, Altezza – nézett rá Ezio tehetetlenül.

– Épp itt az ideje, hogy megízleld a kudarcot – hördült fel Grimaldi, mielőtt feltépte volna az ajtót, és elüvöltötte volna magát. – Őrség! Őrség! A dózsét megmérgezték! Sarokba szorítottam a gyilkosát!

Ezio átvette magát a szobán, megragadta Grimaldi grabancát, és visszarántotta. Az ajtót berúgta, és kulcsra zárta. Pár másodperc múlva már hallotta is, ahogy odaszaladnak az örök, és dörömbölnék. Grimaldihoz fordult.

– A kudarcot, azt mondd? Akkor alighanem ideje, hogy kárpótoljam magam – engedte ki a rugós pengét.

Grimaldi elmosolyodott.

– Engem megölhetsz – mondta –, de a templomosokat sosem győződ le!

Ezio Grimaldi szívébe mártotta a pengét.

– Nyugodj békében – mondta hidegen.

– Helyes – hallott a háta mögül egy elhaló hangot. Megfordult, és

látta, hogy a dózse, bár halálsápadt, még életben van.

– Keríték egy orvost – mondta.

– Ne... ahhoz már túl késő. De boldogabban halok meg, hogy láttam, a gyilkosom előttem távozott a sötétbe! Köszönöm. – Mocenigo levegőért kapkodott. – Hosszú ideje gyanítottam, hogy templomos, de túl gyenge voltam, túl hiszékeny. Nézd csak át a tárcáját! Vidd el a papírjait! Biztosan találsz köztük olyasmit, ami segíti az ügyedet, és így bosszút állhatsz a halálomért!

Mocenigo mosolygott beszéd közben. Ezio látta, ahogy a mosoly ráfagy az ajkára, majd oldalra billen a feje. A dózse nyakához érintette a kezét, hogy megbizonyosodjon róla, halott... már nem volt pulzusa. Végighúzta ujjait a holttest arcán, lecsukta a szemét, és pár szavas áldást mormolt el fölötte, aztán sietve felkapta és kinyitotta Grimaldi tárcáját. Kisebb köteg egyéb irat mellett ott volt egy újabb kódexlap is.

Az örök tovább dörömböltek az ajtón, és lassan engedni kezdett a zár. Ezio az ablakhoz rohant, és lenézett. Az udvaron csak úgy hemzsegték a katonák. A tetővel kellett próbát tennie. Kimászott az ablakon, és elkezdett felfelé mászni. A nyílveesszők felhőkben suhantak el a feje mellett, és hangosan pattogtak le kétoldalt a körül. Amikor felért a tetőre, újabb íjászokkal kellett szembenéznie, de azok nem számítottak rá, hogy idefenn támadják meg őket, így kihasználhatta a meglepetés adta előnyét, hogy elbánjon velük. Ám újabb nehézséggel kellett szembenéznie. A rács, amely eddig kizárta, most bent tartotta fogva! Odarohant alá, és látta, hogy úgy tervezték, hogy csak kintről ne lehessen bemászni – *kifelé* és *lefelé* görbült a hegyes vége. Ha fel tud mászni a tetejére, könnyedén leugorhat. A háta mögött már hallotta, hogy egy nagyobb csapat ör rohan fel a tetőre vezető lépcsőn mennydörögve. A kétségbeesés adta minden erejét összeszedte, nekifutásból ugrott egyet, és felkapaszkodott a rács tetejére. A következő pillanatban már biztonságban volt a túloldalán, és az örök csak bámulhattak utána. A páncéljuk túlságosan is nehéz volt ahhoz, hogy megmászhasák, és amúgy sem voltak olyan ügyesek, mint Ezio. A tető széléhez szaladt, lepillantott, és átugrott a katedrális oldalában emelt építőállványra, aztán lecsusszant rajta. Leszaladt a Szent Márk térre, és beleveszett a

tömegbe.

18.

Velencét rettenetesen felkavarta, hogy a dózsze épp azon az éjjelen halt meg, amikor a különös madárdémon feltűnt az égen, és a város hetekig fortyogott. Leonardo repülő szerkezete már lángokban állt, a Szent Márk térre zuhant, és porrá égett, mert senki sem merte megközelíteni a különös jelenséget. Időközben megválasztották az új dózsét, Marco Barbarigót, aki a megfelelő ünnepélyességgel el is foglalta új hivatalát. Nyilvános esküvel fogadta, hogy felkutatja az ifjú orgyilkost, aki boszorkányos ügyességgel kerülte el eddig, hogy elfogják és letartóztassák, és aki felelős volt az állam nemes szolgája, Carlo Grimaldi haláláért – és talán az öreg dózséért is. Minden utcasarkon Barbarigo- és hercegi örök álltak, és éjjel-nappal járőröztek a csatornákon is.

Ezio Antonio tanácsára meglapult a főhadiszálláson, de csak úgy fortyogott a tehetetlen dühtől, és a dolgon az sem segített, hogy Leonardo átmenetileg elhagyta a várost pártfogója, de Pexaro gróf kíséretében. Még Rosának sem sikerült felvidítania.

Aztán egy napon, nem olyan sokkal újév után Antonio hívatta a dolgozószobájába, és széles mosollyal köszöntötte.

– Ezio! Két pompás hírrel is szolgálhatok! Először is, Leonardo barátod visszatért. Másodszorra pedig itt a *Carnevale*! Szinte mindenki álarcot visel, így te... – Ezio félig már kinn is volt a szobából. – Hé! Te meg hová mész?

– Meglátogatom Leonardót!

– De siess vissza, van valaki, akivel meg akarlak ismertetni!

– Ki az?

– Teodora nővérnek hívják.

– Egy apáca?

– Majd meglátod!

Ezio az arcába húzott csuklyával sietett végig az utcákon; feltűnés nélkül átsiklott a tereken és a csatornákon tolongó, elképesztő ruhákban és álarcokban feszítő férfiak és nők között. Egy pillanatig sem tévesztette szem elől a szolgálatban lévő örök kisebb-nagyobb

csoportjait. Marco Barbarigót éppúgy nem aggasztotta Grimaldi halála, ahogy az elődjéé sem, amelynek kitervelésében maga is részt vett; és most, hogy nagy ájtatosan úgy tett, mint akit valóban érdekel a bűnös kézre kerítése, hagyta, hogy az ügyet elfeledje a köznép, és nagyon úgy tűnt, lassan leállítja a költséges őrzáratozást. Ezio azonban azzal is tisztában volt, hogy ha a dózse titokban képes lenne csapdába csalni, és végezni vele, habozás nélkül megtenné. Ameddig él, tüske marad a templomosok szemében, és a legveszélyesebb ellenségeik közt fogják számon tartani. Egy pillanatra sem lankadhatott az ébersége.

Ezzel együtt sikeresen eljutott Leonardo műterméhez, és senki sem vette észre, amikor belépett.

– Jó újra látni – köszöntötte Leonardo –, ezúttal tényleg azt hittem, hogy meghaltál! Nem hallottam semmit felőled a Mocenigo és Grimaldi-affér óta, aztán a pártfogóm a fejébe vette, hogy márpedig elutazik, és ragaszkodott hozzá, hogy én is vele menjek... mit ad isten, épp Milánóba! Nem volt alkalmam újra megépíteni a repülő masinát sem, mert a velencei flotta azt szeretné, hogy mindenfélét tervezzek nekik... az egész olyan izgalmas!

– Aztán elmosolyodott. – Az a legfontosabb, hogy élsz és egészséges vagy!

– És Velence első számú közellensége.

– Igen. Kettős gyilkos, aki ráadásul az állam két legfőbb polgárával végzett!

– Ennél azért jobban ismered a helyzetet...

– Nem is lehetnél itt, ha tényleg elhinném ezt a marhaságot. Tudod, hogy megbízhatok bennem, Ezio, akárcsak az embereimben. Végére is mi repítettünk be a Palazzo Ducaiéba! – Leonardo tapsolt egyet, és az egyik segédje bort hozott. – Luca, hoznál a barátunknak egy karneváli álarcot? Valami azt súgja nekem, hogy jól jönne neki!

– *Grazie, amico mio.* És én is hoztam neked valamit! – Ezio átadta Leonardónak a kódexlapot.

– Kiváló – mondta Leonardo, aki azonnal felismerte, mit tart a kezében. Helyet csinált neki egy közeli asztalon, kitekerte a pergament, és tanulmányozni kezdte.

– Hmmm – mondta, és a homlokát is ráncolni kezdte a nagy

összpontosításban. – Ezen van egy újabb fegyverterv, és meglehetősen összetett. Úgy nézem, ezt is a csuklódra kell rögzíteni, de határozottan nem egy tör.

– Egy kicsit még nézegette a kéziratot. – Tudom, mi ez! Egy löfegyver, de egészen aprócska, olyan kicsi, mint egy kolibri!

– Ez nem hangzik lehetségesnek – mondta Ezio.

– Ezt egy módon dönthetjük csak el; úgy, ha elkészítem – mondta Leonardo. – Szerencsére a velencei segédeim tapasztalt mérnökök. Mindjárt neki is látunk!

– És a többi munkáddal mi lesz?

– Ó, az megvár – mondta Leonardo könnyedén. – Mind azt hiszik, hogy géniusz vagyok, és nem árt, ha meghagyom őket ebben a hitben; addig legalább hajlandóak békén hagyni!

Pár nap alatt elkészült a fegyver, és Ezio kipróbálhatta. A méretéhez képest elképesztő volt a lőtávolsága és az ereje. A pengékhez hasonlóan ezt is úgy tervezték, hogy rá lehessen csatolni az Ezio csuklójára erősített szerkezetre. Hátra tudta húzni, hogy ne legyen feltűnő, de egy szemvillanás alatt löni lehetett is vele.

– Hogy lehet, hogy nekem sosem jutott eszembe semmi hasonló? – kérdezte Leonardo.

– Engem inkább az érdekelne – válaszolta Ezio elmerengve –, hogyan juthatott eszébe ilyesmi valakinek, aki több száz éve élt!

– Akárhogy is született az ötlet, csodálatos szerkezetet talált ki, és remélem, nagy hasznodra lesz!

– Azt hiszem, hogy ez az új játékszer kifejezetten jókor jött!

– Értem – mondta Leonardo. – Erről minél kevesebbet tudok, annál jobb, bár meg merném kockáztatni, hogy az új dózsával lehet kapcsolatos a dolog. Nem vagyok politikus alkat, de a nagy csaláldságokat én is kiszimatolom...

Ezio jelentőségteljesen bólintott.

– Jobb, ha ezt Antonióval vitatod meg. És jól vigyázz arra az álarcra; amíg tart a karnevál, biztonságban leszel az utcán, ha viseled. De ne feledd... odakinn nem hordhatsz fegyvert! Rejtsd csak el szépen a kabátujjadba!

– Épp most fogok találkozni Antonióval – mondta Ezio. – Be akar

mutatni valakinek, egy Teodora nővér nevű apácának a Dorsoduro negyedben!

– Ó! Teodora nővérnek! – mosolyodott el Leonardo.

– Ismered?

– Közös barátunk Antonióval. Tetszeni fog neked.

– Pontosan kicsoda?

– Majd meglátod – vigyorgott Leonardo.

Ezio elballagott az Antoniótól kapott címre. Az épület egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy zárda. Amikor bekopogott, és beengedték, először meg volt róla győződve, hogy rossz helyre jött, mert a terem, ahová bevezették, leginkább Paola firenzei szalonjára emlékeztette. Emellett a ki-be járkáló, elegáns hölgyek egyértelműen nem apácák voltak. Épp visszavette volna az álarcát, hogy távozzon, amikor meghallotta Antonio hangját, és pár másodperc múlva feltűnt a barátja is egy elegáns hölgygel a karján. A csábító tekintetű, telt ajkú szépség valóban apácaruhát viselt.

– Ezio! Hát itt vagy! – mondta Antonio. Kicsit mintha becsípett volna. – Hadd mutassalak be Teodora nővérnek. Teodora nővér, ez itt... hogy is mondjam? A legtehetségesebb ember egész Velencében!

– Nővér – mondta Ezio, és meghajolt. Aztán Antonióra nézett. – Valami elkerülte a figyelmemet? Eddig nem tűntél túl vallásos embernek...

Antonio felnevetett, de amikor Teodora nővér megszólalt, meglepően komoly volt.

– Minden azon múlik, hogyan tekintesz a vallásra, Ezio. Nem csak a férfileleknek van szüksége vigaszra.

– Igyál egyet, Ezio! – mondta Antonio. – Beszelnünk kell, de előtte lazíts! Itt tökéletes biztonságban vagy. Találkoztál már a lányokkal? Tetszik valamelyik? Ne aggódj, nem árullak be Rosánál! Neked viszont el kell mesélned. ...

Antoniót éles sikoly szakította félbe, amely a szalont körülvevő szobák egyikéből harsant. Kivágódott az ajtó, és egy zavart tekintetű férfi ugrott ki rajta, késsel a kezében. A háta mögött egy lány vergődött kínlódva a csuromvér ágyon.

– Állítsátok meg! – sikította. – Megvágott és ellopta a pénzemet!

Az örült dühödt ordítással megragadott egy másik lányt, mielőtt az

reagálhatott volna, és a torkához tartotta a kést.

– Engedjete ki innen, vagy ezt is felaprítom! – bödült el, és nekiszegezte a kés hegyét a lány nyakának, amiből aprócska vércsepp buggyant ki. – Nem tréfálok!

Antonio azonnal kijózanodott, és először Teodorára, aztán Ezióra nézett. Teodora Eziót figyelte.

– Nos, Ezio – mondta olyan nyugodtan, hogy a fiú egészen megütközött rajta –, itt az ideje, hogy lenyűgözz!

Az örült ádökdöste túsát a szalonon az ajtóig, ahol egy kisebb csoport lány álldogált. Amikor odaért, rájuk mordult.

– Kinyitni!

Ám a lányok lába földre gyökeredzett félelmükben.

– Nyissátok ki azt a rohadt ajtót, vagy megölöm! – Még jobban belenyomta a kést a lány nyakába. Keskeny vérpatak kezdett lecsurogni a fehér bőrön.

– Engedd el! – parancsolt rá Ezio.

A fickó sarkon pördült, és az arca ocsmány fintorba torzult.

– Hát te meg ki vagy? Valamiféle *benefattore del cazzo*¹? Ne akard, hogy végezzek vele!

Ezio a fickóra nézett, aztán az ajtóra, a lány elájult, és holt súlyként húzta le támadója karját. Ezio látta, hogy a férfi habozik, de most már előbb vagy utóbb el kellett engednie a túsát. Ugrásra készen várta. Nehéz dolga lesz, mert a többi nő közel volt hozzá, és nagyon pontosan kellett megválasztania a pillanatot, aztán pedig villámgyorsan cselekednie, és tudta, hogy még nem elég gyakorlott az új fegyver használatában.

– Nyisd ki az ajtót – mondta határozottan az előtte álló, halálra rémült prostituáltak egyikének.

Amint az megfordult, hogy ajtót nyisson, az örült elengedte a sebesült lányt. Ahogy készült kimenteni az utcára, egy másodpercig nem figyelt Ezióra, aki közben kipattintotta az aprócska pisztolyt, és lőtt.

Éles csattanás hallatszott, aztán mintha lángok, majd kis füstpamacsok törtek volna elő Ezio ujjai közül. Az örült arcára megdöbbenés ült ki, aztán térdre rogyott: a homloka közepén kis

¹ Szarházi védelmező

lyukacska sötétlett, és az agyveleje egy része a mögötte lévő ajtófélfára fröccsent. A lányok felsikoltottak, és sietve hátrahúzódtak előre. A halott lassan arcra dőlt. Teodora utasításokat kiabált, és az emberei elsiettek, hogy segítsenek a két sebesült lányon, bár azzal már elkéstek, hogy a hálósobában heverő szerencsétlen életét megmentse: pillanatok alatt elvérzett.

– Hálával tartozunk neked, Ezio – mondta Teodora, amint visszaállt a rend.

– Az egyik lányt nem tudtam megmenteni.

– De a többieket igen. Többüket megölhette volna, ha nem vagy itt, hogy megállítsd!

– Miféle varázslattal sikerült leterítened? – kérdezte Antonio elképedve.

– Nincs benne varázslat. Csak egy kis titok. A dobótőr felnőtt unokatestvére.

– Azt már látom, hogy ennek még nagy hasznát veheted. Az új dózsénk halálosan retteg. Egyfolytában örök veszik körül, és sosem hagyja el a palotáját. – Antonio elhallgatott. – Gondolom, Marco Barbarigo a következő a listádon.

– Éppolyan nagy ellenségem, mint az unokatestvére, Emilio volt.

– Segítünk – mondta Teodora, és csadakozott hozzájuk. – Nemsokára alkalmunk is nyílhat tenni valamit. A dózse nagyszabású fogadást rendez a farsang tiszteletére, és ehhez el kell hagynia a palotáját. Nem sajnálták a pénzt: ha már képtelen kiérdemelni az emberek szeretetét, megpróbálja megvenni őket. A kémeim szerint még tűzijátékot is hozatott Kínából!

– Ezért is hívtalak ma ide – magyarázta Antonio Ezióknak. – Teodora nővér közénk tartozik, és az ujját Velence ütőerén tartja.

– Hogyan szerzek meghívót a bála? – kérdezte Ezio.

– Nem lesz könnyű – válaszolta a nő. – Egy arany álarc szükséges ahhoz, hogy beengedjenek!

– Nem lehet olyan nehéz szerezni egyet!

– Lassan a testtel, mindegyik álarc *meghívó* is egyben, és megvannak számozva! – De aztán Teodora elmosolyodott. – Nem baj, van erre is ötletem. Azt hiszem, lehetséges, hogy *nyerjünk* neked egy maszkot! Gyere, sétáljunk egyet! – Elvezette a többiektől az épület

hátsó részéhez, egy csendes kis udvarra, ahol egy díszes medencében szökőkút csobogott.

– Holnap tartanak egy különleges farsangi játékot, amelyre bárki benevezhet. Négy számban kell megmérkőzniük a jelölteknek, és a győztes kap egy arany álarcot, s díszvendég lesz a bálon. Meg kell nyerned, Ezio, mert ha bejutsz a bálra, közel férközhetsz Marco Barbarigóhoz is! – Keményen ránézett. – De ha elmész, azt javaslom, vidd magaddal a kis tűzköppödet is, mert annyira közel nem fogsz hozzájutni, hogy megkéseld!

– Kérdezhetek valamit?

– Megpróbálhatod. Azt nem ígérem, hogy válaszolok is!

– Kíváncsi vagyok. Apácaruhát visel, nyilvánvalóan mégsem apáca.

– Ezt meg miből gondolod? Biztosíthatlak róla, fiam, hogy az Úr jegyese vagyok!

– Nem értem. Mindemellett kurtizán is! És egy bordélyházat üzemeltet!

Teodora elmosolyodott.

– Nem látom az ellentmondást. Hogy miképp gyakorlom a vallásomat, és mit teszek a tulajdon testemmel, mind-mind olyan választás, amelyet jogomban áll meghoznom. – Egy pillanatra elgondolkodva hallgatott.

– Figyelj csak – folytatta. – Sok más fiatal lányhoz hasonlóan engem is vonzott az egyház, de fokozatosan kiábrándultam a város úgynevezett hívőiből. Az emberek csak a fejükben tartják számon valami ködös fogalomként Istent, nem a szívük mélyén vagy a testükben őrzik. Érted már, mire célzok, Ezio? Az embereknek a megváltáshoz tudniuk kell szeretni. Én és a leányaim ezt a tudást adjuk át nekik a gyülekezetünkben. Természetesen nincs az egyháznak egyetlen olyan felekezete sem, amely egyetértene velem ebben, úgyhogy kénytelen voltam létrehozni a sajátomat. Lehet, hogy nem valami hagyományos, de működik, és a férfiak szíve megszilárdul a vezetésem alatt.

– És feltehetően nem csak a szívük.

– Cinikus vagy, Ezio! – Az asszony odanyújtotta neki a kezét. – Gyere vissza holnap, és meglátjuk, mi a helyzet azokkal a

játékokkal! Időközben vigyázz, és ne feledkezz el az álarcodról! Tudom, hogy képes vagy ügyelni magadra, de az ellenségeink még mindig vadásznak rád!

Ezio szeretett volna még pár apró módosítást az új fegyveren, úgyhogy visszafelé menet a tolvajok főhadiszállására, még beugrott Leonardóhoz is.

– Örülök, hogy újra ládák, Ezio!

– Igazad volt Teodora nővérrel kapcsolatban! Igazi szabadgondolkodó!

– Komoly bajba kerülhetne az egyházzal, ha nem védenék olyan jól, de akad pár igen nagy hatalmú rajongója.

– Azt meghiszem! – Eziónak feltűnt, hogy Leonardo kicsit figyelmetlenebb a szokásosnál, és furcsán nézett rá. – Mi a gond, Leó?

– Talán jobb lenne, ha ezt nem mondanám el neked, de ha véletlenül tudnád meg, az még rosszabb lenne. Figyelj csak, Ezio, Cristina Calfucci Velencébe jött a férjével a karneválra. Persze most már Cristina d’Arzenta.

– Hol szállt meg?

– Manfredóval egyetemben a pártfogóm vendégei. Innen tudok az egésze-ről.

– Látnom kell!

– Ezio, biztos vagy benne, hogy ez valóban jó ötlet?

– Majd reggel visszajövök a pisztolyért. Tartok tőle, addigra szükségem lesz rá... van pár sürgős elintéznivalóm.

– Ezio, én a helyedben nem mászkálnék fegyvertelenül!

– Azért a kódex-pengék még nálam vannak!

Ezio szíve a torkában dobogott, ahogy a Palazzo Pexaro felé sietett. Egy utcai írnnokkal lej egyezettetett egy rövid kis levelet, benne az alábbi üzenettel.

Drága Cristinám!

Találkoznom kell veled kettesben, a házigazdáinktól távol, ma este tizenkilenc órakor. A napóránál várlak a Rio Terra degli Ognissantín...

Úgy íratta alá, hogy „Manfredo”. Aztán elvitte a gróf palotájához,

és várt.

Merész próbálkozás volt, de bejött. Cristina nemsokára feltűnt. Csak egy szobalány kísérte: elsiettek a Dorsoduro negyed felé. Ezio követte. Amikor az asszony megérkezett a kijelölt helyre, és a szolgálólány diszkréten arrébb húzódott, előrelépett. Mind a ketten viselték a karneváli álarcot, de Ezio így is látta, hogy Cristina éppolyan gyönyörű, mint leány korában volt. Nem tehetett róla. Átölelte, és hosszan, gyengéden megcsókolta.

Végül az asszony kibontakozott az öleléséből, levette az álarcot, és értetlenül nézett fel rá. Aztán mielőtt Ezio megállíthatta volna, felnyúlt, és levette az ő álarcát is.

– Ezio!

– Bocsáss meg, Cristina, csak... – Most tűnt fel neki, hogy már nem viseli a medált. Persze, hogy nem.

– Mi a fenét csinálsz itt? És hogy merészelsz csak így megcsókolni?

– Cristina, nincs semmi baj!

– *Nincs semmi baj?* Nem hallottam felőled már vagy *nyolc éve!*

– Csak attól félttem, hogy nem jöttél volna el, ha nem élek ezzel a csellel.

– Teljesen igazad van, még szép, hogy nem jöttem volna! Ha jól emlékszem, amikor utoljára találkoztunk, megcsókoltál a nyílt utcán, aztán halálos nyugalommal megmentetted a vőlegényem életét, és hagytad, hogy hozzámenjek!

– Így volt helyes. Szeretett, én pedig...

– Kit érdekel, hogy ő mit akart? Én *téged* szerettelek!

Ezio nem tudta, erre mit mondhatna. Úgy érezte, hogy cserbenhagyta az egész világot.

– Ne keress soha többet, Ezio – folytatta Cristina könnyekkel a szemében. – Nem bírom elviselni, te pedig láthatóan más életet választottál!

– Cristina...

– Volt idő, hogy csak a kisujjadat kellett volna mozdítanod, és én... – Félbeszakította magát. – Isten veled, Ezio!

A férfi tehetetlenül nézett az asszony után, aki visszasétált a kísérijéhez, és eltűnt a sarkon. Nem nézett hátra.

Ezio magát és a sorsát átkozva ballagott vissza a tolvajok főhadiszállására.

Komor elszántsággal vágott neki a következő napnak. Felvette a fegyvert Leonardo műhelyében, megköszönte a mesternek, és magával vitte a kódexlapot. Remélte, hogy idővel ezt és a másikat is, amelyet Emiliótól szerzett, sikerül eljuttatnia Mario bácsikájához. Aztán visszabaktatott Teodora házához. Onnan az asszony elvezette a Campo di San Polóhoz, ahol a versenyt tartották. A tér közepén emelvényt ácsoltak: két-három tisztviselő ült odafenn egy asztal mellett, és épp a jelentkezők nevét vették fel. A környéken tébláboló emberek közt Ezio észrevette Silvio Barbarigo egészségtelen, szikár alakját. Legnagyobb meglepetésére ott volt vele a hatalmas testőr, Dante is.

– Ellene kell kiállnod – mondta Teodora. – Szerinted le tudod győzni?

– Ha muszáj.

Végül, amikor már minden jelentkező nevét összeírták – Ezio hamis nevet diktált be – egy élénkvrös köpenyes, magas fickó lépett fel a színpadra. Ő volt a ceremóniamester.

Összesen négyféle játékot indítottak. A versenyzőknek mindegyikben meg kellett küzdeniük egymással, az összesített győztes személyéről pedig a bírák kara döntött. Ezio szerencséjére a versenyzők nagyobb része a karneváli hangulatnak megfelelően nem vette le az álarcát.

Az első szám a futóverseny volt, amelyet Ezio könnyedén megnyert, Silvio és Dante őszinte bánatára. A második, jóval összetettebb játékban a résztvevőknek egymástól kellett a bíráktól kapott, emblematisztikus zászlókat elhódítaniuk egy komoly taktikázást is igénylő versengés során.

Ebben a számban is Eziót hozták ki győztesnek, aki igen kényelmetlenül érezte magát, miután meglátta Dante és Silvio arckifejezését.

– A harmadik versenyszám – jelentette be a ceremóniamester – az első kettő elemeit ötvözi, de újakkal is kiegészíti. Ezúttal szükség lesz gyorsaságra és ügyességre, de meggyőzőképességre és sármra

is! – Széttárta a karját, hogy a gesztusba beleférjen a téren sétálgató számos, divatosan öltözött nő is, akik erre a mozdulatra bájosan felnevettek. – Elölgyeink egy része önként jelentkezett, hogy segítségünkre legyen ebben a számban – folytatta a ceremóniamester. – Némelyikük itt van a téren. Mások a környező utcákban sétálnak. Akadnak olyanok is, akiket a gondolákban kell keresni. A hölgyeket a hajukba font szalagokról lehet felismerni. A feladat, tisztelt versenyzők, minél több szalagot megszerezni, mielőtt az órán átpereg a homok. Megkondítjuk a templom harangját, amikor lejár az idő, de azt hiszem, elmondhatom, hogy akármennyire is kegyébe fogadott benneteket a szerencse, ez lesz a nap legélvezetesebb eseménye! Aki a legtöbb szalagot gyűjti össze, az nyer, és eggyel közelebb jut az arany álarchoz! Ne feledjük, ha a játékban nincs egyértelmű győztes, a bírák döntenek el, ki lesz az a szerencsés, aki eljuthat a dőzse báljára! És most...

Az idő, ahogy a ceremóniamester is ígérte, gyorsan és kellemesen telt. A San Polo templom harangja megkondult, amint a mester jelezte, hogy az utolsó homokszem is legördült az óra felső részéből az alsóba, és a versenyzők visszatértek a térre. Átadták a szalagokat a számlálónak – volt, aki mosolygott, de volt, aki elpirult. Csak Dante arca maradt rezenéstelen, bár ő is elvörösödött dühében, amikor a számvetés véget ért, és a ceremóniamester ismét Ezio karját emelte a magasba.

– Nohát, titokzatos fiatalember, ma igazán pártját fogta a szerencse – mondta a ceremóniamester. – Reméljük, nem hagyja el az utolsó megmérettetésen sem!

– Megfordult, és az egész tömeghez intézte szavait. A színpadot letakarították, és ökölvívó ringgé alakították át. – Az utolsó versenyszám, hölgyeim és uraim, tökéletes ellentéte az eddigieknek. Itt csak a nyers erő számít. A versenyzők egymással küzdenek, míg csak kettő marad talpon. Ők addig verekszenek egymással, míg az egyiküket ki nem ütik. És aztán eljön a pillanat, amire várunk! Bejelentjük az arany álarc *összesített* nyertesét, de jól fontolják meg, kire fogadnak... még bőven van idő váratlan fordulatokra és meglepetésekre!

Dante ebben az utolsó számban különösen jól szerepelt, de Ezio,

bár különböző képességeket használt, és főleg a gyorsaságára épített, szintén bekerült az utolsó párba, és szembenézhetett az óriási testőrrel. A fickó üllőnyi öklével Ezio felé sújtott, de a fiatal férfi elég mozgékonyság volt ahhoz, hogy ne kapjon be egyetlen komolyabb találatot sem, és közben sikerüljön bevinnie pár hasznos felütést és néhány jobb horgot.

Az utolsó küzdelem menetei közt nem volt szünet, és Ezio egy idő után érezte, hogy Dante kezd fáradni. A szeme sarkából azt is észrevette, hogy Silvio Barbarigo a ceremóniamesterrel és az egybegyűlt bírakkal sutorog, akik a ring közelében lévő sátorkupola alatti asztal körül gyülekeztek. Mintha azt is látta volna, ahogy egy hasas erszény gazdát cserél, és gyorsan elsüllyed a ceremóniamester zsebében, de nem lehetett benne biztos, és vissza kellett terelnie a figyelmét az ellenfelére, aki most már annyira feldühödött, hogy vadul hadonászva rontott rá. Ezio elhajolt, és bevitt két gyors ütést Dante állára és testére, amelyek hatására a nagydarab fickó végre elterült. Ezio fölé állt, és Dante sötétben nézett fel rá.

– Ezzel még nincs vége – hörögte, de láthatóan nehezebbre esett felkelnie.

Ezio a ceremóniamesterre nézett, jelentőségteljesen feltartotta karját, de a fickó merev képpel nézett vissza rá.

– Biztosak vagyunk abban, hogy minden versenyző sorra került? – kiáltott fel a ceremóniamester. – *Mindenki?* Addig nem hirdethetünk győztest, amíg nem vagyunk ebben biztosak!

A tömeg felzúdult, ahogy két elszánt képű fickó kivált belőle, és beugrott a ringbe. Ezio a bírák felé nézett, de azok elfordították a fejüket. A fickók közelebb értek, és Ezio látta, hogy mind a ketten egy-egy rövid kis kést fognak a kezükben. A pengék olyan aprók voltak, hogy szinte látni sem lehetett őket.

– Szóval akkor ez lesz a vége? – kérdezte meg őket.

– Nem fogjuk vissza magunkat?

Kitáncolt az útjukból, miközben a földön heverő Dante megpróbálta elkapni a bokáját, hogy kibillentse egyensúlyából, aztán felszökkent a levegőbe, és egyik új ellenfelét arcon rúgta. A fickó kiköpte néhány fogát, aztán eltántorodott. Ezio földet éréskor keményen a másik férfi bal lábára taposott, és összezúzta annak

lábfejét. Aztán kíméletlenül gyomorszájon vágta, és ahogy az ellenfele összegörnyedt, Ezio felhúzta a térdét, majd a fickó lefelé tartó állába vágta. Felordított fájdalomában, és a földre zuhant. Atharapta a nyelvét, a vér habosan patakozott a szájából.

Ezio hátra sem nézett, kiugrott a ringből, s fenyegetően közeledett a ceremóniamesterhez és a riadt birkaként pislogó bírákhoz. A háta mögött ujjongott a tömeg.

– Azt hiszem, megvan a győztes – sziszegte Ezio a ceremóniamesternek. A fickó összenézett a bírakkal, majd a közelben álló Silvio Barbarigóval is. A ceremóniamester bemászott a ringbe: amennyire csak tudta, elkerülte a vértócsákat, és megszólította a tömeget.

– Hölgyeim és uraim! – kezdte, miután idegesen köszörülgette a torkát egy darabig. – Azt hiszem, mind egyetértünk abban, hogy kemény és tisztességgel megvívott küzdelmet láhattunk ma.

A tömeg ujjongott.

– Ilyen esetben pedig nehéz kiválasztanunk a valódi győztest...

Az emberek értetlenül morogtak. Ezio összenézett a tömeg szélén álló Teodórával.

– Nehéz dolgunk volt, a bírának és nekem – folytatta a ceremóniamester. Kissé izzadt, a homlokát törülgette –, de kénytelenek vagyunk győztest nyilvánítani, és összesítve a véleményünket, választottunk is egyet. – Itt rövid szünetet tartott, és igyekezett legalább felültetni Dantét. – Hölgyeim és uraim, az arany álarc győztese... Dante Moro!

A tömeg felszisszent, kiabált csalódottságában. A ceremóniamesternek és a bírának sietve vissza kellett vonulniuk, mert a nézelődők már így is elkezdték őket megdobálni minden szeméttel, ami csak a kezük ügyébe akadt. Ezio odasietett Teodorához, és együtt nézték, ahogy Silvio, sápatag képen gonosz mosollyal, lesegítette Dantét a színpadról, és eltámogatta egy kis sikátorba.

19.

Amikor visszaértek Teodora „zárdájába”, Ezio próbált uralkodni magán, miközben Teodora és Antonio aggodalmasan nézte.

– Láttam, ahogy Silvio megvesztegette a ceremóniamestert – mondta Teodora. – És biztos kibélelte a bírák zsebét is! Semmit sem tehettem ellene!

Antonio megvetően felkacagott. Ezio ingerülten nézett rá.

– Elég egyértelmű, Silvio miért akarta olyan elszántan, hogy az ő emberük nyerje el az arany álarcot – folytatta Teodora. – Még mindig éberek, és nem akarják kockára tenni Marco dózsét! – Ezióra nézett. – Nem nyughatnak, amíg nem végeznek veled.

– Akkor elég sok álmatlan éjszaka vár még rájuk.

– Gondolkodnunk kell. Holnap tartják a bált!

– Követni fogom Dantét a bálig – döntötte el Ezio.

– Aztán valahogy leszedem róla az álarcot, és...

– Hogyan? – kérdezte Antonio. – Megölnöd szerencsétlen barmot? Ezio dühösen fordult szembe vele.

– Van jobb ötleted? Te is tudod, mekkora a tét!

Antonio bocsánatkérően tartotta fel a kezét.

– Ide hallgass, Ezio... ha megölnöd, lemondják az egész bált, és Marco visszabújik a palotájába. Minden, amit eddig tettünk, csak időpazarlásnak bizonyul. Nem, csendben kell ellopni az álarcot.

– A lányaim segíthetnek – vetette közbe Teodora. – Viszonylag sokan lesznek ott a bálon, hogy szórakoztassák a vendégeket. Elterelhetik Dante figyelmét, míg meg nem szerzed az álarcot. És ha már ott vagy, nincs mitől félned. Én is ott leszek.

Ezio vonakodva biccentett. Nem szerette, ha mások mondják meg neki, mit tegyen, de tudta, hogy Antoniónak és Teodórának igaza van.

– *Va bene*¹ – mondta.

Másnap este napnyugtakor Ezio gondoskodott róla, hogy közel legyen ahhoz a helyhez, ahol Daniénak át kell haladnia a bálra menet. Teodora jó néhány lánya a közelben téblábolt. Végre

¹ Rendben

megjelent a nagydarab fickó. Nagy gondot fordíthatott az öltözködésre, bár drága ruhái csiricsáréra sikerültek. Az arany álarc az övé csüngött. Amint a lányok meglátták, csivitelve integetni kezdtek neki, és körbevették, ketten belekaroltak két oldalról úgy, hogy az álarc hátracsússzon az övé, és elsétáltak vele a móló jókora, lekerített része felé, ahol a bált tartották, mely mostanra már javában zajlott. Ezio a legutolsó pillanatra időzítette, hogy levágja Dante övéről a maszkot. Elragadta, és Dante elé surrant, hogy még előtte érjen a báli belépőket ellenőrző örökhöz. A katonák látták, hogy nála az álarc, és beengedték. Pár pillanattal később Dante is odaért. Hátranyúlt a derekához, hogy felvegye a maszkot, de az nem volt már sehol. A lányok, akik idáig kísérték, visszaolvadtak a tömegbe, és felvették a saját álarcukat, hogy a testőr ne ismerje fel őket.

Dante még mindig az örökkel vitázott, de nekik megmásíthatatlan parancsaik voltak. Ezio átvágott az ünneplő tömegen, és megkereste Teodorát. Az asszony melegen üdvözölte.

– Sikerült bejutnod! Gratulálok! Most pedig figyelj. Marco továbbra is nagyon óvatos. A hajóján marad, a hercegi Bucintorón, nem messze a mólótól. Nem tudsz igazán közel férközni hozzá, de meg kell keresned a legjobb kilátással rendelkező pontot a támadáshoz. – Megfordult, és magához intett három kurtizánt. – Ezek a lányok segítenek elterelni a figyelmet rólad, ahogy átvágsz a bálozókon.

Ezio elindult, de ahogy az ezüsttel felékszerezett, ragyogó vörös szaténba és selyembe öltözött lányok átsuhantak a vendégseregleten, egy magas, tiszteletre méltó, hatvanas éveit járó férfit vett észre. Tiszta, értelmes tekintete és spanyol szakáll volt, és egy vele egykorú velencei nemessel beszélgetett. Egyikük álarca sem takart sokat, és Ezio az első férfiban felismerte Agostino Barbarigót, Marco öccsét. Agostinónak még sok köze lehetett Velence jövőjéhez, ha a bátyját valamiféle baj érte volna, és Ezio úgy vélte, érdemes olyan helyzetbe kerülnie, ahol kihallgathatja a férfi beszélgetését.

Amikor Ezio odaosont, Agostino épp halkan nevetett.

– Őszintén szólva a bátyám kínos helyzetbe hozza magát ezzel az ünnepséggel.

– Nincs jogod így beszélni róla – válaszolta a nemes.

– Ő a dózse!

– Igen, igen. Ő a dózse – válaszolta Agostino, és a szakállát simogatta.

– Ez az ő bálja. Az ő karneválja, és úgy költi el a pénzét, ahogy kedve tartja!

– Csak névleg dózse – válaszolta Agostino meglehetősen élesen. – És a velenceiek pénzét költi, nem a sajátját! – Lehalkította a hangját. – Sokkal nagyobb dolgok forognak itt kockán, és ezt te is tudod.

– Marcót választották meg vezetőnknek. Lehet, hogy apátok mindig is úgy vélte, nem viszi sokra, és rád örököltette át a politikai ambícióit, de ez most már aligha számít, hiszen ő a dózse!

– Én nem akartam dózse lenni...

– Akkor hadd gratuláljak a sikeredhez – válaszolta a nemes ridegen.

– Ide hallgass – folytatta Agostino, de uralkodott magán –, a hatalom több a vagyonnál. A bátyám talán nem tudja, hogy csak a pénzéért választották meg?

– A bölcsességéért és a vezetői képességeiért választottuk!

A tűzijáték kezdete szakította félbe őket. Agostino egy percig csak nézte, aztán megszólalt.

– És erre futja abból a fene nagy bölcsességéből? Fényjátékot rendez? A hercegi palota mélyén bujkál, miközben a város darabokra hullik, és azt hiszi, elég pár drága robbanás, és az emberek elfelejtik minden gondjukat!

A nemes lekicsinylően intett.

– Az emberek imádják a látványosságokat. Ilyen az emberi természet. Majd meglátod!

Ebben a pillanatban Ezio észrevette Dante zömök alakját: egy nagyobb csapat örrel tört át a tömegen, és nyilvánvalóan őt kereste. Tovább haladt hát egy kevésbé feltűnő hely felé, ahonnan esetleg a dózse közelébe férkőzhet, ha netán az elhagyja a mólótól pár méternyire horgonyzó Bucintorót.

Felrivalltak a harsonák, és a tűzijáték megszakadt. Az emberek elhallgattak, aztán heves tapsolásban törtek ki, ahogy Marco feltűnt a dózse bárkájának part felőli oldalán, hogy szóljon hozzájuk, és egy apród bejelentette.

– *Signore e signori!* Hadd mutassam be Velence imádott dózsáját!

Marco belekezdett a beszédébe.

– *Benvenuti!* Isten hozott titeket, barátaim, az évszak legnagyobb társasági eseményén! Békében éppúgy, mint háborúban, bőségben éppúgy, mint ínség idején, Velence mindig megtartja a karnevált!

A dózse tovább beszélt, és Ezio mellett felbukkant Teodora.

– Túl messze van – mondta neki Ezio. – És nem fogja elhagyni a hajót. Ki kell oda úsznom. *Merda!*¹

– A helyedben nem próbálnám meg – válaszolta Teodora egészen halkán. – Azonnal észrevesznek.

– Akkor át kell vágnom magam az egész...

– Várj csak!

A dózse tovább beszélt.

– Ma éjjel azt ünnepeljük, ami naggyá tesz minket. Milyen vakítóan ragyognak fényeink a világ fölött! – Széttárta a karját, és újabb tűzijáték-sorozat robbant az égen. A tömeg ujjongott és egyetértően ordított.

– Ez az! – mondta Teodora. – Használd a kis pisztolyod! Azt, amellyel a bordélyomban megállítottad azt a gyilkost! Használd ki a tűzijáték robaját, hogy elnyomja a lövésed hangját! Ha jól időzítesz, feltűnés nélkül kísétálhatsz innen!

Ezio az asszonyra nézett.

– Tetszik, ahogy gondolkozik, nővér!

– Csak nagyon gondosan kell céloznod. Nem lesz még egy esélyed! – Megszorította a férfi karját. – Sok szerencsét, fiam! Várok rád a bordélyházban!

Ezzel eltűnt a bálozók között. Ezio ismét megpillantotta a tömegben Dantét és az öröket, akik továbbra is őt keresték. Csendben és láthatatlanul osont a mólón ahhoz a ponthoz, amely a legközelebb esett a bárkán tartózkodó Marcóhoz. Szerencsére a dózse díszes köntöse és a bál ragyogó fényei könnyű célponttá tették.

Marco tovább szónokolt, és Ezio kihasználta ezt az időt, hogy felkészüljön. Feszülten figyelte, mikor lövik ki az újabb tűzijátékokat. Pontosán kellett időzítenie, ha azt akarta, hogy a

¹ A francba!

fegyvere dörrenése észrevétlen maradjon.

– Mindannyian tudjuk, nehéz időközön mentünk keresztül – harsogta épp Marco –, de együtt verekedtük át magunkat rajtuk, és Velence ettől csak még erősebb lett! A hatalomváltás mindenkinek nehéz, és mind példás kimértséggel és nyugalommal vészeltük át ezt az időszakot. Nem könnyű elveszíteni egy élete teljében lévő dózsét, és tehetetlen haraggal tölt el, hogy Mocenigo testvérem gyilkosa még mindig szabadon, büntetlenül jár-kei köztünk. De vigasztalhat minket a tudat, hogy sokunkat kezdte már kényelmetlenül érinteni elődöm politikája, nem éreztük magunkat biztonságban, és kételkedtünk az útnban, amelyre vezette városunk. A tömegből többen helyeslően felkiáltottak, és Marco mosolyogva emelte fel a kezét, hogy hallgassanak. – Nos, barátaim, elmondhatom, hogy ismét megtaláltam a helyes utat! Ha végignézek rajta, tudom, merre tartunk! Csodás helyre jutunk, még hozzá együtt! A jövő Velencéje, amelyet látok, erős, gazdag város. Olyan hatalmas flottát építünk, hogy ellenségeink minden eddiginél jobban rettegnek majd tőlünk! Kiterjesztjük kereskedelmi útvonalainkat is a tengeren, és olyan fűszereket és kincseket hozunk haza, amelyekről Marco Polo ideje óta csak álmodnak! – Marco szeme csillogott, és szinte kántálva folytatta. – És ezt üzenem mindazoknak, akik ellenünk kelnek: fontoljátok meg, melyik oldalra álltok, mert vagy velünk vagytok, vagy a gonosz erőivel! És mi nem tűrjük meg az ellenségeket! Levadásszuk őket az utolsó szálí, kitépjük gyökerestül, megöljük mindet! – Felemelte a kezét, és felkiáltott. – És Velence örökké fennmarad; a civilizáció legszebb ékköveként!

Ahogy diadalittasan leengedte karját a teste mellé, hatalmas tűzijátékorkán tört ki; a pompás finálé nappali fénybe borította az éjszakát. A robbanások fülsiketítőek voltak; senki sem hallotta tőlük a halálos kis pisztolylövést. Ezio már félúton járt a kijárat felé, mire a tömegben ácsorgóknak idejük volt reagálni a látványra: Marco Barbarigo, a velencei történelem egyik legrövidebb ideig uralkodó dózséja megtántorodik, a szívéhez kap, és holtan esik össze a hercegi bárka fedélzetén.

– Requiescat in pace – mormolta Ezio menet közben.

Amint szárnyra kapott a hír, gyorsan terjedt, és Ezio előtt ért a

bordélyba. Teodora és a kurtizánjai elismerő kiáltásokkal fogadták.

– Kimerült lehetsz – mondta Teodora, és karját karjába öltve kivezette a többiek közül egy belső szobába.

– Gyere, pihenj!

Ám előbb még Antonio gratulált neki.

– Velence megmentője! – kiáltotta. – Mit is mondhatnék? Talán hibáztam, hogy ilyen elhamarkodottan kételkedtem benned. Most legalább alkalmunk nyílik arra, hogy lássuk, mit akar valójában a város...!

– Ebből elég lesz – szolt rá Teodora. – Gyere, Ezio! Keményen dolgoztál, fiam. – Úgy érzem, fáradt testednek kényelemre és kényeztetésre van szüksége!

Ezio azonnal értette, mire célozhat, és belement a játékba.

– Igaza van, nővér! Mindenem fáj és sajog, nagy szükségem volna kényelemre és kényeztetésre! Remélem, meg tudja adni, amire vágyom...

– Ó – vigyorodott el Teodora –, nem egymagam akartam enyhíteni minden szenvedésed! Lányok!

Egy sor kurtizán siklott be mosolyogva Ezio mellett a belső szobába, amelynek közepén egy valóban hatalmas ágy terpeszkedett, oldalt pedig egy kanapészerű építmény, csak éppen tele szíjakkal, láncokkal és fogantyúkkal. Eziót a Leonardo műtermében látottakra emlékeztette, de el sem tudta képzelni, mire használhatják.

Hosszan összenézett Teodórával, és követte a nőt a hálósobába. Határozottan becsukta maguk mögött az ajtót.

Pár nappal később Ezio épp a Rialto hídon állt, és kipihenten, békésen szemlélte a hömpölygő tömeget. Épp azon gondolkodott, hogy inni kéne egy pohár venetóit valahol *ora di pranto*¹ előtt, amikor ismerős arcot látott. Antonio egyik hírnöke sietett felé.

– Ezio, Ezio! – mondta a fickó, amikor odaért. – Ser Antonio azonnal látni akar. Fontos ügyben!

– Akkor induljunk most rögtön – válaszolta Ezio, és követte.

Antoniót a dolgozószobájában találták, ahol volt vele még valaki. Ezio legnagyobb megdöbbenésére Agostino Barbarigót ismerte fel.

¹ ebédidő

Antonio bemutatta őket egymásnak.

– Megtiszteltetés, hogy megismerhetem, uram. Sajnálom, hogy elveszítette a bátyját.

Agostino kurtán intett.

– Köszönöm az együttérzést, de őszintén szólva a bátyám bolond volt, teljességgel a római Borgia-frakció irányítása alatt állt, és nagy baj lett volna, ha azok megvetik a lábukat Velencében. Szerencsére egy közösségi érdekeket is szem előtt tartó honfi elhárította ezt a veszélyt, és időben végzett vele. Meglepően eredeti módon. Természetesen nyomozunk, de én kételkedem benne, hogy bármi is kiderülne.

– Messer Agostinót nemsokára megválasztják dózsénak – vetette közbe Antonio. – Ez jó hír Velence számára!

– Ezúttal gyorsan döntésre jutott a negyvenegy jelölt – mondta Ezio szárazon.

– Azt hiszem, tanultak a hibájukból – válaszolta Agostino kurta félmosollyal. – De én nem csak névleg akarok dózse lenni, mint a bátyám. Ezzel vissza is kanyarodnék ahhoz, amiért jöttem. Förtelmes unokatestvérünk, Silvio elfoglalta az Arzenált, a város katonai negyedét, és kétszáz zsoldossal befészkelte magát oda!

– De ha ön lesz a dózse, nem parancsolhat rá, hogy adja meg magát? – kérdezte Ezio.

– Jó lenne ebben hinni – mondta Agostino –, de a bátyám féktelen költekezésének hála, üres a város kincstára, és nehezen tudnánk csak ellenállni egy olyan elszánt haderőnek, amely uralja az Arzenált. Viszont az Arzenál nélkül nem uralkodhatom igazából Velencén, akár megkapom a dózse címet, akár nem.

– Akkor – morfondírozott Ezio –, nekünk is elszánt haderőt kell kiállítanunk.

– Ez a beszéd! – ragyogott fel Antonio arca. – És azt hiszem, meg is találtuk hozzá a megfelelő embert. Hallottál már Bartolomeo d’Alvianóról?

– Természetesen. A *condottiere*¹ aki a pápai államot szolgálta. Ellenük fordult, csak annyit tudok.

– És most épp itt állomásozik. Nem kedveli Silviót, aki, mint azt

¹ hadvezér

nyilván tudod, szintén Borgia bíboros zsebében van – mondta Agostino. – Bartolomeo a San Pietrón van, az Arzenáltól keletre.

– Megyek, és megkeresem!

– Mielőtt elindulnál, Ezio – mondta Antonio –, Messer Agostino hozott neked valamit!

Agostino a ruhájából egy összetekert, ősi pergament vett elő. A súlyos, fekete pecsét fel volt törve, és egy tépett, vörös szalagon lógott.

– Ezt találtam a bátyám papírjai között. Antonio úgy vélte, téged talán érdekelhet. Vedd úgy, hogy ez a fizetség a városnak nyújtott szolgálataidért!

Ezio elvette. Azonnal tudta, mi az.

– Köszönöm, uram! Biztos vagyok benne, hogy nagy segítségünkre lesz az elkerülhetetlen csatában!

Ezio csak annyi időre állt meg, hogy felfegyverezze magát, egy percet sem vesztegetett: azonnal átsietett Leonardo műtermébe, ahol legnagyobb meglepetésére épp csomagolás közben találta a barátját.

– Most hová utazol? – kérdezte Ezio.

– Vissza Milánóba. Természetesen üzentem volna neked, mielőtt elmegyek! És küldtem volna egy csomag golyót a kis pisztolyodba!

– Nohát, örülök, hogy még elcsíptelek. Nézd csak, újabb kódexlapot szereztem!

– Kiváló! Roppantmód érdekelnek! Gyere csak be! Ezt Luca, a szolgám, és a többiek is átvehetik... Mostanra már egész jól betanítottam őket. Kár, hogy nem vihetem őket mind magammal!

– Mihez kezdesz Milánóban?

– Lodovico Sforza visszautasíthatatlan ajánlatot tett.

– És mi a helyzet az itteni ügyleteiddel?

– A flotta kénytelen volt visszamondani a megrendelését. Nincs pénzük újabb fejlesztésekre. Úgy tűnik, az előző dózse mindent elszórt. Én is megcsinálhattam volna neki a tűzijátékot, nem kellett volna akkora költségbe vernie magát, hogy Kínából hozatja! Nem gond, mondták, hogy Velence egyelőre békében áll a törökökkel, és hogy bármikor visszajöhetek; szerintem örülnének is, ha visszajönnék. Addig is itt hagyom Lucát: Velencén kívül mindenhol

úgy érezné magát, mint egy partra vetett hal.

Ami pedig a grófot illeti, örül a családi portréinak, bár szerintem azért lehetett volna még dolgozni rajtuk egy keveset. – Leonardo lassan kitekerte a pergamenlapot. – Most viszont nézzük csak ezt meg!

– Ígérd meg, hogy értesítesz, ha visszajössz!

– Ígérem, barátom! Te is ígérd meg, hogy tájékoztatsz arról, éppen merre jársz!

– Ígérem.

– Nohát... – Leonardo szétterítette a kódexlapot, és vizsgálgatni kezdte. – Van itt valami, ami úgy fest, mintha a fém alkarvédődre csatolható, kettős pengéjű tör terve lenne, de nincs befejezve, és szerintem egy korábbi változathoz készülhetett. A maradék csak a többi lappal együtt lesz érdekes. Lám csak, újabb térképszerű vonásokat látok, és valamiféle képet, amelyekről eszembe jut az a bonyolult csomós mintázat, melyet még ráérős, elmélkedés időszakomban firkálgattam folyton! – Leonardo újra összecsavarta a pergament, és Ezióra nézett. – Én a helyedben elrejténém ezt meg a másik kettőt is, amelyeket itt, Velencében mutattál nekem. Nyilván igen fontosak.

– Tulajdonképp Leó, ha már úgyis Milánóba mész, megkérhetnélek egy szívességre?

– Mondd csak!

– Amikor Padovába érsz, megszerveznéd, hogy egy megbízható futár elvigye ezt a három lapot Mario bácsikámnak Monteriggioniba? O... nagyon kedveli a régiségeket, és tudom, hogy ezeket is érdekesnek fogja tartani. Ehhez viszont olyasvalakire van szükségem, akiben megbízhatok.

Leonardo halványan elmosolyodott. Ha Ezio fejében nem zsibongtak volna úgy a gondolatok, a *beavatottak* mosolyának is vélhette volna.

– Ugyan a holmimat egyenesen Milánóba küldöm, de én magam tervezek egy villámlátogatást Firenzébe, hogy megnézzem, hogy megy Agniolo és Innocento sora, úgyhogy odáig én leszek a futárod, onnan pedig átküldöm Agniolót Monteriggioniba. Nincs mitől tartanod!

– Ilyen pompás megoldásban nem is reménykedtem – ragadta meg Ezio barátja kezét. – Csodálatos jó barát vagy, Leó!

– Remélem is, Ezio! Néha az az érzésem, hogy szükséged lenne valakire, aki tényleg vigyáz rád. – Elhallgatott.

– És sok sikert kívánok a munkádhoz! Remélem, egy nap sikerül befejezned, és akkor végre megpihenhetsz!

Ezio acélszürke szeme elrévedt, de nem válaszolt, csak ennyit mondott.

– Erről eszembe jutott, hogy van még egy feladatom. A házigazdám egyik emberét átküldöm majd a két másik kódexlappal. Most pedig egy időre *addio*¹!

¹ Isten veled

20.

Leonardo műtermétől San Pietróra a leggyorsabban úgy juthatott el, ha kompra száll vagy csónakot bérel a Fondamenta Nuován, és keletre hajózik a város északi partjáról. Legnagyobb meglepetésére Ezio alig talált valakit, aki odavitte volna. A kompjáratokat felfüggesztették, és igencsak mélyen a zsebébe kellett nyúlania, míg rá tudott venni pár fiatal gondolást, hogy vállalják az utat.

– Mi a gond? – kérdezte meg végül.

– Azt rebesgetik, hogy súlyos harcok folynak odalenn – mondta az orrban álló gondolás a hullámoknak nekifeszülve. – Úgy tűnik, most épp elcsitult, csak valami helyi viszály lehetett. De a komposok még nem kockáztatják meg, hogy újra kifussanak. Az északi parton tesszük ki, valamivel San Pietro előtt. Vigyázzon magára!

Ahogy mondták, úgy is cselekedtek. Ezio nemsokára egyedül találta magát. Felgyalogolt a sáros partról a téglá tartófalig, ahol már látta a San Pietro di Castello bazilika tornyát nem túl messze. Ezenkívül jó néhány füstoszlopot látott: a templomtól valamivel messzebb, délkeletre fekvő, alacsony téglaházak sorából szálltak fel. Azok pedig Bartolomeo barakkjai voltak. Ezio szíve a torkában dobogott, ahogy odasietett.

Először a csend ütötte meg. Aztán, ahogy közelebb ért, látta a szanaszét heverő holttesteket: némelyikük

Silvio Barbarigo címerét viselte, a többiekét nem ismerte fel. Végül egy őrmesterre bukkant: súlyosan megsebesült, de még életben volt, és volt annyi ereje, hogy feltámassza magát egy alacsony fal mellett.

– Kérem, segítsen – zihálta az őrmester, ahogy Ezio közelebb ért hozzá.

Ezio gyorsan körbenézett. Hamar megtalálta a kutat, és vizet húzott belőle. Csak imádkozhatott, hogy a támadók nem mérgezték meg, bár elég tisztának tűnt. Töltött egy csajkába, amit talált, és gyengéden a sebesült szájához emelte, aztán benedvesített egy rongyot, és letörölte az arcáról a vért.

– Köszönöm, barátom – mondta az őrmester. Ezio látta, hogy ő is

az ismeretlen címet viseli, és feltételezte, ez csak Bartolomeóé lehet. Úgy tűnt, Bartolomeo csapatait csúnyán megverték Silvio emberei.

– Meglepetésszerűen támadtak ránk – erősítette meg az őrmester is. – Bartolomeo valamelyik szajhája árulhatott csak el minket!

– De most már elkostródtak?

– Az inkvizítor emberei? Visszamentek az Arzenálba. Ott építették ki az állásaikat, épp, mielőtt az új dózse átvette volna a hatalmat. Silvio utálja az unokatestvérét, Agostinót, mert nem vesz részt abban az összeesküvésben, amelynek az inkvizítor részese. – A fickó vért köhögött, de elszántan folytatta. – Foglyul ejtették a kapitányunkat. Magukkal vitték. A sors fintora, hogy mi is épp meg akartuk támadni őket, Bartolomeo már csak egy hírnököt várt a városból...

– És hol van a többi emberetek?

Az őrmester megpróbált körülnézni.

– Akik nem haltak meg vagy nem estek fogságba, szétszóródtak, így próbálták meg menteni magukat. Alighanem meglapulnak Velencében vagy a lagúna többi szigetén. De szükségük lesz valakire, aki mögött egyesülhetnek. A kapitány hívására fognak várni.

– Ő viszont Silvio foglya?

– Igen. Ő... – de a szerencsétlen őrmester itt levegő után kezdett kapkodni. Küszködött egy ideig, aztán eltátotta a száját, és vér ömlött elő belőle: vagy háromlábnyira előre is eláztatta a füvet. Mire a vérözön elállt, a sebesült szeme is vakon meredt a lagúna felé.

Ezio lecsukta a szemét, és keresztbe tette a karját a mellkasán.

– Requiescat in pace – mondta komolyan.

Aztán szorosabbra húzta a kardövét: a fém alkarvédőt felcsatolta, de lehagyta róla a kettős pengéjű tör kiegészítőt. A jobbára most a mérgezett pengét vette: az mindig jókor jött, ha jelentős túlerővel kellett szembenéznie. A pisztolynak akkor vette hasznát, ha egyetlen, meghatározott célpontra vadászott, mivel minden lövés után újra kellett tölteni – most az övében lapult a lőporral és a golyókkal együtt. Ott volt mellette az eredeti rugós penge is, tartaléknak. Felhúzta a csuklyáját, és a San Pietro és Castello közti fahíd felé indult. Onnan feltűnés nélkül, de gyorsan végigsietett a főutcán az

Arzenál felé. Szembetűnt neki, hogy az emberek körülötte igen komorak és rosszkedvűek, bár szokás szerint végezték a dolgukat. Ahhoz egy belháborúnál sokkal komolyabb eseménynek kellett volna történnie, hogy Velencében végleg leálljon az üzlet, bár természetesen a Castello lakosai közül csak kevesen sejtették, hogy e konfliktus kimenetele milyen fontos az egész város szempontjából.

Ezio nem tudta, hogy ez a konfliktus hosszú-hosszú hónapokig elhúzódik, sőt, átlóg a következő évbe is. Cristinára gondolt, az anyjára, Mariára és a húgára, Claudiára. Hontalannak érezte magát, és mintha kezdett volna megöregedni. De megmaradt neki a Krédó, hogy szolgálja, hogy megélje, és ez minden másnál fontosabb volt. Talán senki sem tudja meg, hogy a templomosoktól csak az orgyilkosok válogatott rendje mentette meg a világot, akik felesküdték, hogy megakadályozzák gonosz ellenfeleik uralomra jutását.

Az első feladata egyértelműen az volt, hogy megtalálja, és ha lehetséges, kiszabadítsa Bartolomeo d'Alvianót, de nehéz lesz bejutnia az Arzenálba. A magas, megerősített téglafallal övezett negyed a város keleti peremén állt: épületek és dokkok útvesztője volt, és erősen őrizte Silvio magánhadserege, amely jóval nagyobbak tűnt, mint az a kétszáz zsoldos, akiről Agostino Barbarigo számolt be Eziónak. A férfi átsietett Gamballo építész nemrégiben emelt főkapuja alatt, és egész odáig bejárta az épületek szomszédságát, amíg gyalog eljuthatott, aztán egy jókora ajtóhoz ért. A nagy, masszív kapuba egy kisebbet is építettek, és Ezio távolról megfigyelte, hogy ezen a jelentéktelen ajtón át járkáltak a katonák ki-be őrsváltás idején. Négy órán át kellett észrevétlenül várakoznia, de a következő őrsváltás idejére készen állt. Forrón sült a késő délutáni nap, fülledtség nehezítette el a levegőt, és Ezión kívül mindenki kába volt. Leste, ahogy az újonnan szolgálatba álló örök átmasíroznak a kapun, melyet csak egy katona őrzött, majd követte a szolgálatot elhagyó zsoldosokat – egyszerűen beállt mögéjük, és igyekezett úgy tenni, mintha közéjük tartozna. Amint az utolsó katona is átért, elvágta a kapuban örködő fickó torkát, és átsusszant, mielőtt bárki észrevette volna, mi történt. Itt is az a helyzet állt fenn, amely sok-sok évvel ezelőtt San Gimignano-ban: hiába volt sok

embere Silviónak, az egész terület hatékony ellenőrzéséhez az is kevésnek bizonyult. Végére is a város katonai középontjáról volt szó. Ha ez nincs a kezében, Agostino sem uralkodhatott volna.

Miután bejutott, már viszonylag könnyű volt a tágas, nyílt tereken mozogni a hatalmas épületek – a *Cordelie*, az *Artiglierie*, a lövésztoronyok és legfőképp a hajódokkok – között. Ezio tudta, hogy amíg a késő délutáni árnyékokban marad, és elkerüli az őrjáratokat a hatalmas komplexumban, nem érheti baj, bár természetesen módfelett éber maradt.

Végül a mulatozás hangja és a harsány gúnykacaj vezette nyomra. A fő szárazdokk mellé jutott, ahol épp egy jókora gálya állt. A dokk egyik masszív falára vasketrecet húztak fel. A ketrecben ott volt Bartolomeo. Az életerős, hatalmas medve harmincas éveit elején járhatott, azaz legfeljebb csak négy-öt évvel volt idősebb Eziónál. A ketrec körül Silvio zsoldosai tolongtak, és Ezio arra gondolt, ezek is hasznosabban töltenék az idejüket, ha egy már legyőzött és elfogott ellenfél gúnyolása helyett őrjáratoznának, de az egészet oda vezette vissza, hogy Silvio Barbarigo hiába főinkvizítor, abban nem volt gyakorlata, hogyan bánjon a katonákkal.

Ezio nem tudta, Bartolomeót mennyi ideje tarthatják fogva a ketrecben, de nyilván jó néhány órája bezárhatták már. Ám dühét és energiáját cseppet sem apasztotta a szenvedés. Ez lenyűgöző volt ahhoz képest, hogy nyilván nem kapott sem enni, sem inni.

– *Luridi codardi!*¹ – ordította épp a kínzóinak, akik közül az egyik, Ezio szeme láttára, ecetbe mártott egy szivacsot, és Bartolomeo ajkához tolta abban a reményben, hogy a férfi víznek hiszi. Bartolomeo köpött egyet. – Mindegyikötökkel megküzdök! Egyszerre! Fél kézzel... nem, inkább úgy, hogy *mindkét* kezemet hátrakötitek! És így is darabokra szaggatlak titeket! – Felkacagott. – Most biztos azt gondoljátok, hogy ez lehetetlen, de engedjete csak ki innen, szívesen megmutatom nektek! *Miserabili pezzi di merda!*²

Az inkvizítor katonái gúnyolódva vonyítottak, és botokkal bökdösték Bartolomeo ketrecét, amíg ki nem lengett. A ketrec alja nem volt stabil, és Bartolomeónak a lábával kellett kapaszkodnia az

¹ Gyáva mocskok!

² Nyomorult szarháziak!

alsó rudakba, hogy ne veszítse el az egyensúlyát.

– Nincs bennetek tisztesség! Becsület! Erkölcs! – Nagy nehezen összegyűjtött annyi nyálat, hogy leköphesse őket. – És az emberek nem értik, hogy Velence csillaga miért kezdett hanyatlani! – Aztán szinte kérlelőre fogta a hangját. – Megirgalmazok annak, aki elég bátor, hogy kiengedjen innen. A többiek mind megdöglének. Megölöm őket! Esküszöm!

– Fogd be a mocskos pofád – kiáltott fel az egyik őr –, senki sem döglik meg ma rajtad kívül, te rohadt trágyahalom!

Ezio ez idő alatt egy téglá oszlopsor árnyékában lapult, egy medence mellett, ahol a kisebb hadigályák némelyike horgonyzott, és azon gondolkozott, hogyan menthetné meg a *condottierét*. Tíz őr volt a ketrec körül, mindegyik háttal állt neki, és nem látott rajtuk kívül senkit. Sőt mi több, ezek itt nem voltak szolgálatban, és páncélt sem viseltek. Ezio ellenőrizte a mérgezett tört. Nem lesz nehéz végeznie az örökkel. Megpróbálta kiszámolni, milyen gyakran járnak erre a szolgálatban lévő őrzáratok, és arra jutott, hogy két látogatásuk közt mindig három hüvelykkel lettek hosszabbak a dokk falán az árnyékok. De újabb problémát jelentett, miként szabadíthatja ki Bartolomeót, hogyan csendesítheti közben el, és hogyan végezhet az egészel minél gyorsabban. Elszántan gondolkozott. Tudta, hogy nincs sok ideje.

– Miféle ember adja el a becsületét és a méltóságát pár ezüstért? – bődült épp el Bartolomeo, de kezdett kiszáradni a torka, és vasakarata ellenére is fogytán volt az ereje.

– Te talán nem azt csinálsz, te barom? Te talán nem zsoldos vagy, mint mi magunk?

– Én sosem álltam gyáva árulók szolgálatába, mint ti! – villant meg Bartolomeo szeme. Az alatta állók egy pillanatra meghunyászkodtak. – Azt hiszitek, nem tudom, miért zártatok ketrecbe? Azt hiszitek, nem tudom, hogy a főnökötök, Silvio kinek a bábja? Ti, fiúk, még anyátok csecsén lógtatok, amikor én már küzdöttem az ellen a sunyi görény ellen, aki irányítja!

Ezio érdeklődve hallgatta. Az egyik katona felkapott egy fél téglát, és dühösen a ketrechez vágta. Ártalmatlanul pattant le a rácsokról.

– Ez az, ti disznók! – kiáltotta Bartolomeo rekedten. – Csak

próbálkozzatok! Esküszöm, amint kiszabadulok innen, szent küldetésem lesz, hogy mindegyikötöknek levágjam a rohadt fejét, és feldugjam a lányos kis seggébe! És csereberélni is fogom a fejeteket, mert ti, kis mocsadékok, láthatóan úgyis mind seggfejek vagytok!

A ketrec alatt állók most már kezdtek igazán dühbe gurulni. Az egyértelműen látszott, parancsba kapták, hogy nem szurkálhatják halálra a foglyukat pikákkal, és nem lőhetnek rá íjjal sem, ahogy védtelenül lógott felettük a ketrecben. De mostanra Ezio már észrevette, hogy a ketrec ajtaján lévő lakat egészen kicsi. Bartolomeo fogvatartói arra hagyatkoztak, hogy a „kalitka” a magasban lóg. Kétségkívül azt remélték, hogy a kíméletlen napfény, az éjszakai hideg, a kiszáradás és az éhezés végez majd vele, hacsak előtte meg nem törik, és beszélni nem kezd. De ahogy elnézte a fickót, Bartolomeo idáig sosem sülyedt volna.

Eziónak gyorsan kellett cselekednie. Nemsokára érkezni fog egy szolgálatban lévő őrjárat. Kiengedte a mérgezett pengét, majd egy farkas kecsességével és gyorsaságával előrevetette magát. Alig pár másodperc alatt az örökhöz ért. íves mozdulattal körbevágott, és öt ember sebébe csepegtetett halált, mire a többiek feleszméltek, hogy mi történik. Kardot rántott, és vadul lemészárolta a többit is. Az örök gyenge csapásai sorra lepattantak a fém csuklóvédőről. Bartolomeo tátott szájjal nézte. Ezio végül megfordult, és felnézett.

– Le tudsz onnan ugrani? – kérdezte.

– Ha ki tudsz innen juttatni, leugrok, mint egy bolha!

Ezio megragadta az egyik halott katona pikáját. A hegye vasból volt, nem acélból – öntött, nem kovácsolt. Jó lesz. A baljába fogta, nekikészült, lekuporodott, aztán felugorva a levegőbe lökte magát, és megkapaszkodott a ketrec külső rácsában.

Bartolomeo szeme kis híján kiugrott a helyéről.

– Ezt meg hogy a fenébe csináltad? – kérdezte.

– Gyakoroltam – mondta Ezio félmosollyal kísérve. A zárba feszítette a pika hegyét, és megcsavarta. Először ellenállt, aztán szétpattant. Ezio kirántotta az ajtót, majd leugrott, és egy macska ügyességével ért földet.

– Most pedig te jössz! – parancsolt rá Bartolomeóra.

– Siess!

– Ki vagy te?

– Ugorj már!

Bartolomeo idegesen fogta az ajtó szélét, aztán előrevetette magát. Nagy dobbanással ért földet, kifutott belőle a szusz, de amikor Ezio talpra segítette, büszkén lerázta megmentő jét.

– Semmi bajom – zihálta. – Csak nem vagyok rohadt cirkuszi mutatványokhoz szokva!

– Akkor semmit sem törted el?

– A fenébe veled, bárki is vagy – ragyogta Bartolomeo –, hálával tartozom neked! – Ezio legnagyobb megdöbbenésére megölelte, és jól megropogtatta a csontjait. – De ki vagy? Maga a francos Gábiel arkangyal, vagy ki a fene?

– Ezio Auditore a nevem.

– Bartolomeo d’Alviano. Örülök, hogy találkoztunk.

– Nincs most erre időnk – csattant fel Ezio –, te is tudod!

De már így is túl sok időt vesztegettek. Valaki észrevehette a falról, hogy mi folyik ideleinn, mert megkondultak a harangok, és mindenhol őráratok bukkantak fel, hogy körbezárják őket.

– Gyertek csak, kurafiak! – ordított fel Bartolomeo, és megrázta öklét, ami mellett Dante Moróé is csak kis ékszerészkalapácsnak tűnt volna. Most Ezio bámult elismerően, ahogy Bartolomeo a rájuk rontó katonák közé vágott. Együtt visszaverekedték magukat a kis kapuhoz, és végre megszabadultak üldözőiktől.

– Tűnjünk el innen! – kiáltotta Ezio.

– Nem kéne betörnünk még pár fejet?

– Talán jobb lenne, ha egyelőre kerülnénk az összecsapást!

– Miért, tán félsz?

– Inkább gyakorlatias vagyok. Tudom, hogy forr a véred, de százszoros túlerőben lehetnek.

Bartolomeo átgondolta a helyzetet.

– Van benne valami. Végére is parancsnok volnék... nem ártana úgy is gondolkodnom, mint hagyni, hogy egy hozzád hasonló kis mitugrász tanítson józanságra!

– Aztán lehalkította a hangját, és aggódva hozzátette.

– Csak azt remélem, hogy az én kis Biancámnak nincs semmi baja.

Eziónak nem volt ideje visszakérdezni, vagy egyáltalán elmerengeni Bartolomeo megjegyzésén. Sietniük kellett: visszarohantak a városon át Bartolomeo San Pietró-i főhadiszállására. Ám Bartolomeo előtte még két fontos kitérőt is tett: útba ejtették a Riva San Basiót és a Corte Nuovát, hogy szóljon az ügynökeinek, életben van, szabad, és hívják össze szétszóródott csapatait – már akiket nem ejtettek foglyul.

Alkonyaira visszaértek San Pietróba, és megtudták, hogy Bartolomeo vezetőiből páran túléltek a támadást. Most előbújtak rejtekükből, összesereglettek a már legyek által ellepett halottak mellett, megpróbálták eltemetni őket, és visszaállítani a rendet. Örültek, hogy viszontláthatják kapitányukat, de Bartolomeo nem figyelt, csak fel-alá rohanguált a táborban, és hangosan kiáltozott.

– Bianca! Bianca! Hol vagy?

– Kit keres? – kérdezte Ezio egy őrmestertől. – Alighanem nagyon fontos neki.

– Fontos hát, signore – vigyorodott el az őrmester –, és sokkal megbízhatóbb, mint a legtöbb nő!

Ezio odaszaladt új szövetségéhez, és megkérdezte.

– Minden rendben?

– Szerinted? Nézd már meg, hogy néz ki ez a hely! Szegény Bianca! Ha valami történt vele...

A nagydarab férfi a vállával belökött egy már amúgy is félig leszakadt ajtót, a földre dobta, és belépett a szobába. A jelek alapján a támadás előtt ez lehetett a térképszoba. Az értékesebb térképeket megcsonkították vagy ellopták, de Bartolomeo addig kutatott a szemétben, míg diadalittasan fel nem kiálthatott.

– Bianca! Drágaságom! Ó, édes istenem, minden rendben veled!

Egy hatalmas pallost rángatott ki a törmelék alól, és ordítva lengette meg.

– Hah! Biztonságban vagy! Sosem kételkedtem benne! Bianca! Hadd mutassalak be... Mi is a neved?

– Ezio Auditore.

Bartolomeo elgondolkodva nézett maga elé.

– Hát persze! A híred megelőz, Ezio!

– Örömmel hallom.

– De mit keresel itt?

– Nekem is van egy kis elintéznivalóm Silvio Barbarigóval. Azt hiszem, már nem látják szívesen Velencében.

– Silvio! Az a trágya! Vissza kéne lapátolni egy latrinába a rohadékot!

– Úgy véltem, talán számíthatok a segítségedre.

– Ez után a mentőakció után? Az életemmel tartozom neked, nem csak egy kis segítséggel!

– Hány embered maradt?

– Hány túlélőnk van itt, őrmester?

Az őrmester, akivel Ezio az előbb beszélt, odaszaladt és tisztelgett.

– Tizenkettő, kapitány, téged, engem és itt ezt az úriembert is beleszámítva.

– Tizenhárom! – kiáltotta Bartolomeo, és meglengette Biancát.

– Bő kétszáz ellen – jegyezte meg Ezio. Az őrmesterhez fordult. – És hány embereteket ejtették fogságba?

– A többségüket – válaszolta a fickó. – Tökéletesen meglepett minket a támadás. Néhányan elmenekültek, de a túlnyomó részüket Silvio emberei láncba verve elhurcolták.

– Figyelj csak, Ezio – mondta Bartolomeo. – Én felügyelem a többi szabadon lévő emberem egybetoborzását, kitakarítatom ezt a disznóólat, eltemettem a holtakat, és aztán itt találkozunk. Szerinted te időközben tudnál intézkedni az ügyben, hogy a Silvio által fogságba ejtett emberek valahogy kiszabaduljanak? Csak mert mintha az menne neked...

– Intensi.¹

– Gyere vissza mihamarabb! Sok szerencsét!

Ezio, karján a kódex-fegyverekkel, újra elindult nyugat felé, az Arzenál irányába, de egyre azon gondolkodott, vajon Silvio Bartolomeo összes emberét ott tartja-e fogva. Egyet sem látott közülük, amikor korábban beosont, hogy kiszabadítsa a kapitányt. Az Arzenálhoz érve a leszállóban lévő éjszaka árnyaiba vonult, és próbálta kihallgatni a falakon őrködő katonák párbeszédét.

– Láttál te már nagyobb ketreceket? – kérdezte az egyik.

– Nem. És azok a szerencsétlen nyomorultak egészen

¹ Nagyon is.

összepréselődtek benne. Szerintem Barto kapitány nem így bánt volna velünk, ha ő győz – mondta a bajtársa.

– Pedig biztos nem lett volna kedvesebb! Tartsd csak meg magadnak a nemes gondolataidat, ha azt akarod, hogy a nyakadon maradjon a fejed! Szerintem végeznünk kéne az összessel. Miért nem engedjük le a ketreceket a vízbe, és hagyjuk, hogy mind egy szálíg megfulladjanak?

Ezio erre megdermedt. Az Arzenálban három hatalmas medence volt, mindegyiket úgy tervezték, hogy harminc gálya elférjen benne. A komplexum északi részén voltak, vaskos téglafalak övezték, nehéz facserepek fedték őket. A ketrecek – a Bartolomeót fogva tartó ketrec nagyobb másai – ezek szerint a víz fölé lógatva lengedeztek az egyik vagy akár több medence fölött.

– Százötven képzett katonát? Pocsékolás lenne. Silvio reméli, hogy pénzért átállnak az oldalára – mondta a második egyenruhás.

– Végtére is zsoldosok, mint mi magunk. Miért ne tennék?

– Ugye? Csak meg kell őket puhítani előtte. Meg kell mutatni nekik, ki itt az úr!

– Spero di sì!¹

– Istennek hála, nem is sejtik, hogy a vezérük megszökött!

Az első ór nagyot köpött.

– Nem húzza sokáig szabadon.

Ezio otthagya őket, és a délután felfedezett kiskapuhoz sietett. Nem volt ideje megvárni az őrsváltást, de elég volt felnéznie, hogy lássa, hol áll a hold a látóhatár fölött, s így megbecsülje az időt: maradt még pár órája. Kipöccintette a rugós tört – az első kódex-fegyverét, a kedvencét mind a mai napig –, és átvágta a kövér, öreg ór torkát, akit Silvio mérhetetlen bölcsességében egyedül állított ki örködni. Ellökte magától, mielőtt összevérezhette volna a ruháját. Gyorsan letörölte a pengét is, és kicserélte a mérgezett törre. Aztán keresztet vetett a holttest fölött.

Az Arzenál falai közt terpeszkedő épületek egészen máshogy néztek ki a keskeny holdsarló és a pár csillag fényében, de Ezio tudta, hol lehetnek a medencék, és arra indult. A falak tövében maradt, figyelt, nehogy Silvio embereibe fusson. Hamar odaért az

¹ Remélem is!

első medencéhezhez. Bekukucskált a hatalmas, széles boltívek közt a vizes félhomályba, de nem látott mást, csak a csillagok gyenge fényében lágyan ringó gályák sorát. A második medencénél is ugyanez a látvány fogadta, de a harmadikhoz érve hangokat hallott.

– Nem késő még hűséget fogadnotok a mi ügyünknek. Elég egy szót szólnotok, és életben maradtok! – kiabálta fel az inkvizítor egyik őrmestere gúnyolódva.

Ezio a falhoz lapult. Vagy egy tucat katonát látott: a fegyvert letették, a kezükben flaskák villogtak, és felfelé néztek a félhomályos tetőről lelógó, három hatalmas vasketrec felé. Észrevette, hogy egy láthatatlan gépezet lassan, de biztosan a víz felé ereszti a ketreceket. És ebben a medencében nem voltak gályák. Csak fekete, olajosán csillogó víz, amelyben valami láthatatlan, de rémítő fajzat zsi bongott.

Az inkvizítor őrségében volt egyvalaki, aki nem ivott, aki mintha mindig figyelt volna, egy hatalmas, rettenetes fickó: Ezio azonnal felismerte Dante Morót. Ezek szerint a régi gazdája, Marco halálával az emberhegy átállt az unokatestvéréhez, Silvíóhoz, aki már amúgy is kifejtette, milyen nagyra becsüli a nagydarab testőrt.

Ezio óvatosan végigsiklott a fal tövében, míg csak egy jókora, nyitott ládaig nem ért, amelyben mindenféle fogaskerekek, kallantyúk és kötelek forogtak. Akár Leonardo is tervezhette volna. Egy vízóra hajtotta az egészet. Ez a gépezet engedte le a ketreceket a vízbe. Ezio kivonta hagyományos törét az öve bal oldalára akasztott hüvelyből, és bevágta két fogaskerék közé. A gépezet megállt: az utolsó pillanatban, mert a ketrecek már csak pár ujjnyira voltak a víz felszínétől. Az örök is azonnal észrevették, hogy a ketrecek nem sülyednek tovább, és néhányan máris az irányító gépezet felé loholtak. Ezio kivillantotta a mérgezett tőrt, és megvágta őket futás közben. Ketten a vízbe zuhantak a partról, és pár pillanatig kiáltoztak, aztán lesülyedtek a fekete, olajos mélybe. Mindeközben Ezio a többiek felé rohant a medence szélén: mind riadtan elfutottak előle, kivéve Dantét, aki állta a sarat, és hegyként tornyosult Ezio fölé.

– Most már Silvio vérebe vagy? – kérdezte Ezio.

– Inkább élek ebként, mint hogy oroszlánként haljak meg – mondta Dante, és előrehajolt, hogy a vízbe lökje Eziót.

– Állj félre! – kiáltott rá Ezio, és kibújt az ütés alól.

– Veled nincs semmi bajom!

– Ó, fogd már be a szád – mondta Dante, és megragadta Ezio grabancát. A medence falához csapta ellenfelét. – Nekem sincs veled komolyabb bajom. – Láttá, hogy Ezio megszédült. – Csak maradj a helyeden. Most megyek, és figyelmeztetem a gazdám, de ha nem hagysz fel a bajkeveréssel, visszajövök, és a halakkal etetlek meg!

Ezzel eltűnt. Ezio megrázta a fejét, hogy magához térjen, és szédelegve felállt. A ketrecekben lévő férfiak kiabálni kezdtek, és Ezio látta, hogy Silvio egyik embere visszaosont, és épp ki akarja piszkálni a tört, melyet a fogaskerekék közé ékelt, hogy megállítsa a ketrecet leengedő szerkezetet. Megköszönte az Úrnak, hogy nem felejtette el a Monteriggioniban tanultakat, lekapott az övéről egy tört, és halálos pontossággal elhajította. Az ör felnyögött és összegörnyedt, tehetetlenül kapott a két szeme közül kiálló markolat felé.

Ezio lekapott egy kampós végű póznát a falról. Veszedelmesen kihajolt a víz fölé, és ügyesen közelebb húzta a legközelebbi ketrecet. Az ajtót egyszerű retesz zárta: Ezio kipattintotta, és kiengedte a bent szorongó embereket. Szinte balomban estek ki a partra. A segítségükkel a többi ketrecet is kihúzták, s kiengedték az összes foglyot.

Bármennyire kimerítették is az embereket a megpróbáltatások, megéljenezték Eziót.

– Gyerünk! – kiáltott rájuk. – Vissza kell vinnem titeket a kapitányotokhoz!

Elsöpörték a medencét védő Barbarigo-erőket, és további ellenállás nélkül visszatértek San Pietróba. Bartolomeo és az emberei egészen elérzékenyültek, hogy újra együtt vannak. Ezio távollétében az összes olyan zsoldos, akinek sikerült Silvio heves támadása elől elmenekülnie, visszatért, és a táborban ismét minden *in perfetto ordine*¹ volt.

– Salute, Ezio! Mondta Bartolomeo. – Isten hozott újra miköztünk! Jó munkát végeztél! Tudtam, hogy bízhatom benned! – megfogta Ezio kezét. – Valóban a legerősebb szövetségesnek

¹ tökéletes rendben

bizonyultál! Az ember szinte már azt hinné... – De itt elhallgatott, és máshogy fejezte be. – Hála neked, a seregem visszanyerte régi dicsőségét. Silvio barátunk most majd meglátja, mekkora hibát követett el!

– Szerinted mit kéne tennünk? Nyíltan megtámadnunk az Arzenált?

– Nem. Egy nyílt támadással csak annyit érnénk el, hogy lemszárolnának minket a kapuk előtt. Szerintem be kéne juttatnunk az embereimet a negyedbe, és aztán nekik kéne ott helyben annyi bajt keverniük, hogy lekössék Silvio embereit.

– Tehát... ha az Arzenál szinte teljesen üres...

– Akkor le tudod őket győzni egy válogatott csapattal.

– Reménykedjünk benne, hogy bekapja a csalit!

– Inkvizítor. Tudja, hogyan bántsa azokat, akik már amúgy is ki vannak szolgáltatva neki. Nem katona. A pokolba is, ahhoz sincs elég esze, hogy akár közepes sakkozó legyen!

Beletelt néhány napba, hogy bejuttassák Bartolomeo embereit Castellóba és az Arzenál-negyedbe. Amikor minden készen állt, Bartolomeo és Ezio maga köré gyűjtött pár, külön erre a célra kiválasztott katonát, akikkel megostromolhatták Silvio főhadiszállását. Ezio ügyességük és fegyverforgatási képességük alapján választotta ki a harcosokat.

Gondosan kitervelték az Arzenál elleni támadást. Következő péntek estére minden készen állt. Egy zsoldost felküldtek a San Martino torony tetejére, és amikor a hold a legmagasabban állt, meggyújtott egy vaskos római gyertyát, amelyet Leonardo műhelyében terveztek és készítettek. Ez jelezte a támadás kezdetét. A sötét bőrruhákba öltözött vezetők négy oldalról mászták meg az Arzenált. Amint átértek a mellvéden, kísértetként suhantak végig a csendes, emberhiánnyal küzdő erődítményen, és gyorsan megfékezték a bent őrködő, csekély számú ellenséget. Nem telt sok időbe, hogy Ezio és Bartolomeo szembekerüljön leghalálosabb ellenségeikkel – Silvióval és Dantével.

Dante vas boksziért viselt, és jókora láncos buzogányt lengetve védelmezte a mesterét. Sem Ezio, sem Bartolomeo nem jutott egykönnyen a közelébe, miközben az embereik is az ellenséggel

viaskodtak.

– Szép darab, mi? – gúnyolódott Silvio a fal védelmében. – Megtiszteltetésnek kéne vennem, hogy ő végez veletek!

– Kapd be, te féreg! – ordított vissza Bartolomeo. Sikerült megakasztania a buzogány láncát vívóbotjával, és kitépte Dante kezéből a fegyvert. Az óriás visszavonult. – Gyerünk, Ezio! El kell kapnunk ezt a *grassone bastardót*!

Dante megfordult: elérte a célját, egy horgas szögekkel kivert vasbunkót, és most újra szembeszállt velük. Bartolomeóra sújtott le vele, és az egyik szög véres árkot vájt a zsoldos vállába.

– Ezért kibelezlek, te disznószemű trágyahalom! – bömbölte Bartolomeo.

Ezio közben megtöltötte a pisztolyát, és rálőtt Silviora, de nem találta el. A golyó szikrázva, szilánkokat szórva pattant le a téglafalról.

– Azt hiszed, nem tudom, valójában miért vagy itt, Auditore? – vakkantotta Silvio, bár láthatóan megrémült a pisztolylövéstől. – De elkéstél! Most már semmiképp sem állíthatsz meg!

Ezio újratöltött, és megint lőtt, de dühös volt, összezavarták Silvio szavai, és ismét elhibázta célpontját.

– Hah! – köpte Silvio a falról, miközben Dante és Bartolomeo egymással viaskodott. – Úgy teszel, mintha nem tudnád! Persze ha Dante végez veled és azzal az izomköteg barátoddal, már úgysem számít! Csak kövesd azt a bolond apádat! Tudod, mi életem legnagyobb bánata? Hogy nem én magam akasztottam fel Giovannit! Ó, de szerettem volna a saját két kezemmel meghúzni azt az emelőkart, és nézni, ahogy az a nyomorult féreg apuskád kapálódzik, fuldokol és lóg! És persze bőven lett volna időm arra a borostömlő nagybácsidra is, Marióra és az anyádra, aki még mindig nem tette túl magát a dolgon, jaj, szegény kis drágám, és arra a zaftos is számócára, Claudia húgodra! De régóta nem dugtam meg senkit huszonöt alatt! Tegyük hozzá, a két utóbbit az útra tartogattam volna; nagyon magányos lesz a tengeren az ember!

Ezio érezte, hogy vörös köd borul az agyára, de próbált az inkvizítor fröcsögéseiben rejlő információra összpontosítani. A vadul

¹ dagadt disznót

rikoltozó gazember szájából csak úgy repkedett a nyál a sértések társaságában.

Silvio emberei egyre nagyobb számban érkeztek, és jelentős túlerőbe kerültek Bartolomeo katonáival szemben. Dante még egy hatalmasat odavágott Bartolomeóra, és a bordái közt kapta a vas bokszerrel. Bartolomeo megtántorodott. Ezio harmadszorra is Silviora lőtt, és a golyó ezúttal átszakította az inkvizítor ruháját a nyaka mellett. Bár a fickó megtántorodott, és Ezio látta, hogy vékony vércsík szivárog a sebből, Silvio nem esett össze. Parancsot ordított Dantének, aki erre hátrahúzódott, felszaladt a sánkra, hogy gazdája mellett legyen, és mind a ketten eltűntek a fal túloldalán. Ezio tudta, hogy odaát egy létrának kell lennie, amely a kikötőbe vezet. Rákiáltott Bartolomeóra, hogy kövesse, és ki rohant a csatatérről, elvágni az ellenség útját.

Látta, hogy beugranak egy jókora csónakba, de az arcukon harag és kétségbeesés sötétlett. Követte a tekintetüket: egy hatalmas, fekete gálya épp most tűnt el a lagúna túloldalán, délen.

– Elárultak! – harsogta Silvio Dantének; Ezio épp csak hallotta, mit beszélnek. – A hajó nélkülünk indult el! Isten verje meg őket! Mindig hű voltam hozzájuk, és mégis elárultak! hát a fizetségem!

– Ezzel a csónakkal még beérhetjük őket – mondta Dante.

– Túl késő... sosem jutunk át a szigetre ebben a lélekvesztőben, de ebből a katasztrófából legalább elmenekülhetünk!

– Akkor induljunk, Altezza!

– Induljunk hát!

Dante a reszkető legénységhez fordult.

– Kötelek eloldozni! Vitorlát fel! Mintha élnének!

Ezio ebben a pillanatban ugrott ki a móló árnyai közül, egyenesen a hajóra. A halálra rémült tengerészek menekültek előle: inkább a lagúna sötét vizébe vetették magukat.

– Takarodj innen, gyilkos! – ordította Silvio.

– Ez volt az utolsó sértésem – mondta Ezio. Az inkvizítor gyomrába vágta törét, és lassan végighúzta a kétélű pengét a hasán. – És azért, amit a családom asszonyairól mondtál, a legszívesebben kiherélnék, ha valóban férfi volnál!

Dante lába a földbe gyökeredzett. Ezio mereven nézte. A

nagydarab fickó fáradtnak tűnt.

– Vége – mondta neki Ezio. – Rossz lóra tettél.

– Talán igen – mondta Dante –, de ettől még megöllek. Te mocskos orgyilkos. Fárasztasz.

Ezio kipöckölte a pisztolyát, és lőtt. A golyó egyenesen Dante arcába csapódott. A férfi összeroskadt.

Ezio letérdelt Silvio mellé, hogy megadja neki a bűnbocsánatot. Lelkiismeretes volt, egy pillanatra sem felejtette el, hogy csak akkor szabad ölnie, ha valóban nincs más megoldás, és hogy a haldoklóknak, akik nemsokára minden jogukat elvesztik, legalább az utolsó pillanatok szentségét meg kell adni.

– Hová mentetek volna, Silvio? Mi volt az a gálya? Azt hittem, dözse akarsz lenni!

Silvio kurtán elmosolyodott.

– Az csak elterelő hadművelet volt. Mindig is el akartunk hajózni.

– Hová?

– Elkéstél – mosolyogta Silvio, és meghalt.

Ezio Daniéhoz fordult, és a karjában dédelgette a hatalmas oroszlánfejet.

– Ciprusra tartanak, Auditore – nyöszörögte Dante.

– Talán így, a végén még megmenthetem a lelkem, ha ezt elárulom neked. Azt akarják, azt akarják... – De saját, feltörő vére elfojtotta a szavát, és a hatalmas férfi is meghalt.

Ezio mindkét férfi tárcáját átkutatta, de semmit nem talált, csak egy levelet, melyet Dante felesége írt a férjének. Szégyenkezve olvasta.

Amore mio!

Nem tudom, elfőn-e valahia is az a nap, hogy még egyszer megértse szavakat. Sajnálom, amit tettem – kár volt hagynom, hogy Marco élvezzen tőled, kiférny szentse a válást, és végül a tulajdon feleségévé tegyen. De most, hogy meghalt, talán valamilyen módon újra egymáséi lehetünk. Nem tudom, fogsz-e még egyáltalán emlékezni rám... Vagy túl sülyosan megsebesültél a csatában? Megindítják-e szavaim, ha emlékeid nem is, a szívedet? De talán nem is számít, mások mit mondanak, mert tudom, hogy még mindig a szívemben élsz. Megtalálom a módját, szerelmem, hogy emlékeztesslek. Hogy újra azá tegyelek, aki voltál.

Örökké a tiéd,

Nem volt rajta címzés. Ezio gondosan összehajtogatta, és a saját tárcájába rejtette. Meg fogja kérdezni Teodorát, hogy mit tud erről a különös históriáról, és hogy vissza tudja-e juttatni a levelet küldőjének, és megviszi-e a hírt a hűtlen teremtés valódi férjének haláláról. A holttestekre nézett, és keresztet vetett fölöttük.

– Requiescant in pace – mondta szomorúan.

Ezio még mindig a halottak fölött állt, amikor Bartolomeo zihálva beérte.

– Látom, szokás szerint nem volt szükséged a segítségemre – mondta.

– Visszafoglaltatok az Arzenált?

– Szerinted itt lennék, ha nem foglaltuk volna?

– Gratulálok!

– Evviva!¹

De Ezio egyre csak a tengert nézte.

– Vissza kell mennünk Velencébe, barátom – mondta.

– És Agostino a továbbiakban úgy kormányozhat, hogy nem kell tartania a templomosoktól. Viszont azt hiszem, én még nem pihenhetek. Látod azt a gályát ott a horizonton?

– Igen.

– Dante utolsó leheletével elárulta, hogy Ciprusra tart.

– És mi célból?

– Ez az, barátom, amit ki kell derítenem!

¹ Éljen!

21.

Ezio el sem hitte, hogy már elérkezett az Úr 1487. esztendejének nyara, és Szent Iván napja van. A huszonnyolcadik születésnapja. Egymaga állt a Ponté dei Pugin, a korlátra támaszkodott, és komoran nézte az odalenn csobogó kanális vizét. A hullámok közt egy patkány éviékét, egy kupac káposztalevelet tolt maga előtt – alighanem egy közeli zöldséges bárkájáról lophatta, és a csatorna megfeketedett téglafalában ásító üreg felé kormányozta rakományát.

– Hát itt bujkálsz, Ezio! – csendült egy vidám hang, és a férfi megérezte Rosa érzéki illatát, még mielőtt megfordult volna, hogy köszöntse. – Jó ideje nem láttalak már! Kezdtem azt hinni, szándékosan kerülsz!

– Sok dolgom volt.

– Persze, hogy sok dolgod volt! Mitévő lenne Velence nélküled?

Ezio szomorúan megrázta a fejét. Rosa könnyedén odatámaszkodott mellé a korlátra.

– Mi ez a komolyság, *bello*¹? – kérdezte.

Ezio tettetett komorsággal ránézett, és megvonta a vállát.

– Boldog születésnapot nekem!

– Születésnapod van? Ez komoly? Húha! *Rallegramenti*!² Ez csodálatos!

– Én azért nem ragadtatnám el így magam – sóhajtott Ezio. – Több mint tíz éve már, hogy tanúja voltam apám és fivérem halálának. Tíz éven át vadásztam a felelősökre, az apám listáján szereplőkre és azokra, akiket a halála óta írtam fel erre a névsorra. És tudom, hogy lassan a végére jutok, de semmivel sem érzem magam közelebb ahhoz, hogy megértssem, *miért* történt ez az egész!

– Ezio, az egész életedet egy jó ügynek szentelted. Magányossá tett, elszigeteltté, de ha úgy nézzük, a hivatásoddá is vált. És bár a célod érdekében legtöbbször ölnöd kellett, sosem voltál igazságtalan. Velence sokkal jobb hely lett, mint valaha volt, és ez neked

¹ szépségem

² Gratulálok!

köszönhető. Fel a fejjel! Akárhogy is, ha már születésnapod van, hoztam neked ajándékot. És úgy nézem, nem is időzíthettem volna jobban! – Roppant hivatalosnak tűnő irattömböt vett elő.

– Köszönöm szépen, Rosa. Bár nem épp ilyesmit vártam tőled a születésnapomra... Mi ez?

– Csak valami, amit... találtam. Ez az Arzenál hajózási jegyzéke. Benne van az a dátum is, amikor a te fekete gályád elhajózott Ciprusra múlt év végén...

– Komolyan? – nyúlt volna Ezio a könyv után, de Rosa incselkedően elhúzta előle. – Add ide, Rosa! Ez nem vicc!

– Mindennek megvan az ára – suttogetta a lány.

– Ha te mondd...

Egy hosszú, tünékeny percig átölelte. A lány beleolvadt a karjába, Ezio pedig kirántotta a kezéből a könyvet.

– Hé! Ez nem tisztességes! – nevetett Rosa. – Különben, hogy megkíméljelek téged az izgalomtól, elárulom, a gálya a feljegyzések szerint nemsoká visszatér Velencébe!

– Érdekelne, mi lehet a fedélzetén...

– Nem lepne meg, ha valaki, aki nincs is túl messze, fogná magát, és kiderítené.

Ezio ragyogott örömeiben.

– Először menjünk és ünnepeljünk!

De ebben a pillanatban ismerős alak tűnt fel.

– Leonardo! – kiáltott fel Ezio őszintén meglepve.

– Azt hittem, Milánóban vagy!

– Épp most értem vissza – válaszolta Leonardo.

– Mondták, hol talállak. Jó estét, Rosa! Sajnálom, Ezio, de beszélnünk kell!

– Most? Ebben a pillanatban?

– Sajnálom.

Rosa felnevetett.

– Menjetek csak, fiúk, éreztétek jól magatokat, én megleszek!

Leonardo elrágcsálta a vonakodó Eziót.

– Remélem, megéri – morogta Ezio.

– Ó, megéri – csitítgatta Leonardo. Számos kis sikátoron tekergőztek végig, hogy aztán Leonardo műterménél kössenek ki. A

művész sürgőlni kezdett, kerített némi megmelegedett bort és egy kis állott süteményt, előszedett egy nagyobb köteg papírt is, és a dolgozószobája közepén terpeszkedő asztalra borította.

– A kódexlapjaidat elvittem Monteriggioniba, ahogy ígértem, de nem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy tovább tanulmányozzam őket, és lemásoltam, amit találtam. Nem tudom, ez eddig miért nem tűnt fel nekém, de amikor egymás mellé raktam őket, rájöttem, hogy a jelek, jelképek és az ősi írások dekódolhatók, és azt hiszem, rá is tapintottam a lényegére: a lapok együtt olvasandók! – Félbeszakította magát. – Ez a bor túl meleg! Hozzászoktam a San Colombanóhoz, ahhoz képest ez a Veneto olyan, mintha szűnyogpisát inna az ember!

– Folytasd csak – mondta Ezio türelmesen.

– Ezt hallgasd meg – Leonardo előszedett egy szemüveget, és az orrára biggyesztette. Belelapozott a papírjaiba, és felolvasta: „A Próféta... akkor jelenik meg... amikor a Második Darabot az Úszó Városba hozzák.

Ezio élesen felszisszent a szavak hallatán.

– A Próféta? – ismételte meg. „Csak a Próféta nyithatja ki...” „Két Éden-darab..

– Ezio? – Leonardo kérdően nézett rá, és letette a szemüveget. – Mi van? Eszedbe jutott róla valami?

Ezio ránézett. Láthatóan valamiféle döntésre jutott.

– Hosszú ideje ismerjük egymást, Leonardo! Ha benned nem bízhatom meg, hát senkiben...! Mario bácsikám beszélt már ezekről egykor régen. Ő is megfejtett pár kódexlapot, akárcsak apám, Giovanni. Egy prófécia rejlik a lapokon, egy titkos, ősi kamrával kapcsolatos, amelyben valami óriási hatalom lakozik!

– Tényleg? Ez lenyűgöző! – Hirtelen Leonardo eszébe jutott valami. – Figyelj csak, Ezio, ha mi mindezt ki tudtuk okoskodni a kódexből, vajon mennyi mindenre jöttek rá a Barbarigók és a többi ellenséged? Talán ők is tudnak erről a kamráról, amelyről meséltél. És ha ez így van, az nagyon rossz hír!

– Várj csak! – mondta Ezio; csak úgy zakatolt az agya. – Mi van, ha ezért küldték azt a gályát Ciprusra? Hogy megtalálja azt az „Éden-darabot”! És visszahozza Velencébe!

– „Amikor a második darabot az Úszó Városba hozzák. .. Hát

persze!

– Egyre több minden jut eszembe! „A Próféta akkor jelenik meg”, „...a Próféta nyithatja ki a Kamrát”! Istenem, Leó, amikor a bácsikám a kódexről mesélt, túl fiatal voltam, túl forrófejű, el sem tudtam képzelni, hogy ez több egy vénember képzelgéseinél! Viszont most már tisztán látom! Giovanni Mocenigo meggyilkolása, a családom lemészárlása, a Lorenzo herceg elleni merénylet, szegény öccse borzalmas halála... mind-mind a terv része volt; a Kamrát kutatja az, akinek a neve a listám élén áll! Az egyetlen, akit még le kell húznom róla: *a Spanyol!*

Leonardo mély levegőt vett. Pontosan tudta, Ezio kiről beszél.

– Rodrigo Borgia – suttogeta.

– Ő bizony! – Ezio elhallgatott. – A ciprusi gálya holnap érkezik. Amúgy is terveztem, hogy ott leszek, amikor befut!

Leonardo megölelte.

– Sok szerencsét, drága barátom! – mondta.

Másnap hajnalban Ezio a kódex-fegyverekkel és egy hevedernyi dobótőrrel felszerelve a dokkokhoz közeli oszlopcsarnokok egyikében várt, az árnyékban lapulva. Egy buzgón rakodó csoportot figyelt: egyszerű egyenruhát viseltek, hogy ne keltsenek feltűnést, de diszkrétan azért ott virított rajtuk Rodrigo Borgia bíboros címere. Jelentéktelennek tűnő, kisebbfajta ládikót rakodtak le a Ciprusból épphogy megérkezett, fekete gályáról. Kecsebőr kesztyűben fogták meg a ládát, az egyik fickó felkapta a vállára, és fegyveres őrökkel körülvéve indulni készült. Ám ekkor Ezio azt vette észre, hogy jó néhány másik őr is hasonló ládikót emelt a vállára: összesen öt ládát vittek. Vajon mindegyikben volt valami drága kincs, a Második Darab, vagy egy kivételével az összes csak csali volt? Az őrk is mind egyformának tunk, különösen abból a távolságból, ahonnan Ezio követni tudta volna őket.

Ezio épp úgy döntött, kilép a rejtekéből, és követi a Borgia-embereket, amikor észrevette, hogy egy, az övéhez nagyon hasonló megfigyelőpontról egy másik férfi is lesi a jelenetet. Alig bírta megállni, hogy ne szisszenjen fel meglepetésében, amikor felismerte benne a nagybátyját, Mario Auditorét – de nem volt ideje kifaggatni

arról, mit keres itt, mert a Borgia-bérenc ládástul, öröstül nekieredt. Ezio tisztes távolságból követte őket. Ám a kérdés nem hagyta nyugodni – vajon az a másik tényleg a nagybátyja volt? És ha igen, hogyan került Velencébe, és miért épp ebben a pillanatban érkezett?

De a Borgia-öröket követve félre kellett tennie ezeket a gondolatokat, minden erejével arra kellett összpontosítania, hogy ne tévessze szem elől az eredeti ládát – már ha valóban az volt az. És ha valóban abban volt az egyik „Éden-darab”.

Az örök egy térre érkeztek, ahonnan öt utca nyílt. Mindegyik ládácipelő más irányba indult az őreivel. Ezio felkapaszkodott egy közeli épület falára, hogy mindegyik hordár útvonalát követhesse a háztetőkről. Figyelme nem volt hiábavaló: látta, hogy az egyik leszakad a kíséretétől, és betér egy masszívnak tűnő téglapépület udvarába, leteszi a ládát a földre, és kinyitja. Pillanatok alatt megjelent mellette egy Borgia-örmester. Ezio odaszökelt a háztetőkön át, és hallotta, mit beszélnek.

– A Mester már vár – mondta az örmester. – Gondosan csomagold vissza! Most azonnal!

Ezio látta, ahogy az ör áttesz egy gondosan bebugyolált tárgyat a szalmával bélelt ládából egy tíkfa dobozba, amelyet az épületből hozott ki neki egy szolga. Ezio agya gyorsan járt. A Mester! A tapasztalatai alapján az alacsonyabb rangú templomosok csak egyetlenegy valakit emlegettek ezen a néven – Borgiát! Nyilván azért csomagolták át a kincset, hogy még biztosabbra menjenek. De Ezio most már pontosan tudta, melyik örre kell lecsapnia.

Sietve visszacsusszant az utcaszintre, és sarokba szorította a tíkfa dobozt hordó katonát. Az örmester már távozott, hogy csatlakozzon a bíboros kint várakozó őrzőjéhez. Eziónak csak egy perce volt átvágni a hordár torkát, fedezékbe rángatni a tetemét, és felkapni az egyenruha külső részét, a köpenyt és a sisakot.

Épp a vállára vetette volna a ládát, amikor legyűrte a kísértés, hogy megnézzze, mi van a ládában, és felemelte a fedelét. Ebben a pillanatban az udvar kapujában ismét feltűnt az örmester.

– Mozogjál már!

– Igenis, uram! – mondta Ezio.

– De úgy, mintha élnél, te barom! Talán életedben nem lesz még

egyszer ilyen fontos feladatod! Megértetted?

– Igenis, uram!

Ezio beállt a helyére, a csapat közepére, és nekivágtak Velencének.

Átvágtak a városon: északról, a mólótól lementek a Campo dei Santi Giovanni e Paolóig, ahol Messer Verrocchio hatalmas, új lovas szobra, a Colleoni, a zsoldosvezér uralta a teret. Innen újra északnak fordultak a Fondamenta dei Mendicantián, és végül egy csatornára néző, jellegtelen háznál álltak meg. Az őrmester a kardmarkolattal dörömbölt a kapun, mely azonnal feltárult. Az örök először Eziót terelték be a házba, aztán ők is besiettek, és az ajtó bezárult. Vaskos keresztrudakat toltak rá.

Egy borostyánnal benőtt loggiával szemben találták magukat. Odabenn egy ötvenes éveinek derekán-végén járó, horgas orrú férfi ült poros, bíborszín bársonyruhában. Az emberek tisztelegtek. Ezio is követte a példájukat, és igyekezett elkerülni, hogy a jeges kobaltkéek szempárba kelljen néznie. Túlságosan is jól ismerte már. A Spanyol volt az.

Rodrigo Borgia odaszólt az őrmesternek.

– Tényleg itt van? Nem követtek?

– Nem, Altezza, minden tökéletesen ment!

– Folytasd!

Az őrmester megköszönte a torkát.

– Pontosan követtük az utasításait. A ciprusi küldetés jóval nehezebb volt, mint amire számítottunk. Már induláskor is akadtak komplikációk. Az ügy egyes követőit hátra kellett hagynunk a siker érdekében. De a kinccsel tértünk vissza. És mindazzal a gondossággal hoztuk el önnek, ahogy azt Su Altezza kérte. És most, a megállapodásunknak megfelelően, Altezza, állunk elébe, hogy bőkezűen megjutalmazzon szolgálatunkért!

Ezio tudta, nem hagyhatja, hogy a tífá ládika és tartalma az érsek kezébe jusson. Abban a pillanatban, amikor a szolgálat megfizetésének kellemetlen, de szükségszerű témája szóba került, és szokás szerint a szolgáltatóknak kellett arra noszogatnia az ügyfelet, hogy ellentételezze a számára biztosított, igen speciális szolgáltatásokat, Ezio megragadta az alkalmat. A gazdagok jelentős

részéhez hasonlóan a bíboros is igen szűkmarkú volt, ha fizetésre került a sor. Ezio kipattintotta jobb alkarján a mérgezett törő, balján a kétélű pengét, és belevágta az őrmesterbe. Egyetlen kurta döfés a fickó védtelen tarkójára, épp csak annyi, hogy a halálos mérgezés a véráramba jusson, és vége. Gyorsan megfordult, és szembeszállt a kíséret megmaradt öt tagjával: az egyik kezében a kétélű törővel, jobb csuklója alatt a mérgezett pengével dervisként pörgött, és kurta, sebészi pontosságú vágásokkal vitte be a halálos találatokat. Csak egyszer vágta meg minden ellenfelét, mégis pár másodperc múlva az összes holtan hevert a lába előtt.

Rordigo Borgia lenézett rá, és rosszállóan felsóhajtott.

– Ezio Auditore. Nocsak, nocsak! Rég nem láttalak...

A bíborost láthatóan nem zökkentette ki nyugalmából.

– *Cardinale*¹... – hajolt meg Ezio gúnyosan. – Először árulja el, hol van!

– Ki?

– A Prófétájuk – nézett körbe Ezio. – Nem látom, hogy bárki is megjelent volna! – Elhallgatott, aztán komolyabb hangon folytatta. – Hány embernek kellett ezért meghalnia? Azért, ami abban a dobozban van? És nézze csak! Nem jött el *senki*!

Rodrigo felkuncogott; olyan hangja volt, mintha csontokat ráztak volna össze.

– Azt állítod, nem vagy hívő – mondta –, és mégis itt vagy! Nem látod a Prófétát? Már itt van! *Én vagyok a Próféta!*

Ezio szürke szeme elkerekedett. Az érsek megszállott volt! De miféle különös örület lehetett ez, ami mintha túllépett volna az élet természetes és racionális menetén is? Ezio sajnos döbbenetében egy pillanatra figyelmetlenné vált. A Spanyol egy könnyű, de halálos küllemű kardot, egy *schiavonát* rántott ki a ruhája alól, és leszökkent a loggiáról. A macskafej markolatgombú kardot Ezio torkának szegezte.

– Add ide az Almát! – vicsorogta.

– Az volna aládában? Egy *alma*? Elég különleges fajta lehet – mondta Ezio, de közben az elméjében ott visszhangzott, amit a nagybátyja mondott: *az Éden egy darabja*. – Jöjjön, és vegye el tőlem!

¹ Bíboros úr

Rodrigo Ezio felé vágott a pengével, elsőre átvágta a tunikáját, s vért fakasztott.

– Egyedül vagy itt, Ezio? Hol vannak az orgyilkos barátaid?

– Nincs rájuk szükségem, hogy elbánjak önnel!

Ezio a töreivel hasított és vágott, és a bal alkarján lévő fémpanntal háritotta Borgia csapásait. Bár a mérgezett törrel nem sikerült eltalálnia ellenfelét, a kétélű pengével átszúrt a bíboros ruháján, és amikor visszarántotta, látta, hogy vér vörösük a fémén.

– Te kis féreg! – ordított fel Rodrigo fájdalmában. – Látom már, segítségre lesz szükségem, hogy legyőzzelek! Őrség! Őrség!

Hirtelen vagy egy tucat fegyveres rontott be az udvarra, ahol eddig Ezio és a bíboros vívott, tunikájukon a Borgia-címerrel. Ezio tudta, hogy a jobb kezében fogott tör markolatában alig maradt már méreg. Hátraugrott, hogy jobban védhesse magát Rodrigo erősítése ellen. Abban a pillanatban az újonnan jött katonák egyike lehajolt, felkapta a tífka dobozt, és átadta a Mesternek.

– Köszönöm, *uomo coraggioso*¹!

Ezio mindeközben súlyos túlerővel szemben küzdött, de valamiféle stratégiai hidegség borította el: mindennél fontosabb volt, hogy visszaszerezze a dobozt és ami benne volt. Visszahúzta a kódex-fegyvereket, és a dobótörökkel teletűzdelt heveder után kapott. Halálos pontossággal lövelltek ki kezéből a pengék: először az *uomo coraggioso* esett el, aztán a következő penge kiverte Rodrigo göcsörtös kezéből a dobozt. A Spanyol lehajolt, hogy újra felvegye, és elmeneküljön vele, amikor egy újabb dobótör suhant át a levegőn, és pár ujjnyira a bíboros arcától nekicsapódott a kööszlopnak, majd csörömpölve a földre hullt. De ezt a tört nem Ezio dobta.

Ezio megpördült, és egy ismerős, joviális, szakállas alakot pillantott meg maga mögött. Talán idősebbnek tűnt, talán őszebbnek, nehezebbnek, de még mindig éppolyan pontosan célzott.

– Mario bácsi! – kiáltott fel. – Tudtam, hogy téged láttalak az előbb!

– Egyszerűen nem akartam kimaradni a szórakozásból – mondta Mario. – És ne aggódj, *nipote*²! Nem vagy egyedül!

¹ bátor ember

² öcsém

Ekkor az egyik Borgia-őr felemelt alabárdval rontott rá Ezióra. Ám egy pillanattal azelőtt, hogy lesújthatott volna, és az örök éjszakába taszítja, egy számszeríjlövedék jelent meg a fickó homlokában, mintha csak odavarázsolták volna. Elejtette a fegyverét, és hitetlenkedő arckifejezéssel orra esett. Ezio megint körülnézett, és megpillantotta... *La Volpét!*

– Te mit csinálsz itt, Róka?

– Hallottuk, hogy netán szükséged lesz egy kis támogatásra – mondta a Róka, és sietve felhúzta a számszeríjat, mert újabb Borgia-őrök zúdultak ki az épületből. Jól jött, hogy Ezio két oldalán is megjelent az erősítés Antonio és Bartolomeo személyében.

– Ne hagyjátok, hogy Borgia meglógjon a ládával! – kiáltotta el magát Antonio.

Bartolomeo úgy lengette a pallosát, Biancát, mintha kaszálna, és rendet is vágott a felé özönlő katonák közt, akik láthatóan a pusztá túlerőre támaszkodva próbálták lerohanni. Lassan, fokozatosan a csata ismét az orgyilkosok javára kezdett fordulni.

– Most már feltartjuk őket, *nipote* – kiáltott oda Mario Ezióknak –, te a Spanyolllal törődj!

Ezio megfordult, és látta, hogy Rodrigo a loggia végében nyíló ajtó felé iszkolna. Elrohant, hogy elébe kerüljön, de a bíboros kivont karddal várta.

– Vesztes csatát vívtok, fiacskám – hördült fel. – Nem állíthatjátok meg azt, ami meg van írva! Ugyanúgy az én kezem által halsz meg, mint az apád és a testvéreid, mert halál vár mindazokra, akik szembe mernek szegülni a templomosokkal!

Rodrigo hangjából azonban hiányzott a meggyőződés, és Ezio hátranézve látta, hogy az utolsó Borgia-őrök is elesetek. A küszöbre pattanva megakadályozta, hogy Rodrigo elmeneküljön. Felemelte a kardját. Kész volt lecsapni.

– Ezt az apámért!

A bíboros viszont kitért a támadás elől, kibillentette Eziót az egyensúlyából, bár elejtette az értékes dobozkát, ahogy keresztülugrott az ajtón, hogy mentse a bőrét.

– Ne feledd – kiáltott vissza baljósan menekülés közben –, egy nap még megküzdünk! És akkor gondoskodom róla, hogy a haláloed

éppolyan fájdalmas legyen, mint amilyen lassú!

Ezzel eltűnt.

Ezio levegő után kapkodva próbált talpra kecmeregni. Női kéz nyúlt felé, hogy felsegítse. Felnézett, és látta, hogy a kéz tulajdonosa Paola!

– Elmenekült – mondta a nő mosolyogva –, de nem számít! Megszereztük, amiért jöttünk!

– Nem! Nem hallottad, mit mondott? Utána kell mennem, végezniem kell vele!

– Nyugodj csak meg – mondta egy másik nő, és közelebb lépett. Teodora volt az. Ezio most nézett csak végig a teljes kompánián, és egymás mellett látta minden szövetségesét: Mariót, a Rókát, Antoniót, Bartolomeót,

Paolát és Teodorát. És volt ott még valaki. Egy elgondolkodó, humoros arcú, sápadt, sötét hajú fiatalember.

– Mit kerestek itt mindannyian? – kérdezte Ezio, érezte, hogy mind feszültek.

– Talán csak azt, mint te magad, Ezio – mondta a fiatal idegen. – Reméljük, hogy megjelenik a Próféta!

Ezio zavarodott volt és ingerült.

– Nem! Én azért jöttem ide, hogy végezzek a Spanyol! A legkevésbé sem érdekel ez a Próféta, már ha egyáltalán létezik! Itt mindenestre nincsen.

– Nincs itt? – A fiatalember elhallgatott, és Ezióra nézett. – *Te* itt vagy.

– Mi van?

– Megjósolták a Próféta eljövetelét. És hosszú ideje itt vagy már közöttünk anélkül, hogy rájöttünk volna az igazságra. Mindig is te voltál az, akit kerestünk.

– Nem értem. Egyáltalán ki vagy te?

A fiatalember könnyedén meghajolt.

– A nevem Niccolo di Bernardo dei Machiavelli. Az Orgyilkosok Rendjébe tartozom, az ősi hagyományok szerint képezték ki, hogy őrizsem az emberiség jövőjét. Akárcsak téged, akárcsak az itt jelen lévő összes nőt és férfit!

Ezio elképedve nézett végig a barátain.

– Igaz ez, Mario bácsi? – kérdezte végül.

– Igen, fiam – mondta Mario, és előrelépett. – Évek óta egyengetjük az utadat, megtanítottuk neked mindazt, amit tudnod kell, hogy csatlakozhass hozzánk!

Ezio fejében egymást kergették a kérdések. Nem is tudta, hol kezdje.

– Tudnom kell, mi van a családommal – mondta Mariónak. – Anyámmal. A húgommal.

Mario elmosolyodott.

– Ehhez jogod van. Jól vannak és biztonságban. Már nem a kolostorban élnek, hanem nálam, odahaza, Monteriggioniban. Maria sosem szabadul meg a vesztesége fölött érzett szomorúságtól, de sok mindenben vigaszt találhat most, hogy az apátnőt segítve jótékonykodik. Ami pedig Claudiát illeti, az apátnő gyorsan rájött, az apácaélet nem az ő vérmérsékletének való, és sok más módja is van annak, hogy az Urat szolgálja. Felmentette az esküje alól. Feleségül ment a rangidős kapitányomhoz, és Ezio, nemsokára egy saját unokaöccsel vagy unokahúggal ajándékoz meg téged!

– Pompás hírek, bácsikám! Sosem tetszett az ötlet, hogy Claudia egy kolostorban élje le az életét. Oly sok kérdésem van még...

– Nemsokára eljön a kérdések ideje – mondta Machiavelli.

– Sok tennivaló vár még ránk, mielőtt újra találkozhatnánk a szeretteinkkel, és ünnepelhetnénk – mondta Mario –, és lehet, hogy sosem jön el ez a pillanat. Rodrigo kénytelen volt eldobni a ládikóját, de nem nyugszik, amíg nem szerzi vissza, és akár az életünk árán is meg kell védenünk!

Ezio végignézett az orgyilkosok körén, és most először vette észre, hogy mindegyiküknek egy keskeny billog sötétlik bal gyűrűsujja tövében, de most láthatóan nem volt idő további kérdezősködésre. Mario odaszólt a társainak.

– Azt hiszem, itt az idő!

A többiek komoran biccentettek egyetértésük jeléül, és Antonio előszedett egy térképet, kiterítette, majd megmutatott rajta Eziónak egy bejelölt pontot.

– Itt találkozunk napnyugtakor – mondta komoly, parancsoló hangon.

– Gyertek – szólt Mario a többieknek.

Machiavelli vette a gondjaiba a drága, titokzatos kincset őrző ládát, és az orgyilkosok csendben, libasorban kivonultak az utcára. Ezio magára maradt.

Velence aznap este kísértetiesen üres volt. A bazilika előtti, hatalmas tér hangtalanul terpeszkedett, nem volt rajta más, csak pár ott fészkelő galamb. A harangtorony szédítően magasra nyúlt Ezio fölött, ahogy elkezdett felkapaszkodni rajta, de nem habozott egy pillanatig sem. A találkozó, amelyre meghívták, alighanem választ ad legalább néhány kérdésére. Bár a szíve mélyén tudta, hogy némelyik válasz valószínűleg megrémíti majd, de azzal is tisztában volt, hogy nem fordíthat hátat nekik.

Ahogy a torony teteje felé közeledett, halk hangokat hallott. Végre felért a csúcsot övező kő mellvédig, és beugrott a harangpadlásra. Egy kör alakú részt szabadon hagytak, és a hét orgyilkos csuklyában sorakozott fel a szélén. Középen egy kis parázstartóban tűz lobogott.

Paola kézen fogta, és bevezette a kör közepére, miközben Mario kántálni kezdett.

– *Laa shay'a waqi'un moutlaq bale kouloun mounkine.*¹ Ezeket a szavakat mondták annak idején őseink, ez a krédó szíve!

Machiavelli előrelépett, és keményen Ezio szemébe nézett.

– Ahol mások vakon követik az igazat, ne feledd...

És Ezio úgy vágta rá a következő szavakat, mintha egész életében tudta volna.

– Semmi sem igaz.

– Ahol másokat megköt az erény vagy a törvény – folytatta Machiavelli –, ne feledd...

– Mindent szabad.

Machiavelli folytatta.

– A sötétben dolgozunk a fény szolgálatán. Mi vagyunk az orgyilkosok.

A többiek is csatlakoztak, és egyszerre kántálták.

– Semmi sem igaz, mindent szabad. Semmi sem igaz, mindent szabad. Semmi sem igaz, mindent szabad.

¹ Semmi nem abszolút valóság, de minden lehetséges

Amikor befejezték, Mario megfogta Ezio kezét.

– Itt az idő – mondta. – Ebben a modern korban már nem értünk mindent szó szerint, mint az őseink tették. Nem követeljük meg, hogy feláldozd az egyik ujjadat. De a pecsét, amellyel megjelöljük magunkat, örök. – Mély levegőt vett. – Készen állsz arra, hogy csatlakozz hozzánk?

Ezio mintha álomban tette volna, amit tett, mégis tudta, mit várnak tőle, mi vár rá, és habozás nélkül kinyújtotta a kezét.

– Készen állok – mondta.

Antonio a parázstartóhoz lépett, és egy vörösen izzó vasbillogot emelt ki a lángok közül. Két kis félkörben végződött, amelyeket a nyélbe épített emelőkarral lehetett összecsapintani. Aztán megfogta Ezio kezét, és kiemelte a többi közül a gyűrűsujját.

– Ez is csak egy ideig fáj, testvérem – mondta –, mint annyi minden más.

Ezio ujjá fölé illesztette a billogot, aztán a tövénél összenyomta a vörösen izzó fém félköröket. Húsig égett, perzselt szag terjengett a levegőben, de Eziónak arcizma sem rándult. Antonio gyorsan leemelte a billogot, és óvatosan félretette. Aztán az orgyilkosok levették a csuklyájukat, és Ezio köré gyülekeztek. Mario bácsi büszkén hátra veregette. Teodora előszedett egy sűrű, átlátszó folyadékkal teli kis üvegfiolát, és gyengéden bekente a tartalmával az Ezio kezére örökre ráégett gyűrűt.

– Ez enyhít a fájdalomon – mondta. – Büszkék vagyunk rád!

Aztán megállt előtte Machiavelli, és jelentősegteljesen biccentett egyet.

– *Benvenuto*¹, Ezio! Most már közénk tartozol! Csak be kell fejeznünk a beavatási ceremóniát, és aztán... aztán, drága barátom, komoly munka vár ránk!

Ezzel kinézett a harangtorony mellvédje felett. Messze lenn, a mélyben jókora szénabálák voltak felhalmozva a toronytól nem messze, több helyütt is – takarmány a hercegi palotának. Ezio teljesen kizártnak tartotta, hogy ilyen magasról bárki elég pontosan tudna ahhoz ugrani, hogy eltalálja ezen aprócska célpontok valamelyikét, de Machiavelli épp ezt csinálta: köpenye lobogott

¹ Üdvözlünk

körülötte, ahogy a mélybe vetette magát. Társai követték a példáját, és Ezio iszonyattal vegyes csodálattal nézte, ahogy mindegyikük tökéletesen földet ér, aztán összegyűlnek, és felnéznek rá. Remélte, jól látja, hogy arcukon a biztatás jeleit fedezi fel.

Bármennyire is hozzászokott már, hogy egyik háztetőről a másikra ugorjon, sosem kellett még a semmibe vetnie magát ilyen magasról. A szénabálák akkorkának tündek, mint egy-egy szelet polenta, de tudta, csak ily módon juthat le a földre, és minél többet habozik, annál nehezebb dolga lesz. Két-három mély levegőt vett, hogy megnyugtassa magát, aztán előre felé és lefelé, a karját széttárva fejest ugrott az éjszakába.

A zuhanás mintha órákon át tartott volna, a szél a fülébe füttyült, rángatta, tépkedte a haját és a ruháját. Aztán a szénabála feléje száguldott, és egyre nagyobb lett. Az utolsó pillanatban Ezio behunyta a szemét... és a szénába érkezett! Kifutott belőle a szusz, de ahogy nagy remegve talpra kecmergett, érezte, hogy nem tört el semmije, sőt, kifejezetten mámorító volt az ugrás.

Mario sietett oda hozzá Teodórával.

– Szerintem megfelel, nem? – kérdezte Mario az asszonyt.

Az este közepe felé Mario, Machiavelli és Ezio Leonardo műhelyében ücsörgött egy jókora asztal körül. A tárgy, amelyet Rodrigo Borgia olyan rettentő mód meg akart szerezni, ott hevert előttük, és mindannyian kíváncsian és álmélkodva méregették.

– Lenyűgöző – mondta Leonardo. – Abszolút lenyűgöző!

– De mi ez, Leonardo? – kérdezte Ezio. – Mire jó?

Leonardo megvakarta az állát.

– Ami azt illeti, egyelőre fogalmam sincs róla. Sötét titkok rejlenek benne, és a felépítése olyan, amelyet én még, azt hiszem, nem láttam a földön sosem; abban biztos vagyok, hogy ilyen kifinomult holmival még nem volt dolgom. Éppúgy nem tudnám megmagyarázni, ahogy azt sem, miért kering a Föld a Nap körül.

– Nem úgy értetted inkább, hogy „a Nap a Föld körül”? – kérdezte Mario, és furcsán nézett Leonardóra. De Leonardo továbbra is a masinát vizsgálgatta, óvatosan forgatta a kezében, és ennek hatására a tárgy egyszer csak kísérteties, önálló belső fénnel kezdett el

derengeni.

– Olyan anyagból van, amely a logika alapján nem létezhetne – folytatta Leonardo álmélkodva –, mégis egyértelműen roppant ősi szerkezet!

– Az biztos, hogy említik a birtokunkban lévő kódexlapokon – vetette közbe Mario. – Felismerem az ottani leírásokból. A kódex szerint ez egy „Éden-darab”.

– Rodrigo pedig „az Almának” nevezte – tette hozzá Ezio.

Leonardo élesen ránézett.

– Úgy érted, az alma a tudás fájáról? Az alma, amelyet Éva adott Ádámnak?

Mind megfordultak, és újra a tárgyra néztek. Egyre fényesebben ragyogott, és hipnotikus hatással volt rájuk. Ezio egyre erősebb késztetést érzett rá, maga sem tudta, miért, hogy odanyúljon és megérintse. Nem áradt belőle hő, ám a vággyal együtt Ezióban feltámadt egyfajta veszélyérzet is, mintha az érintésére villámok sújthatnának le rá. A többieket észre sem vette, úgy tűnt, az egész világ elsötétedett és kihűlt körülötte, és semmi más nem létezett rajta és ezen a valamin kívül.

Látta, ahogy a keze előrelendül, mintha nem is a sajátja volna, mintha nem tudná irányítani, és végül határozottan rásimult a gömb szabályos felszínére.

Először döbbenetet érzett. Az Alma fémesnek tűnt, de amikor megérintette, meleg volt és lágy, akár egy asszony bőre... mintha csak *élt* volna! De nem volt ideje ezen gondolkodni, mert a tárgy lelökte a kezét, majd a következő pillanatban a belőle áradó világosság, amely eddig egyenletesen erősödött, hirtelen vakító fényes színekavalkádba robbant, s az örvénylő káosz mélyén Ezio alakokat vett észre. Egy pillanatra leszakította tekintetét a gömbről, és a társaira nézett. Mario és Machiavelli szorosan összepréselte szemhéját – elfordultak, s félelmükben vagy fájdalomukban a fejükre szorították kezüket. Leonardo megbűvölve állt, a szeme elkerekedett, a száját lenyűgözve tátotta el. Ezio visszanézett, és látta, ahogy az alakok határozottabb formát öltenek. Egy hatalmas kert rajzolódott ki, telis-tele szörnyűségesnél szörnyűsegebb lényekkel; egy lángoló, sötét város; hatalmas, gomba alakú felhők, amelyek mellett

minden katedrális vagy palota eltörpült; egy menetelő hadsereg, amilyet Ezio még sosem látott, sőt elképzelni sem tudott volna; éhezők csíkos egyenruhában, akiket kutyás, ostoros örök hajszoltak be téglalapútelekbe; füstöt okádó, magas kémények; spirálban táncoló csillagok és planéták; különös páncélba öltözött emberek forogtak az űr sötétjében – és volt ott még egy Ezio, még egy Leonardo, Mario és Machiavelli... és még egy és még egy, az idő bolondjai; egymás után zuhantak végig a légen valami hatalmas szél játékszereiként, amely most mintha hallhatóan bömbölt volna a szoba körül.

– Állítsd le! – bödült fel valaki.

Ezio a fogát csikorgatta, és bár nem tudta pontosan, mit miért tesz, a bal kezével rámarkolt a jobb csuklójára, és erővel visszatolta a jobb tenyerét a szerkezetre, míg csak rá nem simult.

Azonnal csend lett. A szoba visszanyerte szokásos formáját és arányait. A férfiak összenéztek. Minden hajszálra ugyanolyan volt, mint az előbb. Leonardo szemüvege még az orrán ült. Az Alma élettelenül hevert az asztalon: jelentéktelen, apró tárgy volt, a legtöbben másodszor rá se néztek volna.

Leonardo szólalt meg elsőnek.

– Ez *sosem* kerülhet rossz kezekbe – mondta. – A gyengébb elméket azonnal megőrjítené!

– Egyetérték – mondta Machiavelli. – Alig bírtam elviselni, alig bírtam elhinni, milyen hatalma van.

Gondosan kesztyűt húzott, mielőtt felvette volna az Almat. Visszatette a dobozába, és biztonságosan rázárta a tetejét.

– Szerintetek a Spanyol tudja, mire jó ez a valami? Szerintetek képes irányítani?

– *Sosem* teheti rá a kezét! – Machiavelli szava gránitként csikordult. Ezio kezébe nyomta a dobozt. – Ezt neked kell őrizned és védened mindazzal, amit tőlünk tanultál!

Ezio óvatosan átvette tőle a dobozt, és biccentett.

– Vidd Forliba – mondta Mario. – Az ottani fellegvárat ágyúval védett falak őrzik, és az egyik legerősebb szövetségesünk uralja!

– Ki volna az? – kérdezte Ezio.

– Caterina Sforza a neve.

Ezio elmosolyodott.

– Most már emlékszem. Régi jó ismerős, és szívesen feleleveníteném a kapcsolatunkat!

– Akkor készülj fel az útra!

– Én elkísérlek – mondta Machiavelli.

– Azért hálás lennék – mosolyodott el Ezio. Leonardóhoz fordult.

– Hát te, *amico mio*?

– Én? Amikor végeztem az itteni munkámmal, visszatérek Milánóba. Az ottani herceg jól bánik velem.

– El kell jönnöd Monteriggioniba is, amikor legközelebb Firenzében jársz, és van egy kis szabad időd! – mondta Mario.

Ezio a legjobb barátjára nézett.

– Isten veled, Leonardo! Remélem, még keresztezik egymást az útjaink!

– Biztos vagyok benne, hogy így lesz – mondta Leonardo. – És ha szükséged volna rám, Agniolo Firenzében mindig tudja, hol találjon!

Ezio megölelte.

– Minden jót!

– Búcsúajándék – mondta Leonardo, és egy zsákot nyomott a kezébe. – Golyók és lőpor a pisztolyodba, és egy jókora üveg méreg abba a hasznos kis törödbbe! Remélem, nem lesz rájuk szükséged, de fontos tudnom, hogy a lehető legjobban védve vagy!

Ezio elérzékenyülve nézett a barátjára.

– Köszönöm... mindent köszönök, legrégebbi barátom!

22.

Velencéből hosszú és eseménytelen hajóúton jutott el Ezio és Machiavelli a Ravenna melletti, lápos kikötőhöz, ahol maga Caterina várta őket kísérete egy részével.

– Futárral üzentek nekem, hogy úton vagytok, úgyhogy gondoltam, lejövök magam, és visszakísérlek titeket Forliba – mondta. – Azt hiszem, bölcs döntés volt, hogy Agostino dózse egyik gályáján jöttetek, mert a szárazföldi utak gyakran nem biztonságosak, és sok gondot okoznak az útonállók. Bár feltételezem – mérte végig Eziót alaposabban –, *neked* nem jelentettek volna problémát!

– Megtisztelő, hogy nem felejtett el, Signora!

– Régen volt, az egyszer biztos, de az is tény, hogy mély benyomást teszel az emberre. – Machiavellihez fordult. – Örülök, hogy újra látlak, Niccolò!

– Ismerik egymást? – kérdezte Ezio.

– Niccolò adott már nekem pár... államigazgatási tanácsot. – Caterina témát váltott. – És most, ha jól hallottam, teljes jogú orgyilkos lettél! Gratulálok!

Elértek Caterina hintójához, de az asszony azt mondta a szolgáltnak, hogy szívesebben lovagolna, ha már ilyen pompás idő van, és nem is mennek olyan messzire. Kívánságának megfelelően felnyergelték a lovakat, s miután elindultak, Caterina maga mellé intette Eziót.

– Imádni fogod Forlit! És ott biztonságban leszel. Az ágyúnk már több mint száz éve védi a városunkat, és a fellegvár teljességgel bevehetetlen!

– Bocsásson meg, asszonyom, de van még valami, amit nem értek teljesen...

– Mondd csak, mi az!

– Még sosem hallottam olyanról, hogy egy asszony vezesse egy városállamot. Lenyűgözőnek tartom.

Caterina elmosolyodott.

– Természetesen korábban a férjem kezében volt a gyeplő.

Emlékszel rá? Egy kicsit... Girolamo. – Elhallgatott. – Na, ő már halott.

– Sajnálattal hallom.

– Ne tedd – válaszolta a nő egyszerűen. – Én ötlettem meg.

Ezio próbálta eltitkolni a döbbenetét.

– Az úgy volt – vetette közbe Machiavelli –, hogy kiderítettük, hogy Girolamo Riario a templomosoknak dolgozik. Épp azon ügyködött, hogy összeállítson egy térképet, amelyen a maradék, még meg nem szerzett kódexlapok pontos helye volt...

– Amúgy sem szerettem azt a nyomorult anyaszomorítót – jegyezte meg Caterina szárazon. – Förtelmes apa volt, unalmas az ágyban, és csak a baj volt vele. – Elmerengve hallgatott egy sort. – Persze azóta volt egy egész sor más férjem is. Ha engem kérdezel, túlértékelik a házasságot.

Egy feléjük vágta, üres nyergű ló látványa szakította félbe őket. Caterina elküldte az egyik lovas katonát, hogy kapja el, a társaság többi része pedig tovább haladt Forlì felé, de a Sforza-örök innentől kezdve kivont karddal lovagoltak. Nem sokkal később egy felfordult szekérhez értek. A kerekei még forogtak a levegőben, és holttestek heverték körülötte.

Valamivel később egy csapat helyi parasztra bukkantak. Némelyikük megsebesült. Egyenesen feléjük tartottak.

– Mi történt? – kérdezte Caterina a csoport élén tántorgó asszonytól.

– Altezza – mondta a nő; az arcán csak úgy csorogtak a könnyek –, szinte azonnal ránk törtek, amint elindult! Arra készülnek, hogy ostrom alá vegyék a várost!

– Kik?

– Az Orsi fivérek, Madonna!

– Sanguè di Giuda!¹

– Kik ezek az Orsik? – kérdezte Ezio.

– Azok a kurafik, akiket Girolamo meggyilkolására béreltem fel – köpte Caterina.

– Az Orsik bárkinek dolgoznak, aki megfizeti őket – magyarázta Machiavelli. – Nem túl okosak, de sajnos az a hír járja, hogy

¹ Istenem, segíts!

elvégzik, amivel megbízták őket. – Elgondolkodva hallgatott. – E mögött csak a Spanyol állhat.

– De honnan tudhatta, hová visszük az Almát?

– Nem az almát keresik, Ezio. Riario térképe kell nekik, és az még mindig Forliban van. Rodrigo minden áron meg akarja tudni, hogy a többi kódexlap hol rejtőzik, és nem hagyhatjuk, hogy rátegye a kezét a térképre!

– Kit érdekel a térkép – kiáltott fel Caterina –, a gyermekeim is a városban vannak! Ó, *porco demonio*¹!

Megsarkantyúzták a lovaikat, és addig vágtattak, míg meg nem látták Forlit. A falak mögül füst szállingózott, és a kapuk be voltak zárva. A külső falakon az Orsi család medvés-bokros címerét viselő férfiak álldogáltak, de odabenn, a városban, a fellegváron még mindig a Sforzalobogó lengett.

– Úgy látom, Forlinak legalább egy részét elfoglalták, de a fellegvár nem esett el – mondta Machiavelli.

– Áruló férgek! – köpte Caterina.

– Be tudunk jutni a városba úgy, hogy ne vegyenek észre? – kérdezte Ezio. Előszedte a kódex-fegyvereit, és felcsatolta őket, hogy harcra kész legyen. A pisztolyt és a rugós pengét a zsákjában tartotta.

– Akad egy lehetőség – mondta Caterina –, de nehéz lesz. Van egy ódon csatorna, amely bevezet a nyugati fal alatt a csatornából.

– Akkor megpróbálom – mondta Ezio. – Álljatok készenlétben. Ha ki tudom nyitni a városkapukat belülről, vágtassatok, mintha a pokol összes ördöge kergetne! Ha eljutunk a fellegvárba, az emberei meglátják a címerét, és beengedik, így kellő biztonságban leszünk ahhoz, hogy megtervezzük a következő lépést.

– Ami pedig az lesz, hogy felkötjük ezeket a kreténeket, és nézzük, ahogy a szélben himbálódznak – mordult fel Caterina. – Menj csak, Ezio, és sok szerencsét! Addig kitalálok valamit, ami eltereli az Orsi-csapatok figyelmét!

Ezio leszállt a nyeregből, és a nyugati falhoz szaladt. Görnyedten futott, és igyekezett a földhalmok és a bokrok takarásában maradni. Eközben Caterina felegyenesedett a kengyelben, és felkiáltott a városfalon őrködő ellenségnek.

¹ A pokolfattyai

– Hé, ti ott! Hozzátok beszélek, ti gerinctelen korcsok! Elfoglalnátok a városomat? Az otthonomat? Tényleg azt hiszitek, hogy semmit sem tesztek ellene? Tévedtek: épp azért jöttem, hogy letépjem a golyóitokat, már ha egyáltalán vannak!

A katonák csapatokban jelentek meg a mellvédeken, és félig mulatva, félig megrettenve nézték Caterinát, aki még messze nem fejezte be a mondandóját.

– Különb is, miféle férfiak vagytok ti? Pár marék apróért követitek a gazdáitokat! Kíváncsi vagyok, akkor is úgy vélitek-e majd, hogy megérte, amikor felmegyek közétek, levágom a fejeteiket, a nyakatokba vizelek, és feldugom a pofátokat *a figámba*¹! A heréteket húsvillára tűzve sütögetem majd a konyhatűzön! Na, ez *hogytetszik*?

Mostanra már senki sem őrködött a nyugati falon. Ezio megtalálta az őrizetlen csatornát, és leúszott rajta. Rábukkant az alagút növényzettel sűrűn benőtt bejáratára, kicsússzam a vízből, és belépett a sötét mélybe.

Jól karbantartott, száraz járatban találta magát, nem volt más dolga, mint hogy addig kövesse, amíg a túlsó végén fényt nem lát. Óvatosan közelítette meg, és hirtelen újra hallani kezdte Caterina hangját. A folyosó végén rövid kőlépcső volt: Forli egyik nyugati tornyának földszintjére vitt fel, egy hátsó szobába. Üres volt: Caterina jókora tömeget gyűjtött maga elé. Ezio az ablakon át látta az Orsi-csapatok többségének hátát, amint Caterina előadását figyelik, és olykor meg is tapsolják.

– Ha férfi lennék, letörölném azt a vigyort a pofátokról! De azt ne higgyétek, hogy így nem próbálom meg! Ne vezessen félre titeket, hogy mellem nőtt... – Hirtelen eszébe jutott valami. – Fogadni mernék, hogy szeretnétek megnézni, mi? Fogadni mernék, hogy arról álmodoztok, hogy megérintitek, megnyalogatjátok, meggyömszölitek! Nahát, miért nem jöttök le ide, miért nem próbáljátok meg? Úgy tökön rúgnálak benneteket, hogy az orrotokon köpnétek ki! *Lurido bianco di cani bastardi*!² Jobb lenne, ha összehakolnátok és hazatakarodnátok, amíg még lehet... ha nem akarjátok, hogy karóba húzassalak titeket, és úgy sorakoztatok

¹ vaginámba

² Kuttyák, mocskos szemetek!

odafenn a falon! O! De talán tévedek! Talán igazából *élveznétek*, ha végre egy hosszú, kemény pózna lenne a seggetekben! Undorodom tőletek, kezdem úgy érezni, hogy azt sem érdemlitek meg, hogy ennyit vesződjék veletek! Sosem láttam még ilyen nyomorult mocsadékokat! *Che vista penosa!*¹ Szerintem a férfiasságotoknak már az sem ártana, ha kasztráltatnálak titeket mind egy szálig!

Ezio mostanra már az utcán volt. Láta a Caterinához és Machiavellihez legközelebbi kaput. A boltív tetején egy íjász állt a kaput működtető, nehéz emelőkar mellett. Amennyire csak tudott, csendesen felsiklott a boltív tetejére, és torkon szúrta az íjászt. Azonnal végzett vele. Aztán teljes súlyával nekiveselkedett az emelőnek, és a kapuk odalenn hatalmas nyögéssel feltáruultak.

Machiavelli egész idő alatt figyelt, és amint látta, hogy a kapuszárnyak megmozdulnak, odahajolt az asszonyhoz, és halkan szólt neki. Caterina azonnal megsarkantyúzta a lovát, és kétségbeesett vágára ösztökelte. Machiavelli és a kíséret többi tagja sem maradt le tőle. Amint a mellvédeken bámészkodó Orsi-katonák észrevették, mi történt, dühösen felkiáltottak, és lefelé rohantak, hogy elfogják őket, de a Sforza-frakció túl gyors volt. Ezio felkapta a halott ellenfél íját s nyilát, és három Orsi-katonát is leterített a segítségükkel, mielőtt megmászott volna egy közeli falat, hogy a tetőkön át loholva tartson lépést a fellegvár felé tartó, keskeny utcácskákon vágató Caterinával és társaival.

Minél beljebb jutottak a városban, annál nagyobb volt a fejtelenség. Világosan látszott, hogy a Forli uralmáért vívott csata még közel sem ért véget, és Caterina emberei a Sforzák kék kigyós, fekete sasos lobogói alatt kis csoportokba verődve küzdöttek az Orsi-szoldosokkal. A helyiek a házukba menekültek vagy céltalanul rohanguáltak fel-alá a zürzavarban. A piaci árusbódékat felborogatták, az emberek lába alatt csirkék szaladguáltak, egy kisgyerek ült a sárban, és teli torokból üvöltve hívta az anyját, aki kirohant, felkapta, és biztonságba vitte, amíg körülöttük tovább zajlott a csata. Ezio egyik tetőről a másikra szökkent: a magasból jobban átlátta a várost, és halálos pontossággal használta az íját Caterina és Machiavelli védelmére, ahányszor csak az Orsi-csapatok túl közel jutottak

¹ Micsoda szánalmas látvány!

hozzájuk.

Végül odaértek a fellegvár előtti, széles térre. Üres volt, és a térről kivezető utcák is kihaltak tűntek. Ezio leereszkedett a földre, és visszasietett az övéihez. A fellegvár falán nem volt senki, és a vaskos kapuk zárva álltak. Éppen olyan bevehetetlennek tűnt, mint amilyennek Caterina mondta.

Az asszony felnézett, és elkiáltotta magát.

– Nyissátok ki, ti idióta barmok! Én vagyok az! *La Duchessa!*¹ Mozdítsátok már meg a seggeteket!

Erre feltűnt a fejük fölött néhány ember a várfalon, köztük a kapitány is, aki válaszolt.

– *Subito*², Altezza! – Három embernek odavakkantott valami parancsféleséget, és azok el is tűntek, hogy kinyissák a kaput. De ebben a pillanatban vérszomjas üvöltéssel több tucat Orsi-csapat özönlött ki a környező utcácskákból a térre, elvágták a visszavonulás útját, és Caterina csapatát a fellegvár engesztelhetetlen falához szorították.

– Rajtaütés, a fenébe is! – ordított fel Machiavelli, és Ezióval az oldalán mozgósították a kíséretbe tartozó pár embert, aztán Caterina és az ellenségeik közé álltak.

– *Aprite la porta!*³ *Aprite!* – kiáltotta Caterina. Végre feltáruhtak a hatalmas kapuszárnyak. Sforza-örök rontottak ki a megsegítésükre, és kegyetlenül nekiestek az Orsi-katonáknak. Vad kézitusában feltartották őket, majd fegyelmezetten visszavonultak. A kapu hatalmas döndüléssel zárult be mögöttük. Ezio és Machiavelli, aki közben leszállt a lóról, egymás mellett támaszkodott a falnak. Kimerültén ziháltak. Alig tudták elhinni, hogy megmenekültek. Caterina is leugrott a nyeregből, de egy pillanatra sem pihent meg. Azonnal átszaladt az udvaron. Egy kis ajtóhoz rohant, ahol két kisfiú és egy dajka, karján csecsemővel, állt rettegve.

A gyerekek odaszaladtak hozzá, a nő átölelte és a nevükön szólította őket.

¹ A hercegnő!

² gyorsan

³ Nyissák ki a kaput!

– Cesare, Giovanni, *non preoccuparvi*¹. – Gügyögve megsimogatta a csecsemő fejét. – Salute, Galeazzo! – Aztán körbenézett, és a dajkára meredt.

– Nezetta! Hol van Bianca és Ottaviano?

– Bocsásson meg, úrnőm! Épp odakinn játszottak, amikor megtámadták a várost, és azóta senki sem találja őket!

Caterina rettegve nézett maga elé, és épp válaszolt volna, amikor a fellelgvár alatt lévő Orsi-csapatok hirtelen hatalmas üdvivalgásban törtek ki. A Sforza-kapitány odaszaladt Ezióhoz és Machiavellihez.

– Erősítést hoznak a hegyekből – jelentette. – Nem tudom, meddig tudjuk tartani magunkat! – Egy hadnagyhoz fordult. – A falakra! Az ágyúkhöz!

A hadnagy elrohant, hogy megszervezze a tüzéreket. A katonák épp felfelé tartottak volna a falra, amikor az Orsi-íjászok nyílzáport zúdítottak a levegőbe, és a vesszők sűrűn kopogva zuhogtak a mellvédre és a belső udvarra. Caterina biztonságba terelte apró gyermekeit, de közben odakiáltott Eziónak.

– Az ágyúkkal törődjete! Csak abban reménykedhetünk! Ne hagyjátok, hogy ezek a kurafik bejussanak a fellelgvárba!

– Gyere! – kiáltott rá Machiavelli. Ezio felrohant vele az ágyúhoz.

A tüzérek nagy része holtan hevert a kapitánnyal és a hadnaggyal egyetemben. Mások megsebesültek. A túlélők azon küszködtek, hogy irányba állítsák az ágyúkat, és megcélozzák vele a kapu előtt gyülekező Orsi-katonákat. Hatalmas erősítés érkezett, és Ezio látta, hogy ostromgépeket és katapultokat vontatnak át nagy nehézkesen a keskeny utcákon. Mindeközben közvetlenül alattuk egy faltörő kost hoztak elő az Orsi-zsoldosok. Ha Ezio és Machiavelli nem talál ki valamit sürgősen, esélyük sem lesz megvédeni a fellelgvárat, de ahhoz, hogy szembeszálljanak ezzel az új rohammal, Forli város falain belüli célpontokat kell löniük, amivel azt kockáztatják, hogy ártatlan polgárokat sebesítenek meg, netán meg is ölik őket. Ezio hagyta, hogy Machiavelli irányítsa a tüzéreket, ő maga pedig leviharzott az udvarra, és megkereste Caterinát.

– Ellepik a várost. Csak úgy tudjuk visszatartani őket, ha a falakon belülré lövünk!

¹ Ne aggódjatek

Az asszony acélos nyugalommal nézett rá.

– Akkor tegyétek, amit tennetek kell!

Ezio felnézett a falra, ahol Machiavelli állt a jelére várva. Felemlte a karját, majd határozottan leengedte.

Az ágyúk feldördültek, és Ezio máris visszaszáguldott a falra, hogy lássa, mi történik. A tüzéreknek megparancsolta, hogy lőjenek szükség szerint, és látta, ahogy először az egyik ostromgép robban darabokra, aztán a másik, és elpusztulnak a katapultok is. A szűk utcákban az Orsi-csapatok nem igazán tudtak manőverezni, és miután az ágyúk kitombolták magukat, a Sforza-íjászok és -számszeríjasok elkezdtek leszedni a városfalakon belül rekedt ostromlók túlélőit. Végül teljességgel kiverték Forliból az Orsi-csapatok maradványait, és azok a Sforza-katonák, akik életben maradtak a fellegváron kívül, biztosították a városfalakat. Azonban a győzelemért nagy árat fizettek. A városban jó néhány házból csak füstölő romhalmaz maradt, és Forli visszahódítása érdekében Caterina tüzéreinek néhány saját emberüket is meg kellett ölniük. Emellett volt még egy gond, ahogy arra Machiavelli hamar rá is mutatott. A városból ugyan kiűzték az ellenséget, de nem sikerült megtörniük az ostromot. Forlit még mindig ellenséges csapatok vették körbe, elvágták az utánpótlást: nem volt sem friss élelmük, sem vizük, és Caterina két legnagyobb gyermeke még mindig valahol kinn volt, veszélyben.

Nem sokkal később Caterina, Machiavelli és Ezio a külső fal mellvédjén állva nézte a város körül táborozó seregeket. A hátuk mögött Forli lakosai minden tőlük telhetőt megtettek, hogy rendbe hozzák lakhelyüket, de mindenki tudta, nem tart ki örökké a falakon belül található víz és élelem. Caterina nyüzött volt, attól félt, hogy a két eltűnt gyermek már nem él. Bianca, a nagyobbik kilencéves volt, Ottaviano, a kisebbik egy évvel fiatalabb.

Az Orsi fivérekkal még nem találkoztak, de még aznap megjelent egy hírnök az ellenséges sereg közepén, és megfűjt egy jókora kürtöt. A csapatok szétváltak, s két férfi lovagolt előre. Mind a ketten gesztenyebarna lovon ültek, acélsodrony inget viseltek, és apródok kísérték őket a medvés-bokros lobogóval. Jóval lőtávolon kívül megálltak.

Az egyik lovas felágaskodott a kengyelben, és felemelte a hangját.

– Caterina! Caterina Sforza! Úgy tudjuk, még mindig ott lapulsz a drágalátos kis városodban; felelj hát!

Caterina áthajolt a mellvéden. Vad pillantással mordult rá.

– Mit akartok?

A fickó szélesen elvigyorodott.

– Ó, semmit, csak megkérdeztük volna, nem hiányzik-e... pár gyereked...

Ezio is odaállt Caterina mellé a mellvédre. A beszélő meglepődve nézett fel rá.

– Nocsak, nocsak – mondta. – Ezio Auditore, ha nem tévedek! Igazán örülök, hogy találkoztunk! Annyi mindent hall rólad az ember!

– És ti, gondolom, az Orsi fivérek vagytok – válaszolta Ezio.

Amelyik eddig csöndben állt, most felemelte a kezét.

– Azok ám. Lodovico...

– És Checco – fejezte be a másik. – Szolgálatodra! – Szárazon felnevetett.

– *Basia!* – kiáltotta Caterina. – Ebből elég! Hol vannak a gyerekeim? Azonnal engedjétek el őket!

Lodovico gúnyosan meghajolt a nyeregben.

– *Ma certo*, Signora! Szívesen visszaadjuk őket! Cserébe kérünk valamit. Valamit, ami valójában nem is a tiéd, hanem a drága jó megboldogult férjedé volt. Valamit, amin épp egy barátunk megbízásából dolgozott. – Hirtelen megkeményedett a hangja. – Egy bizonyos térképről beszélek!

– És egy bizonyos Almáról is – tette hozzá Checco.

– Igen, igen, arról is mindent tudunk. Azt hittétek, bolondok vagyunk? Vagy hogy a megbízónknak nincsenek kémei?

– Igen – mondta Lodovico –, az Almára is szükségünk lesz. Vagy fültől fülig átvágom a kis drágák torkát, és mehetnek játszani a papájukkal!

Caterina csendben hallgatta őket. Kétségbeesett dühét jeges nyugalom váltotta fel. Amikor arra került a sor, hogy válaszoljon, felkiáltott.

– *Bastardi!* Azt hiszitek, megfélemlíthettek a közönséges

fenyegetéseitekkel? Mocskok! Nem kaptok *semmit*! A gyermekeimet akarjátok? Vigyétek őket! Tudok még csinálni párat! – Erre felrántotta a szoknyáját, hogy megmutassa nekik a lába közét.

– Nem érdekel a hisztériád, Caterina – mondta Checco, és megfordította a lovát. – És az sem köt le, hogy a *figádat* bámuljam. Meggondolod még magad, de csak egy órád lesz rá! A kölykeid addig biztonságban vannak abban a disznóólnyi kis faluban az út mentén. Ne feledd: *tényleg* meg fogjuk ölni őket, aztán visszajövünk, szétzúzzuk a városodat, és elveszük erővel, ami kell. Miért nem használsz ki a nagylelkűségünket? Mindenkit megkímélhetnél egy csomó kellemetlenségtől.

Ezzel a fivérek ellovagoltak. Caterina nekiroskadt a falnak, zihálva kapkodott levegőért, teljesen megdöbbenette, hogy az előbb miket mondott és tett.

Ezio ott volt mellette.

– Nem áldozhatod fel a gyermekeidet, Caterina! Nincs a világon olyan ügy, amely ezt megérné!

– Még ha a világot menthetjük meg vele, az sem? – Elnyílt szájjal nézett fel rá, halványkék szeme tágra nyílt vad, vörös sörénye alatt.

– Nem válhatunk olyaná, mint ők – válaszolta Ezio egyszerűen. – Vannak olyan kompromisszumok, amelyeket nem köthetünk meg.

– Ezio! Reméltem, hogy ezt fogod mondani! – Átkarolta a férfi nyakát. – Még szép, hogy nem áldozzuk fel őket, drágám! – Felállt. – De nem kérhede meg rá, hogy magadra vállald azt a veszélyt, hogy visszahozod őket.

– Dehogynem – válaszolta Ezio. Machiavellihez fordult. – Remélem, nem leszek sokáig távol. De bármi történjen, tudom, hogy akár az életed árán is megvéded az Almát. És Caterina...

– Igen?

– Tudod, Girolamo hová rejtette a térképet?

– Megtalálom.

– Találd meg, és vigyázz rá!

– Mit teszel az Orsikkal? – kérdezte Machiavelli.

– Már felkerültek a listámra – mondta Ezio. – Azokhoz tartoznak, akik megölték a rokonaimat, és tönkretették a családomat. Most már látom, hogy a bosszúnál sokkal hatalmasabb célt szolgállok. – A két

férfi összenézett, és kezét rázott.

– *Buona fortuna, amico mio* – mondta Machiavelli komoran.

– Sok szerencsét neked is!

Nem volt nehéz eljutni a faluba, amelynek hollétét Checco olyan gondatlanul elárulta, bár amikor disznóólnak titulálta, meglehetősen igazságtalanul bánt a hellyel. Kicsi volt és szegény, akár a legtöbb romagnai jobbágyfalu, és látszott, hogy nemrégiben elöntötte a közeli folyó, de összességében tiszta volt és rendezett, a házak durván lemeszelve, a zsúptetők újonnan felrakva. Bár az alig tucatnyi házát elválasztó út felázott az áradásban, és még mindig sáros volt, a helyen látszott, hogy rend van, ha bőség nincs is, és munka, ha boldogság talán nem is. Egyetlenegy valami különböztette meg San Salvazát egy békebeli falutól, ez pedig az Orsi-fegyveresek jelenléte volt. Nem csoda, gondolta Ezio, hogy Checco azt hitte, megengedheti magának, hogy elárulja, hol tartja fogva Biancát és Ottavianót. A következő kérdés az volt, vajon a faluban hol találhatja meg Caterina gyermekeit...

Ezio ezúttal baljára a fém alkarvédőt és a kétélű tört erősítette, jobbára a kis pisztolyt, az övéen pedig egy könnyű kard fityegett. Egyszerű, térdig érő gyapjúköpenyt viselt, mint a helyi parasztok. Felhúzta a csuklyáját, nehogy bárki is felismerje, és valamivel a falu előtt leszállt a lováról. Nyitva tartotta a szemét, próbálta elkerülni az Orsi-felderítőket, és a vállára vetett egy köteg rozsét, amelyet egy kunyhó elől vett kölcsön, hogy még tökéletesebb legyen az álcája. Görnyedezve ballagott be San Salvazába.

A falusiak próbálták úgy végezni a munkájukat, mintha mi sem történt volna, hiába voltak jelen a megszállók. Nyilván senki sem örült az Orsi-zsoldosoknak, és Ezio, akit a katonák nem vettek észre, de a helyiek azonnal tudták, hogy idegen, pillanatok alatt elnyerte a falusiak támogatását. Elballagott a falu végén álló egyik házhoz. Kicsit nagyobb volt a többinél, el is különült tőlük valamennyire. Egy öregasszony, aki épp vizet hozott a patakról, állította, hogy ide hurcolták az egyik gyereket. Ezio örömmel nyugtázta, hogy kevés Orsi-katona van csak a faluban. A többségük Forli ostromával volt elfoglalva.

Tisztában volt vele, hogy kevés ideje van megmenteni a gyerekeket.

A ház ajtaja és ablakai zárva voltak, de ahogy az épület hátába került, ahol a két hátranyúló szárny kis udvart zárt közre, Ezio egy fiatal, határozott hangot hallott meg.

Épp keményen leckéztetett valakit. Felmászott a tetőre, és lekukucskált az udvarra. Bianca Sforza, az édesanyja kicsinyített mása állt ott, és két mogorva Orsi-ört szidott éppen.

– Csak két ilyen szálnalmas külsejű díszpéldányt tudtak iderendelni, hogy őrizzenek? – kérdezte királynőiesen. Kihúzta magát, és éppúgy nem mutatta a félelem szikráját, ahogy anyja sem tette volna. – *Stolti!*¹ Ez nem lesz elég! Az én anyám elszánt asszony, sosem hagyná, hogy a hozzátok hasonlók bántsanak! Mi, Sforzák nem vagyunk szerény kis ibolyák, tudjátok meg! Lehet, hogy csinosak vagyunk, de a látszat csal! Ahogy azt a papám is megtanulta! – Mély levegőt vett, és az örök értetlenül néztek össze. – Remélem, nem képzelitek, hogy bármelyikőtöktől is félnék, mert ha azt hiszitek, hát nagyot tévedtek! És ha az öcsémnek akár csak a haja szála is meggörbül, a *mamma* levadásztat benneteket, és megesz reggelire! *Capito?*²

– Fogd be a szádat, te kis majom – mordult fel az idősebbik ör –, hacsak nem akarod, hogy fültövön vágjalak!

– Ne merészelj így beszélni velem! Ez az egész helyzet amúgy is abszurd! Úgysem ússzátok meg, és én egy órán belül biztonságban otthon leszek. Igazából unatkozom. Kezdhethétek valamit magatokkal, amíg én a halálotokat várom!

– Jól van, most már elég – mondta az idősebbik ör, és megpróbálta elkapni a lányt. Ebben a pillanatban Ezio elsütötte a pisztolyt az épület tetején, és ádötte a fickó mellkasát. Az ört a levegőbe dobta a lövés ereje, és a vörös folt szétfreccsent a tunikáján, mielőtt földet ért volna. Ezio egy pillanatra azon merengett, hogy Leonardo egyre jobb lőporkeveréket csinál. A katona váratlan halálát követő felfordulásban Ezio leugrott a tetőről. Egy párdúc kecsességével és erejével ért földet, majd kétélű pengéjével azonnal a fiatalabbik ör

¹ Bolondok!

² Megértettétek?

felé fordult, aki kapkodva rántott elő egy ocsmány tört. Ezio pontosan átvágta a fickó alkarját: úgy hasította szét az inakat, mintha cérnából lettek volna. Az ő fegyvere a földre hullott, hegygel előre beleállt a sárba. Mielőtt védekezni próbált volna, Ezio alulról az állába szúrt. Átdöfte a száját, a nyelvét, és a penge egyenesen az agyába hatolt. Nyugodtan kirántotta a fegyvert, és hagyta, hogy a holttest a földre roskadjon.

– Csak ez a kettő volt itt? – kérdezte a zavartalanul ácsorgó Biancát, miközben újratöltött.

– Igen. És köszönöm, bárki vagy is. Az édesanyám gondoskodik róla, hogy megfelelő jutalmat kapj. De elfogták az öcsémet, Ottavianót is...

– Tudod, hogy ő hol van? – kérdezte Ezio, és megtöltötte a pisztolyt.

– Az őrtoronyban tartják fogva, a romos híd mellett. Sietnünk kell!

– Mutasd meg, hová menjünk, és maradj mellettem!

A lány nyomában kirohant a házból. Végigmentek az úton, míg egy toronyhoz értek. Épp időben érkeztek, mert Lodovico Orsi akkor már maga előtt noszogatta a vinnyogó Ottavianót a ruhája nyakánál fogva. Ezio látta, hogy a kisfiú sántikál; alighanem kifecamította a bokáját.

– Hé, te! – ordított rá Lodovico Ezióra. – Jobban teszed, ha átadod nekem azt a lányt, és visszatakarodsz a

gazdasszonyodhoz. Mondd meg neki, hogy mind a kettőt levágjuk, ha nem kapjuk meg, amiért jöttünk!

– A mamámat akarom – bömbölte Ottaviano –, engedj el, te nagy barom!

– Pofa be, *marmocchio*¹ – förmedt rá Lodovico. – Ezio! Eredj, és hozd ide az Almát és a térképet, vagy a kölyöknek vége!

– Pisilnem kell! – ordította Ottaviano.

– Ó, Istenem, *chiudi il becco*²!

– Engedd el – mondta Ezio nyugodtan.

– Szeretném látni, erre hogy veszel rá! Sosem juthatsz elég közel hozzám, te barom! Amint megmozdulsz, elvágom a torkát egy

¹ seggdugas

² Kussolj már!

pillanat alatt!

Lodovico két kézzel rángatta maga előtt a kisfiút, de most az egyikkel el kellett engednie, hogy kardot ránthasson. Ottaviano ebben a pillanatban megpróbálta kitépni magát a szorításából, de Lodovico visszarántotta a csuklójánál fogva. Ottaviano viszont most már nem volt Lodovico és Ezio között. Ezio megragadta az alkalmat, kipattintotta a pisztolyt, és lőtt.

Lodovico arcán a düh helyét hitetlenkedés vette át. A golyó nyakon találta – épp az ütőerébe csapódott. Kigúvadt szemmel engedte el Ottavianót, térdre roskadt, és a torkát markolászta. Vér csörgött az ujjai között. A kisfiú előrerohant, és a nővére karjába vetette magát.

– Ottaviano! *Stai bene!*¹ – mondta Bianca, és magához szorította.

Ezio előrelépett, és Lodovico fölé állt, de nem ment túl közel. A férfi még nem feküdt el a földön, és a kardja is a kezében volt. Vér patakzott végig a ruháján, majd a patak zubogó folyamává változott.

– Nem tudom, miféle ördögi szerkezettel sikerült legyőznöd, Ezio – zihálta –, de sajnálattal kell veled tudatnom, hogy ezt a játszmát így is, úgy is elveszítetted. Mi, Orsik nem vagyunk olyan ostobák, mint amilyennek hisztek minket! Ha valaki ostoba, hát te vagy az... és Caterina!

– Te vagy az ostoba – mondta Ezio, és a hangjában jeges megvetés csengett –, hogy meghalsz egy zsák ezüstért. Szerinted tényleg megérte?

Lodovico elfintorodott.

– De még mennyire, barátom. Túljártunk az eszeden. Most már tehetsz bármit, a Mester megszerezte, amit akart! – Arca eltorzult a kintől. A vérfolt egyre nagyobb lett. – Végezz velem, Ezio, ha van benned egy kis irgalom!

– Akkor halj meg büszkén, Orsi. Nekem nem számít.

– Ezio előrelépett, és nagyobb sebet ejtett Lodovico nyakán. Egy pillanattal később ellenfele már halott volt. Ezio fölé hajolt, és lecsukta a szemét. – Requiescat in pace – mondta.

Nem volt vesztegetni való ideje. A két gyerekhez fordult: tágra nyílt szemmel bámulták mind a ketten.

¹ Maradj nyugton!

– Tudsz járni? – kérdezte Ottavianót.

– Megpróbálok, de nagyon fáj.

Ezio letérdelt, és megnézte. Nem ficamodott ki a kölyök bokája, de csúnyán megrándította. A vállára kapta Ottavianót.

– Bátorság, kicsim – mondta. – Mindkettőtöket épségben hazaviszlek!

– Pisilhetek előtte? Tényleg nagyon kell.

– De gyorsan!

Ezio tudta, hogy nem lesz könnyű visszavinni a gyerekeket a falun keresztül. Képtelenség lett volna álcázni őket, mind a ketten ragyogó, drága holmikat viseltek, ráadásul Bianca szökését mostanra már mindenképp felfedezték. Kicszerélte csuklóján a pisztolyt a mérgezett törre, a másik szerkezetet pedig visszatette a táskájába. Megfogta Bianca jobb kezét, és a falu nyugati szélénél húzódó erdő felé indult. Felkapaszkodott egy alacsony dombra, ahonnan letekintett San Salvazára, és látta, hogy az őrtorony felé Orsi-katonák rohannak, viszont úgy tűnt, az erdőbe senkit sem küldtek. Hálás volt a szusszanásnyi nyugalomért, és végtelenül hosszúnak tűnő idővel később végre visszaért a gyerekekkel oda, ahol a lovát hagyta, felültette őket a hátára, és mögéjük pattant.

Visszalovagoltak északra, Forli felé. A város csendesnek tűnt. Túlságosan is csendesnek. És hol voltak az Orsi-csapatok? Márís feladták volna az ostromot? Képtelenségnek tűnt. Megsarkantyúzta a lovát.

– A déli hidat válassza, uram – mondta a legelől ülő Bianca a nyeregkápába kapaszkodva. – Innen úgy a legegyszerűbb hazajutnunk!

Ottaviano a nővéréhez bűjt.

Ahogy a városfal alá értek, látták, hogy a déli kapu tárva-nyitva áll. Egy kis csapat Sforza-katona lovagolt elő. Caterinát és a nem sokkal mögötte lovagoló Machiavellit kísérték. Ezio azonnal látta, hogy orgyilkostársa megsebesült. Előrenógatta a lovát, és amikor odaért a többiekhez, sietve leugrott a hátáról, s átadta a gyermekeket Caterinának.

– A Szent Szűzre kérem, mi folyik itt? – kérdezte, és Caterináról Machiavellire nézett, aztán vissza Caterinára.

- Mit kerestek idekinn?
- Ó, Ezio – sóhajtott Caterina –, sajnálom, úgy sajnálom!
- Mi történt?
- Az egész csak egy csel volt. Hogy eltereljék a figyelmünket! – mondta Caterina elkeseredve. – A gyermekeket csak ezért vitték el!
- Ezio pillantása visszasiklott Machiavellire.
- De a város biztonságban van? – kérdezte.
- Machiavelli nagyot sóhajtott.
- Igen, a város biztonságban van. Az Orsikát már nem érdekli.
- Ezt meg hogy érted?
- Miután kisöpörtük őket, egy pillanatra meglazult a figyelmünk, az kötötte le, hogy újraszerveződjünk, és ellássuk a sebesülteket. Checco ekkor újra támadott. Az egészet megtervezték! Megrohamozta a várost. Megküzdöttem vele szemtől szemben, de az emberei hátulról rám támadtak, és legyőztek. Ezio, most arra kérlek, légy erős. Checco elvitte az Almát!
- Ezio egy hosszú pillanatig letaglózva állt, aztán lassan megrázta a fejét.
- Micsoda? Nem! Az nem lehet. – Vadul körülnézett.
- Hová ment?
- Mihelyt megszerezte, amiért jött, visszavonult az embereivel, és a sereg széteszlott. Nem láttuk, melyik csapat vitte magával az Aknát, és túlságosan is kimerültünk a csatában, hogy bármelyiket is üldözőbe tudtuk volna venni. Checco maga nyugatra indult pár emberével, a hegyekbe...
- Akkor hát minden elveszett? – kiáltott fel Ezio, és arra gondolt, hogy Lodovicónak igaza volt: alábecsülte az Orsikát.
- Istennek hála, a térkép még megvan – mondta Caterina. – Nem mert túl sok időt arra pazarolni, hogy megkeresse.
- De mi van, ha most, hogy nála az Alma, a térképre már nincs is szüksége?
- A templomosok nem győzedelmeskedhetnek – mondta Machiavelli komoran. – Nem! Mennünk kell!
- Ám Ezio látta, hogy a barátja már szürkére sápadt a vérvesztéstől.
- Nem. Te itt maradsz. Caterina! Ápold rendesen. Nekem most

mennem kell! Talán még nem késő!

23.

Eziónak hosszú időbe telt, hogy feljusson az Appenninekre, bár egész nap nyeregben ült, és csak akkor pihent egy keveset, ha lovat váltott. Amikor beért a hegyek közé, tudta, hogy még ennél is sokkal több idő lesz rálelnie Checco Orsira. De azt is tudta, hogy ha Checco Nubilariába, a családi fészékbe tért vissza, elébe tud kerülni a városból délre, Rómába vezető, hosszú és tekervényes úton. Semmi sem garantálta, hogy Checco nem ment egyenesen a Szentszékhez, hogy mielőbb szabaduljon a zsákmányától, de Ezio úgy vélte, ilyen különleges rakománnyal, mint amilyen az Alma volt, az ellenfele először ott keres biztonságot, ahol ismerik, és onnan küld majd futárokat, hogy megtudja, a Spanyol visszatért-e már a Vatikánba, mielőtt kapcsolatba lép vele.

Ezio ennek megfelelően maga is a nubilariai utat választotta. Titokban bejutott a városba, és nekilátott mindent megtudni Checco hollétéről, amit csak lehetett. Ám Checco kémei is mindenütt jelen voltak, és Ezio hamar visszahallotta, hogy Checco tudja, egyre közelebb ér hozzá, és egy két kocsiból álló karavánnal akar nekivágni az útnak az Almával, hogy elszökjön előle, és megghiúsítsa a terveit.

Checco indulásának reggelén Ezio is készen állt, és figyelte Nubilaria déli kapuját. Amint a várt két kocsi átgördült rajta, Ezio felugrott a lovára, és üldözni kezdte volna, de az utolsó pillanatban egy harmadik, könnyebb kocsi, amelyet szintén egy Orsi-bérenc hajtott, sietve kifordult egy mellékutcából, és szándékosan elállta Ezio útját. A lova ijedten felágaskodott, és ledobta. Eziónak nem volt vesztegetni való ideje: kénytelen volt otthagyni hátasát; felpattant, felmászott az Orsi-kocsira, egyetlen ütéssel leterítette a kocsist, és a földre lökte. Rácsapott az ostorral a lovakra, és üldözőbe vette ellenfelét.

Nem tartott sokáig, hogy megpillantsa maga előtt Checco két kocsiját, de azok is észrevették, és gyorsítani kezdtek. Ahogy leviharzottak a veszedelmes hegyi utakon, Checco kísérő kocsija,

tele épp számszeríjaikat kilőni készülő katonákkal, túl gyorsan fordult be egy kanyarban. A lovak hámja leszakadt a kocsirúdról. Az állatok szabadon vágattak tovább az úton, és a kormányozhatatlanná vált kocsi egyenesen száguldott tovább az útkanyarhoz érve. Lezuhant, és több száz lábbal lejjebb, egy völgyben ért földet. Ezio mormolva köszönte meg a sorsnak a váratlan segítséget. Tovább hajszolta a lovait. Bár tartott tőle, hogy túlhajtja őket, és a szívük felmondja a szolgálatot, kisebb súllyal kellett megbirkózniuk, mint a Checco kocsiját húzó állatoknak, és fokozatosan csökkentették a távolságot Ezio és a zsákmánya között.

Ahogy Ezio a másik kocsi mellé ért, az Orsi-kocsis odavágott az ostorral, de Ezio elkapta, és kitépte a kezéből. Aztán a megfelelő pillanatban elengedte a saját istrángját, és átugrott Checco kocsijának tetejére. Saját, rettegő lovai meglódultak, hogy még kisebb súlyt kell vinniük, és már nem irányította őket senki: megugrottak, és vágásban tűntek el a következő kanyarban.

– Takarodj innen! – ordított rá Checco kocsisa megrettenve. – Mi az istent csinálsz? Megőrültél? – De az ostora nélkül egyre nehezebben tudta irányítani saját fogatát. Nem volt ideje Ezióval küzdeni.

A kocsiból kikiabált Checco is.

– Ne légy ostoba, Ezio! Nem fogod megúszni! – Félig kihajolt az ablakon, és a kardjával kaszált Ezio felé, miközben a kocsis kétségbeesetten próbálta visszanyerni az uralmat a lovak felett. – Takarodj a kocsimról, de rögvest!

A kocsis szándékosan cikcakkban hajtotta a lovakat, hogy lerázza Eziót, de ő erősen kapaszkodott. A kocsi riasztóan meg-megbillent, és végül, amikor épp egy használaton kívüli márványbánya mellett haladtak el, teljesen irányíthatatlanná vált. Oldalra borult; a kocsis egy halom különféle nagyságú márványköre esett, amelyeket a kőművesek szétfűrészeltek, aztán otthagytak, mert hibás volt az erezetük. A lovakat fogva tartotta a lószerszám, elestek a felboruló kocsival együtt. Rettegve nyihogtak és vadul kapálták lábukkal a földet. Ezio simán leugrott, guggolva landolt, és már karddal a kezében várta Checcót, aki zihálva, de sértetlenül mászott elő. Az arca eltorzult a dühtől.

– Add ide az Almát, Checco! Vége!

– Félkegyelmű! Akkor lesz vége, ha *meghalsz!* – Kivont karddal támadt ellenfelére, és egy pillanat múlva már egymást csépeltek az út széléhez veszedelmesen közel.

– Add ide az Almát, Checco, és elengedlek! Fogalmad sincs róla, miféle erővel bír!

– Sosem kapod meg! Ha a Mesterem kezébe jut, elképzelhetetlen hatalomra tesz szert, és mi is ott leszünk Lodovicóval, hogy kiélvezzük a részünket!

– Lodovico halott! Szerinted a Mestered tényleg életben hagy, ha már nem lesz rád szüksége? Már így is túl sokat tudsz!

– Megölted a testvéremet? Akkor *ezt* az ő emlékére kapod! – Checco megrohamozta.

Villogó pengével csaptak össze, és Checco újra Ezióra sújtott, de a kardja lepattant a fém alkarvédőről. A tény, hogy gondosan megtervezett csapása nem talált, egy pillanatra összezavarta Checcót, de hamar felocsúdott, és Ezio jobb karjára sújtott. Mélyen a bicepszébe vágott, és az orgyilkos elejtette a kardját.

Checco rekedten, diadalittasan kiáltott fel. Ezio torkának szegezte a kardját.

– Ne könyörögj kegyelemért – mondta –, mert nem kapsz!

Visszahúzta a karját, hogy megadja neki a halálos döfést. Ezio ebben a pillanatban kiengedte a kétélű tört a bal karjára csatolt szerkezetből, és villámgyorsan Checco mellkasába vágta.

Checco egy hosszú pillanatig dermedten állt, és nézte a fehér út porába csepegő vért. Elejtette a kardját, és nekizuhant Eziónak, megkapaszkodott benne, hogy el ne essen. Az arcuk szinte összeért. Checco elmosolyodott.

– Ezek szerint mégis újra tiéd a kincs – suttogta, de a vér gyorsan ömlött ki a mellkasából.

– Tényleg megérte? – kérdezte Ezio. – Az a rengeteg vérontás!

A férfi felnevetett, de az is lehet, hogy csak csuklóit egyet, mert most már a szájából is vér patakzott.

– Figyelj, Ezio, te is tudod, milyen nehéz lesz hosszú ideig megtartanod egy ilyen értékes holmit. – Levegőért küzdött. – Ma meghalok, de holnap *te* halsz meg! – Ezzel leolvadt az arcáról

minden kifejezés, fennakadt a szeme, és a teste a földre roskadt, Ezio lába elé.

– Majd meglátjuk, barátocskám – mondta Ezio. – Nyugodj békében!

Szédelgett. Dőlt a vér sebesült karjából, de rákényszerítette magát, hogy odavánszorogjon a kocsihoz, megnyugtassa a lovakat, és kiszabadítsa őket a hámból. Aztán átkutatta a kocsi belsejét: hamar rálelt a tífá dobozra. Gyorsan kinyitotta, hogy meggyőződjön róla, a tartalma rendben van, aztán újra lezárta, és gondosan a sértetlen karja alá vette. Lenézett a kőfejtőbe: a kocsis mozdulatlanul hevert. Nem kellett külön ellenőriznie, hogy halott – a kicsavarodott testtartás mindent elárult.

Ismét a lovakhoz ballagott, és úgy döntött, a vezérállat lesz a legjobb a négy közül. Odament hozzá, megfogta a sörényét, hogy felhúzza magát a hátára, mivel nem volt felszerszámozva, de a mozdulattól megtántorodott.

Több vért vesztett, mint gondolta. Először be kell kötnie a karját, csak aztán kezdhet bármi másba... kikötötte a lovat egy fához, és levágott egy csíkot Checco ingéből kötszernek. Aztán levonszolta a holttestet az útról. Ha valaki erre jár, és nem vizsgálja meg alaposan a helyszínt, azt hiheti, hogy a kocsis és Checco egy halálos baleset áldozatai lettek. De lassan már későre járt, és ilyenkor kevesen voltak az utakon.

Ez az erőfeszítés viszont az utolsó tartalékát is felemésztette. Még nekem is meg kell pihennem néha, gondolta, és édes volt ez a gondolat. Leült a fa árnyékába, és hallgatta, a ráérősen legelésző ló foga alatt hogyan herceg a fű. A tífá dobozt letette maga mellé, még egyszer óvatosan körülnézett, mert ez volt az a hely, ahol semmiképp nem lett volna szabad sokáig maradnia, de a szemhéja elnehezedett, és nem látta, hogy a háta mögött, az út kanyarulatában emelkedő dombon egy alak lesi csendesen a fák közül...

Amikor Ezio felébredt, már besötétedett, de a hold halvány derengésében látta, hogy valaki hangtalanul motoszkál mellette.

Ezio jobb bicepse tompán sajgott, de amikor megpróbált feltámaszkodni sértetlen bal karjára, ráébredt, hogy meg sem tudja

mozdítani. Valaki felcipelt egy márványlapot a bányából, és rátette, hogy ne kelhessen fel. Kapálódzni kezdett, hátha a lába elég erős, hogy így is felkeljen, de nem ment. Odakapta a pillantását, ahol a láda hevert az Almával.

Nem volt ott.

Az alak, akin dominikánus módra fekete *cappa*¹ és fehér csuha volt, észrevette, hogy felébredt, és odafordult hozzá. Megigazította a márványlapot, hogy az még alaposabban lefogja Eziót, akinek feltűnt, hogy a szerzetes egyik kezéről hiányzik egy ujj.

– Várj! – kiáltott rá. – Ki vagy? Mit csinálsz?

A szerzetes nem válaszolt. Ezio látta, ahogy lehajol, hogy újra felvegye a ládikót.

– Hozzá ne érij! Bármilyen is teszel, ne...

De a szerzetes kinyitotta a ládát, és nappali fényesség ragyogott elő belőle.

Ezio mintha hallotta volna, hogy a szerzetes elégedetten sóhajt egyet, aztán ismét elájult.

Amikor újra felébredt, reggel volt. Mind a négy ló eltűnt, de a napfényvel ereje kis része is visszatért. Lenézett a márványlapra. Nehéznek tűnt, de egy picit megmoccant, ahogy a kezét mozgatta alatta. Körbenézett. A jobb kezétől nem messze észrevett egy vaskos ágat. Nemrégiben törhetett le a fáról, mert még zöld volt, és talán elég szívós ahhoz, amit tervezett. Összeszorította a fogát, és felemelte. Beerőltette a márványlap alá. A jobb keze pokolian fáj, és újra vérezni kezdett, ahogy az ág egyik végét a márványtömb alá ékelte, és nekifeszült. Egy félig elfeledett sor villant be iskoláskorából. *Adj nekem egy szilárd pontot, és egy emelővel az egész világot kifordítom a sarkából.* Minden erejével nyomta. A márványlap lassan megmozdult, de aztán cserbenhagyta az ereje, és a kő ismét visszaesett a helyére. Ezio hátradőlt, pihent egy kicsit, aztán megint megpróbálta.

A harmadik kísérletnél már üvöltött magában a fájdalomtól, és azt hitte, a jobb karján az izom átszakítja a bőrt, de még egyszer nekifeszült, mintha az élete múlna rajta, és a márványlap végre

¹ köpeny

félregördült.

Szédelegve felült. Bal karja sajgott, de nem tört csontja.

Fogalma sem volt róla, hogy a szerzetes miért nem ölte meg álmában. Talán a gyilkosság nem volt része az isteni tervnek. Ám egyvalami egészen biztos volt: a

Domonkos-rendi barát és vele együtt az Alma is nyomtalanul eltűnt.

Ezio felkecmergett, letámolygott egy közeli patakhoz, és mohón oltotta szomját, mielőtt kimosta és átkötözte a sebét. Aztán elindult keletre, vissza a hegyeken át Forliba.

Hosszú-hosszú napokkal később végül meglátta a város tornyait a távolban. De fáradt volt, minden erejét kiszívta a végeérhetetlen feladat, a kudarc, a magány. Egész úton visszafelé csak Cristinán járt az esze, és azon, mi lehetett volna, ha nem kell ezt a keresztet cipelnie. De már nem változtathatott az életén, és be kellett látnia, hogy akkor sem tenné, ha módjában állna.

Egész a déli kapu hídjáig elért, és már látta a mellvéden álló embereket, amikor a kimerültség végérvényesen letaglózta, és elveszítette az eszméletét.

Amikor magához tért, egy ágyban találta magát. Makulátlan vászonlepedők közt hevert egy kúszónövény árnyékozta, napsütéses teraszon. Hűvös kéz simogatta a homlokát, és emelt egy korsó vizet a szájához.

– Ezio! Istennek hála, ismét köztünk vagy! Minden rendben? Mi történt veled? – A kérdések Caterina szokásos szenvedélyességével peregtek a szájáról.

– Én... nem is tudom...

– Megláttak a mellvédről. Én magam mentem ki érted. Nem tudom, mióta lehetsz már úton, de borzalmasan megsebesültél!

Ezio az emlékezetével küszködött.

– Valami mintha kezdene derengeni... Megszereztem az Almát Checcótól... de volt ott még valaki, aki nem sokkal utána érkezett, és elvette tőlem...

– Ki?

– Fekete csuklyát viselt, mint egy szerzetes, és azt hiszem, hiányzott egy ujja. – Ezio megpróbált felülni.

– Mennyi ideje heverek itt? Mennem kell... azonnal! – megpróbált felkelni, de a tagjai mintha ólomból lettek volna, és ahogy megmozdult, iszonyatosan szédülni kezdett. Kénytelen volt visszafeküdni.

– Hű! Mit csinált velem az a szerzetes?

Caterina fölé hajolt.

– Egyelőre nem mehetsz sehova, Ezio. Még neked is időre van szükséged, hogy felépülj, ha helyt akarsz állni a ránk váró csatákban, és még hosszú, emberpróbáló utat látok előtted. De ne lógasd az orrod! Niccolò visszatért Firenzébe. Ő majd elintézi az ottani ügyeket. És az orgyilkostársaid is nyitva tartják a szemüket. Maradj egy kicsit! – Megcsókolta Ezio homlokát, aztán először csak tétován az ajkát is. – Ha bármit tehetek, hogy felgyorsítsam a gyógyulásodat, csak mondanod kell. – A keze végtelenül gyengéden kezdett lefelé barangolni a lepedők alatt, míg meg nem találta, amit keresett. – Nocsak – mosolyodott el az asszony –, azt hiszem, már sikerült is egy kicsit!

– Nem semmi nőszemély vagy te, Caterina Sforza!

Az asszony felnevetett.

– *Tesoro*, ha valaha megírnám az életem történetét, az egész világ megdöbbenne!

Ezio erős volt, és harmincévesen még élete virágában lévő fiatalember. Mindemellett a világ egyik legkeményebb kiképzésén esett át, így hát nem csoda, hogy hamarabb talpra állt, mint a többség. Viszont a jobb karját igen meggyengítette Checco vágása, és tudta, keményen meg kell küzdenie azért, hogy visszanyerje az erejét, márpedig anélkül nem vághatott neki újra a küldetésének. Türelmet erőltetett magára, és Caterina szigorú, de megértő vezényletével csendes elmélkedésben töltötte Forliban a kényszerű pihenőt. Gyakran lehetett a kúszónövényekkel beárnyékolt teraszon látni Poliziano egyegy könyvébe merülve; ennél gyakrabban csak testedzés közben figyelhették volna meg.

Aztán eljött az a reggel is, hogy amikor Caterina a szobájába ment, Ezio útra készen várta, s épp egy szolga segített felhúzni a lovaglócsizmáját. Az asszony leült mellé az ágyra.

– Elérkezett hát az idő? – kérdezte.

– Igen. Nem késlekedhetek tovább.

Caterina szomorúnak tűnt, és távozott a szobából, de nem sokkal később egy tekerccsel tért vissza.

– El kellett jönnie ennek is – mondta –, és isten tudja, a feladatod valóban fontosabb, mint a gyönyörünk, bár remélem, hogy nemsokára megtapasztalhatjuk még mind a ketten! – Megmutatta neki a tekerceset. – Tessék... hoztam neked egy búcsúajándékot.

– Mi ez?

– Valami, amire szükséged lesz.

Kitekerte, és Ezio látta, hogy a teljes félsziget térképe rajta van Lombardiától Calabriáig, és mindenütt, a városokban éppúgy, mint az utakon, vörös keresztek sorakoztak rajta.

Ezio felnézett Caterinára.

– Ez az a térkép, amelyről Machiavelli beszélt. A férjedé...

– A *néhai* férjemé, *mio caro*¹. Niccoló és jómagam tettünk pár jelentős felfedezést, miközben te úton voltál. Először is, hogy meglehetősen jól időzítettük az én drága Girolamóm eltávolítását, mert nagyjából épp végzett a munkával. A másik az, hogy ez felbecsülhetetlen értékű kincs, mert még ha a templomosok kezében van is az Alma, a térkép nélkül nem találják meg a Kamrát.

– Tudsz a Kamráról is?

– Drágám, néha egy egész cseppet naiv vagy. Persze, hogy tudok róla! – Üzletiesebb hangra váltott. – De ahhoz, hogy teljesen leszereljük az ellenségeinket, meg kell szerezned az Almat! Ez a térkép segíthet befejezned az egész nagy feladatot.

Ahogy átadta a férfinak a térképet, az ujjai összeértek és egymásba fonódtak... nem tudták elszakítani a tekintetüket.

– Van a közelben egy apátság a mocsárvidéken – mondta végül Caterina. – Domonkos-rendiek. A rendjük fekete csuklyát visel. Én ott kezdenék a helyedben.

– A szeme gyanúsán csillogott, és elfordította a fejét.

– Most *eredj*! Találd meg nekünk azt a problémás szerzetest!

Ezio elmosolyodott.

– Azt hiszem, hiányozni fogsz, Caterina.

¹ kedvesem

Az asszony visszamosolygott rá, de kicsit még ragyogott a szeme.
Most először életében nehezére esett bátornak maradnia.
– Ó, tudom, hogy hiányozni fogok!

24.

A szerzetes, aki az apátságban fogadta Eziót, olyan volt, mint amilyennek egy szerzetesnek lennie kell: kerekded és pirospozsgás, bár a haja lángvörös volt, a szeme pedig csalafinta, és ahogy megszólalt, Ezio felismerte az akcentusát. Mazio emberei közt hallott már ilyet: a fickó Írországból származott.

– Áldott légy, fivérem!

– Grazié, Padre...

– O’Callahan testvér vagyok.

– Mondja csak, tudna nekem segíteni?

– Azért vagyunk itt, fivérem. Persze nehéz idöket élünk. Nem könnyü ember mód gondolkodni anélkül, hogy lenne valami a gyomrunkban.

– Úgy érti, valami az erszényükben?

– Félreértettél. Nem kérek én semmit! – A szerzetes széttárta a kezét. – Ám az Úr megsegíti a nagylelkűeket!

Ezio kirázott pár aranyat az erszényéből, és a fickó kezébe nyomta.

– Ha nem lenne elég...

A szerzetes elmerengett.

– Ó, végül is a szándék megvan. De az igazság az, hogy az Úr csak a valamivel nagylelkűbbeket segíti.

Ezio addig rakosgatta a kezébe az érméket, amíg O’Callahan atya arca fel nem derült.

– A rend értékeli a bőkezűségedet, testvérem. – Összefonta a kezét a hasán. – Mit keresel?

– Egy fekete csuklyás szerzetest. Hiányzik a kezéről az egyik ujjja.

– Hmmm. Guido testvérnek csak kilenc lábujja van. Biztos vagy benne, hogy nem lábujjról van szó?

– Meglehetősen biztos.

– Aztán ott van Domenico testvér is, de neki az egész bal karja hiányzik.

– Nem. Már megbocsásson, de egészen biztos vagyok benne, hogy csak egy ujjja hiányzik.

– Hmm. – A szerzetes a gondolataiba merült. – Hóha! Várj csak

egy pillanatot! Eszembe jutott egy fekete csuklyás szerzetes kilenc ujjal... Igen! Hát persze! Akkor volt, amikor a legutóbbi San Vincenzo-ünnepet tartottuk a toszkánai apátságunkban.

Ezio elmosolyodott.

– Igen, azt a helyet ismerem. Majd megkérdezem őket is. Grazie.

– Menj békével, testvérem!

– Mindig azt teszem.

Ezio átkelt a hegyeken. Nyugatra tartott, Toszkánába, és bár az út hosszú volt és nehéz, mivel lassan közeledett az ősz, és egyre barátságtalanabbak voltak a napok, akkor bizonytalanodott el a leginkább, amikor megközelítette az apátságot – ez volt az a hely, ahol a Lorenzo de' Medici ellen szőtt összeesküvés egyik résztvevője, Jacopo de' Pazzi titkára, Stefano de Bagnone sok-sok éve áldozatául esett Ezio bosszújának.

Balszerencsés véletlen, hogy az apát, aki érkeztekor köszöntötte, szemtanúja volt annak a gyilkosságnak.

– Bocsásson meg – kezdte először Ezio –, azt szeretném kérdezni, esetleg...

De az apát felismerte, riadtan hátraugrott, és felkiáltott.

– Segítsen meg az összes arkangyal, Mihály, Gábiel, Rafael, Uriél, Sariél, Raguél és Ramiél! Óvjanak meg hatalmukkal! – Lángoló tekintetét az égről Ezióra fordította. – Szentségtelen démon! Távozz!

– Mi baj van? – kérdezte Ezio értetlenül.

– Mi baj van? *Mi* baj van? Te ölted meg Stefano testvérünket! Ezen a szentelt földön! – Biztonságos távban egy szerzetesekből álló, ideges csoport verődött össze, és az apát most hozzájuk fordult. – *Visszatért!* A papok és szerzetesek gyilkosa *visszatért!* – jelentette be mennydörgő hangon, aztán futásnak eredt. A nyája követte.

A fickó nyilvánvalóan pánikba esett. Ezióknak nem volt más választása, mint hogy üldözőbe vegye. Nem ismerte olyan jól az apátságot, mint az apát és szerzetesei. Végül megunt, hogy ismeretlen kőfolyosókon és kerengőkön rohanjon át, és felugrott az egyik tetőre, hogy jobban lássa, merre menekülnek a szerzetesek, de ettől csak még jobban megrettentek és sikoltozni kezdtek.

– Eljött! Eljött! Belzebub jött el értünk!

Ezek után Ezio leugrott a földre, és hagyományosabb módon üldözte a szerzeteseket.

Végül beérte őket. Az apát zihálva fordult vele szembe, és kinyögte.

– Takarodj innen, démon! Hagyj minket magunkra! Nem követtünk el olyan súlyos bűnt, mint te!

– Nem, várjanak, hallgassanak meg – zihálta Ezio, aki kis híján ugyanannyira kifulladt, mint a papok. – Csak kérdezni akarok valamit!

– Mi nem hívtunk ide egy démont sem! Még nem kívánunk átkelni a túlvilágra!

Ezio lefelé tartotta a tenyerét, és széttárta az ujjait.

– Kérem! *Calma!*¹ Nem akarok senkit bántani!

De az apát meg sem hallotta. A szemét forgatta.

– Istenem, mondd, miért hagytál el engem? Még nem készültem fel rá, hogy csatlakozzam az angyali karhoz!

Ezzel ismét rohanni kezdett.

Ezio kénytelen volt elgáncsolni és a földre szorítani. Mind a ketten felkeltek, és leporolták magukat. A többi szerzetes kidülledt szemmel állt körülöttük.

– Kérem, ne fusson már el előlem! – könyörgött Ezio.

Az apát meghunyászkodott.

– Nem! Irgalmazz! Nem akarok még meghalni! – dadogta.

Ezio tisztában volt vele, hogy kimértnek fog tűnni a mondandója.

– Nézze, apát uram, én csak azokat ölöm meg, akik másokat is megölnék. Az ön Stefano testvére gyilkos volt. Megpróbálta megölni Lorenzo herceget 1478-ban.

– Szünetet tartott, és levegő után kapkodott. – Higgye el nekem, *Messer Abate*², egészen biztos vagyok benne, hogy ön nem gyilkos!

Az apát mintha egy egészen kicsit megnyugodott volna, de a tekintetében még mindig gyanakvás jelei mutatkoztak.

– De hát akkor mit akarsz? – kérdezte.

– Jól van, jól van, hallgasson végre meg. Egy szeletet keresek, úgy öltözik, mint önök, mint egy Domonkosrendi, de hiányzik egy

¹ Nyugalom!

² apát uram

ujja.

Az apát óvatosan méregette.

– Hiányzik egy ujja? Mint Fra' Savonarolának?

Ezio belekapaszkodott a névbe.

– *Savonarola*? Ő kicsoda? Ismerik?

– Ismertem, Messer. Egy ideig... közénk tartozott.

– És aztán?

Az apát megvonta a vállát.

– Javasoltuk neki, hogy hosszabb ideig pihenjen meg egy hegyi kolostorban. Nem igazán illett ide...

– Úgy vélem, megunhatta a remeteséget. Nem tudja, onnan hová mehetett?

– Ó, istenem... – Az apát a gondolataiba merült. – Ha feladta a remeteéletet, akkor talán visszatért a firenzei Santa Maria dél Carminébe. Ott tanult. Talán oda ment vissza.

Ezio megkönnyebbülten sóhajtott egyet.

– Köszönöm, apát úr! Isten kísérje!

Különös érzés volt ennyi év után újra a szülővárosában lenni. Rengeteg emlékekkel kellett megküzdenie, de a körülmények azt diktálták, hogy dolgozzon egyedül. Még a régi barátokat és szövetségeseket sem kereshette meg, nehogy felfigyeljen rá az ellenség.

Az is egyértelmű volt, hogy bár a városban továbbra is fennmaradt a rend, a templom, amit keresett, fenekestül felfordult. Egy szerzetes rohant ki belőle rettegve. Ezio megállította.

– Állj csak meg, testvérem! Minden rendben!

A szerzetes vadul rámeredt.

– Ne menj be oda, barátom, ha kedves az életed!

– Mi folyik odabenn?

– Rómából jött katonák foglalták el a templomunkat! Szétszórták a testvéreimet, és értelmetlen kérdésekkel kínoznak minket! Egyfolytában *gyümölcsöt* követelnek rajtunk!

– Miféle gyümölcsöt?

– Almát!

– Almát? *Diavolo*! Rodrigo előttem ért ide! – szisszent fel magában

Ezio.

– Az egyik karmelita testvéremet berángatták a templom mögé! Biztosan végezni akarnak vele!

– Karmeliták? Hát nem *dominikánusok* vagytok? – Ezio otthagya a szerzetest, és óvatosan megkerülte a Santa Maria külső falát. Szorosan a téglákhoz lapult. Olyan hangtalanul mozgott, mint a kobrát becserkésző mongúz. Amikor elért a templomkertet övező falhoz, felsiklott a tetőre. Bár sok mindent tapasztalt, még az ő lélegzete is elállt attól, amit odalenn látott. Egy nagyobb csapat Borgia-katona elszántan üdegelt egy fiatal, magas szerzetest. Olyan harmincöt évesnek nézett ki szerencsétlen.

– Áruld el! – ordított rá az őrparancsnok. – Áruld el, vagy úgy megkínzunk, hogy azt kívánod, bárcsak meg sem születted volna! *Hol az Alma?*

– Kérem! Nem tudom! Nem tudom, miről beszélnek!

A katona közel hajolt hozzá.

– Valld be, hogy Savonarola a neved!

– Igen! Mondtam már! De azt is úgy verték ki belőlem!

– Akkor áruld el, és véget érhet a szenvedésed. Hol a fenében van az Alma? – A kérdező teljes erőből ágyékon rúgta a szerzetest. A fickó felordított kínjában. – Nem mintha ez a te misszionáriusi mivoltodban bármit is számítana – gúnyolta az őr.

Ezio aggódva figyelte a jelenetet. Ha ez a szerzetes valóban Savonarola, a Borgia-verőlegények még agyonrugdalják, mielőtt ő maga kiszedhetné belőle az igazságot.

– Miért hazudsz nekem egyfolytában? – vicsorgott az őr. – A Mester elégedetlen lesz, ha meghallja, hogy halálra kellett kínoznom téged! Azt akarod, hogy *bajba* kerüljek?

– Nincs almám – zokogta a szerzetes. – Csak egy egyszerű fráter vagyok. *Kérem*, engedjenek el!

– Majd ha fagy!

– De hát *semmit* sem tudok! – sírt a foglyuk szájalomra méltóan.

– Ha azt akarod, hogy békén hagyjunk – ordított az őr, és ismét ágyékon rúgta –, akkor az igazságot mondd nekem!

A szerzetes az ajkába harapott, és makacsul válaszolt.

– Mindent elmondtam, amit csak tudok!

Az őr ismét megrúgta, és az embereivel a bokájánál fogva, kegyetlenkedve végighúzatta a felkövezett udvaron. A szerzetes feje fájdalmasakat koppant minden egyes kövön. Sikoltozott, kapálódzott, de mindhiába.

– Eleged van, te *abominato*¹? – Az őrparancsnok ismét a képébe hajolt. – Ennyire szeretnél már találkozni a teremtőddel, hogy egyre csak hazudsz, hátha akkor hamarabb láthatod?

– Én csak egy egyszerű szerzetes vagyok – zokogta a karmelita, akinek a csuhája szabásában is, színében is veszedelmesen közel állt a dominikánusokéhoz. – Nincs semmiféle *gyümölcsöm*! Kérem...

Az őr ismét megrúgta. Ugyanott. A szerzetes a könnyeket is meghaladó kínban tekergőzött.

Ezio megelégtelte a dolgot. Leugrott, és a bosszú szellemeként, a dühtől tombolva vágott körbe mérgezett törével és a kétélű pengével. Egypercnyi szintiszta mészárlás után a Borgia-verőemberek mind egy szálig a földön heverték: ki holtan, ki ugyanolyan kínokkal küszködve, mint amit ők maguk okoztak.

A szerzetes zokogva ölelte át Ezio térdét.

– Grazié, grazié, *Salvatore*²!

Ezio megsimogatta a fejét.

– *Calma, calma!* Most már minden rendben lesz, testvérem! – De Ezio a szerzetes ujjait is megnézte.

Mind a tíz sértetlenül megvolt.

– Tíz ujjad van – mormolta, és nem tehetett róla: csalódottság öntötte el.

– Igen – sírta a szerzetes –, tíz ujjam van. És nincs más almám, csak az, amit csütörtökönként a piacról szerez be a kolostor! – Felállt, megrázta magát, óvatosan áthelyezte a testsúlyát, és szitkozódott. – Isten szent nevére! Az egész világ megőrült?

– Ki vagy? És miért fogtak el? – kérdezte Ezio.

– Mert megtudták, hogy a családnevem valóban Savonarola. De miért árultam volna el az unokatestvéreimet ezeknek a vadállatoknak?

– Tudod, mit tett?

– Semmit sem tudok! Ő is szerzetes, akár jómagam. Tény, hogy a

¹ gyalázatos

² megmentőm

Domonkos-rendiek szigorúbb útját választotta, de...

– Elveszítette az egyik ujját?

– Igen, de ezt mégis honnan...? – Lassan fény derengett a szerzetes szemében.

– Kicsoda ez a Girolamo Savonarola? – kérdezte meg újra Ezio.

– Az unokatestvérem, az Úr elszánt híve. És hadd kérdezzem meg, ön kicsoda, bár előbb alázatosan megköszönném, hogy megmentette az életem, és bármiféle szívességet kér tőlem, azt természetesen teljesítem.

– Névtelen vagyok – mondta Ezio –, de tedd meg azt a szívességet, hogy elárulod a neved!

– Fra' Marcello Savonarola – válaszolta a szerzetes szelíden.

Ezio emésztgette a nevet, de közben járt az agya.

– És most hol van az unokatestvéred, Girolamo?

Fra' Marcello gondolkozott, a lelkiismeretével viaskodott.

– Az igaz, hogy az unokatestvéremnek... sajátos elképzelései vannak arról, hogyan szolgálhatja a legjobban az Urat. A saját hittételeit terjeszti. Most épp Velencében található.

– És mit csinál ott?

Marcello kihúzta magát.

– Azt hiszem, rossz úton indult el. A kénköves pokolról prédikál, és az örök tűzről. Azt állítja, látta a jövőt. – Marcello kivörösödött, kinnal teli szemmel nézett Ezióra.

– Ha a véleményemre kíváncsi, *őrültségeket* beszél!

25.

Ezio úgy érezte, túl sok időt pazarolt már erre a meddőnek tűnő küldetésre. Savonarolát kergetni olyan, mintha lidércet üzött volna, délibábot vagy a saját farkát. Ennek ellenére megtorpanás nélkül tovább kellett kutatnia Isten kilencujjú szolgája után, aki ellopta az Almát, ami többre volt képes, mint azt álmodni merte; a fickó pedig egy veszedelmes vallási fanatikus, egy örült, akit talán még annyira sem lehetett irányítani, mint a Mestert, Rodrigo Borgiát.

Teodora várta, amikor Velencében leszállt a ravennai gályáról.

Velence 1492-ben még mindig Agostino Barbarigo dózse viszonylag tisztességes uralma alatt állt. Az egész város egy genovai tengerésztől beszélt, bizonyos Christoffa Corombórol, aki örült terveket dédelgetett, át akart kelni nyugat felé a végtelen tengeren, de Velence nem támogatta anyagilag, így Spanyolországba ment pénzért, és mostanában készült indulni. Vajon Velence tévedett, hogy nem pénzelte a vállalkozást? Ha Corombo sikerrel jár, biztonságos tengeri utat találnak Indiába, és meg lehet kerülni az ottomán törökök kezére került régi, szárazföldi utat. De Ezio feje más aggályokkal volt teli, és nem nagyon érdekelték az efféle politikai és kereskedelmi ügyek.

– Megkaptuk az üzenetedet – mondta Teodora –, de biztos vagy a dologban?

– Ez az egyetlen nyom, amelyre rábukkantam, és egész jónak tűnik. Biztos vagyok benne, hogy az Alma újra itt van, a szerzetes, Savonarola kezében. Úgy értesültem, a pokolról és az eljövendő tűzről prédikál a népnek.

– Hallottam már erről a fickóról.

– Tudod, hol találhatom, Teodora?

– Nem. De láttam egy hírnököt, aki az ipari negyedben vonzotta magához a tömegeket, és ezt a fajta kénkövespoklos baromságot prédikálta, amit emlegetsz. Talán a te szerzetesed tanítványa. Gyere velem! Természetesen itt tartózkodásod alatt az én vendégem vagy, és ha berendezkedtél a szállásodon, egyenesen elmegyünk, és megnézzük, hol prédikál ez az alak.

Mind Ezio és Teodora, de valójában minden értelmes és racionális ember tisztában volt vele, hogy miért kezd eluralkodni a népen ez a fajta vérviharos hisztéria. Közeledett az Úr 1500. esztendeje, és sokan hittek benne, hogy másfél évezred elteltével közeleg a második eljövétel, „*mikor pedig eljő az embernek Fia az ő dicsőségében, és ő vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyi székébe. És elébe gyűjtetnek mind a népek, és elvásztja őket egymástól, miként a pásztor elvásztja a juhokat a kecskéktől És ajuhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja*”

San Matteo leírása a végítéletről sok ember képzeletét lángra lobbantotta.

– Ez a hírnök meg a vezetője jól meglovagolta ezt az egész *febbre di fine secolo*¹ dolgot – mondta Teodora. – Bár azok alapján, amit hallottam, ők is hisznek benne.

– Szerintem is – mondta Ezio. – Az a baj, hogy az Almával a kezükben akár még elő is idézhetnek egy olyan világkatasztrófát, amelynek Istenhez semmi köze, de az ördöghöz annál több. – Elhallgatott. – Viszont eddig még nem éltek a náluk lévő hatalommal, és ezért hálát adhatunk, mert nem hinném, hogy tudják, hogyan irányítsák. Egyelőre legalábbis mintha beérnék azzal, hogy az apokalipszist hirdetik, és az – nevetett fel keserűen – mindig is kelendő áru volt.

– De egyre rosszabb a helyzet – mondta Teodora.

– Néha már tényleg magam is azt hiszem, nyakunkon az apokalipszis... Hallottad a rossz híreket?

– Semmit nem hallottam, mióta eljöttem Forliból.

– Lorenzo de’ Medici meghalt Careggiben, a villájában. Ezio komoran nézett maga elé.

– Ez valóban tragédia. Lorenzo igaz barátja volt a családomnak, és félek tőle, hogy az ő óvó keze nélkül sosem kaphatom vissza a Palazzo Auditorét. De mindez eltörpül amellet, hogy a halála mit jelenthet a városállamok közti, legjobb esetben is törékeny békére nézve.

– Ez még nem minden – folytatta Teodora. – Ami most jön, az, ha lehet, még Lorenzo halálánál is rosszabb.

– Szünetet tartott. – Kérlek, Ezio, légy erős. A Spanyol, Rodrigo

¹ Századvége hajcihő

Borgiát pápává választották. Ő uralkodik a Vatikánban és Rómában, ő az egyház feje VI. Sándor néven.

– *Mi?* Miféle ördögösséggel...?

– A konklávén ebben a hónapban ért véget Rómában. A híresztelések szerint Rodrigo egészen egyszerűen megvette a legtöbb szavazatot. Még Ascanio Sforza is, aki a legesélyesebb jelölt lett volna, ha kiáll ellene, rá szavazott. Állítólag négy ösvérrakomány ezüstöt kapott érte.

– Mi haszna abból, ha ő a pápa? Mit akar vele elérni?

– Nem elég az a roppant hatalom? – nézett rá Teodora.

– Mind egy farkas hatalmában vagyunk, Ezio. Talán ő a legveszettebb, amelyet valaha is hátán hordott a föld!

– Igazad van, Teodora. De az a hatalom, amelyre tör, még a pápaságnál is nagyobb. Ha ő uralja a Vatikánt, még közelebb került ahhoz, hogy beléphessen a Kamrába, és továbbra is az Alma, az „Éden-darab” nyomában van; már csak erre lehet szüksége, hogy megszerezze maga Isten hatalmát!

– Imádkozunk érte, hogy visszaszerzed az orgyilkosoknak az Almát; Rodrigo úgy is épp elég veszélyes, hogy csak pápa és a templomosok mestere. Ha a kezébe kerül az Alma is... – Elakadt a szava. – Ahogy te is mondtad, legyőzhetetlen lesz.

– Különös – mondta Ezio.

– Micsoda?

– Ez a mi Savonarola barátunk nem tudja, de két vadász is űzi.

Teodora elvezette Eziót egy jókora, nyílt térre Velence ipari negyedében, ahol a hírnök előszeretettel prédikált, és ott magára hagyta. Ezio felhúzta a csuklyáját, a szemét lesütötte, de figyelt, és beleolvadt a lassan gyülekezni kezdő forgatagba. Nem telt sok időbe, hogy a tér zsúfolásig megteljen. A tömeg egy apró faszínpad köré zsúfolódott. Egy férfi lépett ki rá: aszketikus fickó volt, jéghideg, kék szemmel, beesett arccal, vasszürke hajjal, göcsörtös ujjakkal, egyszerű, szürke gyapjúruhában. Beszélni kezdett, és csak akkor hallgatott el, amikor a tömeg vad őrjöngése félbeszakította. Ezio lenyűgözve látta, milyen ügyesen tud egyetlen ember vad hisztériába hajszolni százakat.

– Gyűljetek elém, gyermekeim, és hallgassátok meg szavam! Mert az idők végezte, íme, közeleg! Felkészültetek az eljövendőre? Látjátok már a fényt, mellyel Savonarola testvérem megáldott bennünket? – Felemelte a kezét. Ezio pontosan tudta, a hírnök miféle fényre gondolt, és józanul hallgatta. – Sötét napok várnak ránk – folytatta a hírnök. – De a testvérem mindig megmutatta az üdvözüléshez, a mennyei fénybe vezető utat. Ám csak ha készen állunk, ha elfogadjuk őt! Vezéreljen minket Savonarola, mert ő egyedül tudja csak, mi vár ránk. Nem vezet minket tévútra! – A hírnök itt sürgetően előre hajolt az emelvényről. – Készen álltok a végső elszámolásra, testvéreim? Kit követtek, ha eljön az idő? – Ismét hatásszünetet tartott. – Az egyházban sokan állítják, hogy náluk az üdvözülés kulcsa, a poroszlók, a cédulaárusok, a babonások eszeveszett foglyai. De hazudnak mind. Csak a Borgia pápa rabjai, Sándor pápa – e néven a hatodik és a legromlottabb – rabjai!

A tömeg őrjöngve zúgott, és Ezio felszisszent magában. Eszébe jutottak azok a valóságnak tűnő próféciaák, amelyeket az Alma Leonardo műtermében vetített. Valahol a távoli jövőben *valóban* elszabadul a földön a pokol, hacsak valahogy meg nem akadályozza.

– Az új pápánk, Sándor, nem spirituális ember, nem a lélek embere. A hozzá hasonlók megveszik az imáitokat, és haszonért adják el nektek az áldást. A papjai kivétel nélkül egyházi kereskedők! Csak egyetlenegy van köztük, aki valóban a lelkében él, egyetlenegy, aki látta a jövőt, aki beszélt az Úrral! A testvérem, Savonarola! Ő majd vezérel minket!

Ezio azon gondolkodott, vajon az őrült szerzetes is megérintette-e az Almat, ahogy ő... Ugyanazokat a látomásokat látta? Mit is mondott Leonardo az Almáról? *Megőrizheti a gyengébb elméket...*

– Savonarola elvezérel minket a fényhez – a hírnök szózata vége felé tartott. – Savonarola elárulja nekünk a jövőt! Savonarola mindannyiunkat a mennyek küszöbére vezet! Semmire sem lesz szükségünk az új világban, amelyet Savonarola már látott! Savonarola testvér az Úrhoz vezető úton jár, amelyet mi csak keresünk!

Ismét felemelte a kezét – a nép ordított és ujjongott.

Ezio tudta, hogy csak a tanítványán keresztül találhatja meg a szerzetest. De úgy kellett megközelítenie a fickót, hogy ne keltse fel a fanatikus tömeg gyanakvását. Óvatosan előretört, és úgy tett, mintha szelíd hívő lenne, aki szeretne megtérni a hírnök gyülekezetébe.

Nem volt könnyű dolga. Az emberek látták rajta, hogy idegen, újonnan érkezett jövevény, valaki, akitől óvakodni kell, és agresszívan lökdösték. De Ezio csak mosolygott, hajlongott, és a legvégső esetben pénzt szórt maga elé.

– Segíteni akarom Savonarola ügyét és mindazokat, akik hisznek benne és támogatják! – mondogatta. A pénz szokásos varázsa ezúttal is működött. Ezio kezdte úgy érezni, a pénznek van a legnagyobb térítőereje.

Végül a hírnök, aki félig magában mulatva, félig megvetően nézte Ezio közeledtét, intett a követőinek, hogy lépjenek odébb, és magához hívta. Arrébb vonultak egy csendes *piazzetára*¹ a nagyobb tér mellett, ahol kettesben beszélhettek. Ezio elégedetten látta, hogy a hírnök nyilván azt hiszi, fontos és dúsgazdag támogatót szerzett a nyájába.

– Savonarola maga hol van? – kérdezte.

– Mindenütt, testvérem – válaszolta a hírnök. – Egy ő mindannyiunkkal, és mi mind egyek vagyunk vele!

– Ide hallgass, barátom – szakította félbe Ezio sürgetően –, az embert keresem, nem a legendát! Árukl el, hol lelem!

A hírnök gyanakodva végigmérte, és Ezio látta a szemében lángoló örületet.

– Elmondtam már, hol van. Hallgass rám, Savonarola úgy szeret téged, ahogy vagy. Megmutatja neked a fényt. Megmutatja neked a *jövőt*!

– De nekem személyesen kell vele beszélnem. Látnom kell a nagy embert! És vagyonnal tudom támogatni hatalmas keresztes hadjáratát!

A hírnök erre ravaszán nézett.

– Értem – mondta. – Légy türelemmel. Még nem jött el az idő. De velünk jöhetsz zárandokutunkra, testvérem!

¹ kis térre

Ezio így is tett, és türelmes volt. Hosszú ideig. Aztán egy nap üzenetet kapott a hírnöktől, hogy alkonyaikor találkozzanak a velencei kikötőben. Ezio korábban odaért, és nyugtalanul, idegesen várakozott, míg végül egy sötét alak közeledett felé az esti párában.

– Nem voltam benne biztos, hogy eljössz – köszöntötte a hírnököt. A hírnök elégedetten méregette.

– Valóban szenvedélyesen lángol benned az igazság utáni vágy tüze, testvérem! És kibírtad az idő próbáját is! De most már készen állunk, és nagyvezérünk felöltötte a hatalom köpenyét, melyre született. Gyere!

Intett egyet előre, és a rakparthoz vezette Eziót, ahol már egy jókora gálya várta őket. A hívek tömege gyülekezett mellette. A hírnök megszólította őket.

– Gyermekeim! Végre eljött a távozás ideje. Testvérünk és lelki vezérünk, Girolamo Savonarola vár ránk városában, amelyet végre sajátjává tett!

– Igen! Az a szajha mocska kurafi térdre kényszerítette a városom és az otthonom; az örület szélére!

A tömeg és Ezio egyaránt azt nézték, ki szól: hosszú hajú fiatalember volt fekete kalapban, telt ajkakkal. Gyenge arcvonásait harag torzította el.

– Épp most menekültem el onnan – folytatta. – Kidobott a tulajdon hercegségemből az a rohadt Károly, Franciaország királya, és csak neki köszönhetem, hogy Savonarola, Isten kutyája vette át a helyem!

A tömeg borzalmas haragra gerjedt, és alighanem már ezért is megragadták volna a fiatalembert, és a lagúnába hajították volna, ha a hírnök nem állítja meg őket.

– Hadd beszéljen – parancsolta a hírnök, majd a fiúhoz fordulva megkérdezte. – Miért veszed ajkadra Savonarola nevét fölöslegesen, testvérem?

– Miért? *Miért?* Hát azért, amit Firenzével tett! Ő uralkodik a városomban! A Signoria vagy mögötte áll, vagy tehetetlen ellene! Felkorbácsolja a csöcseléket, és még akiknek több esze is lehetne, mint például Botticelli mester, azok is rabszolgaként követik.

Könyveket égetnek el, műtárgyakat, mindent, amit az az örült erkölcsstelennek tart!

– Savonarola most Firenzében van? – kérdezte Ezio elszántan. – Biztos vagy benne?

– Bár máshol volna! Felőlem akár a holdon is lehetne, vagy a pokol tüzén! Alig tudtam élve elmenekülni!

– És ki is volnál te, testvérem? – kérdezte a hírnök. Most már türelmetlen volt, és nem is titkolta.

A fiatalember kihúzta magát.

– Piero de' Medici vagyok. Lorenzo, II Magnifico fia, Firenze jog szerinti uralkodója!

Ezio megrázta a kezét.

– Örülök, hogy megismerhettelek, Piero! Apád hű barátom volt!

Piero végigmérte.

– Köszönöm, hogy ezt mondod, bárki légy is. Ami pedig apámat illeti, szerencséje volt, hogy meghalt, mielőtt ez az örület szökőárként elmosta volna a városunkat.

– Forrófejűén a tömeg felé fordult. – Ne támogassátok azt a nyomorult szerzetest! Veszedelmes bolond, akkora öntudattal, mint a Dóm maga! Végezni kéne vele, mint egy veszett kutyával!

A tömeg egy emberként hördült fel jogos haragjában. A hírnök Pieróhoz fordult, és felkiáltott.

– Eretnek! Gonosz gondolatok magvetője! – A tömegnek is odakiáltott. – Ezzel az emberrel *végezni kell!* El kell *hallgattatni!* Meg kell *égetni!*

Mostanra már Piero és Ezio is kardot rántott, és egymásnak vetett vállal néztek farkasszemet a morajló tömeggel.

– Ki vagy? – kérdezte Piero.

– Auditore, Ezio – válaszolta.

– Ó! *Sono grato del tuo aiuto!*¹ Apám sokat mesélt rólad! – A szeme az ellenségeikre villant. – Megússzuk ezt élve?

– Remélem. Sajnos nem voltál valami megfontolt.

– Honnan tudhattam volna?

– Kimondhatatlanul sok erőfeszítést és előkészületet tettél most tönkre, de semmi gond. A kardodat figyeld!

¹ Hálás vagyok a segítségéért!

A harc kegyetlen volt, de rövid. A két férfi hagyta, hogy a tömeg hátraszorítsa őket egy elhagyatott raktárépületig, és ott megtorpantak. Szerencsére a zarándokúira készülő tömeg hiába volt feldühödve, nem harcedzett katonákból állt, és amint a legmerészebbek mély vágásokkal és szúrásokkal tántorodtak hátra Ezio és Piero kardja elől, a maradék is visszakozott és elfutott. Csak a komor, szürke hírnök maradt.

– Imposztor! – meredt Ezióra. – Örökre jégbe dermedsz a kilencedik kör negyedik gyűrűjében! És én magam küldelek oda! – A csuhája alól éles svájci tört kapott elő, és a feje fölé emelte, úgy rohanta le Eziót. Ezio próbált elhátrálni, de kis híján elesett, és ki volt szolgáltatva a hírnök kényére-kedvére, ám Piero a fickó lábára vágott, és Ezio, aki közben visszanyerte az egyensúlyát, kiengedte a kétélű tör pengéjét, és egyenesen a férfi alhasába döfte. A hírnök egész teste beleremegett az ütésbe, levegő után kapkodott, a földre zuhant, kapálódzott és tekergett egy darabig, a földet markolászta, aztán elcsendesedett.

– Remélem, ezzel valamennyit visszafizettem az okozott jelentős kellemetlenségekért – mondta Piero sajnálkozó mosollyal. – Gyerünk! Menjünk a dózse palotájába, és szóljunk Agostinónak, vezényelje ki az őrséget, hogy gondoskodjanak arról, ezek a holdkórosok szétoszoljanak és visszatérjenek az óljaikba!

– Grazié – mondta Ezio –, de én az ellenkező irányba megyek. Firenzébe.

Piero hitetlenkedve nézett rá.

– Micsoda? Egyenest a pokol tornácára?

– Jó okom van rá, hogy megkeressem Savonarolát. Talán nem lesz túl késő ahhoz sem, hogy helyrehozzam mindazt a kárt, amit a szülővárosomban okozott.

– Akkor sok szerencsét kívánok – mondta Piero –, bármi is a célod!

26.

Fra' Girolamo Savonarola 1494-ben vette át Firenze fölött az uralmat, negyvenkét évesen. Kínoktól szenvedő férfi volt, torz lángeleme és a legrosszabb fajta vallási fanatikus – de a legijesztőbb nem az volt benne, hogy az emberek elfogadták őt vezetőjüknek, hanem hogy a lehető legelképezetőbb, legpusztítóbb dolgokra is rá tudta venni őket. Mindent a pokoltűztől való ijesztgetéssel ért el, az volt a fő hittétele, hogy minden öröm, minden világi tulajdon, az emberkéz minden munkája megvetendő, és csak a teljes önmegtagadással érheti el bárki is a hit igaz fényét.

Nem csoda, gondolta Ezio, akinek egyre csak ezen járt az esze hazafelé lovagolva, hogy Leonardo makacsul Milánóban maradt – ha másból nem is, Ezio ebből tudta, hogy a homoszexualitást, amely fölött eddig szemet hunytak, vagy kifizethető bírsággal sújtották, újra halálbüntetéssel torolták meg Firenzében. Nem csoda az sem, hogy a nagy materialista és humanista iskola – a költők és filozófusok, akik Lorenzo tápláló és felvilágosult lelke köré gyűltek – szétszéledt, és kevésbé ugaros talajt keresett annál a szellemi sivatagnál, amivé Firenze ilyen rövid idő alatt vált.

Ezio a város közelében nagy csapatokban vonuló, fekete csuhás szerzeteseket és egyszerűen öltözött világiakat látott egy irányba sietni. Mindegyikük komor volt, de eltökélt. És mindegyik lehajtott fejjel ballagott.

– Hová tartasz? – kérdezte az egyik utazót.

– Firenzébe. Hogy a nagyvezér lábánál ülhessek – mondta a tésztafépű kereskedő, és tovább sietett.

Széles volt az út, és Ezio más csoportokat is látott: sokan jöttek a város felől is. Ők is lehajtották a fejüket, az arckifejezésük komor volt és elkeseredett. Ahogy elhaladt mellettük, Ezio hallotta, miről beszélnek, és rájött, hogy ezek a szerencsétlenek önkéntes száműzetésbe vonulnak. Megrakott kordákat húztak, batyuba kötve cipelték a holmijukat. Menekültek voltak, vagy a szerzetes ediktumai űzték el őket, vagy saját maguk döntöttek a távozás mellett, mert már nem bírtak az uralma alatt élni.

– Ha Piero csak tizedannyira tehetséges lett volna, mint az apja volt, még lenne otthonunk – morogta az egyik.

– Sosem lett volna szabad hagynunk, hogy ez az örült megvesse a lábát a városunkban – mondta a másik.

– Nézd csak meg, mennyi nyomorúságot okozott!

– Én csak azt nem értem, hogy lehet, hogy ilyen sokan hajlandók eltérni a zsarnokságát – sóhajtott egy asszony.

– Most már bárhol jobb, mint Firenzében – mondta egy másik nő –, minket csak úgy kidobtak, mert nem voltunk hajlandók minden tulajdonunkat átadni a drágalátos San Marco-templomának!

– Boszorkányság, ez mással már nem magyarázható! Még Maestro Botticelli is Savonarola varázslatának foglya lett. Persze öreg már a mester, lassan ötven lesz, és lehet, hogy csak a mennyországgal akarja kiépitni a kapcsolatot...

– Könyvégetések, letartóztatások és azok a végeérhetetlen, nyamvadt prédikációk! Ha belegondolok, hogy Firenze két éve még a tudatlanság elleni küzdelem fáklyavivője volt! Most pedig visszasüllyedtünk a legsötétebb középkorba...

Ekkor az egyik asszony mondott valamit, amire Ezio felkapta a fejét.

– Néha azt kívánom, bárcsak az orgyilkos visszatérne Firenzébe, és megszabadítana minket ebből a zsarnoki igából!

– Álmodozz csak! – válaszolta a barátja. – Az orgyilkos csak legenda! Mumus, akivel a szülők riogatják a gyermekeiket!

– Tévedsz, apám látta San Gimignano-ban! – sóhajtott az első asszony. – De annak sok-sok éve már.

– Persze, persze, *lo tu dici*¹.

Ezio nehéz szívvel lovagolt el mellettük, de lelket öntött belé, amikor az úton ismerős alak jelent meg, hogy köszöntse.

– Salute, Ezio! – mondta Machiavelli. Komoly és vidám arcán meglátszott már az idő, de az évek csak még érdekesebbé tették vonásait.

– Salute, Niccoló!

– Nem is időzithetted volna jobban a hazatérésedet.

– Ismersz. Ha valami megbetegszik, én jövök és meggyógyítom!

¹ Ezt csak mondod

Most valóban szükségünk lenne a segítségedre – sóhajtott fel Machiavelli. – Kétségtelen, hogy Savonarola sosem érhetne volna el ezt egy olyan hatalmas eszköz nélkül, mint az Alma. – Feltartotta a kezét. – Tudok mindenről, ami a legutóbbi találkozásunk óta történt. Caterina két éve futárt küldött Forliból a hírekkel, és nemrégiben is érkezett egy levél, ezúttal Pierótól, Velencéből.

– Az Almáért jöttem. Túlágosan sokáig volt idegen kezekben.

– Azt hiszem, a maga módján még hálásak is lehetünk ennek a förtelmes Girolamónak – mondta Machiavelli –, legalább azt megakadályozta, hogy az új pápa rátegye a mancsát!

– Próbálta már?

– Folyamatosan próbálkozik. A hírek szerint Sándor azt tervezi, kiátkozza a mi drága dominikánusunkat. Nem mintha az errefelé bármit is számítana.

– Késlekedés nélkül meg kell próbálnunk visszaszerezni – mondta Ezio.

– Az Almát? Természetesen, épp csak kicsit nehezebb lesz, mint elsőre hinnéd.

– Ugyan! Mikor nem az? – nézett rá Ezio. – Miért nem meséled el, mi történt?

– Gyere, menjünk vissza a városba. Elmondok neked mindent, amit tudok. Nincs olyan sok mesélnivalóm. Dióhéjban: VIII. Károly francia király végül térdre kényszerítette Firenzét. Piero elmenekült. Károly szokása szerint földet akart, nem is értem, hogyan nevezhetik „Nyájasának, úgyhogy tovább vonult Nápoly felé, mialatt Savonarola, a mi rút kiskacsánk hirtelen úgy találta, itt esélye van hatalomra jutni, és kihasználta a fejtelenséget. Olyan, mint minden más zsarnok. Nincs humora, csak meggyőződése, és teljesen kitölti önnön fontosságának megingathatatlan tudata. A leghatékonyabb és legförtelmesebb herceg, akit bárki kívánhat. – Elhallgatott.

– Egy nap erről még könyvet fogok írni.

– És az Almának köszönhetően érte el a célját?

Machiavelli széttárta a karját.

– Csak részint. Fáj, hogy ezt kell mondanom, de túlnyomórészt a saját karizmájának köszönheti a sikerét. Nem az egész várost varázsolta el, csak a vezetőket, a hatalommal és befolyással bíró

embereket. A Signoria egy része eleinte persze ellenezte, de most... – Aggódva nézett maga elé. – Most már mind a zsebében vannak. Akit egykor mindenki csak gyalázott, hirtelen közimádat tárgya lett. Ha az emberek nem értenek vele egyet, távozniuk kell. Ez még mindig így van, ahogy azt ma is láthattad. Most a firenzei tanács elnyomja a polgárokat, és arról gondoskodik, hogy a szerzetes akarata teljesüljön.

– De mi a helyzet a tisztességes közemberekkel? Ők is úgy tesznek, mintha nem lenne beleszólásuk a dologba?

Machiavelli szomorkásán elmosolyodott.

– Erre te is éppolyan jól tudod a választ, Ezio, mint én magam. Kevesen merik csak felemelni a szavukat a fennálló rendszer ellen. Így hát ránk vár, hogy valahogy megoldjuk a helyzetet!

Mostanra a két orgyilkos elérte a városkaput. A város fegyveres őrei minden más rendvédelmi szervhez hasonlóan csak az állam érdekét nézték, erkölcsiségét nem vették figyelembe: alaposan megvizsgálták a papírjaikat, aztán intettek, hogy bemehetnek. Ezio időközben látta, hogy egy csapat katona-egyenruhás holttesteket halmoz egymásra: mindegyiken a Borgia-címer világlott. Ezt megjegyezte Niccolónak.

– Ó, igen – mondta Machiavelli. – Mint már mondtam, drága jó Rodrigo barátunk... sosem fogom megszokni, hogy Sándornak hívjam azt a disznót, próbálkozik. Katonákat küld Firenzébe, Firenze pedig visszaküldi őket. Általában darabokban.

– Akkor tehát tudja, hogy itt az Alma?

– Persze, hogy tudja! És azt kell mondanom, ez elég szerencsétlen fordulat.

– Savonarola hol van?

– A Convento di San Marcóból irányítja a várost. Szinte sosem hagyja el. Hála istennek, Fra' Angelico nem érte meg azt a napot, amikor Girolamo testvér beköltözött!

Leszálltak a nyeregből, kipányválták a lovakat az istállóban, és Machiavelli szerzett szállást Eziónak. Paola régi örömházát bezárták a többi bordéllyal egyetemben, magyarázta Machiavelli. A testiség és a szerencsejáték, a tánc és a mulatozás mind előkelő helyet foglalt el Savonarola tiltólistáján. Gyilkolni az igazság érdekében, és elnyomni

a gyengébbeket viszont teljesen elfogadható volt.

Miután Ezio kicsomagolt, elsétáltak Machiavellivel a San Marco-kolostor jókora vallási központjához. Ezio alaposan végigmérte az épületegyüttest.

– Veszedelemes lenne nyíltan megtámadni Savonarolát – határozta el végül. – Különösen úgy, hogy nála az Alma.

– Igaz – értett vele egyet Machiavelli is –, de mi más lehetőségünk van?

– Szerinted a város vezetőin kívül, akiknek nyilván anyagi érdeke fűződik ehhez, a köznép alapvetően megőrizte a józan eszét?

– Ha optimista lennék, azt mondanám, fogadni merek rá – mondta Machiavelli.

– A lényeg, hogy nem saját elhatározásukból követik a szerzetest, hanem félelemből?

– Ezt csak a Domonkos-rendiek és a politikusok vitatnák.

– Akkor azt javaslom, ezt fordítsuk az előnyünkre. Ha el tudjuk hallgattatni az alvezéreit, és fel tudjuk szítani a nép elégedetlenségét, elvonják Savonarola figyelmét, és alkalmunk nyílhat lecsapni rá.

Machiavelli elmosolyodott.

– Ez okos ötlet. Kéne egy külön jelző a hozzád hasonlókra! Beszélek a Rókával és Paolával; igen, itt vannak még mind a ketten, csak el kellett tűnniük szem elől. Segíthetnek megszervezni egy felkelést, ahogy felszabadítod a városrészeket!

– Akkor ezt megbeszéltük. – Ezio ennek ellenére komoran nézett maga elé, és Machiavelli is látta rajta, hogy gondterhelt. Bevezette egy közeli templomocska csendes kerengőjébe, és leültette.

– Mi baj van, barátom? – kérdezte.

– Két kérdésem lenne. Magánjellegűek.

– Kérdezz csak!

– A régi családi palotánk... mi lett a sorsa? Nem merek elmenni megnézni.

Machiavelli arca elfelhősödött.

– Drága Ezióm, légy erős. A palazzo áll, de Lorenzo csak addig védhette meg, amíg még élt és hatalmon volt. Piero megpróbálta követni apja példáját, de miután elűzték Firenzéből, a Palazzo Auditorét elkobozták, és Károly svájci zsoldosai szálltak meg benne.

Amikor elvonultak délre, Savonarola emberei elraboltak belőle mindent, ami még megmaradt, és bezáratták. Ne csüggedj. Egy nap még újra a tiéd lesz!

– És Annetta?

– Istennek hála elmenekült, és csadakozott édesanyádhhoz Monteriggioniban.

– Ez legalább jó hír.

Csendben ültek, aztán Machiavelli megkérdezte.

– És mi a másik?

– Cristina – suttogta Ezio.

– Szörnyű dolgokra kényszerítesz, *amico mio* – ráncolta Machiavelli a homlokát. – De tudnod kell az igazat. – Elhallgatott. – Barátom, Cristina meghalt. Manfredo nem volt hajlandó elhagyni a várost, ahogy jó néhány barátjuk tette a franciák és Savonarola kettős csapása után. Meg volt róla győződve, hogy Piero ellentámadást szervez, és visszaszerzi Firenzét... de egy rettenetes éjszakán, nem sokkal azután, hogy a szerzetes hatalomra jutott, kirabolták és felgyújtották mindazoknak a házáat, akik nem adták át önként ingóságaikat, majd a hiúságok máglyájára vetették vagyonukat, ahol Savonarola irányításával minden fényűző és világi tulajdon elégetésre került.

Ezio hallgatott: nyugalmat kényszerített magára, bár azt hitte, szétrobban a szíve.

– Savonarola fanatikusai – folytatta Machiavelli – betörték a Palazzo d'Arzentába is. Manfredo próbálta védeni magát, de túl sokan rontottak rá és az embereire. Cristina nem volt hajlandó otthagyni. – Machiavelli hosszan hallgatott: ő is könnyekkel küszködött. – Elvakult dühükben őt is levágták ezek a vallásos örültek.

Ezio csak a fehérre meszelt falat nézte maga előtt. Minden apró részlet, minden repedés, de még a fel-alá rohangáló hangyak is élesen az agyába égtek.

27.

Mennyi szép remény, és mind hamvába hol,
Mennyi büszke tervünk, mind dugába dőlt,
Mennyi butaságot hord hátán a föld,
Mindnyájunk úrnője, a halál tudja jól.
Van, ki untig játszik, táncol és dalol,
Van, ki tehetséget művészetbe tölt,
Van, ki szívszándékra szép álarcot ölt,
Van, ki e világot megvetve szónokol.
Hív ábrándok, eszmék, gondok tára vár
Természettől szülten ezerarcúan
Tévelygünk e kusza, rövid életen,
Hisz itt, a földön minden gyorsan elsuhan,
És nem kísér soká a jószerencse sem.
Egy marad örökké, mindig: a halál.

Ezio hagyta kihullni kezéből Lorenzo verseskötetét. Cristina halálhíre csak még elszántabbá tette, hogy eltakarítsa a felelőst. A városa már épp eleget szenvedett Savonarola uralma alatt, túl sok polgártársát fertőzte meg gonosz varázsa a társadalom minden rétegében, és aki nem értett egyet velük, azt diszkriminálták, törvényen kívül helyezték, száműzetésbe kényszerítették. Ideje volt tenni ellene.

– Túl sokan választották a száműzetést azok közül, akik most segíthetnének – magyarázta neki Machiavelli.

– De még Savonarola városállamon kívüli legfőbb ellenségei is – és most elsősorban Milánó hercegére és régi jó barátunkra, Rodrigóra, VI. Sándor pápára gondolok – képtelenek voltak őt eltávolítani.

– És mi a helyzet a máglyákkal?

– Az a legháborodottabb ötlet az összes közül. Savonarola és a hozzá legközelebb álló hívei csoportokat szerveznek a követőikből, és házról házra járva követelik, hogy adjanak oda nekik mindent, ami szerintük erkölcsileg megkérdőjelezhető – beleértve a kozmetikai

szereket és a tükröket is, hát még a festményeket, az általuk erkölcstelennek tartott könyveket, mindenféle játékot, beleértve a sakkot is... Az isten szerelmére, még a hangszereket is: mindent, ami a szerzetes és az emberei szerint elvonhatja a figyelmet saját vallási elképzeléseikről. Ezt mind kihordták a Piazza della Signoriára, hatalmas máglyákra halmozták és elégették őket. – Machiavelli megrázta a fejét. – Firenze rengeteg értéket és szépséget veszített el így.

– De a város lassan csak kezdi megenni ezt a fajta viselkedést?

Machiavelli arca felderült.

– Igen, és ez az érzés a legjobb szövetségesünk. Azt hiszem, Savonarola komolyan hisz benne, hogy az ítélet napja közeleg, de az a baj, hogy ennek egyelőre semmi jelét nem látni, és még akik eleinte lázasan itták minden szavát, azok hite is kezd meginogni. Sajnos így is sok nagy hatalmú, befolyásos ember van, aki kérdés nélkül támogatja. Ha őket el lehetne valahogy távolítani...

Ezzel vette kezdetét az időszak, amelyben Ezio kétségbeesetten vadászta és állította félre Savonarola támogatóit; és valóban a társadalom minden rétegéből akadtak köztük effélék – volt ott híres művész, öreg katona, kereskedő, több pap, egy orvos, egy parasztgazda, egy-két arisztokrata: mind-mind fanatikusan csüggték a szerzetes által beléjük plántált elképzeléseken. Néhányuk belátta tévedését, mielőtt meghalt, másokat semmi sem ingatott meg a hitükben. Ezio kellemetlen feladata közben többször forgott maga is halálos veszélyben. De a városban hamar lábra kelt a híresztelés, mindenfelé hallani lehetett esténként, a törvénytelen kocszmákban és a sikátorokban egyaránt. Az orgyilkos visszatért. Az orgyilkos azért jött, hogy megmentse Firenzét.

Eziót a lelke mélyéig elkésérítette, hogy szülővárosát, családi otthonát, örökségét így meggyalázta a vallásos láz szította örület és gyűlölet. Megkeményítette hát a szívét, és tovább osztotta áruját, a halált, mintha csak a jéghideg szél tisztította volna meg a bemocskolt város-korcsot, amely a ragyogó Firenze helyét átvette. Most is együttérzéssel ölt, és tudta, hogy másképp nem szabadulhat meg azoktól, akik ilyen messze kerültek Istentől. A sötétség végtelennek

tűnő óráin sem tántorodott el soha az Orgyilkosok krédójától és attól, amire az kötelezte.

A város hangulata lassan kezdett megváltozni, és Savonarola azon kapta magát, hogy csökken a támogatottsága. Ezio mellett Machiavelli, a Róka és Paola is azon dolgozott, hogy lázadást szítsanak, és a lázadást a nép lassú, de határozott felvilágosítása indította el.

Ezio egyik utolsó „célpontja” egy Savonarola bűvkörébe esett prédikátor volt, aki épp a Santo Spirito-templom előtt prédikált a tömegnek, amikor Ezio rátalált.

– Firenze népe! Gyűljetek körém, halljátok szavam! Közeleg a vég! Ideje megbánnotok bűneiteket! Könyörögjétek az Úr irgalmáért! Hallgassatok rám, ha ti magatok nem látjátok, mi folyik itt. A *jelek* árulkodóak: Viszály! Éhínség! Járvány! Romlás! Ezek mind a *sötétség* hírnökei! Erősnek kell maradnunk hitünkben, vagy *felemésztének minket!* – Végighordozta az embereken lángoló tekintetét. – Látom, hogy kételkedtek a szavamban, örültnek hiszték. De nem ezt állították tán a rómaiak is Krisztusról? Tudjátok meg, hogy egykor én is osztoztam a kételyeitekben. Ám ez még azelőtt volt, hogy Savonarola eljött hozzám. Ő megmutatta nekem az *igazat*. Végre *felnyílt* a szemem. Azért állok hát ma itt előttetek, mert remélem, én is felnyithatom a ti szemeteket! – A prédikátor elhallgatott, és mély levegőt vett. – Értsétek meg, egy szakadék szélén állunk. Az egyik oldalon *Isten* ragyogó, dicsőségteljes királysága. A másikon a *kétségbeesés* feneketlen verme. Már így is a peremen tántorgunk. A Medicikhez hasonló emberek, akiket egykor a mestereteknek tartottatok, csak az anyagi javakat és nyereséget keresték. Elhagyták a hitüket a világi örömekért, és azt akarták, hogy ti is mind ezt tegyétek. – Ismét elhallgatott, ezúttal a hatás kedvéért. – Egykor a mi bölcs prófétánk azt mondta: „Platónnak és Arisztotelésznek csak azt köszönhetjük, hogy számos olyan érvet vetettek fel, amely kiválóan felhasználható az eretnekek ellen. De ők is, akár az összes többi filozófus, már a pokolban égnek.” Ha fontos nektek halhatatlan lelketek, visszafordultok erről a szentségtelen útról, és prófétánk, Savonarola tanításait tesztitek magatokévá. Akkor kielégíthetitek a testeteket és a lelketeket is, mert felfedezitek Isten dicsőségét! Végre azok lesztek,

aminek a Teremtő szánt titeket: hű és engedelmes szolgák!

De a gyorsan ritkuló tömeget nem érdekelte a szózat, és már a hallgatóság utolsó tagja is menni készült. Ezio előrelépett, és egy kérdést szegezett a megbűvölt prédikátornak.

– Az elméd – mondta. – Úgy érzem, más uralja.

A prédikátor felnevetett.

– Nem mindenkinek van szüksége hosszas érvelésre vagy kényszerre, hogy meggyőzzék. Én már előtte is hittem. Minden, amit mondtam, igaz!

– Semmi sem igaz – válaszolta Ezio –, és amit most teszek, nem könnyű. – Kipattintotta a csuklójára erősített pengét, és ledöfte a prédikátort. – *Requiescat in pace* – mondta. Elfordult áldozatától, és a fejébe húzta a csuklyáját.

Hosszú és keserves út volt, de a vége felé maga Savonarola is az orgyilkosok akaratlan szövetségese lett, mert Firenze gazdasági hatalma gyengülni kezdett: a szerzetes megvetette mind a kereskedelmet, mind a pénzcsinálást, márpedig ez a két dolog tette nagygyá a várost. Ennek ellenére az ítélet napja még mindig nem jött el. Ehelyett egy liberális ferences rendi szerzetes hívta ki a szerzetest tűzpróbára. A szerzetes nem fogadta el a kihívást, és ez újabb nagy csapást jelentett a hatalmára. 1497 májusának elejére a városi fiatalok már tiltakozó tüntetést szerveztek, majd a tüntetés zavargásba fordult. Ezután kezdtek újra ldnyitni a tavernák, az emberek ismét énekeltek és táncoltak, kockáztak és kurváztak – élvezték az életet. Ahogy az üzletek és a bankok is újra megnyíltak, először csak lassanként, de a száműzöttek is elkezdtek visszatérni a szerzetes uralma alól felszabadult negyedekbe. Beletelt egy kis időbe, de végül kis híján napra pontosan egy évvel a zavargás után – bár a szerzetes megszállottan kapaszkodott a hatalomba – Savonarola bukása elkerülhetetlennek látszott.

– Jó munkát végeztél, Ezio – mondta Paola, ahogy együtt vártak a Rókára és Machiavellire a San Marco épületcsoportja előtt, hátuk mögött a szabad negyedekből összeverődött, jókora, várakozó és fegyelmezetlen tömeggel.

– Köszönöm. És most mi lesz?

– Csak figyelj – mondta Machiavelli.

A fejük fölött hangos döndüléssel kivágódott egy ajtó, és egy feketébe burkolódzott, nyurga figura jelent meg az erkélyen. A szerzetes mogorván mérte végig az összegyűlt tömeget.

– Csendet! – parancsolt rájuk. – Csendet követelek!

A tömeg akart, nem akart, megszeppenve elhallgatott.

– Miért vagytok itt? – Savonarola választ követelt.

– Miért zavartok? A saját otthonotokat kellene megtisztítanotok!

De a tömeg ellenkezve bődült fel.

– Mitől? – kiabálta be valaki. – Már mindent elvittél belőle!

– A kezemet nyújtottam felétek! – ordított vissza Savonarola. – De most azt teszitek, amit parancsolok! *Engedelmeskedni* fogtok!

A ruhája alól előrántotta az Almát, és magasra emelte. Ezio látta, hogy a szerkezetre tapadó kézről hiányzik egy ujj. Az alma azonnal fényleni kezdett, és a tömeg tátott szájjal húzódott hátrébb. Machiavelli nyugodt maradt, megvetette a lábát, és habozás nélkül elhajította dobótörét. A penge a szerzetes alkarjába fúródott. Savonarola felordított dühében és fájdalmában, elejtette az Almát, mely az odalént tolongó tömegbe zuhant.

– *Neeeee!* – rikoltotta a szerzetes. Hirtelen mintha elszállt volna minden méltósága, a megjelenése egyszerre volt kínos és szánalmas. Ennyi elég is volt a csöcseléknek. Egymást buzdítva rohamozták meg a San Marcót.

– Gyorsan, Ezio – mondta a Róka. – Keresd meg az Almát! Nem lehet messze!

Ezio látta is, ahogy a lábak közt gurul. Az emberek közé vetette magát, csúnyán összerugdosták, de végül elérte a gömböt. Gyorsan felkapta, és biztonságba helyezte az erszényében. Mostanra már nyitva álltak a San Marco kapui: talán a benti testvérek közül páran úgy gondolták, hogy a megfontoltság a bátorság hasznosabb része. Inkább mentették a templomukat, a kolostorukat, a bőrükről nem is szólva, és meghajoltak az elkerülhetetlen áradat előtt. Köztük is sokan megelégtették már a szerzetes fárasztó despotizmusát. A tömeg beözönlött a kapukon, és amikor pár perccel később újra felbukkantak, ott cipelték a kapálódzó és sivalkodó Savonarolát a vállukon.

– Vigyétek a Palazzo della Signoriába! – parancsolt rájuk Machiavelli. – Ott álljon a bírái elé!

– Idióták! Istenkáromlók! – ordibálta Savonarola.

– Isten a tanúja ennek a szentségtörésnek! Hogy merészeltek így bánni az ő prófétájával?! – A hangját alkalmanként elfojtotta a tömeg dühödt ordítása, de ő legalább olyan haragos volt, mint amennyire rémült, és tovább kiáltozott. A szerzetes tudta (bár alighanem magában nem így fogalmazta meg), hogy ez az utolsó dobása.

– Eretnekek! Ezért mind a pokolra juttok! *Hallottátok? A pokolra!*

Ezio és orgyilkostársai követték a szerzetest hurcoló tömeget. Savonarola még mindig felváltva fenyegetőzve és könyörögve kiáltozott.

– Isten kardja hirtelen és gyorsan sújt majd le a Földre. Eresszetek el, mert csak én menthetlek meg benneteket a haragjától! Gyermekeim, hallgassatok rám, mielőtt túl késő lenne! Csak egy igaz útja van az üdvözlésnek, és ti letértek róla pusztá anyagi javak kedvéért! Ha nem hajlótok meg előttem újra, egész Firenze megismeri az Úr haragját, és a város Szodoma és Gomora sorsára jutva pusztul el, mert az Úr látni fogja árulásotok mértékét. *Aiutami, Dio!*¹ Tízezer Júdás árul el!

Ezio elég közel volt ahhoz, hogy hallja, a szerzetest cipelő egyik polgár mit válaszol.

– Elég már a hazugságaidból! Más sem bugyog belőled, csak nyomorúság és gyűlölet, amióta először betetted ide a lábadat!

– Isten talán ott van a fejedben, szerzetes – mondta egy másik –, de a szívedtől nagyon messze lehet.

Most már a Piazza della Signoria közelében jártak, és a tömegből többen is átvették a diadalittas kiáltást.

– Eleget szenvedtünk! Újra szabadok leszünk!

– Az élet fénye nemsokára visszatér városunkba!

– Meg kell büntetnünk az árulót! Ő az igazi eretnek! Saját kényére-kedvére forgatta ki Isten szavát! – rikoltotta egy nő.

– A vallás köntösébe bújtatott zsarnokság igáját végre leráztuk! – jelentette ki egy másik. – Savonarola végre bűnhődni fog!

– Felragyogott az igazság fénye, és elmenekült a rettegés –

¹ Segíts, Istenem!

kiáltotta egy harmadik. – Már nem számít a szavad, szerzetes!

– Azt állítottad, az Úr prófétája vagy, de minden szavad sötét volt és kegyetlen! Az ördög bábjainak hívtál minket, de lehet, hogy *te* voltál a valódi báb!

Eziónak és a barátainak nem kellett már közbeavatkoznia – a gépezet, amelyet mozgásba lendítettek, elvégezte helyettük a munkát. A város vezetői nem tudták, hogy a saját bőrüket akarják-e menteni, vagy inkább a hatalmukat visszaragadni a szerzetes kezéből, de kisiettek a Signoriából, hogy támogatásukról biztosítsák a tömeget. Hamarosan egy emelvényt ácsoltak össze, és három hosszú karó köré óriási kupac rozsét és fát halmoztak, míg Savonarolát és két legelszántabb alvezérét bevonszolták a Signoriába, hogy ítéljenek fölöttük. A tárgyalás brutális volt és rövid. Ahogy a szerzetes nem kegyelmezett senkinek, számára sem volt kegyelem. Nemsokára láncra verve hozták ki őket, a karókhoz vezették, és rákötözték mindhármukat.

– Ó, Isten, én Uram, szánj meg engem – könyörgött Savonarola. – Szabadíts meg a gonosz karmából! Bűn vesz körül, de megváltásért kiáltok tehozzád!

– Meg akartál égetni – csúfolta egy ember –, de most fordult a kocka!

A hóhérok fáklyákat dugtak a karók köré halmozott farakásba. Ezio szódanul nézte őket, de egyre az apja és a fivérei jártak az eszében, akiket oly sok évvel ezelőtt ugyanitt végeztek ki.

– *Infelix ego*¹ – imádkozta Savonarola hangosan, és fájdalom itatta át a hangját, ahogy a tűz égetni kezdte.

– *Omnium auxilio destitutus*.² Megszegtem a menny és a föld törvényeit. Hová fordulhatok? Kihez szaladhatok? Ki szán meg engem? Nem merek felnézni az égre, mert súlyosan vétkeztem ellene. Nem találhatok nyugalmat a földön, hisz azt is megbotránkoztattam!

Ezio olyan közel lépett, amilyen közel csak tudott. Bármekkora fájdalmat okozott is nekem, senki, még ez az ember sem érdemi meg, hogy ilyen kínhalált haljon – gondolta. Kiszedte megtöltött kis

¹ Én boldogtalan

² Elhagyott minden segítség.

pisztolyát a zsákjából, és a jobb csuklóján lévő szerkezetre erősítette. Savonarola ebben a pillanatban észrevette, és félig rettegve, félig reménykedve rámeredt.

– Te vagy az – mondta, és túlkiabálta a tűz robaját is, bár a két férfinak lényegében mintha az elméje kapcsolódott volna össze. – Tudtam, hogy eljön ez a nap. Testvérem, kérlek, szánj meg engem, ahogy én nem szántalak meg téged, és otthagytalak a farkasok és a kutyák martalékaul.

Ezio felemelte a karját.

– Isten veled, Padre – mondta, és lőtt. A máglyákat *övező* zűrzavarban senkinek nem tűnt fel sem a mozdulat, sem a lövés hangja. Savonarola feje a mellkasára csüggedt. – Menj békével, és ítéljen meg téged a te Istened – mondta Ezio halkán. – Requiescat in pace. – A két másik szerzetesre nézett, Domenicóra és Silvestróra, de ők már halottak voltak, szétpattant beleik a sziszegő tűzön pörkölődtek. Mindenkinek az égett hús bűze töltötte be az orrát. A tömeg kezdett lenyugodni. Nemsokára szinte már csend volt, csak a lángok ropogása hallatszott, ahogy elemésztették a holttesteket.

Ezio ellépett a máglyáktól. Nem messze észrevette Machiavellit, Paolát és a Rókát. Őt nézték. Machiavelli elkapta a tekintetét, és kurtán, biztatóan intett. Ezio tudta, mit kell tennie. Fellépett az emelvényre, a máglyáktól minél messzebb – minden szempár azonnal rátapadt.

– Firenze polgárai! – mondta kristálytisza hangon. – Huszonkét éve ott álltam, ahol most ti, és néztem, ahogy meghalnak a szeretteim: azok árulták el őket, akiket barátjuknak hittek. A bosszúvágy elvakított. El is emésztett volna, ha nem segít rajtam néhány idegen bölcsessége, akik megtanították, hogy ne csak az ösztöneimre hallgassak. Sosem prédikáltak, nem adtak válaszokat, csak vezettek, hogy magamtól tanuljak. – Ezio látta, hogy orgyilkostársaihoz csatlakozott Mario bácsi is, aki mosolyogva intett fel neki az emelvényre. – Barátaim – folytatta –, nincs rá szükségünk, hogy bárki is megszabja, mit tegyünk. Nem kell nekünk Savonarola, sem a Pazzik, de még a Medicik sem. Szabadok vagyunk, járhatjuk a saját utunkat is! – Elhallgatott. – Vannak, akik megfosztanának a szabadságunktól, és túl sokatok... túl sokunk

feladná. De hatalmunkban áll *választani*, azt választani, amit *igaznak* vélünk, hiszen attól vagyunk emberek, hogy élünk ezzel a hatalommal! Nincs olyan könyv, sem olyan tanár, amely megválaszolhatná helyettünk a kérdéseket, megmutathatná az utat. Válasszuk a *magunk* útját! Ne kövessetek se engem, se bárki mást!

Magában mosolyogva látta, hogy a Signoria néhány tagja milyen kényelmetlenül feszeng szavai hallatán. Lehet, hogy az emberiség sosem változik meg, de nem ártott néha megbökdösni. Leugrott az emelvényről, a fejébe húzta a csuklyáját, és kísértelt a térről. Végigment a Signoria északi fala alatt futó, számára emlékezetes utcán, ahol régebben már kétszer is vezetett az útja, és eltűnt szem elől.

És ezzel kezdetét vette Ezio utolsó, kemény és hosszú küldetése az elkerülhetetlen, végső összecsapás előtt. Machiavellivel az oldalán megszervezte, hogy az Orgyilkosok Rendjének velencei és firenzei tagjai bejárják az egész Appennin-félszigetet, beutazzák minden szegletét. Girolamo térképének másolatával a kezükben lassan, fáradságos munkával összegyűjtötték a Nagy Kódex hiányzó lapjait; kitakarították Piemonte tartományát, Trentinót, Liguriát, Umbriát, Venetót, Friulit, Lombardiát, Emíliát, Romagnát, Marchét, Toszkánát, Laziót, Abruzzót, Moüsét, Apuliát, Campaniát, Basilicatát és a veszedelmes Calabriát. Capriban talán több időt is töltöttek a kelleténél, aztán átkeltek a Tirrén-tengeren az emberrablók szigetére, Szardíniára, majd a kegyetlen bűnszövetkezetekkel teli Szicíliába. Királyokat és hercegeket látogattak meg, és megvítak az azonos küldetésben járó templomosokkal; de végül győzedelmeskedtek.

Monteriggioniban gyűltek újra össze. Öt hosszú évükbe telt, de még mindig VI. Sándor, Rodrigo Borgia – bár már öreg volt – ült a pápai trónuson Rómában. A templomosok ereje megcsappant, de még mindig komoly veszélyt jelentett.

Sok tennivaló várt még rájuk.

28.

1503-ban, egy augusztusi reggelen, egy most már negyvennégy éves férfit, akinek a halántéka lassan kezdett deresedni, de a szakálla még mindig gesztenyebarna volt, arra kért a nagybátyja, hogy az orgyilkosok társaságának többi jelen lévő tagjával egyetemben fáradjon be a dolgozószobájába. Monteriggioni várában Paola, Machiavelli és a Róka mellett ott volt Teodora, Antonio és Bartolomeo is.

– Eljött az idő, Ezio – mondta Mario ünnepélyesen.

– Nálunk az Alma, és összegyűjtöttük az összes hiányzó kódexlapot is. Fejezzük be, amit te és a bátyám, a te apád kezdtetek oly sok évvel ezelőtt. Talán ennyi idő elteltével végre megértjük a kódexben rejlő próféciaát, és végre örökre megtörjük a templomosok megingathatatlannak tűnő hatalmát.

– Akkor, bácsikám, először a Kamrát kellene megtalálnunk. Az általad összeállított kódexlapoknak el kell oda vezetniük!

Mario félretolta a könyvespolcot, feltárult a fal – s rajta a teljes egészében kirakott kódex. Nem sokkal arrébb egy emelvényen ott állt az Alma.

– Így illeszkednek egymáshoz a lapok – mondta Mario, miközben próbálták befogadni az összetett tervrajz látványát. – Úgy tűnik, az egész világ térképe van rajta, de sokkal nagyobb, mint amit mi ismerünk. Nyugaton és délen is rejlenek még eddig fel nem fedezett földrészek. De biztos vagyok benne, hogy léteznek.

– Vannak más elemei is – mondta Machiavelli. – Itt, baloldalt halvány körvonalát látom valaminek, ami csak egy pásztorbot lehet, sőt, szerintem akár maga a pápai bot is. A jobb oldalon egyértelműen az Almát látjuk. És a lapok közepén egy tucatnyi pötty ad ki egy mintázatot, amely jelentőségét még nem sikerült megfejtenünk.

Ahogy beszélni kezdett, az Alma magától ragyogni kezdett, aztán hirtelen vakítóan felvillant, bevilágította az összes kódexlapot, szinte magába ölelte őket. Aztán újra tompán, semlegesen ült a helyén.

– Ezt meg miért tette, és miért épp ebben a pillanatban? – kérdezte Ezio, és azt kívánta, bárcsak Leonardo ott lenne velük, hogy

magyarázattal szolgáljon, vagy valami következtetést vonjon le. Próbálta felidézni, barátja mit mondott a különös szerkezet egyedi tulajdonságairól, bár Ezio nem is sejtette, mi lehet ez: legalább annyira tűnt eleven lénynek, mint gépezetnek. De az ösztönei azt súgták, megbízhat benne.

– Újabb megfejtésre váró titok – jegyezte meg a Róka.

– Hogyan létezhet ez a térkép? – kérdezte Paola. – Felfedezetlen kontinensek...!

– Talán olyan kontinensek, amelyek arra várnak, hogy újra felfedezzük őket – vetette fel Ezio, a hangjába őszinte áhítat vegyült.

– Ez meg hogy lehet? – kérdezte Teodora.

Machiavelli válaszolt neki.

– Talán a Kamrában találjuk a válaszokat.

– Most már megnézhetjük, hol van? – kérdezte az örökké gyakorlatias Antonio.

– Nézzük csak – mondta Ezio, és tanulmányozni kezdte a kódexet.

– Ha vonalat húzunk ezek közé a pontok közé – és megtette –, akkor közelítenek egymáshoz, egyetlen helyre mutatnak! – Hátrébb lépett.

– Nem! Az nem lehet! A Kamra! Úgy nézem, a Kamra Rómában van! – Körbenézett az egybegyűlteken, és mind követték a gondolatmenetét.

– Ez megmagyarázza, Rodrigo miért akart olyan makacsul pápa lenni – mondta Mario. – Tizenegy éve uralkodik már a Szentszéken, de még mindig nem elég erős ahhoz, hogy megszerezze legsötétebb titkait, bár nyilván tudnia kell, hogy ott lapulnak

– Hát persze! – kiáltott fel Machiavelli. – A maga módján még tisztelen is ezért. Nem csak, hogy sikerült megtalálnia a Kamrát, de azzal, hogy pápa lett, a Bot fölötti hatalmat is elnyerte!

– A Bot? – kérdezte Teodora.

Mario szólalt meg.

– A kódex két „Éden-darabot” említett, azaz két *kulcsot*; semmi mást nem jelenthet. Az egyik – fordult meg, hogy a tekintetét az élettelen tárgyra emelje –, az Alma.

– És a másik a pápai bot! – kiáltott fel Ezio döbbszerű felismeréssel.

– *A pápa pásztorbotja a második „Éden-darab”!*

– Pontosan – válaszolta Machiavelli.

– Istenemre mondom, igazad van! – vakkantotta Mario bácsi. Hirtelen elkomorodott. – Éveken, évtizedeken át kerestünk választ ezekre a kérdésekre!

– És most megkaptuk őket – tette hozzá Paola.

– De lehet, hogy már a Spanyol is tudja a választ – vetette közbe Antonio. – Nem tudhatjuk, hogy a kódexnek vannak-e másolatai, és még ha a saját gyűjteménye nem is teljes, lehet, hogy elég információval rendelkezik ezzel kapcsolatban. – Elhallgatott. – És ha teljes, ha lejut a Kamrába... – Lejjebb vitte a hangját. – A tartalmához képest az Alma apró kis semmiség.

– Két kulcs – emlékeztette Mario. – A kamra kinyitásához két kulcs kell.

– De nem kockáztathatunk – mondta Ezio sürgetően. – El kell lovagolnom Rómába, és meg kell találnom a Kamrát! – Ezio egymás után a szemükbe nézett, senki sem tiltakozott. – És ti mit tesztek ezalatt?

Bartolomeo, aki eddig csendben maradt, megszólalt, de nem volt olyan magabiztos, mint általában.

– Teszem, amiben a legjobb vagyok, valami zúrt kavarok az örök városban, némi felzúdulást; valamit, ami eltereli a figyelmet, hogy zavartalanul dolgozhass.

– Mind azon leszünk, hogy a lehető legjobban megtisztítsuk neked az utat, barátom – mondta Machiavelli.

– Csak szólj, ha készen állsz, *nipote* – mondta Mario.

– Tutti per uno e uno per tutti!¹

– Grazié, amici – mondta Ezio. – Tudom, hogy ott lesztek, amikor szükségem lesz rátok. De hadd vegyem magamra eme utolsó küldetés terhét: egy magányos hal könnyen átsiklik ott is, ahol egy halrajt elfog a háló, és a templomosok figyelni fognak.

Gyorsan nekikészült az útnak, és hamarosan, valamivel a hónap derekán túl, Ezio hajója, fedélzetén a drága kinccsel, az Almával, kikötött Rómában, a Tiberis partján a Castel Sant’ Angelótól nem messze. Rendkívül elővigyázatos volt, de Rodrigo mindenütt jelen lévő kémei boszorkányos szívósságának hála, nem jutott be

¹ Mindenki egyért, egy mindenkiért!

észrevétlenül a városba. Már a kikötőkapuban egy osztag Borgia-őr támadta meg. Át kellett volna vívnia magát az Angyalvárat a Vatikánnal összekötő Passetto di Borgo fél mérföldes emelkedőjén. Ezio tudta, most, hogy Rodrigo már nyilván hírét vette érkezésének, az idő ellene dolgozik, és úgy döntött, a gyors és precíz támadás az egyetlen esélye. Hiúzként szökkent fel egy ökrös szekérre, amely hordókat vitt fel a kikötőből, és a legmagasabb hordóról felpattant egy fölöttük emelkedő állványzatra. Az örök tátott szájjal nézték, ahogy az orgyilkos ellöki magát az állványzatról, és lebegő köpennyel, kivont törrel ráveti magát a Borgia-örmesterre. A fickóval a nyeregben végzett, és elvitte a lovát. Az egész manőver olyan gyorsan játszódott le, hogy az örök maradékának kardot rántani sem volt ideje. Ezio hátra sem nézett, és olyan sebességgel vágatott végig a Passetton, hogy a Borgiaegyenruhásoknak esélyük sem volt utolérni.

Amikor célba ért, Ezio látta, hogy a kapu túl keskeny és túl alacsony ahhoz, hogy egy lovas átférjen alatta; leugrott a nyeregből, és gyalog folytatta útját. Egyetlen kurta pengevillanással elintézte a két kapuőrt. Hiába nem volt már fiatal, Ezio egyre keményebben edzett, és mostanra lett ereje teljében: a rendjének csúcsa volt, a legfőbb orgyilkos.

A kapu mögött egy keskeny udvaron találta magát, a túloldalán újabb kapu állt. Úgy tűnt, nem őrzik, de amikor hozzáért a kilincshez, amelyről úgy vélte, az ajtót nyitja, odafenn kiáltás harsant.

– Állítsátok meg a betolakodót!

Hátranézett, és látta, hogy a kapu, amelyen át érkezett, becsapódik. Csapdába ejtették ezen a szűk helyen!

Nekifeszült a második kapu nyitószerkezetének, miközben odafenn már összegyűltek az íjászok, hogy lelőjék, és épp akkor sikerült beugrania az ajtón, amikor mögötte már kopogva verték a nyílveesszők a követ.

Bejutott a Vatikánba. Egy macska ügyességével osont végig a labirintus szerű folyosókon, és a most márriadókészültségben lévő örök jelenlétének legkisebb jelére is azonnal az árnyékokba olvadt – nem engedhette meg, hogy harcba keveredjen, és elárulja, hol van.

Végül a Sixtus-kápolna hatalmas barlangjában találta magát.

Baccio Pontelli műremekét az orgyilkosok régi ellensége, IV. Sixtus pápa építtette. Húsz évvel ezelőtt fejezték be, és sötéten borult Ezio fölé. Számtalan gyertya égett benne ilyenkor, éjszaka, de alig világították be a félhomályt. Ezio látta Ghirlandaio, Botticelli, Perugino és Rosselli festményeit, de a mennyezet hatalmas kupoláját még nem festették ki.

Egy javítás alatt álló ólomüveg ablak nyílásán át érkezett, és a belső faragványokon egyensúlyozva nézett le a hatalmas terembe. Odalenn a mélyben VI. Sándor – teljes aranydíszbe öltözve – épp misézett. San Giovanni evangéliumából olvasott fel.

– „*In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Hoc erat in principio apud Deum. Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil quid factum est...*”

Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága; és a világosság a sötétségben fénylik, de a sötét nem fogadta be azt. Vala egy Istentől küldött ember, kinek neve János. Ez jött tanúbizonyságul, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen ő általa. Nem ő vala a világosság, hanem jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról. Az igazi világosság eljött volt már a világba, a mely megvilágosít minden embert. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadják be őt. Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, a kik az ő nevében hisznek; a kik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatából, hanem Istentől születnek. És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), a ki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.”

Ezio addig figyelte a misét, amíg véget ért, és a gyülekezet kivonult. A pápa egyedül maradt a bíborosaival és a szerepekkel. Vajon a Spanyol tudta, hogy Ezio ott van? Tervezett valamiféle összecsapást? Ezio ebben nem lehetett biztos, de látta, hogy itt a megfelelő pillanat, hogy megszabadítsa a világot ettől a különösen aljas templomostól. Megacélozta magát, s előre leugrott a faragványokról. Tökéletes tartásban ért földet a pápa mellett; azonnal felpattant, és mielőtt akár a főpápnak, akár az embereinek ideje lett

volna reagálni, keményen és mélyen Sándor felpuffedt testébe vágta a törét. A pápa hangtalanul roskadt a földre Ezio lába előtt, és mozdulatlanul hevert.

Ezio zihálva állt fölötte.

– Azt hittem... azt hittem, felette állok már ennek. Azt hittem, túl tudok lépni a bosszún. De nem megy. Én is csak ember vagyok! Túl sokáig vártam, túl sokat vesztettem, és te egy olyan fekély vagy a világ testén, amelyet mindenki érdekében ki kell metszeni belőle. Requiescat in pace, *sfortunato*.¹

Megfordult volna, hogy elmenjen, de ekkor különös dolog történt. A Spanyol ujjai rágörbültek a kezében tartott pásztorbotra. Az azonnal ragyogó fehér fénnel kezdett világítani, és erre a kápolna hatalmas, kerek barlangja mintha forogni kezdett volna. És a Spanyol hideg, kobaltkék szeme felpattant.

– Még nem vagyok kész békében nyugodni, te szánalmas kis korcs – mondta a Spanyol. A fény hatalmasat villant, a szerpapok, az érsekek és a gyülekezet azon tagjai, akik még a kápolnában voltak, kínjukban kiáltozva roskadtak össze, s a testükből különös, áttetsző fénysugarak kunkorodtak elő, mint a füst, és a fénylő Botba folytak. A pápa most már talpon állt, és vasmarokkal fogta.

Ezio rárontott, de a Spanyol csak felkiáltott.

– Nem, nem teszed, orgyilkos! – És felé sújtott a Bottal. Különös reccsenés hallatszott, mintha villám csapott volna le, és Ezio érezte, hogy átdobja a kápolnán, el a földön vonagló, nyöszörgő papok és emberek teste fölött. Rodrigo Borgia kurtán a földre csapott az oltár mellett, és egyre több füstszerű erő özönlött a Botba... és a Boton keresztül a pápába a szerencsétlenekből.

Ezio felkelt, és újra szembefordult az ősellenségével.

– Démon vagy! – rikoltotta Rodrigo. – Hogy tudsz ellenállni neki? – Aztán lejjebb siklott a tekintete, és látta, hogy Ezio oldalán az erszény, amelyben még ott lapult az Alma, fényesen ragyog.

– Értem már – mondta Rodrigo, és a szeme izzó szénként parázslóit. – Nálad van az Alma! Ez aztán a kényelmes fordulat! Adod ide, de rögtön!

¹ szerencsétlen

– Vai a farti fottère!¹

Rodrigo felnevetett.

– Micsoda közönségesség! De mindig is harcos lélek voltál! Akár az apád. Nohát, örvendezz, hű gyermek, mert nemsokára viszondáthatod!

Újra meglendítette a Botot, és a pásztorbot kampója az Ezio bal kezén lévő sebhelyre csapódott. Mintha villám futott volna végig Ezio erein: hátratántorodott, de nem esett el.

– Ide fogod adni nekem – hörögte Rodrigo, és közelebb lépett.

Ezio gondolatai száguldottak. Tudta, mi mindenre képes az Alma, és meg kellett kockáztatnia, hogy használja, ha addig él is.

– Ahogy kívánod – válaszolta. Kivette az Almát az erszényéből, és magasra emelte. Olyan fényesen villant, hogy egy pillanatra mintha déli napfény töltötte volna be a kápolnát, és amikor újra visszatért a gyertyák félhomálya, Rodrigo nyolc egyforma Eziót látott maga előtt sorakozni.

De nem rendítette meg a dolog.

– Másolatokat tud rólad készíteni! – mondta. – Lenyűgöző. Nehéz eldönteni, melyik vagy te, melyik az illúzió, de ez amúgy se könnyű, és ha azt hiszed, egy ilyen olcsó bűvésztérrel legyőzhetsz, gondold át újra!

Rodrigo nekiesett a kióknak, és ahányszor eltalált egyet, az nagy puffanással köddé vált. A szellem-Eziók ugráltak, védtek, nekivetették magukat a most már aggodalmasan fíntorgó Rodrigónak, de nem tudtak több kárt tenni a Spanyolban, csak elterelni a figyelmét. Csupán a valódi Ezio volt képes megsebezni, de ő is csak felületi vágásokat ejtett ellenfelén: olyan nagy volt a Bot hatalma, hogy nem tudott kellően közel kerülni a gonosz pápához. Ezio hamar észrevette, hogy a harc kiszívja Rodrigo erejét. Mire a hét kísértet eltűnt, az ocsmány főpap fáradtan zihált. Kevés dolog erősíti meg úgy a testet, mint az örület, és hiába nyert erőt a Botból, Rodrigo végül is egy kövér, hetvenkét éves vénember volt, ráadásul szifiliszos. Ezio visszatette az Almát az erszényébe.

A pápa zihálva roskadt térdre a fantomokkal vívott harc után. Ezio majdnem ugyanolyan kimerült volt, mert a szellemképek

¹ Baszódj meg!

értelemszerűen az ő erejét használták minden mozdulatukhoz, de a pápa fölé hajolt. Rodrigo felnézett, és megragadta a Botot.

– Ezt nem veszed el tőlem – mondta.

– Vége, Rodrigo. Tedd le a Botot, s cserébe könnyű és gyors haláloz lesz!

– Micsoda nagylelkűség – vicsorgott Rodrigo. – Nem is tudom, te ilyen könnyen feladnád-e, ha fordított helyzetben lennénk?

A pápa minden erejét összeszedte, hirtelen talpra szökkent, és újra a földhöz koppantottá a Bot végét. Mögöttük a félhomályban újra felnyögtek a papok és a hívek, és újabb energiahullám csapott Ezióba – mintha pöröllyel ütötték volna meg. Elrepült.

– Hogy tetszik ez a kis ízelítő? – kérdezte a pápa gonosz vigyorral. Odasétált a tehetetlenül heverő Ezióhoz, aki újra elővette volna az Almát, de elkésett, és Rodrigo a csizmájával a kezére lépett. Az Alma elgurult. Borgia lehajolt, és felvette.

– Végre! – mondta mosolyogva. – És most... elbánnok veled!

Felemelte az Almát; baljós fény áradt belőle. Ezio mintha megfagyott volna, csapdába esett, nem tudott mozdulni sem. A pápa őrgöngve hajolt fölé, de amikor látta, hogy ellenfele teljességgel a hatalmában van, megnyugodott. A ruhája alól előhúzott egy rövid kardot, lenézett tehetetlenül fekvő ellenségére, és megfontoltan oldalba döfte, majd szánalommal vegyes megvetéssel elvonult.

Ám a sebből áradó fájdalom mintha meggyöngítette volna az Alma erejét. Ezio ernyedten feküdt, de a fájdalom kódén át is látta, ahogy Rodrigo, aki már úgy vélte, biztonságban van, megfordul, és Botticelli *Krisztus megfeszítéséről* készült freskóját kezdi nézni. Közelebb lépett hozzá, és felemelte a Botot. Koszmosz energia ívelt elő belőle, fényben fürdette a freskót, melynek egy darabja kifordult, és egy titkos ajtót fedett fel. Rodrigo még egyszer diadalittasan végigmért elbukott ellenfelét, majd belépett az ajtón. Ezio tehetetlenül nézte, ahogy az ajtó becsukódik a pápa mögött, és csak annyi ideje volt, hogy megjegyyezze, hol van a nyílás, majd elveszítette az eszméletét.

Nem tudta, mennyi idő telhetett el, mire magához tért, de a gyertyák csonkig égtek, s a papok és a gyülekezet tagjai eltűntek. Bár a saját vére tócsájában hevert, és a Rodrigótól kapott seb mélyen az

oldalába vágott, nem ért létfontosságú szervet. Remegve felállt, nekitámaszkodott a falnak, hogy el ne essen, és szabályosan, mélyen lélegzett, míg egy kicsit ki nem tisztult a feje. Sikerült elállítania a vérzést, és úgy-ahogy bekötnie a sebét az ingéből tépett csíkokkal. Felcsatolta a kódex-fegyvereket – baljára a kétélű pengét, jobbára a mérgezettet –, és a Botticelli-freskó elé lépett.

Emlékezett rá, hogy az ajtó a jobb oldalon volt elrejtve, annak a nőnek az alakjában, aki egy rőzseköteget vitt az áldozathoz. Közelebb lépett, és addig tanulmányozta a képet, amíg észre nem vette az ajtó szinte kivehetetlen körvonalát. Aztán alaposan szemügyre vette a festményt a nő jobbán és balján is. A lábához közel egy gyermek emelte felfelé jobb kezét, és Ezio az ujjhegyeiméi találta meg a bejáratot kinyitó szerkezet gombját. Ahogy az ajtó feltárult, besurrant rajta, és nem lepte meg, hogy azonnal be is csapódott utána. Most már amúgy sem gondolt visszavonulásra...

A folyosó, ahová ért, leginkább egy katakombára emlékeztette, de ahogy óvatosan haladt előre, a durván megmunkált fal és a földpadló helyét simára vakolt kőés márványpadló vette át; egy palotában is megállta volna a helyét. A falak halvány, természetfölötti fényben fürödtek.

Eziót legyengítette sebesülése, de előre kényszerítette magát. Izgatott volt, és amit látott, az inkább lenyűgözte, mint megrémítette, bár óvatos maradt, mert tudta, hogy Borgia is erre ment.

A folyosó végül egy ovális teremben ért véget. A falak üvegsimaságúak voltak, és ugyanazzal a kékes villódzással ragyogtak, amelyet az előbb is látott, épp csak itt még erősebb volt a fény. A terem közepén egy emelvény állt, és az emelvényen láthatóan a nekik tervezett tartókban ott állt az Alma és a Bot.

A terem túlsó végét több száz egyenletesen elosztott lyuk ütötte át, és ezek előtt ott állt a Spanyol. Kétségbeesetten bökdöste és nyomkodta a falat, észre sem vette, hogy Ezio megérkezett.

– Nyílj ki, az isten verjen meg, *nyílj már ki!* – ordította tehetetlen dühében.

Ezio előrelépett.

– Itt a vége, Rodrigo – mondta. – Add fel. Most már semmi értelme.

Rodrigo sarkon pördült, és rámeredt.

– Nincs több trükk – mondta Ezio, és kieresztette a pengét, majd a földre ejtette. – Nincs több ősi kincs. Nincs több fegyver. Hadd lássam, milyen fából faragtak, vénember!

Rodrigo élvhajásztól püffedt, ráncos arcán lassú mosoly terjedt szét.

– Rendben... ha így akarsz!

Lerázta magáról a súlyos felsőruhát – egy szál tunikában és nadrágban állt. Kövér volt, de zömök és izmos; a testén apró villámok cikáztak a Bot ereje révén. Előrelépett, és bevitte az első csapást: a kemény felütés állón kapta Eziót, és az orgyilkos megtántorodott.

– Miért nem tudott békén hagyni az apád? – kérdezte Rodrigo szomorkásán, és felemelte a lábát, hogy gyomorszájon rúgja Eziót. – Egyre csak üldözött és üldözött. És te is pont ugyanolyan vagy. Az összes orgyilkos olyan, mint a legyek, le kell csapni mindet! Istenem, bárcsak Alberti téged is felkötöttetett volna a testvéreiddel huszonhét éve!

– A gonosz nem bennünk lakik, hanem *bennetek*, templomosokban – vetette oda Ezio, és kiköpte egy fogát.

– Azt hiszitek, az emberek, a jóra való népek pusztá játékszerek, és azt tesztel velük, amit akartok!

– De drága barátom – mondta Rodrigo, és bevitt egy ütést Ezio bordái alá –, ők valóban csak játékszerek! Kihasználni és elnyomni való mocskok! Mindig is azok voltak, mindig is azok lesznek!

– Állj félre – zihálta Ezio. – Ez a harc lényegtelen. Egy sokkal fontosabb küzdelem vár ránk. De előbb áruld el, mi a szándékom egyáltalán a fal mögött rejlő Kamrával? Nem nyerted már el így is az összes hatalmat, amit csak lehetett?

Rodrigo meglepetten nézett rá.

– Nem tudjátok, mi rejlik odabenn? Az orgyilkosok hatalmas és nagyszerű rendje ezt sem tudta kitalálni?

Gúnyos hangja hallatán Ezio megtorpant.

– Miről beszélsz?

Rodrigo szeme felcsillant.

– Isten! *Isten* lakik a Kamrában!

Ezio döbbenetében először válaszolni sem tudott. Tisztában volt vele, hogy egy veszedelmes örülltet áll szemben.

– Te most komolyan azt várod, hogy elhiggyem, Isten a Vatikán alatt él?

– Miért, talán nem logikusabb lakhely, mint egy felhők közt épített királyság? Ahol éneklő angyalok és kerubok veszik körül? Ez persze nagyon szép kép, de az *igazság* sokkal érdekesebb.

– És mit keres Isten ideleinn?

– Várja, hogy kiszabadítsák.

Ezio mély levegőt vett.

– Tételezzük fel, hogy hiszek neked... szerinted mit tesz, ha kinyitod azt az ajtót?

Rodrigo elmosolyodott.

– Nem érdekel. Nem a jóváhagyása kell nekem, hanem a hatalma!

– És szerinted csak úgy átadja neked?

– Bármi rejlik is a fal mögött, nem állhat ellen a Bot és az Alma egyesített hatalmának! – Rodrigo elhallgatott.

– Arra alkották őket, hogy isteneket öljenek, bármilyen valláshoz is tartoznak!

– De az Úr, a mi Istenünk mindentudó és mindenható! Szerinted tényleg kárt tenne benne pár ősi erekllye?

Rodrigo lekicsinylődően elmosolyodott.

– Semmit sem tudsz, kölyök! Egy ódon könyvből veszed a Teremtő képét, egy olyan könyvből, amelyet, hidd el nekem, *emberek* írtak.

– De te vagy a pápa! Hogyan söpörheted így félre a kereszténység legszentebb szövegét?

Rodrigo felnevetett.

– Tényleg ilyen naiv lennél? Azért lettem pápa, mert ebből a pozícióból közelíthettem meg a Kamrát. Mert *hatalmat* adott. Azt hiszed, egy árva szavát is elhittem annak a nevetséges könyvnek? Az egész csak hazugságok és babonák katyvasza. Akár az összes többi vallásos szöveg, amelyet emberek jegyeztek le, amióta megtanultak írni!

– Vannak, akik megölnének azért, amit most mondtál.

– Talán. De ettől én még nyugodtan alszom. – Elhallgatott. – Ezio,

mi, templomosok *értjük* az emberiséget, azért vetjük meg ennyire!

Ezio szóhoz sem jutott, csak tovább hallgatta a pápa fortyogását.

– Miután itt végeztem – folytatta Rodrigo –, azt hiszem, az lesz az első napirendi pontom, hogy megszüntetem az egyházat, hogy az emberek végre kénytelenek legyenek felelősséget vállalni a cselekedeteikért, és végre rendesen meg lehessen *büntetni* őket! – Boldog békesség öntötte el az arcát. – Csodaszép lesz az új, templomos világ: az ész és a rend világa!

– Hogyan papolhatsz észről és rendről – szakította félbe Ezio –, amikor az egész életedet az erőszak és az erkölcstelenség határozta meg?

– Ó, tudom én, hogy tökéletlen lény vagyok, Ezio – vigyorgott kajánul a pápa –, és nem is teszek úgy, mintha nem az volnék. De tudod, az erkölcsöt nem díjazza senki. Az ember megszerzi magának, amit akar, és minden szükséges módon ragaszkodik hozzá. Végére is – tárta szét a kezét – csak egyszer élünk!

– De ha mindenki a ti kódexetek szerint élne – nézett rá Ezio elszörnyedve –, az egész világot az örület emésztené fel!

– Pontosan! Mintha eddig nem így lett volna! – Rodrigo felébökött az ujjával. – Talán átaludtad a történelemórákat? Alig pár száz évvel ezelőtt az őseink sárban és mocsokban éltek, a tudatlanság és a vallási láz foglyai voltak: minden árnyéktól megrémültek, mindentől féltek!

– De már rég magunk mögött hagytuk ezt a korszakot, erősebbek és bölcsőbbek vagyunk!

Rodrigo újra felnevetett.

– Micsoda kellemes álmvilágban élsz! De nézz csak körül! Hiszen te is átélted a valóságot... A vérontás. Az erőszak. A szegények és a gazdagok közt tátongó szakadék, amely egyre csak nő. – Ezióra szegezte a tekintetét. – *Sosem* lesz egyenlőség. Én már megbékéltem ezzel. Neked is meg kéne.

– Soha! Az orgyilkosok mindig is az emberiség jobbá tételéért harcoltak! Lehet, hogy sosem érjük el, lehet, hogy ez csak utópia, egy földre szállt menny, de minden egyes nap, amíg még küzdünk, kifelé tartunk a mocsárból!

Rodrigo nagyot sóhajtott.

– *Sancta simplicitas!*¹ Bocsáss meg, ha kissé belefáradtam, hogy arra várjak, mikor ébred fel az emberiség egésze. Öreg vagyok, sok mindent láttam, és nincs már hátra olyan sok évem. – Hirtelen eszébe jutott valami, és gonoszul felnevetett. – Persze ki tudja! Lehet, hogy ezen változtathat a Kamra, nem?

De az Alma hirtelen felfénylett, és egyre erősebben ragyogott, míg csak a fény be nem töltötte a termet. Vakon álltak. A pápa térdre roskadt. Ezio elárnyékolta a szemét, és látta, hogy a kódexben lévő térkép rávetül a lyukakkal tarkított falra. Előrelépett, és megragadta a pápai Botot.

– *Nem!*-kiáltott fel Rodrigo, és göcsörtös ujjaival hiába karmolászta a levegőt. – Nem teheted! *Nem!* Ez az *én* végzetem! Az *enyém!* *Én* vagyok a Próféta!

A színtiszta igazság rettenetes pillanatában Ezio ráébredt, amire orgyilkostársai már Velencében rájöttek, de amit ő akkor elutasított. Valóban itt volt a Próféta a teremben, és épp készült beteljesíteni a végzetét. Szinte szánakozva nézett le Rodrigóra.

– Sosem te voltál a Próféta – mondta. – Te szerencsétlen, megtévedt lélek!

A pápa visszaroskadt a földre: öreg volt, kövér és szánalmas. Beletörődötten szólalt meg.

– A kudarc ára a halál. Legalább ezt a tisztességet add meg nekem!

Ezio lenézett rá, és megrázta a fejét.

– Nem adom, vén bolond. Ha megöllek, az sem hozza vissza apámat. Vagy Federicót. Vagy Petrucciót. Vagy az azóta meghaltak bármelyikét, akár ellened küzdöttek, akár a tehetetlen szolgálatodban estek el. Ami pedig engem illet, végeztem a gyilkolással. – Mélyen a pápa szemébe nézett – mintha fehér köd ereszkedett volna le rá –, öregség és rettegés tükröződött benne; már nem az ellenfele szikrázó szempárja volt. – Semmi sem igaz – mondta Ezio. – Mindent szabad. Ideje megtálnod a saját békédet!

Elfordult Rodrigótól, és a falhoz emelte a Botot. A kivetített térkép jelölte sorrendben a lyukakhoz érintette a hegyét.

Egy hatalmas ajtó körvonala jelent meg.

¹ Ó, szent együgyűség!

Amikor Ezio az utolsó lyukhoz ért, feltárult az ajtó.

Tágas, üvegfalú folyosó nyílt mögötte, tele ősi kő-, márvány- és bronzszobrokkal, szarkofágokkal teli kamrákkal: rúnákkal jelölték mindet, de Ezio azon kapta magát, hogy mégis el tudja olvasni, mi van rajtuk: Róma ősi isteneinek neve. Ám mindegyik szarkofág zárva volt.

A folyosón tovább haladva Eziót meglepte az építészet és a díszítések szokatlansága: különös keveréke volt az ősréginek, a saját korából valóknak, és olyan alakoknak, formáknak, amelyeket ugyan nem ismert fel, de ösztönösen úgy érezte, a távoli jövőhöz tartozhatnak. A falakba ősi eseményeket faragtak, és mintha nem csak az ember fejlődését látta volna, de az ezt elősegítő erőket is.

Az ábrázolt alakok közül Ezio többet is embernek nézett, bár nem ismerte fel a ruhájukat vagy a formájukat. És látott más alakokat is, de nem tudta, vajon faragták vagy festették őket, netán az éter részei, amelyen áthaladt – erdők zuhantak a tengerbe, majmok, almák, pásztorbotok, férfiak és asszonyok, egy halotti lepel, egy kard, piramisok, kolosszusok, templomi kocsik, víz alatt úszó hajók, különös, fénylő képek, amelyeken mintha minden tudás, minden kommunikáció ott ragyogott volna.

Ezio nem csak az Almát és a Botot ismerte fel, de egy kardot is – és Krisztus halotti leplét: mindet ember alakú lények hordozták, de tudta róluk, hogy nem emberek. Kirajzolódott előtte az első civilizáció képe.

Végül a Kamra legmélyén egy hatalmas gránitszarkofágra lelt. Ahogy Ezio közelebb ért, fényleni kezdett, hívogatóan derengett. Megérintette a hatalmas fedelet. Az hallható szisszenéssel felemelkedett, bár pihekönyű volt, és mintha az ujjához ragasztották volna. A kősírból csodálatos sárga fény áradt elő – meleg volt és tápláló, akár a nap. Ezio a kezével ernyőzte el a szemét.

Aztán a szarkofágból kiemelkedett egy alak. Ezio nem látta a vonásait, de tudta, hogy egy nő lebeg előtte. Váltakozó, tüzes szemmel meredt Ezióra, és hirtelen hangot is kiadott – először mintha madárcsicsergés lett volna, de végül a férfi saját nyelvére olvadt.

Ezio egy sisakot látott rajta, a vállán pedig egy bagoly ült. Fejet

hajtott előtte.

– Üdvözöllek, próféta – mondta az istennő. – Tízezerszer ezer évszak óta várok már rád!

Ezio nem mert felnézni.

– Jó, hogy eljöttél – mondta a látomás. – És nálad van az Alma is. Hadd nézzem!

Ezio alázatosan felé nyújtotta.

– Ó! – Az istennő keze végigsimított az Alma fölött a levegőn, de nem érintette meg. Az fényleni és lüktetni kezdett. A jelenés tekintete Ezioéba fűrődött. – Beszelnünk kell. – Félrebillentette a fejét, és Ezio mintha egy mosoly árnyékát látta volna fénylő arcán.

– Ki vagy? – kérdezte meg nagy merészen.

A nő felsóhajtott.

– Ó... nevek. Amikor meghaltam, Minerva voltam. Előtte Merva és Mera... és idővel mindig visszatértem... Nézd csak! – a szarkofágssorra mutatott, amely mellett Ezio elment. Ahányszor rámutatott valamelyikre, az halovány holdfénnel felderengett. – Ez itt a családom... Juno, aki előtte Uni volt... Jupiter, egykor Tinia.

Ezio álmélkodva nézte.

– Az ősi istenek...!

Mintha üveg freccsent volna szét a messzeségben, vagy ha a hullócsillagok hangot adnának ki; de csak a jelenés nevetett.

– Nem, nem istenek. Csak... korábban jöttünk. Már amikor közietek jártunk, a néped akkor is próbálta megérteni a létünket. Időben... fejlettebbek vagyunk... Az elmétek még nem készült fel ránk... – Elhallgatott. – Talán még *most* sem... Talán sosem lesz képes befogadni minket. De nem is ez számít. – A hangja árnyalatnyit megkeményedett. – S bár minket nem értetek meg, a figyelmeztetésünket értenetek kell!

Elhallgatott; Ezio törte meg a csendet.

– Semmit sem értek abból, amit most hallottam.

– Gyermezem, ezeket a szavakat nem is neked szántam. Másnak... – És a Kamra mögötti sötétbe nézett, a sötétbe, melyet nem zárt körbe az idő fala sem.

– Hogyhogy? – kérdezte Ezio alázatosan, riadtan. – Miről beszélsz? Senki más nincs itt!

Minerva egészen közel hajolt hozzá, és Ezio érezte, ahogy meleg anyai ölelés vonja magába minden fáradtságát, minden fájdalmát.

– Nem veled akarok beszélni, hanem *rajtad keresetül*. Te vagy a Próféta. – Felemelte a karját, és a Kamra teteje maga lett a mennybolt. Minerva csillogó és anyagtalan arcára végtelen szomorúság ült. – Már betöltötted a szereped. .. Te kötsz össze Vele... De most, kérlek, maradj csendben... hogy egyesülhessünk! – Szomorúnak tűnt.

– Figyelj!

Ezio látta az eget és a csillagokat, hallotta a zenéjüket. Látta, miként forog a Föld, mintha csak az űrből nézett volna le rá. Látta a földrészeket, némelyiken egy-egy várost is megpillantott.

– Amikor még húsból-vérből valók voltunk, amikor még ép volt az otthonunk, a fajtád elárult minket. Minket, akik létrehoztunk titeket! Akik életet adtunk nektek! – Elhallgatott, és ha egy istennő könnyezhet, hát könnyezett. Háború képei villantak fel, és a vademberek kézzel eszkábált fegyverekkel küzdöttek egykori tanítóik ellen.

– Erősek voltunk. De ti sokan voltatok. És mind a ketten háborút akartunk.

Új kép jelent meg a Földről, közelebb volt, de még mindig az űrből látszott. Aztán hátrahúzódott, kisebb lett, és Ezio most már látta, hogy csak egy bolygó a sok közül, és mindegyik pályájának gyújtópontjában egy hatalmas csillag állt – a Nap.

– Annyira elfoglaltak minket földi gondjaink, hogy nem figyeltünk az égre. És mire felnéztünk...

Minerva még be sem fejezte, Ezio már látta, ahogy a Nap feüobban, elviselhetetlen fényt áraszt, és a ragyogás körbeéri a Földet.

– Az édent adtuk nektek. De közösen megteremtettük a háborút és a halált, s pokollá tettük az édent. A világ addig égett, míg nem maradt más, csak hamu. Ott és akkor mindennek véget kellett volna érnie. De a saját képmásunkra alkottunk benneteket. *Túlélésre* lettetek teremtvé!

Ezio nézte, ahogy a Nap által szinte tökéletesen elpusztított Földön egyetlen, hamu fedte kar mered az ég felé a törmelékből. Hatalmas,

szeles síkságok látomása terült szét az égen, a Kamra tetején. A síkságon emberek meneteltek: megtörve, de bátran.

– És újjáépítettük a világot – folytatta Minerva. – Erő kellett hozzá, áldozat és könyörületesség, de végül sikerült. És ahogy a Föld lassan meggyógyult, ahogy visszatért az élet, zöld hajtások jelentek meg újra a termékeny talajban... Elhatároztuk, hogy gondoskodunk róla, soha többé ne történhessen meg hasonló tragédia.

Ezio ismét az égre nézett. Egy horizontot látott. Templomok rajzolódtak ki rajta, alakok, íráshoz hasonló kőfaragványok, tekercsekkel teli könyvtárak, városok, zene, tánc – ősi idők és ősi civilizációk képei, amelyeket nem értett, azonban felismerte bennük embertársai munkáját.

– Ám mi most haldoklunk – mondta Minerva –, és ellenünk dolgozik az idő... Az igazságból legenda lesz és mítosz. Amit építettünk, félreértik majd. Ezio, gondoskodj róla, hogy szavaim megőrizzek az üzenetet, és feljegyezzék a veszteségünket!

A Kamra képe jelent meg, és más, hasonló épületeké.

Ezio úgy nézte, mint aki álmodik.

– De hadd hozzanak reményt is szavaim! Meg kell találnotok a többi templomot. Ehhez hasonlókat. Azok építették, akik tudták, hogyan tagadják meg a háborút. Azon dolgoztak, hogy megvédjenek minket, hogy megmentsenek a tüztől. Ha rájuk tudtok lelni, az ő munkájuk is megmenekülhet, és azzal együtt az egész világ.

Ezio most újra a Földet látta. A Kamra tetején az ég egy óriási San Gimignano-ra emlékeztető várost mutatott, a jövő városát, ahol szinte egymásra lógtak a tornyok: a tövükben, az utcán alkonyi félhomály honolt; egy várost, amely egy távoli szigeten terült el. Aztán ismét a Nap látomása derengett fel.

– De gyorsnak kell lennetek – mondta Minerva –, mert nincs sok időtök. Óvakodjatok a templomos keresztől; sokan vannak, akik az utatokba állnának.

Ezio felnézett. Látta a Napot, dühösen lobogott, mintha haragudott volna. Aztán úgy tűnt, felrobban, bár a robbanás mélyén mintha a templomos kereszt tűnt volna fel.

Elfakult előle a látomás. Minerva és Ezio magára maradt, és most mintha az istennő hangja is végtelenül messze úszott volna.

– Megtörtént... A népemnek most el kell hagynia ezt a világot... Mindannyiunknak... De átadtuk az üzenetet. .. Most már minden rajtatok múlik. Mi nem tehetünk többet!

Aztán csend lett, sötétség, és a Kamra ismét egy föld alatti, üres terem volt csupán.

Ezio visszafordult. Az előcsarnokba érve látta, hogy Rodrigo egy pádon hever, és a szája sarkából zöldes nyák szivárog.

– Haldoklom – mondta Rodrigo. – Bevettem a mérget, amelyet vereségem órájára tartogattam, mert most már nincs miért élnem ezen a világon. De áruld el nekem, mielőtt örökre elhagyom a harag és a könnyek völgyét... áruld el nekem, mit láttál a Kamrában! Kivel találkoztál?

Ezio ránézett.

– Semmit. Senkivel – mondta.

Felsétált, átvágott a Sixtus-kápolnán, és kilépett a napfénybe. A barátai már odafenn várták. Hívta őket az új világ, csak meg kellett építeniük.

A történet folytatódik az
ASSASSIN'S CREED: TESTVÉRISÉG
című kötetben!

Szereplők

Giovanni Auditore: apa
Maria Auditore: anya
Ezio Auditore: Giovanni második fia
Federico Auditore: Giovanni legidősebb fia
Petruccio Auditore: Giovanni legfiatalabb fia
Claudia Auditore: Giovanni lánya
Mario Auditore: Giovanni öccse
Annetta: az Auditore – ház házvezetőnője
Paola: Annetta testvére
Orazio: Mario Auditore szolgája
Duccio Dovizi: Claudia volt kedvese
Giulio: Giovanni Auditore titkára
Dottore Ceresa: családi orvos
Gambalto: Mario Auditore katonáinak őrmestere
Cristina Calfucci: a fiatal Ezio barátnője
Antonio Calfucci: Cristina apja
Manfredo d'Arzenta: egy gazdag család fia, később Cristina férje
Gianetta: Cristina barátnője
Sandeo: Cristina apjának írnoka
Jacopo de' Pazzi: a Pazzi, egy XV századi, firenzei bankárcsalád tagja
Francesco de' Pazzi: Jacopo unokaöccse
Vieri de' Pazzi: Francesco fia
Stefano da Bagnone: pap, Jacopo titkára
Giocondo atya: pap San Gimignano-ban
Terzago, Tebaldo, Roberto kapitány, Zohane és Bernardo: a Pazzi család zsoldjában álló katonák és örök
Galeazzo Maria Sforza (Galeazzo): Milánó hercege, 1444 – 1476
Caterina Sforza: Galeazzo lánya, 1463 – 1509
Ghirolamo Riario, Forlì hercege: Caterina férje, 1443 – 1488
Bianca Riario: Caterina lánya, 1478 – 1522
Ottaviano Riario: Caterina fia, 1479 – 1523
Cesare Riario: Caterina fia, 1480 – 1540

Giovanni Riario: Caterina fia, 1484 – 96

Galeazzo Riario: Caterina fia, 1485 – 1557

Nezetta: Caterina csecsemőjének dajkája

Lodovico Sforza: Milánó hercege, Galeazzo öccse, 1452 – 1508

Ascanio Sforza: bíboros, Galeazzo és Lodovico öccse, 1455 – 1505

Lorenzo de' Medici, „Lorenzo, il Magnifico” (a Tündöklő): olasz államférfi, 1449 – 1492

Clarice Orsini: Lorenzo de' Medici felesége, 1453 – 1487

Lucrezia de' Medici: Lorenzo de' Medici lánya, 1470 – 1553

Piero de' Medici: Lorenzo de' Medici fia, 1471 – 1503

Maddalena de' Medici: Lorenzo de' Medici lánya, 1473 – 1528

Giuliano de' Medici: Lorenzo öccse, 1453 – 1478

Fioretta Gorini: Giuliano de' Medici szeretője

Boetio: Lorenzo de' Medici szolgája

Giovanni Lampugnani: a Galeazzo meggyilkolására szőtt összeesküvés résztvevője, meghalt: 1476

Carlo Visconti: a Galeazzo meggyilkolására szőtt összeesküvés résztvevője, meghalt: 1477

Gerolamo Olgiati: a Galeazzo meggyilkolására szőtt összeesküvés résztvevője, 1453 – 1477

Bernardo Baroncelli: a Giuliano de' Medici meggyilkolására szőtt összeesküvés résztvevője

Uberto Alberti: Firenze gonfalonieréje (a magisztrátusi tanács főtisztviselője)

Rodrigo Borgia, „a Spanyol”: érsek, később VI. Sándor néven pápa, 1451 – 1503

Antonio Maffei: pap, a Giuliano de' Medici meggyilkolására szőtt összeesküvés résztvevője

Raffaele Riario: Pazzi – szimpatizáns, a pápa unokaöccse, 1451 – 1521

Francesco Salviati Riario: Pisa érseke, részt vett a Pazzi – összeesküvésben

Lodovico és Checco Orsi: Orsi fivérek, zsoldosok

Niccolo di Bernardo dei Machiavelli: filozófus és író, 1469 – 1527

Leonardo da Vinci: művész, tudós, szobrász, 1452 – 1519

Agniolo és Innocento: Leonardo da Vinci segédei

Girolamo Savonarola: Domonkos – rendi szerzetes és politikai vezető, 1452 – 1498

Marsilio Ficino: filozófus, 1433 – 1499

Giovanni Pico della Mirandola: filozófus, 1463 – 1494

Poliziano (Angelo Ambrogini): tudós és költő, a de' Medici gyermekek tanítója, 1454 – 1494

Botticelli (Alessandro di Moriano Filipepi): művész, 1445 – 1510

Jacopo Saltarelli: modell, született: 1459

Fra' Domenico da Pescia és Fra' Silvestro: szerzetesek,
Savonarola társai

Girolamo testvér: szerzetes a montecianói apátságban, Savonarola unokatestvére

Giovanni Mocenigo: Velence dózséja, 1409 – 1485

Carlo Grimaldi: Mocenigo kíséretének tagja

De Pexaro gróf: Leonardo velencei pártfogója

Nero: de Pexaro gróf hivatalos embere

Emilio Barbarigo: velencei kereskedő, Rodrigo Borgia szövetségese

Silvio Barbarigo, „Il Rosso”: inkvizítor,

Emilio Barbarigo unokatestvére

Marco Barbarigo: Silvio és Emilio unokatestvére

Agostino Barbarigo: Marco öccse

Dante Moro: Marco testvére

Carlo Grimaldi: a dózse kíséretének tagja

Bartolomeo d'Alviano: zsoldos

Gilberto, „La Volpe – a Róka”: az orgyilkosok tagja

Corradin: a Róka segédje

Antonio de Magianis: a velencei tolvajcéh feje

Ugo: a velencei tolvajcéh tagja

Rosa: a velencei tolvajcéh tagja

Paganino: a velencei tolvajcéh tagja

Michiel: a velencei tolvajcéh tagja

Bianca: a velencei tolvajcéh tagja

Teodora nővér: bordélyház – tulajdonos

**„BOSSZÚT ÁLLOK MINDAZOKON,
KIK ELÁRULTÁK CSALÁDOMAT.
NEVEM: EZIO AUDITORE DA FIRENZE.
ORGYILKOS VAGYOK...”**

Egy bosszúszomjas fiatalember eposzi méretű küldetésre indul, miután Itália uralkodó dinasztiái elárulták őt. Ám ahhoz, hogy visszaállítsa családjá becsületét, és véget vessen hazája romlásának, ki kell tanulnia az orgyilkosok mesterségét.

Miközben a szabadságért és az igazságért harcol, Ezio útját olyan kiváló elmék segítik, mint Leonardo da Vinci és Niccolò Machiavelli, akik – mint koruk legbölcsebb gondolkodói – beavatják a túlélés fortélyába.

Társai számára Ezio fogja megtestesíteni az erőt, mely elsöpri a régit, és újat hoz a helyébe. Ellenségei szemében pedig fenyegető jelképpé válik, kinek rendeltetése, hogy eltiporja a zsarnokságot, mely Itália népét sanyargatja.

Kezdődjék a hatalom, az összeesküvés és a bosszú örök színjátékának reneszánsz krónikája.

HISZEN AZ IGAZSÁGOT VÉRREL ÍRJÁK.

A Ubisoft nagy sikerű videojátéka alapján.

**ASSASSIN'S
CREED II**

3790 Ft | Történelmi kaland

ISBN 978-963-9861-34-3

9 789639 861343

UBISOFT